

Bách Trách

Contents

Bách Trách	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	44
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	62
24. Chương 24	64
25. Chương 25	67
26. Chương 26	69
27. Chương 27	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29	75
30. Chương 30	78
31. Chương 31	79
32. Chương 32	86
33. Chương 33	88
34. Chương 34	92
35. Chương 35	96
36. Chương 36	100
37. Chương 37	103
38. Chương 38	106
39. Chương 39	110
40. Chương 40	113
41. Chương 41	118

42. Chương 42	122
43. Chương 43	126
44. Chương 44	131
45. Chương 45	135
46. Chương 46	138
47. Chương 47	142
48. Chương 48	147
49. Chương 49	153
50. Chương 50	160
51. Chương 51	163
52. Chương 52	166
53. Chương 53	171
54. Chương 54	173
55. Chương 55	177
56. Chương 56	179

Bạch Trạch

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, băng sơn công, ôn nhu thụ, ám áp văn, HECặp đôi: Lãnh Tinh x Bạch TrạchEditor: Tinh Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-trach>

1. Chương 1

Thời đại này đô thị biến hóa rất nhanh cho nên bốn mùa hiện tại cũng chẳng còn như khi trước nữa, mùa hạ cứ như vậy dài thêm ra, càng lúc càng thêm nóng bức. Những người thuộc thế hệ đi trước vẫn thường xuyên cảm thấy không ngừng, thời tiết thay đổi rồi. Mùa xuân nơi thành thị quả thực rất ngắn, lại còn đến sớm hơn. Trên đường vẫn thường xuyên có rất nhiều người trẻ tuổi cũng đã nhanh chóng mặc vào thời trang của mùa xuân, thậm chí còn có người bận cả trang phục hè.

Nhìn trên đường những những nữ nhân tri thức trẻ tuổi mặc quần áo công sở thoải mái đi làm, thế mà trên người Bạch Trạch hần vẫn còn đang khoác một chiếc áo lông làm hần không khỏi trong lòng trầm trồ tán thưởng các nàng tuổi trẻ nhiệt tình, quả đúng là thiên tính trời cho. Thế hệ trước vẫn thường nói “xuân đến còn vương chút lạnh thu đông” gì đó nay lại bị người trẻ tuổi thành phố dần làm phai nhạt đi mất rồi. Bất quá cũng có ngoại lệ, là hần đây, chính là một người đối với cơ thể ấm lạnh thập phần coi trọng, bất luận như thế nào đi chăng nữa cũng đều cảm thấy rằng chỉ có khi thân thể ấm áp thì mới sẽ không sinh trọng bệnh, tâm tình mới có thể hảo ra.

Đương nhiên mùa xuân đến luôn làm cho người ta vui vẻ, cởi bỏ đi trang phục thật dày vướng víu của mùa đông, người người tinh thần cũng trở nên vui mừng gấp bội. Hoa đào nở, hoa cây cải dầu cũng nở, nơi nơi đều nghênh đón khách du lịch đến viếng thăm, mọi người tựa như sau một giấc ngủ say của mùa đông mà chợt bừng thức dậy.

Hần đưa tay che miệng ngáp một cái, ngồi đối mặt với cái bảng đen phía trước, tựa như đang ngẩng đầu nhìn màn hình lớn của máy chiếu đang chiếu tài liệu PPT vậy, một bên ngẩng đầu uống nước, kỳ thật cũng vừa lúc che dấu đi nét buồn chán trên mặt mình. Ai cũng đều nói xuân đến đông đi, vạn vật tựa như sống lại, cụ thể chính là nhân gian bừng tỉnh, trở nên thập phần hoạt bát náo nhiệt. Kỳ thật hần mỗi ngày đều ngủ đủ thật ngon giấc, quyết không thức khuya cho nên lên giường rất đúng giờ. Đặc biệt vì hôm nay là buổi diễn thuyết nên đêm qua hần còn cố ý lên giường ngủ thật sớm, ngủ thẳng đến khi mặt trời đã lên cao, chim chóc ca hát lú lo mới chịu miễn cưỡng đứng dậy, chuẩn bị đi đến trường học cũ.

Dù sao hần cũng không thể làm cho lão ân sư của hần thất vọng tuy rằng hần chỉ là bị ân sư dạy hần lúc còn học đại học tìm đến nhờ hần làm một bài diễn thuyết công vụ nho nhỏ mà thôi. Đương nhiên, tuy hần chỉ là đàn anh đi trước của mấy trăm sinh viên sáng giá này, nhưng khi đứng trước bọn họ, hần càng không thể đánh mất phong thái của chính mình, sẽ làm tổn hại đến danh dự của lão ân sư.

Lúc lão ân sư đến tìm nhờ hần làm một buổi tọa đàm, hần cũng không phải không kinh ngạc, bởi vì đối với các mặt lĩnh vực đứng đầu khoa, hần chỉ là một người nghiên cứu trung y ít được ai để mắt đến. Tốt nghiệp xong bốn năm, nhiều người trong học viện y đã sớm có công ăn việc làm này nọ, trong đó có một ít tự thân mình phát triển không tồi, tiền đồ sán lạn, hoặc là làm việc ổn định, không cao lắm cũng là bình thường, còn có thêm một số tin tức truyền ra như lên chức, rồi kết hôn, hoặc là được bầu thành “bác sĩ phẫu thuật bậc nhất”, “Bác sĩ trẻ tài năng kiệt xuất” linh tinh gì đó. Mà mặt khác cũng có một ít phát triển bình thường, giống như hần làm việc qua ngày, chẳng có vội vã, cứ theo thời gian từ từ rồi cũng sẽ được mọi người biết đến thôi, nhưng mà loại mơ mộng huy hoàng này lại càng lúc càng xa, ngay cả bản thân hần đều cảm thấy sao thật xa xôi quá.

Năm đó hần cũng được coi như là một nhân vật hơi nổi trội đi, tuy rằng hần có thiên tính im lặng không thích khoe khoang lấy sự chú ý của người khác nhưng chính là vì thành tích tốt của hần, dựa trên thiên phú trời cho cùng thái độ học tập chăm chỉ làm cho hần cũng trở thành truyền kỳ trong học viện gần mấy năm qua. Hai mươi tuổi trở thành ngôi sao sáng của khóa đầu, hai mươi hai tuổi trở thành đàn anh trong khóa cuối, một năm sau đó tức thì bị chuyên gia về não Smith chú ý đến. Được chuyên gia xem trọng, cho nên nhất thời trở nên nổi bật, nhưng chính là ngoài dự kiến của mọi người, hần sau năm đó tốt nghiệp cũng không có theo vị chuyên gia tên Smith kia. Hần tiếp tục học chuyên sâu thêm, cũng đã từ chối không biết bao lời mời vào làm việc của nhiều bệnh viện quốc gia. Phải nói rằng tốt nghiệp tại cái học viện y nhỏ bé thế này bằng cấp cũng không có đáng giá gì nhiều, vả lại cũng không ít thạc sĩ, bác sĩ cầu việc mà không thấy, đằng này hần lại đi từ chối nhiều cơ hội khó có được như thế này, không thể không nói là làm cho người khác cảm thấy vừa đáng tiếc mà vừa đáng giận – người cảm thấy tiếc chính là ân sư đại học của hần, còn người cảm thấy thật giận tất nhiên là những người bạn đồng môn đang đau đầu nhức óc tìm kiếm cơ hội việc làm tốt.

Bốn năm đã trôi qua nhưng lão ân sư vẫn canh cánh trong lòng, mỗi lần gặp mặt đều luôn thở râu trềng mắt nói tại sao khi trước không nhận ra điểm loan màu trắng này trên mặt hần chứ để rồi lại bị kẻ hai mặt này dùng vẻ bề ngoài “thuần khiết” mà lừa đảo, qua mặt lão. Lão ân sư dạy học hơn bốn mươi năm, trải đời không ít, năm đó lại không thấy ra đũa học trò ngoan ngoãn của mình tư tưởng khác thường, bị “tà ma ngoại đạo” câu dẫn ba hồn bảy vía. Nếu lão ân sư sớm biết được, lão nhất định phải gọi hần biết đường quay đầu lại, cho hần ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, mới không làm cho hần hiện tại phí hoài tuổi thanh xuân, sống phí thì giờ, cũng không dẫn thân vào hàng ngũ trung y cứu nhân độ thế, còn có phụ lão làm thêm lần này — này cũng quả là gượng ép đi.

Kỳ thật, tuy rằng hần học chuyên vào ngoại khoa nghiên cứu não, còn có bàn luận cùng ân sư nhưng sau khi tốt nghiệp một hai năm, hần lại một mực hứng thú nghiên cứu lĩnh vực trung y, giống như thời tiết bỗng chốc trái mùa, hơi có chút giống như người một nơi mà hồn ở một nơi vậy, xem giống như tên phản đồ thời cách mạng. Hần sau khi tốt nghiệp lại giống như “thần kinh vấn đề”, “bị quỷ nhập qua”, lại từ chối hết các đãi ngộ của tất cả ngoại khoa để đi đến một bệnh viện trung y làm một bác sĩ nhỏ không có hư danh.

Nói sau, tuy rằng hần tên là Bạch Trạch. Bạch Trạch từ xưa chính là một loại thần thú của Trung Hoa, trong các đời lịch đại đều có lưu truyền thuyết rằng thần thú Bạch Trạch có thể tinh thông tình cảm của vạn vật, có thể phùng hung hóa cát, hơn nữa lại còn là phụ tá của thánh hiền chi sĩ, cứu vớt thiên hạ, giáng phúc cho vạn vật chúng sinh. Chính là hần chỉ là một người bình thường có trùng tên “Bạch Trạch” thôi. Cha mẹ hần đặt tên này cho hần, trừ bỏ họ đi cũng chỉ là hi vọng hần có thể mang tên thần thú, trở thành một người khỏe mạnh, bình an, phúc hạ vô biên.

Cho nên nói, bạn bè cùng học mấy năm qua cũng lo kinh doanh vui vẻ thăng tiến lên cao, hần lại chỉ là một kẻ phát triển thường thường, một tiểu bác sĩ chuyên nghiệp ít được ai lưu ý đến lại được thỉnh quay về trường cũ phụ giúp làm diễn thuyết phương diện trung y cho học viên chuẩn bị tốt nghiệp ra trường thật sự cũng là có chút kì quái đi. Bất quá sau đó hần mới biết, nghĩ đến đây rồi hần vẫn là có chút tự kỉ. Gần hai năm tốt nghiệp đại học tìm được việc lại ngày càng khó khăn, mà người học trong học viện cũng không phải ngoại lệ gì, bởi vậy từ lúc bắt đầu, tại lễ tốt nghiệp hàng năm thì trường đều mời những người vĩ đại

đã tốt nghiệp đi trước, hiện tại đang là biểu tượng tinh anh của một số lĩnh vực y học, cùng làm một ít trao đổi với nhau để cùng nhau phấn đấu. Đương nhiên đến khi hần tham gia này, thì phải là thuộc lĩnh vực trung y.

Kỳ thực đây chính là lựa chọn của hần, mà cũng chính là lĩnh vực mà hần yêu tha thiết, Bạch Trạch hần đương nhiên là sẽ có tự tin. Đối mặt với những gương mặt trẻ tuổi trước mắt, hần cũng không khỏi nghĩ đến những năm tháng chính mình còn trẻ hết sức lông bông, sau cùng vẫn là thâm tư thực lực dứt khoát quyết định của mình – không cần quan tâm đến thanh danh lợi ích, chính là thành thực đối diện nội tâm cùng lý tưởng.

Hần tin tưởng trong những gương mặt trẻ tuổi ở đây cũng sẽ chẳng có vài người theo lựa chọn trung y. Trung y không thể đem so sánh với tây y, bởi vì về mặt tích lũy kinh nghiệm có vẻ càng trọng yếu hơn, con đường này người bên ngoài nhìn vào sẽ nghĩ qua thực buồn tẻ đi. Hơn nữa tuổi trẻ vẫn còn hết sức lông bông, trừ lý tưởng cứu người vĩ đại thì có mấy ai không nghĩ đến chính mình sẽ tạo nên một sự nghiệp vững chắc công thành danh toại đâu, mà con đường trung y này, về danh lợi mà nói thật sự là hết sức thâm đạm thê lương. Buổi tọa đàm hôm nay hần cũng không nghĩ muốn giảng nhân sinh đạo lý thêm cái gì, chính là chỉ muốn những sinh viên mới của học viện y này đối với y học Trung Quốc xưa có thêm một chút hiểu biết mà thôi.

Nhân các hữu chí, tâm đã định, quả thật là chẳng thể miễn cưỡng.

2. Chương 2

“Được rồi, hôm nay kết thúc ở đây. Cảm ơn mọi người.”

Lúc mọi chuyện coi như đã kết thúc an bài, Bạch Trạch hần thật sự có một loại cảm giác khá bồn chồn. Kỳ thật hần cũng không phải là người thập phần kiêu lời trước những vị học đệ này, mà bởi vì chính mình chuyên nghiệp am hiểu cho nên cũng không có vẻ khấn trương mà từ từ lý giải từ từ nói cũng là điều hợp lý, vấn đề hần nói đến là, lãnh tính. . . Bất quá đến khi đã giảng giải hết cho các học đệ, họ lại bắt đầu hỏi một ít vấn đề mang tính chuyên nghiệp, mà hần thì lại thập phần thành thạo, chậm rãi trả lời. Không khí trong lễ đường cũng trở nên thoải mái hơn, mấy học đệ liền dần dần bắt đầu hỏi một ít vấn đề phi chuyên nghiệp, chính là mấy vấn đề riêng tư làm cho hần có chút đau đầu mà nghĩ đường ứng phó. Hần chính là cảm thấy khen ngợi những học đệ đáng yêu ngay thẳng này, nhưng mà đồng thời cũng không biết là nên khóc hay nên cười đây. Hần không thể không lại cảm thán, tư tưởng mới của giới trẻ hiện này ngày càng thêm sinh động, mà tư tưởng của lão sư thì giống như khu vườn trường chẳng mấy thay đổi, quả thật là không tốt a. Lúc này mới tự nhiên hiểu được cảm giác tại sao các lão sư vẫn thường nghiêm khắc với học trò – bởi vì học trò tựa như ghé con mới đẻ không sợ hổ dữ, mà hổ sợ thật sự là không đáng sợ sao? Đương nhiên là vì bọn họ vẫn chưa thấy qua sự đáng sợ của lão hổ đi.

Hần đứng trên bục giảng miên man suy nghĩ, một bên vừa thu dọn lại tài liệu sách. Lúc hần chuẩn bị ra về dự định chiều về nhà ngủ tiếp một giấc thì bị một đôi giày da màu đen chặn lại đường đi của hần — Ân, là một học đệ.

“Học trưởng, có thể thỉnh giáo mấy vấn đề hay không?” Trước mặt hần là một nam sinh cao ráo, có một thân thể khỏe mạnh thon dài, để một tiểu tóc thời thượng đang lưu hành, mặc một bộ quần áo tốt lắm, khuôn mặt thập phần anh tuấn với đôi mắt sáng hữu thần, cũng không có vẻ nhũ khí nhu nhược mà ngược lại là thập phần suýt soát khí. Cậu tựa hồ cũng có chút do dự, hơi cúi thấp đầu tựa như không biết phải nói như thế nào, “Anh, ân, vì cái gì lại lựa chọn trung y? Em là nói, nghe nói người lúc học đại học đã có rất nhiều bệnh viện lớn đến tìm anh, vì cái gì cuối cùng lại đi làm trung y?” Nói xong, cuối cùng nam sinh cũng nâng đầu lên, ánh mắt trông chờ câu trả lời của hần.

Bạch Trạch hần có chút kinh ngạc, trước đây bốn năm chính là lúc hần tốt nghiệp thạc sĩ, mà nam sinh trước hần chỉ là vừa mới nhập học không lâu đi, lại càng không muốn nói hần lúc năm cuối cùng, hơn nữa năm hần là ở New York vượt qua. Đây chuyện quá khứ về hần làm hần thực kinh ngạc tại sao nam hài này lại biết, “Thầy của cậu là ai?” Chẳng lẽ y cùng hần là học cùng thầy, chính là đồng môn, có thể nào cậu lại là tiểu sư đệ của hần?

“Em không phải học trong y viện, hôm nay là em vì bạn của em mà tới. Kỳ thật em chỉ là tò mò mà thôi. Học trưởng nếu không muốn nói, không trả lời cũng không quan hệ.” Nam hài cười cười, có chút ngượng ngùng mà vò đầu.

“Là tôi hiểu lầm, nghĩ cậu cùng là học đệ học cùng y viện.” Kỳ thật trong suy nghĩ của hắn, buổi tọa đàm này có tính chuyên ngành rất mạnh, bình thường sẽ không có sinh viên từ các học viện khác đến để lắng nghe, bất quá hắn lại quên mất hiện tại sinh viên có nhiều mối quan hệ rộng rãi lắm, hắn là cậu bồi bạn gái gì đó tới nghe đi. “Không có gì là không tiện cả, nguyên nhân rất đơn giản, là bởi vì tôi thích. Bởi vì đến cuối cùng tôi mới phát hiện, kỳ thật cái tôi thích chẳng phải là ngoại khoa phẫu thuật nghiêm trọng này nọ, mà là thích âm dương, ngũ hành, khí huyết, bản tượng. Ân, thật ra cũng chính là phân vân giữa phẫu thuật hay là dùng châm cứu, trải qua đấu tranh tư tưởng thật lâu, tôi cuối cùng buông tha cho giải phẫu, mà lựa chọn châm cứu.”

Nói đến cuối cùng, khoe miệng cũng đã có ý cười, này không phải sinh viên y viện lại sau khi nghe xong buổi diễn thuyết còn chạy đến hỏi hắn về vấn đề này, hiển nhiên chắc chắn đây chẳng phải tò mò về chuyện nghiệp vụ của hắn, mà là tò mò về vụ hắn năm đó lựa chọn ra sao, hoặc là nói hiện tại cậu cũng có cùng loại lựa chọn như vậy đi.

“Vậy anh hiện tại có hối hận không?”

“Không hối hận.” Nghĩ nghĩ, hắn lấy ra tấm danh thiếp từ chiếc bóp da bên mình, “Tôi lựa chọn chính là theo sở thích của tôi, vì cái gì lại phải hối hận đâu, chẳng lẽ lại hối hận tôi không lựa chọn chuyện tôi không thích sao?” Nhìn thấy nam sinh cúi đầu nhìn tấm danh thiếp, lộ ra một bộ dạng có chút dăm chiêu. Bạch Trạch hắn sửa sang lại một chút vật tùy thân, chậm rãi bước đi.

Bên ngoài thời tiết quả thật tốt lắm, hôm nay không cần đi làm, buổi chiều vẫn là giữ nguyên kế hoạch ngủ, nhưng vẫn là đi ra ngoài một chút, tử lạnh hiện tại đã gần như trống rỗng cho nên phải đi siêu thị chọn mua vài thứ. Còn có thức ăn cho Hoa Hoa, bánh quy cho mèo cũng phải mua thêm – Hoa Hoa chính là một con mèo nhỏ phương đông mà hắn nuôi, năm nay cũng đã được ba tuổi.

Lần thứ hai nhìn thấy nam hài này, chính là tại phòng khám trung y của Bạch Trạch hắn. Cậu bước vào sau khi hắn đã xem bệnh xong cho một người phụ nữ trung niên nội tiết mất cân đối, ngờ đâu cư nhiên lại là thiếu niên hắn đã gặp ở buổi tọa đàm ở y viện lần trước.

“Cậu là đến xem bệnh?” Không có bộ dáng quá giống đến xem bệnh, hắn làm một thầy thuốc trung y đã có cũng khá khá kinh nghiệm, có bệnh hay không có bệnh quả thực là dễ dàng nhận ra đi. Bạch Trạch hắn trực giác nam hài này là vì chuyện khác mà đến.

“Bạch học trưởng, em hôm nay đến là muốn cầu anh một việc.” Gương mặt cậu nhìn hắn thực chăm chú, “em biết yêu cầu của em thực vô lý, nhưng chính là, học trưởng, anh có thể làm bác sĩ gia đình của em hay không?”

3. Chương 3

“Ngồi đi, hy vọng đồ ăn bệnh viện hợp khẩu vị của cậu.”

Hắn thật đúng là ngạc nhiên hết mức vì vị tiểu bằng hữu này luôn rồi. Lúc sáng, cậu ở trong phòng nói một tràng chả chịu cho hắn thời gian để mà hiểu cho rõ ràng. Hình như đứa nhỏ này sắp tới phải xuất ngoại mà trong nhà lại có anh trai. Anh trai cậu vốn thân thể không tốt, cậu sợ cậu đi rồi về sau sẽ không ai chiếu cố đến ca ca cậu nữa.

Hắn xem ra, yêu cầu của đứa nhỏ này đích xác là có chút không hợp lý, nhưng mà nhìn lời nói hài tử này khẩn thiết đến như vậy, cũng có chút kích động cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng vô pháp đem chân tướng biểu đạt rõ ràng, hắn là có gì đó uẩn khúc ở phía sau, hắn đành phải trước tiên cho cậu ngồi nghỉ ngơi một chút, chờ tới giờ nghỉ trưa sẽ từ từ nói chuyện qua.

“Đầu tiên, cậu tên là gì?”

Đối diện với sự sững sốt của nam hài, hần tựa hồ phải nhắc lại câu hỏi đến hai lần. Cho tới bây giờ cậu vẫn còn chưa có giới thiệu qua, nghĩ đến này giờ chính mình chỉ lo cầu xin hần mà quên mất điều này làm cậu thập phần ngượng ngùng mở miệng nói: “Em gọi là Lãnh Dật, Dật trong an nhàn.”

“Tên nghe không tồi. Cha mẹ cậu hần là hi vọng cậu sau này lớn lên sẽ có một cuộc sống khoái hoạt an nhàn cho nên mới đặt cho cậu cái tên này a.”

“Ách”, đích xác là cha mẹ cậu đối cậu đều yêu cầu không cao, đặc biệt là mẫu thân, chỉ cần cậu bình yên khỏe mạnh, khoái hoạt làm bạn bên người bà là tốt rồi, hoàn toàn không có cho cậu bất kì áp lực gì về gia nghiệp, sự nghiệp. Chính là vì anh trai cậu, hôm nay cậu như vậy hoảng hốt chạy đến đây tìm kiếm vị học trưởng mà cậu cảm thấy tin tưởng, có vẻ lỗ mông nhĩ, nhưng kì thực là cậu đã rất lo lắng qua.

Ngày đó, cậu vốn là bồi bạn gái học ở y viện mới có thể nghe buổi tọa đàm kia, nhưng mà ngoài ý muốn chính là nghe thấy giảng giải về lãnh tính, ma xui quỷ khiến cậu lại nảy lên trong lòng ý tưởng, cho nên mới sau khi kết thúc đi tìm hần mà hỏi han vấn đề. Tuy rằng trong lòng kì thật đã muốn có đáp án, nhưng vẫn là khó có thể thuyết phục chính mình cứ như vậy phát áo đi, đi qua cuộc sống vui vẻ gia đình tạm ổn. Cha mẹ vốn đã không chịu trách nhiệm, hiện giờ cậu lại đi như vậy, thực trong tận lương tâm cậu cảm thấy không được. Tuy rằng kỳ thật cũng biết, người kia không hẳn sẽ giống cậu hội sẽ đem anh trai cậu trở thành huynh đệ tay chân của mình. Huynh đệ hữu cung trong gia đình cũng không thích hợp với tình huống nhà cậu, chính là vì huyết thống, là thân nhân của cậu, bởi vì đó là anh trai của cậu, hai người sớm chiều ở chung mười mấy năm, cậu tôn kính anh trai của mình, cũng là lo lắng cho y.

Cậu vốn là con trai của một gia đình có điều kiện không tồi, khoái hoạt trải qua thời niên thiếu chẳng chút lo lắng, từ nhỏ còn rất được mẫu thân cưng chiều lại thêm tính cách sinh động, thiên tính nhiệt huyết trời cho cho nên liền kết được không ít bạn bè. Lúc vào đại học vẫn là chưa nghĩ đến lý tưởng của mình, tương lai gì đó cũng chẳng nghĩ đến, bởi vì vốn đã nghĩ chính mình còn rất trẻ, cứ chậm rãi từ từ mà sống thôi, về sau quyết định cũng sẽ chẳng muộn. Nhà cậu là gia đình buôn bán, giàu có, cho dù cậu không có công tác cũng có thể một đời không lo lắng, nhưng bất quá vẫn là có nghĩ tới chính mình các phương diện cũng không thập phần tài giỏi, chính là vẫn hi vọng sau khi tốt nghiệp có thể đi vào công ty của gia đình, giúp anh trai giải quyết công sự.

Nhưng mà lúc sau mới phát hiện ra, kỳ thật chính mình đối với chuyện thương trường quả là không hề cảm thấy hứng thú, khứu giác khôn khéo cần có của một thương nhân thì càng không thể nói đến. Cậu phát hiện ra chính mình chân chính thích chính là muốn làm một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, sau lại còn tham gia vào hội nhiếp ảnh, từ từ mà học hỏi, còn có đem tác phẩm tâm đắc mà cùng những người thanh niên nhiếp ảnh cả nước thi thố tranh giải. Tuy rằng không phải là đạt được giải gì rất cao, nhưng lại làm cho cậu lần đầu tiên chân chân chính chính muốn làm một chuyện gì đó lâu dài.

Cậu quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ ra nước ngoài du học đào tạo sâu ở New York. New York chính là thế giới của chụp ảnh, còn có cha mẹ cậu đang ở đó định cư nữa. Họ nghe cậu muốn tới lại vui sướng không thôi. Mẫu thân của cậu vẫn luôn hi vọng cậu ở bên người bà, không muốn mẫu tử chia lìa. Hiện tại nghe cậu cùng bọn họ đoàn tụ, họ liền liên hệ đến những giáo viên tài giỏi nổi danh, hết thấy đều đã chuẩn bị sắp xếp sẵn, chỉ còn chờ cậu đi đến mà thôi.

“Cậu là thiếu gia của Lãnh thị?” Nhìn nam hài trước mặt đang rơi vào trầm tư, Bạch Trạch hần không thể không làm rõ suy nghĩ của mình, anh trai của cậu tên là Lãnh Tĩnh, lại còn không có bác sĩ riêng? Hần hần là biết đến cái tên Lãnh Tĩnh kia đi. Hần tuy rằng chỉ là một thầy thuốc nhỏ nhỏ nhưng đối với đại danh鼎鼎鼎鼎 của công ty Lãnh thị vẫn là đã từng nghe qua — Lãnh thị chuyên làm về thực phẩm, lấy đó mà lập nghiệp, nhưng hiện tại ở lĩnh vực vận chuyển, chế tạo, truyền thông, network đều có phát triển qua, có vô số công ty con. Chủ tịch chính là Lãnh Tĩnh, nghe đồn rằng chỉ trong một năm liền nổi danh một phương, có thể nói là tuổi trẻ anh tài.

Chính là, một nhân vật như vậy lại thiếu đi bác sĩ riêng sao? Còn để cho tiểu công tử Lãnh thị tự mình tới cửa thu xếp chuyện này. Giống như có chỗ làm cho hần không thông a.

“Học trưởng không cần cảm thấy kì quái. Nhà của chúng em quả thật không có bác sĩ gia đình. Anh trai em, anh ấy không thích huyền ảo, trong nhà cũng chỉ có hai huynh đệ sinh sống, bình thường cũng chỉ là có người định kì đến quét dọn mà thôi. Em đối với anh ấy, em cảm thấy được thân thể anh ấy thật không

tốt, bình thường cũng không chịu để ý đến thân thể của chính mình.” Cậu tựa hồ lo lắng phải nó như thế nào, nói được cũng không làm cho người ta rõ ràng hiểu được.

“Ra là như vậy, cậu hẳn là nên đề nghị anh ta định kì đến bệnh viện kiểm tra thân thể đi, cho dù có muốn tìm bác sĩ riêng, tôi cũng không phải là lựa chọn tốt nhất đi?” Bác sĩ riêng phải là bác sĩ chuyên tổng quát, ở nước ngoài thậm chí phải có bốn năm kinh nghiệm làm trong bệnh viện, vài năm trước đây còn muốn khảo sát qua mấy cuộc thi xác định chuyên môn chức nghiệp nữa. Lấy của cải hùng hậu của Lãnh thị muốn đi tìm bác sĩ gia đình, hẳn cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, không phải hẳn không vĩ đại, mà là không thích hợp.

“Không phải, anh trai em, anh ấy là một người thực đậm mực, không chỉ.... Mà còn đối với người khác, chính là đối anh ấy cũng chẳng thêm chú ý.” Bốn chữ Huyết-Nhục-Chi-Khu này, đặt trên người anh trai cậu, liền hoàn toàn không phù hợp. Có đôi khi cậu cảm thấy anh mình thực ra cũng chẳng có thất tình lục dục, tựa như thực giống một người đã xuất gia, nếu cho anh cậu sống ở thời cổ đại, hẳn chắc chắn sẽ là đắc đạo cao tăng, trở thành cao nhân linh tinh chứ không phải là phàm nhân dân chúng tiêu thụ ở chốn nhân gian khói lửa hồng trần. “Trước kia phụ mẫu em còn ở trong nước thì nhà chúng em còn có người phụ giúp dọn rửa nấu cơm, cũng có bác sĩ riêng định kì đến kiểm tra sức khỏe. Nhưng sau khi phụ mẫu ra nước ngoài định cư, a di phụ giúp quét dọn nấu nướng tuổi cũng đã lớn, thân thể không tốt cho nên cũng trở về nông thôn dưỡng lão, bác sĩ gia đình cũng về hưu không còn tới nữa, nghe nói là cũng xuất ngoại đoàn tụ với con cái. Sau đó rồi trong nhà một lần tuyển người hầu cũng chưa có làm qua, anh trai không thích có người lạ trong nhà đi qua đi lại, cuối cùng trong nhà cũng chỉ có em cùng anh ấy hai người mà sống. Hiện em sắp ra nước ngoài, trong nhà chỉ còn mình anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ chẳng để ý đến bản thân đâu. Em đến thỉnh học trưởng, bởi vì em thấy được, nếu là học trưởng nói, nói không chừng có thể cùng anh em trở thành bạn bè.”

Lãnh Dật một chữ cũng không dấu trong lòng, lo lắng không yên mà nói hết suy nghĩ tận đáy lòng của chính mình, tổng cảm thấy được nhẹ nhàng mà thở ra. Kỳ thật trước khi đến đây, cậu cũng đã có lên mạng điều tra qua tài liệu của vị học trưởng này, cũng đến gặp mấy vị tiền bối trong y viện hỏi tham qua chút chuyện về học trưởng. Thậm chí, hôm nay cũng không phải là lần đầu tiên cậu bước vào trung y viện này, lần trước đã có ghé đến hỏi han rồi. Kết quả theo các mặt đều theo mong đợi của cậu, vị học trưởng này chính xác là đề tài của bệnh viện. Các gia hộ sĩ muội muội đều đối hẳn phong thành “Bạch Trạch đại thần”, hẳn vẫn là luôn có thái độ khiêm tốn, y thuật cao minh, đối với bệnh nhân như đang đối đãi thân nhân. Nếu hẳn có thể cùng ca ca trở thành bằng hữu, nhất định có thể đối với đại ca quan tâm chiều chuộng đến. Chính là không biết, người ta có nguyện ý hay không cùng đại ca tính tình cổ quái của nhà mình làm bằng hữu.

“Làm bạn bè a.” Bạch Trạch hẳn thấp giọng, này là ngoài dự kiến của hẳn. Nghe thấy khẩu khí của Lãnh Dật, ắt ca ca cậu phải là một người không quá dễ dàng ở chung, chính là cậu trịnh trọng như vậy đến thỉnh hẳn làm cho hẳn có chút không đành lòng cự tuyệt nhu thuận của vị đệ đệ nhỏ tuổi này. Về phương diện khác, này cũng thoáng gợi lên cho hẳn không ít hiếu kỳ. Hơn nữa, không biết vì sao hẳn có điểm cảm giác giống như lập tức muốn lên thuyền.

Bác sĩ riêng? Bạn tri tâm tốt? Kỳ thật có điều, giống như là làm bảo mẫu đi.

“Tôi cùng cậu đã muốn làm bạn bè, về phần anh trai cậu có thể hay không trở thành bạn bè, này cũng muốn xem cơ duyên như thế nào. Đây là địa chỉ nhà của tôi cùng điện thoại, hoan nghênh cậu. Ách, còn có anh trai cậu, có rảnh thì tới nhà của tôi chơi. Bác sĩ riêng không phải là chuyện một sớm một chiều, cho nên có thể trước tìm hiểu một chút, hơn nữa cho dù tôi phải làm bác sĩ riêng của các cậu, tôi cũng muốn anh cậu gạt đầu.” Hẳn lấy đơn thuốc viết lên địa chỉ cùng điện thoại của hẳn đưa cho Lãnh Dật, rồi thu gom lại chén đĩa trên bàn, đứng lên vỗ vỗ vào vai cậu, “Đừng lo lắng, anh cậu là người trưởng thành rồi, sẽ tự chăm sóc chính bản thân mình thôi.”

Đối với hẳn mà nói, mỗi người đều là có vận mệnh cùng lựa chọn riêng của chính mình, nếu người cố ý làm phải một sự kiện, người bên ngoài là rất khó thay đổi. Thế giới này, muốn tìm từ, dễ dàng lắm sao?

Gợi lên khóe miệng, “Cậu buổi chiều có bận không?”

“Ách, không.” Cậu lắc lắc đầu.

“Kia có thể giúp tôi một việc không?” hẳn mỉm cười nhìn cậu.

“Làm gì?”

“Giúp tôi đi mua bánh quy cho mèo, phải là hương vị thịt kho tàu cá trích mới được.”

4. Chương 4

Khi buổi hừng đông đến, Bạch Trạch hần dậy thật sớm cho nên rất khó ngủ lại, không có biện pháp để mà khắc phục. Hôm qua hần nhận được điện thoại của Lãnh Dật nói là hôm nay sẽ hội cùng ca ca đến thăm viếng nhà hần. Lúc cậu điện thoại cho hần, hần cũng không đoán được ca ca của Lãnh Dật, Lãnh Tĩnh, lại như vậy thật nhanh liền tới cửa chào hỏi. Dù sao thế nào đi nữa, vị ca ca trẻ tuổi này của cậu cũng là có địa vị cao trong xã hội, lại còn có bộ dạng không thực nhân gian khỏi lửa. (chẳng quan tâm đời)

Hôm đó trở về, hần liền cố ý lên mạng lưu ý một chút về vị chủ tịch Lãnh thị trẻ tuổi này, thấy đủ loại huy hoàng làm hần cảm thấy rất là thuyết phục, những cũng có chút ít lý giải về tâm tình của Lãnh Dật.

Anh trai vĩ đại, nhưng lại lạnh như băng. Ngày đó cậu muốn nói chính không phải là đậm mạc, mà là lạnh như băng đi, hoặc ít nhất cũng phải là “lạnh đậm”, “lạnh lòng” gì đó. Trên trang web hiện lên không nhiều lắm ảnh chụp của vị tuổi trẻ tài năng này nhưng cũng đủ để nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng kia. Nếu Lãnh Dật mỗi ngày sinh hoạt cùng với loại ánh mắt lạnh lùng như thế này, hai người là huynh đệ nhưng chắc chắn cũng không thân thiện gì.

“Hoa Hoa, hôm nay nhà có khách đến chơi, mi phải ngoan ngoãn~”

Chú mèo Hoa Hoa rất cho là không đúng, miễn cưỡng ghé vào trên cái đệm ở chỗ ban công, ngay cả mắt cũng đều lười nâng lên một chút.

“Ách, bánh quy lần này của mi chính là do người hôm nay tới giúp mi mua đó nga.” Cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, loại đạo lý này người hần là phải hiểu đi?

“Meow.....” Chủ nhân lười biếng, lại muốn sủng vật đến chia sẻ, chuyện này hợp lý sao?

Hần cảm giác bị mèo nhà mình khách sáo.

Trong nhà có khách nhân đến, cho nên phải gọn gàng một chút, hần nên mời bọn họ lưu lại dùng cơm đi. Hần luôn luôn quan tâm đến chuyện ăn uống cho nên đối chuyện ăn chắc chắn sẽ không làm cho qua loa, cuối tuần ở nhà cũng tất nhiên sẽ vất vả nấu nướng, đồ ăn ngon mà lại tiện nghi, tốt cho sức khỏe nữa. Một người cũng nấu, mà ba người cũng sẽ nấu, chỉ là nhiều hơn thêm hai bát cơm, cho nên cũng sẽ không phiền toái.

Trong nhà thu thập mọi thứ coi như cũng là sạch sẽ rồi, mặc dù kém xa khu nhà cấp cao của hai người bọn họ nhưng chắc chắn cũng đủ ấm áp thoải mái để mà đãi khách.

Thức ăn trên lò đã muốn chín tới đã có thể tắt lửa đi. Hần vừa mới tắt lò, thì chuông cửa đã vang—

Vừa mở cửa ra xem, quả nhiên chính là Lãnh Dật cùng Lãnh gia đại ca đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn. Ách, nhìn hần? trông hần?

Làm cho hần cảm thấy ngượng chính là, hần trên người hiện tại vẫn còn đang mặc tạp dề a, vẫn là cái tạp dề mua ngoài siêu thị hay dùng trong phòng bếp.

“Vào đi, hai người cứ tự nhiên ngồi.”

“Học trưởng, thật ngại đã đến quấy rầy.” cậu kéo kéo đại ca đang đứng bên cạnh nhưng vẫn không có phản ứng, “Ách, đây là ca ca ta, Lãnh Tĩnh.”

“Chào anh, tôi là Bạch Trạch.” Hần tự giới thiệu, bất quá chưa tới độ nhiệt tình quá mà đưa tay ra bắt tay chào hỏi. Theo trực giác của hần, hần cảm thấy được Lãnh Tĩnh hần là bị khiết phích đi.

“Lãnh Tĩnh” quả nhiên ngay cả thanh âm cũng lạnh lùng, tự giới thiệu cũng không nhiều lời.

Bị bọn họ thấy được bộ dáng xấu hổ như vậy rồi cho nên kế tiếp cũng chẳng có gì phải ngượng ngùng cả, hần đơn giản tự nhiên tháo xuống tạp dề, “Tôi đang nấu cơm, hai người ở lại ăn cơm nhé?”

“Học trưởng, hiện tại vẫn chưa đến mười một giờ, anh ăn cơm sớm như vậy sao?”

“Kia chính là còn chưa ăn,” nghĩ cũng biết, nào có ai sớm như vậy đã ăn xong cơm trưa chứ, “Cùng nhau ăn đi, tôi nấu nhiều lắm, tôi cùng Hoa Hoa ăn chắc chắn cũng không hết.”

Cậu nhìn anh trai trông có vẻ không có bộ dáng gì gọi là mất hứng, cậu hôm nay kiên trì đem y đến đây vốn định đem anh trai lạnh lùng ít nói cùng vị hội trưởng mà cậu quen không bao lâu, trước là làm quen một chút, tìm hiểu nhau. Cậu còn nghĩ chắc chắn sẽ không giữ nổi cho đến chiều nhưng không ngờ học trưởng lại nhiệt tình như vậy, cư nhiên còn mời ăn cơm. Nói hiện tại nam nhân biết nấu nướng cũng không nhiều lắm a, chính bạn gái của cậu cao lắm cũng chỉ có thể nấu được vài món. Vẫn là nói, liên tưởng đến bộ dạng học trưởng mặc tạp dề so với khi làm bác sĩ trung y quả là không giống nhau. Ách, có lẽ vậy đi.

Nhìn cậu trong nhà mình trước mặt ca ca giống như bộ dáng của một người vợ nhỏ, Bạch Trạch hần cũng không miễn cưỡng, chính là nói, “Nhà của tôi còn có Hoa Hoa.”

“Hoa Hoa là ai a?”

“Meow....” Là ta. Chú mèo lông vàng từ ban công lững bước ra, bộ dạng kiêu ngạo tựa như một nữ vương mèo— mặc dù nó là mèo đực. Tứ chi cao ráo, hai chân sau thân nhấc lên cái đuôi, ở trước mặt khách nhân không chút nào ngượng ngùng mà lúc lắc cái thân thật to, nhảy lên trên xô pha, cũng không chút nào sợ hãi áp suất thấp phát ra từ trên người Lãnh Tĩnh mà ngồi bên cạnh y, nằm bất động.

Không hổ là mèo nhà mình, ý thức lãnh địa thật cao a.

“Hoa Hoa thực yêu sạch sẽ, cũng thực ngoan, không cắn người mà cũng không loạn bắt người cho nên không cần lo lắng. Ha hả.” Đúng vậy, là thực ngoan, với điều kiện không ai chọc nó, Bạch Trạch hần trong lòng nghĩ thầm.

“Học trưởng thích mèo?” Lãnh Dật nhin không được mà đi đến bên người Hoa Hoa, muốn đưa tay sờ nó, “Em có thể sờ nó không? Lần trước bảo em mua bánh quy cho mèo, chính là mua cho nó sao?” Cậu nói xong đã muốn vươn tay sờ lên lớp lông mềm mại xinh đẹp của Hoa Hoa, về mặt đây tán thưởng, hoàn toàn quên mất vẻ mặt chán ghét cau mày của Lãnh Tĩnh.

Tuy rằng vốn là thâm nghĩ sẽ chẳng quan tâm đến vẻ mặt đầy chán ghét đối Hoa Hoa của Lãnh Tĩnh, nhưng bất quá y quả thực là không thích tiểu động vật, cho nên nghĩ nghĩ vẫn là đến phòng bếp mang cơm trưa của Hoa Hoa đến ban công, “Hoa Hoa, lại đây ăn cơm.”

Mèo con nghe mùi liền nhu thuận nhảy xuống xô pha, chạy đến chỗ ban công ăn bữa ăn ngon của nó.

Thịt kho tàu cá trích, nó yêu thích nhất.

“Uống chén trà đi” Hần bình thường không thích mấy loại nước có chứa cồn mà thích chính mình tự nấu một ít trà hoa quả, hay là trà xanh linh tinh gì đó, “Tôi nơi này không có bia, hai người đến uống chút trà hoa quả đi.”

Lãnh Tĩnh đưa tay cầm lấy chén trà đến gần, lại nghe thấy một mùi rất thơm, là một mùi thơm ngát của hoa quả, nghe qua cảm thấy cả người sạch sẽ nhẹ nhàng đầy khoan khoái, liền uống một ngụm. Cảm giác ôn nhuận mát lạnh, giải khát đi nóng bức trong người, nhin không được cũng gật đầu trầm trồ hai cái.

Căn phòng này nhìn cũng không rất lớn, bài trí cũng có vẻ đơn giản sạch sẽ, ánh mặt trời theo ban công chiếu xạ vào làm căn phòng sáng ngời mà ấm áp, trong không khí lưu lại mùi hương của trà hoa quả cùng mùi hương vị của thuốc trung y làm cho người ta cảm thấy cả người lưu hương, toàn thân thư sướng. Lãnh Tĩnh đưa mắt nhìn chung quanh một chút, uống trà xong liền nghĩ đến em trai không quan tâm sắc mặt y mà kéo y đến nơi này. Nghe em trai nói là gặp một bác sĩ em trai vẫn là muốn y tìm một bác sĩ riêng, định kì đến kiểm tra sức khỏe. Y chỉ là biết thế. Nói như vậy, người nam nhân trước mặt này, chính là bác sĩ mà y tìm đến?

Thực trẻ tuổi, đây là kết luận duy nhất của y. Y đối với việc kết giao bằng hữu, cùng bạn bè giao tiếp nói chuyện từ trước đến giờ đều là không có nhiệt tình, thiên tính lãnh đạm của y có lẽ vốn đã là trời ban, có lẽ là di truyền từ mẹ đẻ của y đi. Y không cảm thấy được như vậy là có cái gì không tốt, cũng chẳng có cảm thấy có gì thiếu thốn. Y cho tới bây giờ đều chán ghét người khác hảo ý có mục đích, cũng không thích người

ra vẻ ta đây thông minh sẵn sóc. Trước mặt nam nhân này, y lại không chán ghét, chính là cũng không có cảm giác, càng không có tâm tình đi kết giao.

Chén trà đã thấy đầy, y nghĩ, bọn y cũng là nên cáo từ.

5. Chương 5

Lúc Lãnh Tĩnh y đang ngẫu nhiên đánh giá căn phòng, kỳ thật hắn đã quan sát y. Người nam nhân này tuy rằng bộ mặt lạnh như băng, không có đủ sinh khí, tướng mạo cao ngất nhưng thật ra y là một người tốt, còn phi thường tinh xảo. Người cao chân dài, thân hình vạm vỡ cao ngất. Khí chất cả người cũng thực nhã nhặn tao nhã, còn có phát ra một loại khí chất cao quý lạnh như băng. Chính là nhìn nơi khoe mắt y hơi cao lên, môi cực nhạt, rõ ràng đây không phải là người an nhàn trải qua mà là một người đã có một thời gian đau khổ, chịu đựng không ít áp lực đi.

Nhìn y chăm chú nhìn chén trà thanh hoa trong tay giống như đã muốn không còn kiên nhẫn nữa. Đúng thế, vẫn là tốc chiến tốc thắng, như vậy có cơ hội gần gũi quan sát người nam nhân thành đạt này tuy rằng có thỏa mãn rất lớn, hắn thật sự là rất quan tâm, nhưng chính là không thể quá đáng. Người ta đã muốn không còn kiên nhẫn ở lại, hắn chẳng có quyền gì mà ngăn cản, nhưng mà việc ở đây, chính là —

“Lãnh Tĩnh, cho tôi xem mạch của anh đi.”

“Không cần” y không chút do dự cự tuyệt.

Biết là y sẽ không đáp ứng, nhưng Bạch Trạch hắn đã thật muốn trợn trắng mắt, ngây thơ mà lờ đi lời cự tuyệt của y, tay nhanh chóng đặt trên cổ tay của y. Đối mặt với bệnh nhân không biết nghe lời, tiền trạm hậu tấu mới có thể sử dụng thích hợp. (nói là làm liền)

“Năm chỉ quá cực, tâm tì hai hư, tâm thận không giao, nguyên khí không đủ.”

Lãnh Dật vẻ mặt mờ mịt, bộ dáng đầy khó hiểu mà nhìn vào hắn. Mà hắn coi như chẳng quan tâm, tứ bình bát ổn không hề suy chuyển, lông mi cũng không hề chọn lên một chút.

“Này học trưởng, có nghiêm trọng hay không?” Quả nhiên vẫn là tiểu đệ đệ hảo, sốt ruột mà hỏi, chẳng bù cho bệnh nhân kia một chút cũng chẳng thêm quan tâm.

“Thể chất của anh thiên âm, cuộc sống có thói quen không tốt. Tôi đoán giấc ngủ buổi tối của anh hẳn là không ngon, tính khí của anh đều có tổn thương cho nên hẳn là phải hảo chú ý, cần chăm sóc nhiều hơn. Cứ như vậy kéo dài hơn nữa, theo năm tháng sẽ chuyển biến thành xấu.” Tuy rằng y chẳng chịu quan tâm nhưng làm bác sĩ, hắn vẫn là không nhịn được mà muốn giải thích một chút.

“Kia cậu có thể cảm thấy được tôi hẳn là làm như thế nào? Mời anh làm bác sĩ riêng của tôi có được không?” Y không thể nói không nói trước mặt vị tiểu thầy thuốc sở tác sở vi ngoài dự kiến của y. Có rất ít người giống hắn thẳng thắn gọi tên y, mọi người chung quanh hắn đều xưng hô một cách tôn kính lộ ra nét sợ hãi tới y – gọi là chủ tịch, Lãnh tiên sinh, hoặc chính là đại ca. Cũng sẽ không dám chống lại quyết định của y, một chút cũng chẳng dám cự tuyệt lời y nói, thậm chí chẳng dám ngỗ nghịch. Điều này không khỏi làm cho y phải đánh giá vị bác sĩ trẻ tuổi tên Bạch Trạch này —

Không chút nào thỏa hiệp nhìn y, hơi hơi gọi lên khoe miệng —

“Kỳ thật tôi cảm thấy được anh cần không phải là một bác sĩ, mà là một vị quân gia đốc xúc cho anh ăn cơm, canh giờ cho anh đi ngủ, còn có làm một ít vận động có thể.” Đây là nói ngụ ý. Người này làm cho người ta không khỏi lo lắng, y liền cần một tiểu bằng hữu giống nhau, tìm một người quân y ăn y ngủ.

Thực dễ dàng nghe thấy người trước mặt mình nói lời cười nhạo, nhưng tuy rằng là bị cười nhạo, bắt quá lại không cảm thấy tức giận, chính là không nói gì chỉ là nhìn hắn, không có phản bác, cũng không có đáp ứng.

“Chà, đến giờ ăn cơm rồi, tôi phải đi ăn cơm. Lãnh Dật, lại đây.”

“Ách?” Lãnh Dật hiện tại chẳng rõ ràng tình huống hiện tại, bắt quá vẫn là ngoan ngoãn chạy theo, đi vào phòng bếp.

“Học trưởng....”

Còn chưa nói xong, trên tay đã bị đặt lên chén đĩa, “Còn đứng đó làm gì, dọn lên bàn đi. Còn có một chút đồ ăn phải hâm nóng một chút, năm phút đồng hồ là được rồi. Cậu đem mấy chỗ này ra dọn lên đi.”

Học trưởng quả nhiên nghiêm khắc, ngay cả sai bảo cũng không chút nào nương tay. Bất quá không biết vì cái gì, vẫn là theo bản năng vẫn là ngoan ngoãn nghe theo lời hấn mà làm theo. Lãnh Dật bỗng nhiên có loại dự cảm, cảm thấy được cuộc sống về sau của cậu sẽ bị sai chạy đi chạy lại giống như thế này, không khác một chút.

Trên bàn cơm có năm món đồ ăn thật ngon, khoai tây thịt bò nạm béo, trần bì kê, dĩa tiêu chưng cá pecca, đậu cô ve xào cùng rau cần bách hợp, còn có canh củ cải còn nóng hổi.

Màu cùng hương vị bốc lên thôi cũng đã đủ thấy rất ngon rồi. Dù sao nhìn cũng giống mấy món đầu bếp nổi tiếng nấu đấy chứ.

Nhìn thấy thức ăn ngon dễ làm cho người ta đói bụng a. Lãnh Dật liếc mắt nhìn xem người anh trai vẫn ngồi bất động trên sofa, lại nhìn xem thức ăn học trưởng nấu trên bàn ăn, tiến thoái lưỡng nan, lòng của cậu đã sớm vội chạy đến bên bàn thức ăn chực ở đó, chính là cả người của cậu vẫn là không dám lỗ mãng xử sự bên cạnh.

“Đều là đồ ăn tôi nấu. Tôi nghĩ hai người đến chơi cho nên nấu có hơi nhiều. Đã đến giờ rồi, tôi phải ăn cơm. Hai người tính đứng bên cạnh nhìn bộ dạng tôi ăn cơm sao?” Tuy rằng miệng hấn là nói ‘hai người’, nhưng chính là từ đầu đến cuối đều nhìn vào Lãnh Tĩnh, “Tôi không có thói quen khi ăn cơm bị người bên cạnh quan sát, cảm giác rất kỳ quái, tựa giống như đang ăn cơm trong tù vậy. Hai người nếu không ngồi cùng tôi ăn cơm, nếu không thì nên về đi thôi. Đi về rồi, nếu lần sau nghĩ muốn đến, tôi vẫn còn là tùy thời xin đợi.” Hấn sẽ không miễn cưỡng người khác, cho nên nói được ra lời cũng không có gì giả dối, chính là sự thật, sẽ không cùng bọn họ giả vờ khách khí, cũng không bắt buộc khách nhân phải chấp nhận chiêu đãi của mình. Chính là hấn không muốn tự làm khổ mình, làm cho mình bị đói không ăn hoặc một mình ăn mà để cho khách hai vị đứng xem, như vậy hấn cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên. Cho nên hấn muốn Lãnh Tĩnh quyết định, dù sao một người như vậy, làm bất cứ chuyện gì, đều rất là khó miễn cưỡng được y.

Ở ba người, sáu con mắt nhìn chăm chú lấy — Thực ra là hai người một mèo — nó cũng đã muốn ăn xong cơm trưa của mình rồi cho nên ở một bên xem náo nhiệt. Lãnh Tĩnh không nói, cuối cùng vẫn là chậm rãi đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên bàn ăn.

“Tôi đi lấy cơm.” Lúc xoay người đi, Bạch Trạch hấn vẫn là nhịn không được gọi lên khoe miệng — kỳ thật người này cũng không phải là quá khó đối phó a, chính là có điemt kỳ quái, ít lời quá.

“Oa, đây là cái gì a, học trưởng?”

Thịt ba chỉ dùng lá sen bao bọc lấy, tạo thành một hình tam giác đáng yêu.

“Cơm hà hương thịt gà.” Nói xong liền đưa đũa gấp một miếng bỏ vào bên trong chén của mình, bên trong là cơm nóng cùng thịt gà, “Nhanh ăn đi, mới nấu còn nóng, nguội rồi sẽ ăn không ngon.”

Học theo Bạch Trạch, huynh đệ Lãnh gia cũng theo gấp một miếng bỏ vào trong bát của mình, bên ngoài được bọc một màu xanh của lá sen, đem bỏ vào trong miệng.

Chỉ cảm thấy mùi lá sen thơm ngát, cơm bùi bùi, phảng phất mùi thịt gà, thập phần ngon miệng.

“Không nghĩ tới học trưởng mỗi bữa ăn đều nấu công phu đến như vậy.” ngữ khí nói ra mang theo cảm động cùng cực kỳ hâm mộ.

“Dân lấy thực vi thiên, người sống một đời, sẽ không ly hai hai chữ ăn uống. Vậy vì cái gì mà không hảo đối đãi chứ, để có thể làm cho thân thể khỏe mạnh, có năng lực hưởng thụ mỹ thực chính là lạc thú,” hấn liếc mắt nhìn Lãnh Tĩnh ở bên cạnh, hơi có chút điều chỉ tiếp tục, “Lá sen này cùng trần bì kê đều có lợi cho món khai vị, kiện tì dùng để làm thuốc lưu thông khí huyết rất công hiệu, giải nhiệt cơ thể, còn có thể giúp thanh nhiệt, có thể nói là một loại thuốc lưỡng đạo không tồi.” Nói đến cái này, nghe có chút ‘mèo khen mèo dài đuôi’ ấy nhỉ.

Hắn nói như vậy không phải là quá khoa trương, cơm này nhìn vào đơn giản nhưng kỳ thật làm rất cực, từ lá sen cho đến cơm, đến thịt gà, đều phải qua chuẩn bị thập phần chú ý. Lá sen trước tiên là phải chà qua nước sôi cho mềm, sau đó dùng nước lạnh làm nguội đi, gạo cũng phải ngâm nước trước ba tiếng đồng hồ, sau đó còn muốn dùng bia ngâm qua để tạo cảm giác ngon miệng, lại càng không muốn nói làm thịt gà hết sức công phu. Như vậy làm ra món ăn ngon này, hai huynh đệ cư nhiên còn không chịu cảm kích đi, thật sự làm cho hắn có chút buồn bực nhỏ nhỏ, âm thầm bĩu môi, nhưng vẫn không bị nhìn ra.

Lúc tình cờ Lãnh Tĩnh y ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy trước mắt vị tiểu thầy thuốc này vì vẻ không tán thưởng của y mà âm thầm bất mãn, vừa rồi mấy câu giải thích món ăn này nọ đều là có sở ý nhằm vào y. Y nguyên bản là đã nghĩ muốn rời đi, chính là bị hắn đột nhiên tới bắt mạch cản trở đi. Nếu nói là không muốn ở lâu, tự nhiên càng không nghĩ đến việc sẽ ở lại ăn cơm, chính là tại vì ý trong câu nói của hắn mà mình chẳng thể từ chối — Tôi nghĩ lưu hai người ở lại ăn cơm, bất quá hai người muốn đi thì đi, tôi không miễn cưỡng. Y là không thích tiếp cận nhân tình, là người lãnh tâm mặt lạnh, nhưng chính là đối hắn, nói không ra lời cự tuyệt.

Ma xui quỷ khiến, y tự nhiên lại đến bàn ăn cơm. Cơm, đồ ăn, khẩu vị rất tốt, rất ngon, cũng thực ảm đạm.

Giống như đã rất nhiều năm, đã không có ăn được những món ăn như vậy.

6. Chương 6

Ăn uống no nê rồi, đoàn người vẫn là dời bước đến sô pha, Bạch Trạch hắn trong lòng suy tính, hắn nghĩ nếu hắn đã nấu cơm, như vậy thì vấn đề rửa chén tự nhiên là phải do hai huynh đệ kia phụ trách rồi —

“Hai người ai sẽ tới rửa chén?”

Hai người nam nhân đang ngồi uống nước trà quả bỗng chốc ngây dại, cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn hắn, giống như là chưa từng nghĩ đến vấn đề này vậy.

Bạch Trạch hắn nhún vai, cười tủm tỉm, “Hai người muốn ăn không sao chứ?”

Lãnh thị huynh đệ nhìn hắn một chút, liền chỉ sau vài giây, Lãnh Dật liền đứng dậy đi vào phòng bếp.

“Ha ha”, hai đại thiếu gia này, rửa chén có được không đó?

Lãnh Tĩnh một bên nhìn hắn, hơi hơi khơi mào một bên lòng mi.

Hắn cũng chẳng thèm né tránh gì, thoải mái để cho y đánh giá mình, một bên uống trà, “Tôi biết là cậu ấy sẽ đi mà.” Khẩu khí thập phần chắc chắn. Hắn kỳ thật xem hai huynh đệ này như người trong nhà, cho nên cũng chẳng cần gì phải giữ gìn ý tứ gì.

Nhìn thấy hắn bộ dáng tựa hồ thích thú như vậy, Lãnh Tĩnh y thật tình là hết chỗ nói rồi. Trên đời này, người lấy y ra làm niềm vui thật đúng là không gặp nhiều lắm.

“Cơm cậu làm ngon lắm.”

“Cám ơn. Hai người thích là được rồi.”

Nhìn nhau.

Nhìn nhau.

Không nói gì.

Lãnh Tĩnh tựa hồ có chút không được tự nhiên, liền cúi đầu tiếp tục nhâm nhi trà, không nói gì. Được người khác chiều đãi như vậy, còn có sau đó nhàn thoai việc nhà, y trước kia một chút cũng không hề có kinh nghiệm cho nên cũng không biết là nên nói cái gì. Y nói y thực sự không biết nói gì, này chính là sự thật.

Bạch Trạch hắn đột nhiên có một ý tưởng —

“Lãnh Tĩnh, chúng ta làm bạn bè đi.”

Y chợt ngẩng đầu, gắt gao nhìn hấn, thật lâu ——

“Vì cái gì?” y tin tưởng hấn cũng không phải là muốn lấy lòng y, bởi vì trên thực tế, từ lúc y bước vào cửa đến bây giờ, người nam nhân đối diện này một chút cũng chẳng có hành động gì nịnh nọt y. Chính là y vẫn không đoán ra hấn vì cái gì muốn cùng y làm bằng hữu. Bằng hữu, đầu phải ai muốn làm cũng làm được đâu. Người bình thường cũng muốn y làm bằng hữu sao?

Bạch Trạch bị y làm cho ngây ngẩn cả người, cũng có chút ngốc nghếch mà trừng mắt nhìn y, cũng có chút ngưỡng ngùng. “Tôi cảm thấy được anh không tồi, chúng ta hội ở chung nghĩ sẽ tốt lắm.” Nói xong hấn còn nâng chén, hướng y nháy mắt mấy cái, “Tại phòng bếp có nước chanh vị rau cần với táo, anh uống không?”

A? Lãnh Tĩnh theo bản năng gật gật đầu. Đây là sao? Có thể như vậy uống không?

Nói xong thì hấn cũng đã muốn từ trong phòng bếp mang ra món nước chanh vị rau cần với táo, hơn nữa còn hoàn toàn bỏ qua vị nam nhân đang yên lặng làm việc bên trong phòng bếp kia.

Này thực sự trước khi bọn họ đến, hấn còn lo lắng Lãnh Tĩnh có thể hay không là một tên ngạo mạn tự cao tự đại, một người khó gần gũi. Tuy rằng sự thật cho thấy, y quả là người không dễ gần gũi, nhưng chính là ngoài ý muốn, hấn cảm thấy được cùng y một chỗ ngược lại lại có một loại cảm giác thật sự thoải mái. Người với người quen biết có lẽ là do duyên phận đã định, mặc dù tính cách mỗi người lại tựa như trứng đánh xuôi kèn thổi ngược, nhưng có đôi khi sẽ có thể trở thành đôi bằng hữu tốt với nhau. Mà này không phải là mặt ngoài phải khách khách khí khí với nhau, hỏi han ân cần, mà cái tất yếu chính là thành thật với nhau, có nạn cùng cộng cùng chia. Hấn là một con người sống theo tính cách, luôn không tự chủ được tâm tình của mình mà làm việc, tựa như sự lựa chọn công việc của hấn là giống nhau. Có lẽ, chính hấn là một quái nhân cũng không chừng, bằng không thì vì cái gì lại đi thích một người kỳ quái như y?

Trực giác cho thấy, hấn muốn cùng Lãnh Tĩnh trở thành bằng hữu.

Lãnh Tĩnh nhìn người trước mặt tựa như đang nhìn thấy quái vật, cái gì mà nói ‘Tôi cảm thấy được anh không tồi’? Hấn là dựa vào cái gì cho rằng hai người sẽ ‘hội ở chung nghĩ sẽ tốt lắm’? Mà chén nước màu lục trước mặt y là cái gì vậy?

Hấn nhìn thấy người trước mặt vẻ mặt giống như “Cậu không giải thích cho rõ ràng, tôi liền lơ cậu đến chết”, hấn liền buông chén trà, nghiêm mặt mà nói, “Anh không thấy hai chúng ta ở chung liền cảm thấy thoải mái sao? Khi nào rảnh, chúng ta cũng có thể thường xuyên đến nhà chơi, hoặc là đi ra ngoài một chút, không phải sẽ rất tốt sao?” Lại cầm lấy chén lên, hấn bày ra một bộ dạng như ‘thỉnh người dùng thử’, “Thử uống xem, này rất thơm nhé, còn có thể trấn tĩnh tinh thần, trợ giúp ngủ ngon.” Nói xong lại uống một hớp lớn, bộ dạng thực say mê nếm thử.

Lãnh Tĩnh chưa bao giờ biết chính mình là một đối tượng có thể làm người khác vui vẻ. Trên thực tế, hấn vốn tưởng cùng chính mình ‘vui vẻ’ linh tinh gì đó chính là không thể có khả năng.

“Cậu là đang cố ý sao?” một hồi là cơm lá sen, một hồi là nước rau cần, một chút kiện tì dùng thuốc làm lưu thông khí huyết, một chút có trợ giúp chứng mất ngủ, coi như mỗi câu nói là điều có dụng ý.

Bạch Trạch biểu tình cổ quái nhìn y, “Tôi trước đó không biết anh, mấy thứ này đều chính là tôi chính mình thích làm để uống, đương nhiên cũng là muốn ưu đãi cơ thể tôi thôi.”

Lãnh Tĩnh không nói gì, xem như tiếp nhận giải thích của hấn, đưa uống một ngụm trong chén nước kia, quả thật hương khí hợp lòng người, không ngọt không béo, cũng rất ngon miệng. Tuy rằng bề ngoài trông có vẻ khủng bố nhưng mà khẩu vị thì tuyệt vời, ngay cả người luôn kén chọn như y cũng không thể không thừa nhận ở điểm này.

Thoải mái tự tại tại sao? Y vẫn cảm thấy được bất khả tư nghị, là có người thấy được ở cùng y một chỗ thì sẽ ‘thoải mái tự tại’? Y quả thật là khó tưởng tượng ra sẽ có người muốn cùng mình ‘thường xuyên ghé nhà chơi’.

“Cậu có nhiều bạn bè cho cậu cảm giác ‘thoải mái tự tại’ lắm sao?” Y nhin không được mà hỏi. Thật sự là làm y có chút tò mò, y đột nhiên cảm thấy được nếu giờ phút này có người khác nghe thấy y hỏi câu này có lẽ sẽ không khỏi bảo y là người ngoài hành tinh, bất quá hấn có thể cũng sẽ nghĩ như vậy đi.

“Chỉ có Hoa Hoa thôi,” nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói, “Tôi thường ở tại bệnh viện, cuối tuần mới được nghỉ ngơi. Ách, anh cũng biết người đàn ông độc thân luôn bề bộn mà.”

Khó hiểu a. “Vì cái gì?” Làm sao lại bề bộn nhiều việc? Bận gì sao?

Bạch Trạch đối với câu hỏi của y cũng là bất đắc dĩ, cũng chẳng thêm dầu mà đơn giản nói trắng ra “Ngủ đủ, nấu cơm, quét tước, chiếu cố Hoa Hoa, lên mạng, đọc sách, như thế nào mà còn thời gian??” Nói đến đây rồi thì lại hơi có chút thẹn quá hóa giận, tự nhiên đem bộ dạng lười nhác hàng ngày bình thường của mình nói ra hết. Người này, thật sự là không thể xem thường.

Lãnh Tĩnh ngẩn ngơ, nhìn không được mà gọi lên khoe miệng, trong ánh mắt lạnh lùng kia cũng có chút ý cười.

“Hảo.” Âm thanh tràn ngập khí khái nam nhân.

Cái gì hảo, hảo cái gì? Bạch Trạch trừng mắt nhìn y không ngớt, lại ngơ ra. Chẳng lẽ, y đáp ứng rồi? Cứ nhiên dễ dàng đáp ứng như vậy, hẳn không phải là đã nghe lầm đi.

“Anh nói cái gì? Anh đáp ứng rồi?” hỏi để mà xác nhận.

Nguyên bản nếu y không đáp ứng hoặc là chẳng thêm quan tâm thì hẳn đã chuẩn bị tư tưởng qua, nhưng hiện tại y liền như vậy dễ dàng chấp nhận, vốn thật không biết phải nói cái gì cho hảo.

Nhưng mà trong lòng cũng cảm thấy thực vui vẻ. Mặt mày vui mừng mà nhìn vào y.

“Àn” Lãnh Tĩnh chưa từng cảm thấy chính mình cần bằng hữu, nhưng là với người trước mắt này, y cảm thấy đặc biệt, đặc biệt đến nỗi y cũng vô pháp mà kháng cự, hơn nữa đối với hẳn đối y lại không giống với những người khác luôn đem đến cho y cảm giác chán ghét, cho nên ngoài dự đoán của y, y đảo ứng. Trên thực tế, y cảm thấy được bất khả tư nghị, chắc chắn sẽ có một ngày nào đó y sẽ cũng phải kết giao bằng hữu. Mà trước đây ngay cả khi y còn đi học cũng chưa từng phát sinh qua, cho tới bây giờ vẫn như vậy cô độc một mình, một thân một bóng, hiện tại cứ nhiên cũng phải bắt đầu kết bạn rồi sao? Y cảm thấy được y cũng sẽ chẳng có gì thay đổi, đương nhiên cũng sẽ không sợ tổn thất. Cho nên, giao một chút ‘bằng hữu’ thì có sao đâu? Lãnh Tĩnh trong tâm có hơi chút lạnh khốc mà suy nghĩ.

“Ách, tôi năm nay hai mươi bảy tuổi, làm ở bệnh viện trung y. Đây là mèo mà tôi nuôi, tên Hoa Hoa, năm nay ba tuổi.” Hẳn cảm thấy nên tắt yếu giới thiệu đơn giản qua một chút về mình. Hẳn nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Tôi biết anh năm nay ba mươi hai tuổi, bất quá tôi vẫn là gọi anh Lãnh Tĩnh.” Bằng hữu nên xưng hô bằng tính danh, cho nên hẳn sẽ không gọi bằng ‘Lãnh đại ca’ linh tinh gì đó, nghĩ đến đây tự nhiên lại thấy nổi da gà.

Hắn đã muốn gọi như vậy không biết bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ y hiện tại mới nói ‘không được’ hay sao, hơn nữa đối với vấn đề xưng hô, kỳ thật y cũng chẳng thực để ý.

“Nói thật, anh vẫn là nên hảo chú ý thân thể. Anh là người lớn, cũng không đòi hỏi kinh nghiệm chăm sóc gì, hơn nữa anh lại như vậy có tiền, hẳn là nên hảo hảo hưởng thụ cuộc sống mới đúng. Ách, tôi không phải là đang lên mặt dạy đời anh, cũng không phải là đang miễn cưỡng anh, nhưng chỉ là chúng ta vừa mới trở thành bằng hữu, tôi không nghĩ người tuổi còn trẻ liền đau bệnh, còn đối lấy một cái ‘tráng niên sớm thệ’ (thời đại sung sức trôi qua nhanh) hàng đầu kia, còn có nhiều chuyện nữa. Hơn nữa nếu thực sự là như vậy, ách, tôi chỉ có thể cùng anh làm bằng hữu bên bia mộ mà thôi.” Làm ra một bộ dạng miệng dẩu ra vẻ đau đớn lắm.

Lãnh Tĩnh lúc bắt đầu nghe hẳn nói đến cái gì mà khỏe mạnh và vân vân còn có chút mâu thuẫn ở trong, cảm thấy không khỏi có điểm khó hiểu, sau khi nghe hết lời hẳn nói thì lại dần dần có chút dở khóc dở cười. Người này, những lời giống thực giống giả này mà hẳn cũng dám nói thì đúng là.

“Tôi sẽ không nghe lời cậu.”

Mạnh miệng như vậy nhỉ, “Chẳng lẽ anh bình thường cũng chẳng chịu nghe lời khuyên tốt của cấp dưới?”

“Nếu tôi đã muốn quyết, thì sẽ chính là như vậy.” Quả rất là bảo thủ đi, bất quá đây chính thực là phong cách của y.

“Tôi sẽ làm cho anh phải nghe tôi. Tôi là bằng hữu của anh, còn là bác sĩ, anh hẳn là phải nghe lời tôi. Tôi nhất định sẽ làm cho anh phải hồi tâm chuyển ý, ngoan ngoãn nghe tôi.”

Trừng mắt, trừng mắt, cũng không thỏa hiệp.

Chúng ta cứ chờ xem.

7. Chương 7

Giữa trưa ăn cơm nước xong, Bạch Trạch vừa mới trở lại phòng làm việc thì liền nhận được điện thoại của Thang Viễn Thần muốn mời hẳn buổi tối cùng nhau ăn cơm. Hẳn nội tâm trầm ngâm, nhịn không được mà cúi đầu thở dài, bất đắc dĩ mà chấp nhận lời mời.

Lúc đi ra khỏi bệnh viện thì đã thấy xe của Thang Viễn Thần chờ ở trước cửa. Chiếc xe thể thao màu đỏ sáng thực sự là thập phần chói mắt. Gã ngồi trong xe từ xa chú ý hướng cửa chính mà nhìn, khi thấy Bạch Trạch đi ra thì lập tức chạy đến đón ngay.

Đợi cho hẳn mới vừa ngồi vào ngay bên cạnh ở vị trí phó lái, Thang Viễn Thần bỗng nhiên chồm đến, giống như cả thân thể đều muốn nhào vào ôm lấy hẳn.

“Cậu...”

“Em giúp anh thắt dây an toàn”, vừa định đẩy gã ra thì ai ngờ gã đã mở miệng nói như vậy, làm xong rồi liền tự mình lui trở về vị trí cũ, sau đó liền mở miệng hỏi hẳn, “A Trạch, anh nghĩ muốn đến đâu ăn cơm?” Gã mở to mắt đây vô tội nhìn hẳn, còn hơi chu chu môi ra, vẻ mặt thập phần mong đợi.

Bạch Trạch hẳn không có thói quen cùng người khác tiếp xúc thân cận quá, hơn nữa dù đã gần hơn một năm nay Thang công tử này vẫn thường xuyên xuất hiện ngay bên cạnh hẳn, nhưng hẳn đối với sự thân mật này của gã vẫn là không có thói quen. Hẳn hơi hơi thở ra, mày vẫn không một chút giãn ra, lại nghĩ thầm rằng hẳn cũng phải tự mình vào trì hoãn cách cho thỏa đáng, chính là gã lại bày ra một bộ “em chỉ là giúp anh thắt dây an toàn” rất ư vô tội làm cho hẳn cảm thấy được không thể hờn nà một chút.

“Hôm nay không phải là sinh nhật cậu sao, vậy thì cậu quyết định đi.” Nếu không phải vì hôm nay là sinh nhật gã, hẳn nhất quyết sẽ từ chối lời mời mà về nhà nghỉ ngơi, chăm sóc mèo cưng rồi sau đó lên giường mà đi ngủ.

“Thật vậy chẳng?” Gã nghe hẳn nói như vậy thì tựa hồ thật cao hứng, vẻ mặt vui sướng chờ mong mà nhìn hẳn, “Em chọn đi Tây Phong, nơi đó mới có ‘bốn vị mặt cao’, anh nhất định sẽ thích.”

Tây Phong chính là một nhà hàng cao cấp tư nhân, giá cực kỳ đắt đỏ, chính là nơi mà giới xã hội thượng lưu vẫn thường lưu tới, làm hội viên trong đó rất khó, có thể nói là nơi này tượng trưng cho địa vị xã hội cùng danh vọng của bậc thượng lưu.

Bạch Trạch đối với nhà hàng này thì từ chối cho ý kiến. Hẳn đối với nơi cao cấp này mặc dù cũng có chút hiếu kỳ, nhưng chính là cũng không nghĩ sẽ tới. Ở khái niệm của hẳn, dùng tiêu tiền cho loại ham muốn hưởng thụ vật chất này quả thật là có phần không thỏa đáng. Hẳn tuy rằng cũng là yêu thích thưởng thức mỹ thực, chính là cũng không có cố chấp tìm đến để mà thưởng thức. Đây thuận tiện bởi sinh nhật cho Thang Viễn Thần, coi như mở rộng tầm mắt một lần. Còn có, gã đang bất động thanh sắc mà nhìn hẳn, có lẽ có cơ hội, vẫn là nhanh chóng cho thấy một chút thái độ của chính mình đi.

Thang Viễn Thần cũng không biết người bên cạnh hiện tại đang nghĩ cái gì. Gã vốn chính là tiểu công tử của Thang thị, từ nhỏ khi được sinh ra thì đã có một ca ca có khả năng, tài giỏi, so với gã lớn hơn mười một tuổi, đã sớm kế thừa gia nghiệp. Hơn nữa đối với chuyện kinh doanh thương trường như chiến trường kia, gã một chút cũng chưa gặp phải áp lực gì từ gia tộc. Gã chính là là tiểu nhi tử ở Thang gia, đối sự ra đời của gã cũng chính là ngoài ý muốn với vợ chồng Thang gia cho nên liền lúc sinh ra đã được sủng ái, thập phần nuông chiều.

Hơn một năm trước gã cùng một số công tử thiên kim khác ra ngoài du ngoạn thì gặp phải tai nạn xe cộ, thương thế nghiêm trọng nhưng cũng rất may vẫn còn giữ được tánh mạng, quá trình phục hồi lại cho hẳn rất là thống khổ. Tiểu thiếu gia từ nhỏ đến lớn làm sao ném qua được loại này đau đớn, cả ngày cứ khóc

khóc nói nhao nhao, đập bàn đập ghế kêu la ầm ỹ không ngớt, làm cho cả quá trình phục hồi cứ như vậy không thuận lợi theo.

Vợ chồng Thang gia cứ như vậy đau lòng khi thấy đứa con phải chịu khổ, ra sức tìm kiếm hỏi thăm, cuối cùng đem đứa con đến bệnh viện trung để làm vật lý trị liệu trung y, tiếp tục điều trị. Cũng vừa đúng thời điểm Thang Viễn Thần cảm xúc thay đổi thất thường, điên rồ giống nhau, gặp người liên mắng, tùy hứng mà ương ngạnh.

Bạch Trạch hẳn không phải là bác sĩ khoa vật lý trị liệu, nguyên bản xuất hiện cùng Thang Viễn Thần là không thể, chính là ngày đó bác sĩ châm cứu của gã vừa lúc có việc bận không có mặt, gã lại lấy đó làm cớ, dùng ác ngữ mà không chịu cho các thầy thuốc khác đến gần chính mình.

Bạch Trạch lúc đó làm vật lý trị liệu cho gã, thấy gã ngồi trên giường, cả người run nhẹ, chửi ầm nhẹ nhẹ lên, trong âm thanh tựa hồ còn có chút khóc nức nở. Sau đó hắn cứ như vậy có sát tinh thu phục gã, còn có thực hiện vật lý trị liệu cho gã suốt nửa năm, cứ nhiên đem hắn biến thành bác sĩ nửa phụ trách gã, luôn luôn châm cứu xoa bóp, nhưng thật ra chính là đem ma tinh này thiếp thiếp đi, dị thường hợp tác. Mãi đến khi Thang Viễn Thần khỏe mạnh ra viện, bác sĩ khoa vật lý trị liệu khi gặp gã vẫn còn nói lời thăm thía nói gã hẳn nhiên đã thay đổi tính tình, quả thật hiệu lực.

Dọc trên đường đi cả hai người đều im lặng không nói gì, Thang Viễn Thần nhiều lần nhin không được mà đưa mắt sang đánh giá người bên cạnh, càng nhìn lòng càng thấy vui mừng. Gã không dám công khai mở mắt nhìn thẳng vào hắn, chỉ có thể thừa dịp hắn lâm vào trầm tư hoặc ngẩng đầu nhìn chăm chú ngoài cửa sổ thì mới trộm nhìn hắn, xem mãi không thấy chán. Loại hành động này làm gã có chút không cam lòng, chính là cũng không còn cách nào khác. Gã biết người bác sĩ trẻ tuổi này tuy rằng mặt ngoài nhìn như ôn nhu nhã nhặn, hiền lành khách khí nhưng nội tâm thập phần kiên định, nói một không hai, bằng không hơn một năm trước cũng sẽ không cứ như vậy vô cùng đơn giản, vẫn đậm phong khinh mà đem gã thuần phục, không dám phản kháng lại, cuối cùng cũng không kiềm được mà thích hắn.

Nguyên bản sinh nhật hàng năm không phải là náo nhiệt cuồng hoan cùng bạn bè thì cũng phải là ở nhà cùng cha mẹ khai pháí đối mặt chúc mừng, nhưng năm nay lại bất đồng, hơn một tháng nay gã vẫn luôn nghĩ sinh nhật phải cùng người nam nhân này vượt qua, hai người cùng nhau im lặng ăn cơm chúc mừng, trò chuyện. Gã không biết người người bác sĩ có đôi mắt tinh tường này có đoán ra được tâm tình của mình hay không nhưng mà gã muốn đem tâm tình của mình chất chứa trong một năm nay nói cho hắn biết. Cho dù hắn có không nhận tâm ý này, ít nhất vẫn là muốn nói cho hắn biết, sau đó mới có thể bắt đầu chính thức công khai theo đuổi hắn..

Đi theo Thang Viễn Thần vào Tây Phong, Bạch Trạch đánh giá bên trong có vẻ lộng lẫy, mà lại cũng có vẻ đường hoàng lắm, trang hoàng thượng thức tao nhã, bởi bàn bên trong cũng đều là mang một bộ mặt lãnh tĩnh, thái độ cũng như vậy. Trong lòng hắn nghĩ đây quả không hổ là bản thị thần bí nhất, cao quý nhất. Tại nơi này, cho dù đậm mạc như hắn, lúc này cũng không tự chủ mà bỏ lại bận rộn sau lưng, đem tinh thần thả lỏng, tâm tình cũng là thích ý cùng thần nhiên sung sướng.

Ngoài dự kiến của hắn chính là, bởi bàn dẫn đường không có dẫn bọn hắn đến chỗ ghế lộ ngồi mà là vào trong một góc phòng kín đáo riêng tư. Nơi này không có người, bởi vì góc độ chỗ này có chút bí mật cũng là cho người ta thả lỏng, không hiện ầm ỹ từ bên ngoài nhưng cũng sẽ không giống chỗ ghế lộ mà có vẻ phong bế áp lực.

Bạch Trạch mỉm cười. Chỗ ngồi như vậy, vị trí như vậy, không tốt định đi. Hắn đối với an bài của Thang Viễn Thần có chút kinh ngạc nhưng xưng vui vẻ. Khi ngồi xuống rồi hắn liền nhin được mà hỏi: “Nơi này là cậu đặt trước đi?”

Thang Viễn Thần nhìn đến ý cười trên môi Bạch Trạch liền có chút ngẩn ngơ, lại cảm thấy trong lòng cao hứng, “Không có gì, tôi là hội viên chỗ này, nói trước với bọn hắn một tiếng là được.”

Bạch Trạch cũng không bận tâm cái gọi là “đánh so chiêu hô” cụ thể là chỉ cái gì, tự nhiên vui vẻ hòa nhập, liền đối hắn nói, “sinh nhật vui vẻ”. Nghĩ nghĩ rồi còn nói thêm, “Tôi không biết hôm nay sinh nhật cậu, cậu điện thoại đến đột nhiên quá, tôi cũng không có chuẩn bị cái gì lễ vật.” nói xong rồi từ trong người lấy ra một cái hộp giấy màu đen đưa qua, “Đây đưa cậu coi như là một lễ vật nhỏ đi.”

Hộp quà hình thức cực kì bình thường, bên ngoài cũng không có gói gém tân trang, Thang Viễn Thần mở ra liền nhãn tình sáng lên, nhìn không được liền lập tức lấy ra thưởng thức hai ba lượt —

Là một cái chặn giấy thủ công hình con sư tử, toàn thân mang một màu đen tuyền, uy vũ bất phàm— là vật thường ở trên bàn làm việc của Bạch Trạch.

“Đây là đồ cũ trên bàn làm việc của tôi, tuy rằng không có đáng giá bao nhiêu nhưng trước kia là do một vị bệnh nhân tốt tặng cho, nói là có thể trấn trạch hóa sát. Hôm nay gấp quá, tôi trước mượn hoa hiến phật, chờ về sau sẽ tặng cậu vật khác.” Bạch Trạch nói được hơi có chút ảo não, hẳn nguyên bản cũng không nghĩ sẽ hay tay trống trơn mà đến, nhưng quả thật là gấp quá cho nên không có chuẩn bị lễ vật. Bởi người ăn cơm sinh nhật mà ngay cả quà sinh nhật cũng không có thì thật sự là có chút ngượng ngùng.

Thang Viễn Thần nhìn Bạch Trạch không chớp mắt, tinh tế vuốt ve cái chặn giấy trong tay làm như là thập phần quý trọng. Đích xác là gã đã từng nhìn thấy cái chặn giấy này trên bàn làm việc của hắn, cũng biết Bạch Trạch đối nó thập phần yêu thích. Hiện tại hắn tặng cho mình vật ưa thích này, trong lòng thế nào lại có thể cảm thấy không vui.

“Anh có biết em mơ ước bảo bối này của anh thật lâu, hiện giờ anh tặng cho em, em sẽ không bao giờ.... Hội trả lại cho anh đâu a.” Cho dù anh lần nữa tặng tôi vật khác tốt hơn, tôi cũng nhất định không hoàn trả lại.” nói xong như là sợ hắn đổi ý, vội vàng cầm thạch sư trong tay cất đi, thuận tay đem thực đơn ở bên cạnh đưa cho hắn, “A Trạch, người chọn đồ ăn đi” rồi hướng hắn chớp mắt một cái.

Bạch Trạch tiếp nhận thực đơn, cư nhiên là một quyển lớn đóng buộc theo hình thức bao thư, lúc mở ra còn có nghe đến mặc hương. Bên trong là danh sách đồ ăn viết văn ngôn hình thức, từ trái sang phải dựng thẳng một hàng, một bên là tranh minh họa, còn lại là một vài bức tranh thủy mặc. Hắn tò mò lật nhanh xem một chút, đến dần dần quên luôn chuyện gọi món ăn, trong lòng thầm khen quả nhiên thật tinh xảo, một quyển thực đơn như vậy giống như xuất từ tay danh gia, là tác phẩm của danh thủ quốc gia, theo thứ tự bức tranh tràn ngập mảnh lối, bất quá thực đơn hắn đã xem hết rồi, nhưng mà món vẫn chưa chọn—

“Tôi không rõ lắm đây đó là gì, cũng nên là cậu chọn đi.” Nói xong liền đưa thực đơn trở về.

“Đồ ăn nói này là đồ ăn Trung Quốc cùng thức ăn Tây Âu, em biết A Trạch người luôn luôn thích ăn đồ ăn Trung Quốc cho nên hôm nay sẽ gọi thức ăn Trung Quốc. Đây là loại đồ ăn Trung Quốc rất ngon, bọn họ chính là thích làm món này cổ cổ quái quái không nhưng em lần đầu tiên đến cũng không biết thế nào mà chọn, bất quá em hiện tại có vết xe đổ, lập tức gọi món này, nhất định anh sẽ vừa lòng.”

Bạch Trạch mặt mang nụ cười nhìn dáng vẻ đắc ý Thang Viễn Thần, cũng không vội phản bác, chính là lúc gã hướng bồi bàn gọi món ăn lại chậm rãi đánh giá nhà hàng tư nhân này. Mọi người thường thích đem những người văn hóa không cao chỉ trong một đêm phát lên thành người nổi tiếng này nọ, kỳ thật mọi người hận không thể toàn thân mặc kim mang ngân, đối tâm lý hiển phúc cá muối vảy cá mỗi ngày rất là khinh thường. Chân chính kẻ có tiền thường khinh thường như vậy, bọn họ càng ham thích loại bất động thanh sắc xinh đẹp quý giá, giống như hắn vừa mới thưởng thức bữa thực đơn kia, trên đó căn bản là không có yết giá. Vô giá tức là giá trên trời, là thật người tiêu thụ bình thường không thể gượng nổi. (k hủ T^T)

Hắn nhâm nhi trà, ngay lúc hắn nghĩ muốn tiếp tục như đi vào cõi tiên ngăn người thì đột nhiên rớt vào tầm mắt hắn, ở một chỗ kín đáo có chút ánh sáng hờn ám ở phía trước kia, lại cách khá xa chính là người kia cầm trong tay dao nĩa, nét mặt lạnh như băng—

Lãnh Tĩnh?

Hắn ở đây?

8. Chương 8

Cái tên có khí chất chẳng khác gì nhiệt độ trong tủ lạnh kia, khẳng định chính là y. Lãnh Tĩnh ngồi ăn cơm, chậm rãi mà nhai. Đem địa vị của y ra mà soi xét thì ngồi ở chỗ như vậy cũng không có gì là lạ lắm. Y hình như không có nhận ra hắn, có nên hay không đi đến chào hỏi y một phen đây?

Nghĩ đến bộ dạng của y mấy hôm trước ghé đến nhà chào hỏi hần mà thấy cũng có chút buồn cười, cái bộ dạng ngốc ngốc lơ lơ, cứ như vậy cứng ngắc không biết làm gì. Tuy cuối cùng hần nhìn không được mà mạnh miệng nói muốn giúp y cải tà quy chánh, bỏ gian tà theo chính nghĩa, chính là hần quả nhiên vận rận cũng không có ra hành động giúp đỡ vị bằng hữu này cho cam.

Đêm nay đã lỡ đụng phải hần, có phải hay không nên hành động một chút a?

“A Trạch, anh đang nhìn cái gì vậy?” Hai mắt hần vẫn thẳng tắp nhìn đến phía trước chẳng chịu nhúc nhích.

“A, không có gì, nơi này quả nhiên đẹp làm tôi nhìn đến ngây người thôi.” Hần rút cuộc phục hồi lại tinh thần. Hôm nay chính là bồi Thang Viễn Thần ăn sinh nhật, vẫn là nên ăn hết bữa cơm này đã rồi hẵng tính sau.

“Nếu anh thích, lần sau chúng ta có thể đến nữa.”

Hần không có trả lời, cúi đầu, “Nếu như vậy, Hoa Hoa nhà ta sẽ sinh khí. Tôi không thể ích kỉ tước đoạt đi hạnh phúc của nó a.”

“A? Vậy là có ý tứ gì?”

“Cậu chưa từng nghe qua câu ‘hạnh phúc chính là mèo ăn cá, chó ăn thịt, kẻ mạnh ăn thắng tiểu quái thú’ sao? Hoa Hoa nhà của tôi còn đòi hỏi cao hơn một chút, nó chẳng những phải cần có cá mà nhất định là còn cần tôi phải đối nó làm cho nó thật vừa lòng, còn muốn phải thường được đối mới, chứ nếu không nó sẽ không chịu ăn uống.” Kỳ thật những lời này hần nói ra chính là sự thật. Hai ngày trước lúc giữa trưa ăn cơm ở căn tin trong bệnh viện thì nghe một đám y tá nói chuyện líu ríu, hần mới nghe được câu kia liền cũng thấy đúng. Vô luận là động vật hay là con người thì muốn chính mình tìm được mục tiêu sau đó thỏa mãn, có cơ hội tận hưởng đương nhiên cũng liền thấy hạnh phúc. Đây chính là hạnh phúc khoái hoạt thật đơn giản.

“Mèo của anh quả nhiên thật biết đòi hỏi” khẩu khí Thang Viễn Thần nói ra có chút uể oải. Cái con mèo đáng ghét, còn muốn A Trạch tự mình nấu cơm cho nó ăn, loại này đãi ngộ gã một lần cũng chưa từng hưởng thụ qua. Bất quá nghĩ lại nếu hần đối với mèo của mình tốt như vậy, nếu đã trở thành người vợ thì nhất định là sẽ còn tốt hơn rất nhiều lần.

“Tôi nuôi nó, nó chính là người nhà của tôi a, đương nhiên tôi sẽ đối tốt với nó rồi, cũng giống như ba mẹ cậu nuôi dưỡng cậu vậy đó. Về sau nếu cậu tìm được người cậu thích, hần cũng sẽ đối với người ta tốt y như vậy.”

Ai, đề tài này quả nguy hiểm, Bạch Trạch hần có chút đau đầu nghĩ. Vừa nãy một mực chú ý Lãnh Tĩnh, không nghĩ sẽ tự đem mình dẫn vào phiền toái. Đối với tâm tư của Thang Viễn Thần hần cũng có chút biết được, có lẽ lúc vừa mới bắt đầu còn không hiểu, nhưng mà hần cũng chẳng phải loại người ngu ngốc mà không nhận ra. Lương y như từ mẫu, hần cư nhiên đối với người bệnh sẽ một mực quan tâm chăm sóc, tâm tư cùng ngôn ngữ đối với bọn họ cũng như vậy mà sâu sắc hơn đối với người thường một chút. Gần một năm trước, Thang Viễn Thần đối với hần thường xuyên lấy lòng, hần như thế nào còn không biết? Chính là bởi vì gã vẫn không có nói rõ cho nên hần cũng chẳng tiện mà đi khuyên bảo để cho gã từ bỏ hần đi. Hôm nay lúc gã gọi điện thoại mời đi ăn sinh nhật, hần cũng đã làm tư tưởng chuẩn bị luôn rồi.

Cho dù hần không thể đáp trả lại tâm tình của gã, nhưng ít nhất là hần tôn trọng nghe gã thổ lộ rồi mới thật sự nói lời cự tuyệt, đây vốn là thái độ hần vẫn thường đem ra ứng xử trong tình cảm- nếu không thích thì không cần phải nhận, đối với người khác phụ trách, cũng là đối chính mình phụ trách.

“Cậu đối với tôi rất tốt, tôi biết, nhưng mà tôi không thể nhận” hần thanh âm rất thấp, nhẹ nhàng mà nói.

Thang Viễn Thần nhìn không được mà nắm chặt tay thành nắm đấm, gã không nghĩ tới hần như vậy trực tiếp cự tuyệt lời thổ lộ của gã. Thang Viễn Thần nhìn chằm chằm Bạch Trạch, “Bởi vì em là nam nhân? Bởi vì anh không phải đồng tính luyến ái?”

“Không phải, không phải là vấn đề nam nữ” hần nghĩ nghĩ, quyết định đem cảm giác thật sự của lòng mình mà nói ra, “ngay từ đầu cậu là bệnh nhân của tôi, tôi cảm thấy được cậu chính là một tiểu thiếu gia bóc lột bị gia đình nuông chiều đến hư, bọn họ vậy nên không có biện pháp. Cậu có biết lúc đó cậu làm cho chúng tôi đau đầu nhức óc đến cỡ nào hay không?”

Thang Viễn Thần có chút ngượng ngùng. Gã khi đó đích xác là vừa tùy hứng lại vừa quái đản, sau đó lúc gã đến bệnh viện tìm hẳn đều bị mọi người gọi là ‘đại ma vương’, ngay cả y tá lúc nói chuyện với mấy bệnh nhân không nghe lời cũng nói ‘các người phải ngoan ngoãn, bằng không sẽ giống tên đại ma vương đó, mỗi ngày đều bị tiêm đâm đó a...’ cho nên nói, gã ở trong trung ý viện Nhân Ái chính là một kẻ phản diện.

“Thực xin lỗi, em lúc đó....”

“Không cần giải thích, tất cả đều là chuyện cũ hết rồi, hơn nữa khi đó cậu bị bệnh tuy không quá hợp tác nhưng chúng tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu được. Sau đó tôi trở thành bác sĩ chủ trì của cậu thì thật đúng là đa dạng chống chất, tình huống lạ không ngừng ập đến, tôi cũng thực nghĩ cậu là ‘ma vương’, bộ bệnh viện là thánh địa của cậu chắc? Sau đó khi cậu dần dần đối với những người bệnh bên cạnh vừa lấy bản tính ma vương ra dọa, một bên cổ vũ bọn họ cố gắng phấn đấu ta mới chậm rãi nghĩ tốt người một chút. Lại nói tiếp, cậu cũng không giống đại thiếu gia ngông cuồng cho lắm, ít nhất đối với trẻ nhỏ cũng thực có kiên nhẫn, thực chiều cổ tụi trẻ.”

“Anh khi đó kì thực là chán ghét em đi?” Thanng Viễn Thần xoa mặt đi, không dám nhìn vào hẳn.

Bạch Trạch lắc lư chén trà trong tay, “không phải chán ghét, mà là khó giải quyết.” Đại ma vương vô pháp vô thiên như cậu.

“Nếu anh không chán ghét em, cũng thấy được em yêu anh, vậy sao không cho em cơ hội để thử một chút, có lẽ ở chung một khoảng thời gian anh nhất định sẽ càng phát hiện ra nhiều ưu điểm của em, sau đó thấy yêu em cũng không chừng a?” Thang Viễn Thần cảm thấy như vậy không được liền quyết định không ngừng cố gắng. Gã biết hẳn sẽ không dễ dàng như vậy chấp nhận gã, nguyên bản chính là thẳng thẳng cự tuyệt. Gã đã lên tâm lý chuẩn bị sẵn rồi nhưng chính là nghe lời cự tuyệt của hẳn liền trong lòng cảm thấy có chút khó chịu —

Lần đầu tiên thật sự thích một người, lại còn bị từ chối, aizzzz

~~“Tôi tin tưởng cậu hẳn có rất nhiều ưu điểm, chính là dù như thế tôi vẫn chỉ xem cậu là em trai. Cậu cho tôi cảm giác cậu chính là người thân của tôi, không phải người yêu.” Đứa nhỏ này rõ ràng hẳn đã nói đến như vậy, gã như vậy làm cho hẳn có cảm giác đang chữa bệnh cho bệnh nhân vậy a——

Đệ đệ đáng yêu khờ dại, phá hư tính cường, chính là vô hại.

Thang Viễn Thần hết chỗ nói, “Chính là anh so với em chỉ lớn hơn hai tuổi, chẳng lẽ bởi vì như vậy mà từ chối em? Người ta không phải đã nói ‘yêu nhau không phân biệt tuổi tác’ sao?”

Chính là vấn đề tâm lý a. Ai kêu gã như vậy cho tới nay đều không chịu lớn, nghịch ngợm tùy hứng, đem tâm lý trẻ em ra mà cư xử làm chi. Hẳn chế nhạo nhìn gã nói, “Cậu có biết trong quan hệ đồng tính luyến ái, tuổi tác rất quan trọng hay không, cậu hẳn cũng sẽ không hi vọng người yêu của người đem cậu trở thành em trai đi?”

Là như thế này sao?

Nghe giải thích giảo hoạt như thế, Thang Viễn Thần không biết phải nói cái gì cho phải. Gã có chút thoải mái, ó chút tích, cảm thấy được có chút không quá đối, chính là còn nói không được. Trong lúc nhất thời khuôn mặt tuần tú trở nên đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói——

“Dù sao em cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Dựa vào điểm yếu mà tấn công, hẳn sẽ không cầm cự được bao lâu đâu a —— Bạch Trạch ở trong lòng đối gã đánh giá như vậy.

Aizz, người kia chính là ở chỗ này.

Tuy rằng giải quyết Thang Viễn Thần đã xong, nhưng chính là còn có một vấn đề ——

Vì cái gì hẳn luôn không quản được hai mắt của mình mà nhìn đến góc kia.

Này chính là vấn đề thật sự.

9. Chương 9

Đêm nay Thang Viễn Thần gã bị chịu nhiều đả kích không ít, sau đó lại hình như có điểm hoảng quá mà cả người tự nhiên ngồi mơ ra một cục, thường ngơ ngác nhìn hần, bộ dáng muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Bạch Trạch cả ngày nói mãi với tên tiểu công tử cứng đầu cứng cổ này mãi cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng mà chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng cho nên hần không thể nào mà lộ ra một chút do dự nào cả, càng không thể làm trái lương tâm mình mà chấp nhận yêu thương gã. Hơn nữa hần cũng cho rằng gã là một tên đại ma vương cứng cỏi, không phải hạng tầm thường dễ bị nhiều đả kích mà suy sụp bản thân, còn nữa đó chính là tình cảm của gã dành cho hần hiện tại vẫn còn chưa quá sâu đậm, sớm cự tuyệt mới là một phương án tốt, để gã từ bỏ đi ý niệm trong đầu, sẽ không bị chìm sâu vào hố bùn tình ái đến không thể vãn hồi.

Cơm tối đã dùng xong, Bạch Trạch đi toilet một chút. Lúc đi ra liền nhìn thấy bóng dáng của một người nam nhân đang đứng ở trước bệ rửa tay, tay trái chống đỡ lấy thành bồn, cúi đầu một mực không nhúc nhích.

Lãnh Tĩnh? Y bị làm sao vậy?

Hần bước nhanh tiến đến, “Lãnh Tĩnh, anh....”

Tiến đến gần xem thử mới phát hiện ra y mặt mày trắng bệch, thân thể nóng bừng bừng giống như là đang phát sốt cao.

“Anh bị sốt rồi”, hần đưa tay đặt lên trán của y, quả nhiên là rất nóng.

Lãnh Tĩnh hơi ngạc nhiên một chút, theo bản năng lui về phía sau vài bước, “Ngô....” Hần như thế nào lại ở đây?

“Đừng nhúc nhích. Anh bị sốt rồi, tôi mang anh đi bệnh viện.”

Cũng không biết vì sao chỉ vừa mới này thôi ở ngoài kia ăn cơm từ xa nhìn y lại không cảm thấy được, hiện tại vừa thấy y như vậy chỉ biết một điều rằng y bệnh không nhẹ, thân thể liền không thấy thoải mái, còn có cảm giác luồng cuống cả chân tay.

“Tôi không sao”, Lãnh Tĩnh đưa tay cản lại bàn tay của hần đang muốn vươn ra giúp đỡ y, nhẹ lắc lắc vài cái rồi chống đỡ lên bờ tường mà đi, “Đừng động tôi.”

Mặc cho anh chết ở chỗ này sao? Người này bộ không có đầu óc hay sao mà còn cứng đầu đến như vậy, không biết y là đang nghĩ cái gì đây. Bạch Trạch mặc kệ y giãy dụa đến cỡ nào liền bước đến đỡ lấy thân thể y, đưa y rời khỏi nhà vệ sinh, nghĩ muốn đưa y đến bệnh viện khám xem sao.

“Không cần đi bệnh viện, đưa tôi về là được rồi,” khẩu khí đầy mệnh lệnh. Tuy rằng là đang dựa trên người hần nhưng vẫn không hề có chút thái độ thỏa hiệp nào cả, chỉ là lạnh lùng nhìn hần giống như là hần là người xấu xa không bằng.

“Anh”, mắt to trừng lấy mắt nhỏ. Hần có điểm cảm tức nhìn y, bất quá cũng không muốn cùng người bệnh so đo làm cái gì.

“Được, nhà anh có ai ở đó không? Có thuốc không? Có Lãnh Dật ở đó không?” Nếu y cứ như vậy không chịu hợp tác, hần cũng chẳng có đủ khả năng mà đem y trói lại ném vào trong bệnh viện được – tuy rằng hần thật sự là muốn làm như vậy lắm a. Nhà của y hình như nằm ở vùng ngoại ô thành phố, vậy nếu y đến nơi này ăn cơm, lại không có vẻ giống như là đang chiêu đãi người khác thì chắc chắn nhà của y cũng không cách xa nơi này là mấy. Chính là hần không biết mang y trở về nhà rồi thì trong nhà liệu có ai ở đó mà chăm sóc cho y. Lãnh Dật đã từng nói qua bọn họ không có người giúp việc, cũng không có cả bác sĩ gia đình. Hần thật muốn vuốt trán thở dài một cái.

“Anh tự mình lái xe tới?”

“Àn” Lãnh Tĩnh không từ chối mà dựa người vào hần, mệt mỏi nhắm mắt lại, trên vầng trán kia cũng đã muốn ứa giọt mồ hôi.

“Chìa khóa xe ở đâu?”

Y cảm thấy cơ thể mình ngay cả một chút khí lực cũng không có, nghĩ muốn động một chút cũng không thể cử động được. Y nghe được người mình dựa dẫm vào nói gì đó, chính là ngày càng mơ hồ hỗn loạn, trong lúc nhất thời cũng không hiểu được hẳn là đang nói đến chuyện gì, chỉ có thể cố sức mở mắt ra, “Cái gì?”

“Tôi hỏi là chìa khóa xe của anh cất ở đâu? Tôi đưa anh về.”

“Ngô..... ở trong túi quần.”

“Anh chờ tôi một chút” Hẳn lấy ra chìa khóa từ trong túi quần của y, lảo đảo mà đỡ y bỏ vào trong xe, cũng tránh không được ánh mắt tò mò của bá quan thiên hạ xung quanh nhìn đến.

Nhìn y nằm ngả nghiêng ở ghế sau, một bộ dáng thập phần đáng thương, “Nhà anh ở chỗ nào?”

“Đường XX, phố XX” , khoe miệng hẳn bỗng run rẩy một chút, quả nhiên là người có tiền có khác.

Trên đường đi về rất thuận lợi, nhưng mà đột nhiên hẳn nhớ tới chính mình lúc đi chưa có nói với Thang Viễn Thần một tiếng thì đã rời đi, hẳn liền một bên vừa lái xe vừa gọi điện cho gã, đơn giản giải thích cho gã nghe một chút. Xong hết mọi chuyện rồi, hẳn quay lại nhìn Lãnh Tĩnh sinh đang sinh bệnh nhìn qua thật nhu thuận, không chút động tĩnh mà nằm tựa vào thành ghế, chắc là khó chịu lắm.

Đã sớm dặn dò y phải coi trọng chăm sóc thân thể của chính mình, như bây giờ quả thật rất đáng trách, ai bảo không nghe lời bác sĩ chỉ bảo.

Dọc trên đường đi hẳn một mặt vừa quan sát theo dõi y, vừa trong lòng nho nhỏ mắng trách y như vậy cố chấp quá. Hẳn ghé qua một nhà thuốc 24/7, nghĩ nghĩ một chút rồi vẫn là bước xuống xe mua một ít thuốc hạ sốt cùng một số loại thuốc cảm mạo, bao tử khác, chính là để phòng ngừa vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì có cái mà dùng, ai biết được trong nhà y có thuốc hay không có chứ, vừa rồi hỏi y, y cũng chẳng chịu trả lời.

Cuối cùng cũng đến được căn biệt thự của Lãnh Tĩnh. Hẳn chính mắt chứng kiến ngôi nhà mới xác định y cư nhiên như vậy thật khác người, Lãnh Dật quả nói không sai. Một người ở trong một ngôi biệt thự u ám lạnh lẽo chẳng khác gì mộ phần của người chết, thật không thể nào lý giải nổi ý nghĩ của y là như thế nào a, bộ chán ghét âm ỉ náo nhiệt lắm sao? Nhưng mà cũng không nên đem chính mình ngăn cách với bên ngoài, tự sinh tự diệt như vậy chứ.

Y dáng người thật ra cũng không tồi, nhìn cơ thể lúc không mặc quần áo có vẻ gầy, thân thể thon dài, thất lưng nhỏ nhắn phối hợp với đôi chân hoàn hảo, bụng cư nhiên còn rắn chắc nhưng không có khoa trương, nhìn thấy có cảm giác thoải mái, nhưng làn da lại trắng tái nhợt nhạt không chút sức sống.

Ngôi biệt thự lớn như vậy cũng không biết hai huynh đệ này để hộp thuốc ở đâu nữa, cũng may là hẳn khi này đã mua thuốc rồi.

Bưng ly nước đến bên cạnh, hẳn nâng người Lãnh Tĩnh dậy để cho y tựa vào trong người hẳn, gọi y tỉnh lại, “Lãnh Tĩnh, Lãnh Tĩnh...”

Lãnh Tĩnh chỉ cảm thấy trong người mệt chết đi được, chẳng muốn nhúc nhích, cũng không muốn mở mắt, nhưng cái chính là bên tai có một người cứ ồn ào gọi tên của y làm cho y không thể nào yên tĩnh mà ngủ một chút. Mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng người, không phải là Lãnh Dật mà là hẳn—

Hôm nay ở Tây Phong gặp hẳn – Bạch Trạch.

Thấy y đã tỉnh lại, Bạch Trạch cảm thấy trong người thở phào một cái, “Uống thuốc đi rồi ngủ tiếp.”

Y nhìn hẳn, bất động. Thật sự là không phải thái độ phù hợp của một bệnh nhân.

Bất quá y có phải hay không muốn thử sự kiên nhẫn của hẳn a. Hẳn nhẫn xuống mà nói với y, “Đây là thuốc hạ sốt. Anh bị sốt cho nên phải uống thuốc. Há miệng ra.”

Lãnh Tĩnh nhìn viên thuốc trong tay hẳn, rồi lại nhìn hẳn, có vẻ nhú nhú mày nhưng cũng mở miệng ra. Hẳn đem viên thuốc đặt vào trong miệng y, đưa nước đến tận miệng cho y uống. Nhìn thấy y uống vào, nuốt viên thuốc đi xuống rồi hẳn mới rút cuộc cảm thấy yên lòng, đem chân đắp lại cho y thật kỹ càng, “Ngủ ngon đi, ngày mai sẽ khỏe lại thôi.”

Lãnh Tĩnh nhắm mắt lại, nhưng qua vài giây lại mở mắt ra nhìn hấn.

“Yên tâm mà ngủ đi, hôm nay tôi sẽ ở lại đây chăm sóc anh”, nói xong còn cười một cái để khẳng định để cho y an tâm.

Lúc nhắm mắt lại rồi, Lãnh Tĩnh nhận không được ở trong lòng nói thầm, tôi là muốn bảo cậu đi, không phải là bảo cậu ở lại a.

Nhưng mà sau đó cũng an ổn mà chìm vào giấc ngủ.

Bạch Trạch đi xuống dưới nhà bếp nhìn nhìn một chút, nhận không được mà thở dài một tiếng. Căn phòng bếp to như vậy mà cuối cùng chỉ trở thành một cái thùng rỗng kêu to, dù cho có đủ thứ các dụng cụ chế biến thức ăn hiện đại nhưng mà ngay một chút thực phẩm cũng không có, vậy mà cũng đi gọi là nhà bếp hay sao? Mở tủ lạnh ra xem, bên trong cũng chỉ có vài chai bia. Hấn đi dạo qua một vòng, cuối cùng cũng mượn khăn lau mặt trong nhà tắm đơn giản làm túi chườm đá đi lên đặt vào trên trán y, nghĩ thầm rằng tuy rằng không phải là thuốc thang hiệu quả gì, nhưng tốt xấu gì cũng có thể hạ nhiệt độ xuống, làm cho y cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Xem khuôn mặt y đang ngủ cũng lạnh như băng, hấn vẫn là quyết định về nhà một chuyến. Hấn còn chưa có chăm sóc cho Hoa Hoa đang ở nhà một mình, chỉ sợ nó sẽ bị đói, hơn nữa ở chỗ này thức ăn thức uống cái gì cũng không có, chờ y tỉnh dậy rồi không thể chỉ cho y uống nước. Người bệnh dù gì cũng cần phải có đủ dinh dưỡng tốt mới có thể dễ dàng hồi phục được sức khỏe. Hơn nữa y vẫn còn sốt cao chưa có hạ, vẫn là cần phải chăm cứu để hạ sốt xuống một chút.

Hấn lái xe trở về nhà, chuẩn bị cho Hoa Hoa bữa tối rồi trấn an nó một chút, bảo nó phải ngoan ngoãn ở nhà giữ nhà, sau đó đem nguyên liệu nấu nướng trên bàn cùng đồ nghề khám bệnh của hấn— bên trong có thuốc chích hạ sốt, trở về lại ngôi biệt thự của y.

Trời rốt cuộc cũng đã muốn gần sáng, mà hấn lúc chăm cứu cho y thì y vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ không có tỉnh dậy. Chăm cứu xong rồi, hấn nhìn Lãnh Tĩnh ngủ ngon như vậy, lại lặng lẽ đi xuống phòng bếp chuẩn bị nấu một ít thức ăn nhẹ cho buổi sáng hôm nay. Như vậy rồi mới gọi là đại công cáo thành.

Nhận không được xoay thất lưng một chút, hấn đưa mắt ra ngoài cửa sổ, nghĩ thầm rằng, trời mới đây đã sáng rồi sao.

Bận rộn một đêm như vậy quả thật là ngoài dự kiến của hấn a.

Lãnh Tĩnh ơi Lãnh Tĩnh, anh thực gây sức ép với tôi quá rồi.

10. Chương 10

Lúc tỉnh lại, Lãnh Tĩnh y nhất thời không rõ chính mình hiện tại đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy dường như đã ngủ một giấc thật dài, cả người liên lười biếng một chút cũng chẳng muốn động dậy, nhưng mà đồng thời lại có một cảm giác rất ư là sảng khoái, cảm giác như hết thảy mọi mệt mỏi đều bị tẩy trừ đi. Y nâng nhẹ tay khẽ vuốt mắt một cái, gãi gãi đầu rồi mở mắt ra, ánh sáng mặt trời bị một bức màn cửa sổ trở, chỉ thoáng chiếu rọi một chút ánh sáng màu nhàn nhạt, nhưng cũng đủ cho y biết hiện tại thời gian cũng chẳng còn sớm gì, xem ra y đã ngủ rất lâu.

Y cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện trong ***g ngực mình cư nhiên lại chính là người kia. Y lẳng lặng nhìn cả người Bạch Trạch giờ phút này đang ***g ngực y, đầu chôn vào vai y ngủ thật say giấc, cánh tay hấn vươn qua ôm lấy phần thắt lưng của y, gắt gao mà ôm lấy hông y, lấy tư thế ôm lấy y mà nằm trọn trong ngực. Hai thân thể kề sát dính lấy nhau không có chút kẽ hở, thân chạm thân, chân liền chân.

Khó trách y cả đêm qua đều cảm thấy thực ấm áp. Nhưng chính là, vấn đề hiện tại ——

Vì có gì mà Bạch Trạch hấn trên người mặc một cái áo sơ mi màu trắng, còn y thì lại mình trần như nhộng? Không, ít ra còn mặc quần lót.

Đây là loại tình huống gì đây?

Chính mình cùng người này khi nào thì ôm nhau mà ngủ?

Y nhớ rõ ngày hôm qua cả ngày đều rất không thể tập trung được tinh thần, sau đó đi đến “Tây Phong” ăn cơm chiều, nhưng lúc đó lại cảm thấy cả người vựng huyễn cho nên liền đi toilet rửa mặt cho tỉnh táo một chút, ngờ đâu ngay tại bồn rửa tay lại liền cảm thấy trời đất như quay cuồng bốn phía, rồi lại gặp được hấn. Hấn nói rằng y bị bệnh, cứ như vậy còn muốn dẫn y đi bệnh viện. Y bởi vì từ trước giờ chán ghét bệnh viện cho nên nhất định không chịu đi cho nên hấn sau đó liền lái xe chở y trở về, rồi cho y uống thuốc có phải không? Rồi lại sau đó nữa thì ... Y nhin không được mà nhìn về phía hấn —

Đồng .giường.cộng.chăm?!!

Lãnh Tĩnh theo bản năng mà nhăn mày một chút, muốn rút cánh tay đang bị hấn ôm lấy ra khỏi. Y thử dùng lực nhẹ nhàng một chút, người kia vẫn bất động không hề dịch chuyển, vẫn cứ như vậy ôm y thật chặt mà ngủ. Y lần nữa đẩy ra, lần này dùng lực mạnh một chút, gỡ ra, gỡ ra.

“Ngô....” người nằm trong lòng kia bị quấy rầy lúc đang ngủ liền bất mãn lầm bầm một tiếng, sờ sờ thất lưng y một cái rồi cứ thế nhích lại gần, đem đầu vùi càng sâu vào vai y, cảm giác tựa như rất thư thái, rất thoải mái, thế là vẫn tiếp tục ngủ ngon giấc nồng.

Hai người cạnh nhau, càng lúc càng gần sát.

Lãnh Tĩnh cả người bỗng chốc cứng ngắc, liền muốn nghĩ làm sao phải đẩy người trong ***g ngực này ra, chính là càng cố gắng đẩy ra thì cái người kia lại càng thêm dính chặt, thế cho nên y đều có thể cảm nhận được tim của người này đang nhẹ nhàng đập đều đều, nghe được thanh âm từ tiếng đập của con tim hấn. Y cảm giác, người trong ***g ngực y hiện tại cùng với y chính là bất đồng, bởi vì con người này thực ấm áp, còn có đầu hấn đang chôn trong bờ vai y có mái tóc thực mềm mại, theo hô hấp đều đều mà chạm vào làn da y, làm cho y càng ngày càng cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng nóng lên, càng lúc càng cứng đờ ra. Loại cảm giác kì lạ này không thể nào miêu tả thật rõ ràng này trong lòng y càng lúc càng lan tràn, làm cổ y da đầu run rẩy, quái dị đến cực điểm, tay chân lại càng thêm cứng ngắc không tài nào cử động được.

Y chưa vào giờ cùng người khác dựa vào thật gần gũi như thế.

Y nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào người nằm trong ***g ngực kia thật lâu, gần năm phút đồng hồ, rốt cuộc y vẫn là động đậy, quyết định rút cánh tay mình ra khỏi hấn, đem hấn đẩy qua một bên rồi đứng lên. Y cảm thấy toàn thân nhộp nháp khó chịu, cần phải đi tắm rửa, bụng cũng đã kêu gào báo đói, y cần phải ăn cơm — ngày hôm qua bởi vì không khỏe cho nên cơ bản là cũng chưa có ăn gì này nọ.

Động tác của y quá mạnh cho nên cũng lỡ đánh thức Bạch Trạch hấn từ trong giấc ngủ ngon tỉnh dậy.

Đôi lông mi hấn không tình nguyện run lên, mơ mơ màng màng nửa mở mắt, nâng tay lên dụi lấy đôi mắt mình, ánh mắt mê mang, nhất thời cũng không nhìn rõ được mọi thứ.

“Ngô...” hấn than nhẹ một tiếng, trong lòng kêu rên, trời ạ, như thế nào lại cảm thấy mệt như vậy? Đêm qua hấn thức khuya quá hả?

Bởi vì mới vừa tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, đầu óc cũng khó tránh khỏi không quá linh hoạt.

Hấn ngơ ngơ nhác ngác nhìn chăm chăm trần nhà chừng năm giây —

Trời ạ, hấn nằm ở trên giường, như thế nào hấn lại nằm ở trên giường? Hấn đáng lẽ là phải ở bên giường chiếu cổ Lãnh Tĩnh a!

Hai mắt hấn mở lớn không thể tin, nhanh chóng quay đầu lại nhìn. Lãnh Tĩnh đang ngồi bên cạnh gất gao nhìn theo mọi cử động của hấn, lại còn trần như nhộng, biểu tình âm trầm.

“Àn, sớm ~” Bạch Trạch xấu hổ giương mắt nhìn y, tuy rằng trong lòng thực không được tự nhiên muốn học máu, chính là ——

“Có cảm thấy khỏe hơn không?” Cuối cùng hấn cũng không sợ chết mà đưa tay lên sờ trán y, làm bộ như tối giờ không có gặp qua mặt y lần nào, không sợ hãi mà nhìn thẳng vào y, “Hạ sốt rồi.”

Lãnh Tĩnh vẫn là không nói được một lời, trừng mắt nhìn hấn. Y đối với việc làm của hấn liền không khỏi sắc mặt ngày càng đen thêm, y không thích người khác bính y.

Bạch Trạch nhìn thấy y hơi thở dồn dập, máu dồn lên trên mặt liền từ ngay ngăn cả người mà nhanh chóng hoàn hồn, lắc lắc đầu, mặt không đổi sắc mà xốc lên chăn, động tác lưu loát mà nhảy xuống giường, vuốt thẳng lại cái áo sơ mi nhăn nhúm, tận lực trưng ra một tư thái sóng yên bể lặng mà nói, “Tôi hôm qua anh phát sốt cho nên tôi chờ anh về, cho anh uống thuốc, châm cứu cho anh hạ sốt.”

Tuy rằng hần tự nhận là chính mình đã leo lên giường y ngủ, nhưng mà đó là bởi vì y bị bệnh, liền sợ rằng nếu hần đi ngủ giường khác thì không ai chăm sóc y, lại thấy giường y lớn như vậy, chỉ cho hần ngủ úp sấp một chút cũng sẽ không có gì là to tát cả, hơn nữa y đang bị sốt khá cao, khẳng định trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh cho nên chỉ cần hần tỉnh sớm hơn y một chút thì thần không biết quỷ không hay, cũng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Ai mà biết y lại cư nhiên tỉnh sớm như thế chứ, thật sự là ông trời muốn hại người mà.

Nhưng mà tốt xấu gì thì hần cũng đã chiếu cố y cả một đêm, y sao lại như vậy lạnh lùng mà nhìn hần chứ, cứ giống như hần là kẻ thù giết cha y không bằng. Y nhất định phải biết là hần chính là ân nhân cứu mạng y mới đúng. Người này, có hiểu từ “tri ân báo đáp”, “phân biệt đúng sai” là gì không a?

Hần dù trong lòng run rẩy không ngừng, bất ổn không yên, bất quá hần vẫn là tiếp tục giải thích cho y nghe, giả vờ khụ khụ một tiếng, thanh giọng mà kể — kể sự tình một đêm.

“Sau đó tôi cảm thấy hơi mệt, nhưng mà vẫn là lo lắng cho anh” lén liếc mắt nhìn y một cái, thực làm ơn mắc oán mà, sợ y buổi tối bệnh nặng cho nên hần mới không thể rời đi chứ bộ, “cho nên liền mượn giường anh nằm một chút.” Nghĩ đến hần đã lột hết quần áo của y, cho nên liền quang minh chính đại mà nói: “anh ra rất nhiều mồ hôi, tôi mới giúp anh cởi quần áo. Điều này so với bị đổ mồ hôi nhiều như vậy, anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút a.”

Hần chờ đợi phản ứng của y, nhưng y lại chẳng nói lời nào cả. Đến tận một phút sau —

“Có sô pha”, y mặt lạnh mở miệng.

“Cái gì?” Hần không hiểu nga.

“Trong phòng có sô pha.” Cho nên cậu có thể ngủ sô pha a.

Bạch Trạch bất khả tư nghị trừng mắt nhìn con người trước mắt, đầu óc có chút trống rỗng bó tay. Hần cực khổ chiếu cố y cả một đêm, y liền bảo hần đi ngủ sô pha?

Lang tâm cầu phước, bốn chữ màu đỏ này xuất hiện ngay trong đầu của hần.

“Tôi không thích ngủ sô pha” nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Lãnh Tĩnh nhăn mày.

“Anh tối hôm qua lại không có phản đối, cho nên tôi đương nhiên phải chọn cách ngủ nào thoải mái nhất.”

Y bị bệnh đã muốn ngủ say như chết, đương nhiên không thể có khả năng phản đối, lòng có dư mà lực không đủ thôi.

Cho nên nói, dù y có cảm thấy khó chịu như thế nào thì ngủ cũng đã ngủ rồi, đồng giường cộng chăm cũng đã thành sự thật, y có thể làm gì được đây?

Đúng là một tên không có lương tâm mà.

Bạch Trạch lười cùng y mất to trừng mắt nhỏ lý luận, không thêm chiến nữa mà xoay người hướng cửa đi ra.

“Tôi nấu cháo rồi, anh mặc quần áo rồi xuống dưới ăn đi.” Hần không có phải là không đói, cho nên quyết định đi xuống lầu ăn cơm.

Cháo? Nhà y có cái gì để cho hần nấu cháo sao?

Lãnh Tĩnh nhìn bóng dáng hần bước đi ra.

Tĩnh lại thì thấy người này, sau đó rời giường là thấy cháo a~

11. Chương 11

Lãnh Tinh lấy lại tinh thần, không chút do dự mà hướng phòng tắm đi đến.

Y thật là không thể chịu được cảm giác nhớp nháp trên người.

Tắm xong, lau người cho khô hẳn rồi mặc quần áo đi xuống lầu, nhưng mà lúc đi xuống lại phát hiện trong đại sảnh chẳng có ai, trên bàn cơm còn có hai cái nồi giữ ấm cùng vài món đồ ăn sáng. Nghĩ rồi nghĩ, y quay đầu hướng về phía nhà bếp mà đi. Đến cửa phòng bếp rồi, người kia quả nhiên đang ở bên trong, đang đưa lưng về phía y đứng bên bếp mà xào rau xanh. Bả vai nhỏ gọn, thắt lưng mảnh khảnh, có thể là do y đã từng ôm qua, tay cũng đã từng được chạm đến cho nên có thể khẳng định chắc nịch một câu, rất nhỏ, thật sự rất nhỏ. Trong ấn tượng của y, người này thực chú ý đến việc ăn uống, vì cái gì lại có thể gầy như vậy, hẳn nấu ăn kỹ như vậy, rốt cuộc là thức ăn trôi tuột đi đâu rồi? Nhưng mà chân hần thật ra rất dài, cho dù là đang nấu cơm, cả người cũng đều có vẻ là rất thẳng tắp cao ngất.

Lãnh Tinh rất ít khi đi đến phòng bếp, trong ấn tượng từ nhỏ đến lớn của y, cả cha mẹ cùng đệ đệ không ai chân chính dùng phòng bếp để nấu nướng đồ ăn cả, đứng ở cửa nhìn vào người bên trong đang bận rộn nấu nướng quả thật cho y một cảm giác rất kì quái. Người trước mắt y hiện tại đứng trước bàn bếp trở tay xào qua xào lại thức ăn, thỉnh thoảng lại nêm nếm này nọ, việc bếp núc cùng với hần quả nhiên rất hợp với nhau thì phải. Hần là nam nhân, nhưng chính là không rõ vì cái gì mà khi đứng ở trong bếp cũng không có gì là quái dị, ngược lại lại dị thường thanh thản, mà y đứng ở phía cửa thì lại có chút dư thừa.

Bạch Trạch đang xếp đồ ăn lên mâm thì phát hiện ra có một tên ngây ngốc đứng ở cửa mà nhìn, áo mũ chỉnh tề, tóc vẫn là còn ướt, hẳn là mới vừa mới tắm xong. Ai, hần thở dài một tiếng lại có chút vô lực, bộ y không biết đang bệnh thì không thể lập tức liền tắm rửa sao, cho dù có muốn tắm thì cũng phải làm cho tóc khô đi chứ. Bất quá nghĩ đến y bị bệnh khiếm phích, nhìn không được mà chỉ bĩu môi một cái, không kì quái, thật không có chút nào kì quái a.

“Cầm”, lấy đồ ăn trong tay đưa ra cho y cầm, không để cho y kịp mở miệng, hần liền vội bưng một món ăn khác đặt trên bếp mà hướng đi ra phía ngoài, không thèm liếc mắt nhìn y đứng cứng ngắc đó chẳng hiểu trời trăng gì cả, “có thể ăn cơm rồi.”

Bất tri bất giác liền đi theo hần, nhìn đến hần buông thức ăn trong tay xuống bàn, quét mắt liếc bàn ăn một cái, tựa hồ có chút bất mãn, sau đó lại đưa tay dọn hết thức ăn trên bàn sang một bên, cuối cùng chọn vị trí ở bên phải mà ngồi xuống.

“Cái bàn này quá lớn, phải như vậy thì chúng ta mới có thể gấp được tất cả các món.” Loại bàn ăn dài như thế này tuyệt đối là không có chút khoa học nào cả, trừ phi lúc nào cũng phải có người phụ trách gấp thức ăn đứng bên người, chứ nếu không thì dù là vươn tay dài đi chẳng nữa cũng không thể ăn đầy đủ các món đặt trên bàn, “Anh hẳn là nên đổi cái bàn nhỏ một chút, bằng không lần sau chúng ta cũng chỉ có thể rút ở một góc mà ăn thôi”, hần không chút nào để ý mà phát biểu ý kiến riêng của mình, không có để ý đến người bên cạnh đang ở trong tình trạng sưng sốt không nói thành lời.

Lần sau sao? Nói đúng ra là hần còn đến nữa? Sau đó bọn họ lại lần nữa cùng nhau ăn cơm?

Lãnh Tinh ở trong lòng thở dài nhìn hần thuần thực múc cơm, múc cháo ra bát —

“Tôi ăn cơm, anh ăn cháo”, ngữ khí nói ra hết sức cứng rắn, không cho phép cãi lại. Hần nhìn đến Lãnh Tinh không hề có chút biểu hiện cãi lại như hần đã dự đoán trước liền có chút ngượng ngùng mà giải thích, “Tôi hôm qua tôi chạy qua chạy lại rất mệt, cho nên vẫn là quyết định ăn cơm, còn anh hiện tại vừa mới hạ sốt, vẫn là ăn nhẹ một chút thì mới tốt, vả lại bữa sáng ăn cháo cũng không tồi, anh thử xem sẽ biết. Ách, nếu anh buổi chiều đói bụng thì có thể ăn canh ngô, cháo xiu mại.”

Y không có phản đối mà nhận chén cháo từ tay hần, cúi đầu uống một ngụm. Cháo nóng chảy vào trong dạ dày đang đói sôi sục, làm cả người cảm giác thực nóng, nhưng cũng thực ấm người. Nhìn không được hần ra một tiếng, ngẩng đầu nhìn hần.

“Cám ơn cậu tối hôm qua đã chở tôi về” đã vậy còn lưu lại chiếu cố ta đến tận bây giờ.

Bị y nghiêm túc như vậy nhìn chăm chăm vào, hấn đã có chút không được tự nhiên mà đứng lên. Kỳ thật này cũng chẳng là gì cả, bằng hữu trong lúc khó khăn giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện đương nhiên thôi.

“Không có gì. Hiện tại thấy tôi cũng là một bằng hữu không tồi đi?” quân y bị bệnh, quân y ăn cơm, tận tâm hết sức rồi còn gì.

Lãnh Tinh từ chối cho ý kiến, cúi đầu xuống nhìn đĩa rau trên bàn, y vẫn là nhịn không được cảm giác ẩm áp đang tuôn lên ở trong lòng. Những món ăn này... Chạy lên chạy xuống rất mệt sao? Hấn hấn là còn có chạy ra chạy vào đi, bởi vì y biết trong nhà của y, nơi này không có nguyên liệu gì để mà nấu ăn, bởi vì không ai nấu cũng chẳng có ai ăn cho nên cũng không có chuẩn bị này nọ mọi thứ. Tuy rằng y cũng không biết hấn là ở đây nấu ăn, nhưng chính là vừa tỉnh đến liền thấy cơm nóng canh nóng như vậy, liền có thể khẳng định hấn đêm hôm qua đã chuẩn bị đầy đủ hết mọi thứ. Cháo này cho y cũng là chiều hôm qua cố gắng nấu cho y, y không biết vì cái gì mà hấn phải tận tâm đến như vậy, bởi vì là quan hệ bằng hữu thôi sao?

“Anh về sau phải chú ý cơ thể một chút”, nhịn không được mà lại mở miệng dặn dò, ngữ khí cũng có chút cường ngạnh. Nhìn thấy y đối với lời khuyên giải của hấn chẳng có chút phản ứng nào, ngay cả ánh mắt cũng lười cho hấn một cái, hấn liền tự vuốt xuống, tự nhắc mình y là Lãnh Tinh, chính là Lãnh Tinh, cho nên phải tâm bình khí hòa mới không bị học máu mà chết.

“Anh không cần phải vừa hết sọc đã quên đau. Anh bị bệnh, chiếu cố anh thì không sao cả, chính là chẳng lẽ anh không cảm thấy rất khó chịu sao? Phát sốt, dạ dày đau đều là bệnh nhỏ, nhưng chính là nếu anh cứ mặc kệ nó mà tiếp tục tật xấu của mình thì thân thể sẽ luôn cảm thấy khó chịu. Bệnh nhỏ mà không chịu quan tâm chữa trị sớm thì sớm muộn gì cũng sẽ chuyển thành nặng, cho dù anh không sao cả, không thêm để ý đến cơ thể mình cũng chẳng sao, nhưng mà đợi đến khi anh ngã bệnh rồi thì anh nguyện ý cho bác sĩ y tá đến bính anh sao? Cho nên nói...” nói đến đây rồi, hấn liền lấy luôn cả tật xấu bị bệnh khiết phích của y ra mà nói luôn.

“Đồ ăn nguội hết rồi.” Lãnh Tinh ngược mắt chặn lời hấn đang nói một tràng.

“Hả?”

“Đồ ăn nguội hết rồi” cho nên người không cần nói nữa, nhanh ăn cơm đi.

Đối với loại người thờ ơ như y, hấn trong lòng thật sự là muốn học máu chết a.

Lãnh Tinh không chút nghi ngờ nếu y không sớm ngắt lời hấn, hấn liền có thể nhịn đói mà cứ như vậy liên tục thuyết giáo y thể này thể kia mãi, ngay cả chuyện y không thích bị người khác bính cũng đều nói đi ra luôn rồi mà.

Chú ý thân thể khỏe mạnh mới có thể không để cho người ta bính mình, có chút kì quái, nhưng mà cũng đúng, với y mà nói thì đây cũng chính là sự thật. Cho nên —

“Đã biết.”

“Ăn?” Vừa cúi đầu ăn cơm vừa suy nghĩ cách phải khuyên nhủ y thế nào cho được, nghe y nói như vậy xong liền lập tức ngăn ngờ ra. Y biết cái gì?

“Tôi sẽ chú ý.” Dừng một chút, nhìn thấy hấn đang giương miệng ngáy ngốc mà nhìn y, y liền chậm chậm nói cho hấn rõ,

“Tôi.sẽ.chú.ý.thân.thể.” Cho nên, cậu có thể đừng có lằng nhằng nói mãi nữa, im lặng mà ăn cơm đi có biết không.

Thật lâu sau đó mới nghe phản hồi lại của hấn, “anh nói là phải làm được đó nga.” Cuối cùng cũng chẳng cần phải phí lời, y quả là biết nghe lời. Hấn ánh mắt theo dõi nhìn y, bày ra một nụ cười vui sướng tận đáy lòng tặng cho y, thật sự là ông trời không phụ lòng người tốt mà.

Phải biết rằng, hấn cũng là muốn tốt cho y thôi, cư nhiên còn ngại phiền hấn làm cái gì? Thật sự là tốt quá cũng khổ

~“Ân”, Lãnh Tĩnh không có trốn tránh ánh mắt của hắn, nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn thì lại liền cảm thấy có chút hoang mang. Bởi vì y đáp ứng hắn sẽ chú ý đến thân thể của mình mà hắn cảm thấy cao hứng liền sao?

“Lãnh Dật không ở đây hở?” Bỗng nhiên nghĩ đến cả tối hôm qua cho tới hôm nay đều không có nhìn thấy mặt tên tiểu quỷ kia a.

“Ân” nhanh liếc mắt hắn một cái rồi lại tiếp tục uống cháo.

Được rồi, đây là trả lời vô nghĩa. Xem y chỉ dùng có mỗi chữ “ân” để mà trả lời câu hỏi của hắn, bộ dạng rõ ràng giống như không phải trước mắt đã thấy đáp án rồi sao. Hắn biết hắn hỏi cái vấn đề ngu ngốc, bị y khách sáo.

“Tôi là hỏi cậu ấy đi nơi nào? Cậu ấy không phải tháng sau mới xuất ngoại sao?”

“Ân”.

Lại ‘ân’ __=

“Cùng bạn gái đi du lịch rồi.”

“Nga.”

“Tôi vừa mới mượn phòng tắm trên lầu rửa mặt qua, ách” Hắn dừng lại nhìn mặt Lãnh Tĩnh lạnh băng vạn năng không đổi, do dự một chút, cuối cùng vẫn là quyết tâm mở miệng hỏi y, “Anh có thể cho tôi mượn một bộ quần áo hay không?” hắn chỉ tay lên bộ quần áo nhăn nhúm hết chỗ nói đang mặc trên người mình, “Tôi nghĩ cần phải đi tắm một chút”. Y đã đi tắm rồi, thần thanh khí爽, hắn cũng rất muốn đi tắm rửa a. Thật sự không phải hắn da mặt dày đâu, cũng chỉ tại ai làm cho hắn tối hôm qua phải vội vàng vàng không nghĩ tới chuyện phải đi tắm rửa thay quần áo đâu chứ, huống hồ trong suy nghĩ của hắn — ân, hắn nghĩ chiều cố y đến buổi sáng, chờ y hạ sốt rồi thì đi, như vậy căn bản cũng không cần phải thay quần áo a.

Vừa ngấm ngấm khuôn mặt y không chút thay đổi, hắn trong lòng có chút không yên. Chính là nghĩ, y gia tài bạc triệu như vậy, hắn là cũng sẽ không vì một bộ quần áo mà so đo với hắn đi, huống hồ, “Tôi sẽ giặt trả lại cho anh”. Đương nhiên, nếu y thật sự không chịu, hắn cũng chỉ có thể như vậy mặc bộ đồ nhăn nhúm này đi về nhà mà thay thôi.

“Không cần.”

Ngẩng đầu, ý y không cần là nghĩa gì chứ?

Y uống vào ngụm cháo cuối cùng, tao nhã dùng khăn ăn chùi khóe miệng rồi đứng lên, “Quần áo trong phòng tôi cậu có thể tùy ý lựa chọn”, dừng một chút lại nói, “Quần lót cất ở ngăn tủ phía dưới”. Hoàn toàn mới, cậu có thể tùy ý mà dùng.

Nói xong rồi thì lại tao nhã rời bàn ăn, hướng lên lầu mà đi.

Y sẽ không cho hắn cơ hội bắt y rửa chén đâu a, cho nên, bộ quần áo kia coi như là đáp lễ đi ha.

Chờ Bạch Trạch hắn hồi phục lại tinh thần rồi thì bóng dáng y cũng đã muốn biến mất ở phía cuối cầu thang.

12. Chương 12

Tắm xong rồi quả nhiên cả người liền cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, thoải mái vô cùng, Bạch Trạch mặc bộ dục bào, vừa cầm khăn lau tóc vừa chậm rãi thông thả bước ra khỏi phòng tắm. Cái bồn tắm lớn bên trong quả nhiên chỉ có nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta khi nhìn vào liền cảm thấy thực dễ chịu nếu được ngâm mình vào a, bất quá giống như đã lâu không có ai dùng qua, hơn nữa hắn hiện tại cũng chẳng có thời gian, càng thấy ngại nếu dùng nó. Gian phòng tắm này cư nhiên không phải là gian phòng tắm trong phòng ngủ của y, bởi vì y bị bệnh khiết phích cho nên hắn cũng không muốn tự làm mất mặt mình mà đi dùng phòng tắm riêng của y, cho nên vẫn là tắm ở gian phòng tắm mà khi sáng hắn vào rửa mặt. Chẳng qua kể

có tiền cùng với người như hần không giống nhau, phòng tắm tự nhiên so với phòng tắm nhà hần lớn gấp nhiều lần.

Vừa đi ra xong hần liền thoáng sửng sốt, Lãnh Tĩnh cư nhiên lại ngồi dựa vào sô pha trong gian phòng này, không biết đang suy nghĩ cái gì mà khi thấy hần đi ra liền chìa chìa lên giường, đậm mặc mà mở miệng, “điện thoại của cậu vừa rồi mới reo”.

Ấn? Hần xoay người cầm lấy di động trên giường, dục bào mặc trên người theo cử động của hần mà bật mở ra một chút, lộ ra bờ ngực trắng nõn bên trong cùng xương quai xanh thật tinh xảo — dục bào mặc trên người hần có chút hơi rộng quá.

Ánh mắt của y không khỏi có chút lóe ra, mắt tự nhiên mà sụp mắt xuống – hần như thế nào mà lại mặc dục bào đi ra đây?

Bạch Trạch nguyên tưởng rằng y hiện còn ở thư phòng cho nên muốn đi ra rồi mới từ từ mặc quần áo, căn bản là không có nghĩ tới y sẽ đến phòng này mà chờ hần. Nhìn nhìn màn hình di động có một cuộc gọi nhờ đã được gọi đến từ mười lăm phút trước rồi, mà khi đó hần vẫn còn đang tắm rửa cho nên bỏ lỡ, mở ra xem mới biết đó chính là Thang Viễn Thần, không biết gã tìm hần có chuyện gì đây. Chẳng lẽ đã khôi phục lại sau cuộc đả kích tối hôm qua rồi cho nên muốn tiếp tục ngẩng dậy đòi tái chiến? Khẽ nhíu mày một chút, vẫn là quyết định gọi lại, tốc chiến tốc thắng mà. Nếu tối hôm qua đã muốn nói không chấp nhận, hiện tại lại càng không thể để cho đối phương lại tiếp tục ôm ảo tưởng được a.

Lãnh Tĩnh bất động thanh sắc mà nhìn hần đứng ở bên giường, bộ dạng có chút do dự, cuối cùng vẫn là cầm lấy di động gọi đi.

Thang Viễn Thần, là Thang Viễn Thần mà y biết? Tiểu công tử của Thang thị? Bọn họ quen biết nhau sao?

Y khi này có đến thư phòng xem xét một ít văn kiện, mà cái quan trọng là chỉ cần y chỉ cần tưởng tượng đến hần hiện tại ở trong nhà của hần, cùng y ở cùng dưới một mái nhà, y sẽ không có lý do gì mà không có chút nghĩ ngợi. Lắc lắc đầu, y lại nghĩ muốn tiếp tục vùi đầu vào văn kiện trong tay, nhưng cuối cùng là vẫn bị thất thần, cả người ngây ngẩn.

Không biết là hần đã tắm rửa xong hay chưa.

Y thật sự là không thể tập trung tinh thần cho nên liền buông văn kiện, quyết định đi tìm hần. Nghĩ đường trên núi quả là giao thông không tiện lắm, cho nên lát nữa chờ hần tắm rửa xong rồi sẽ lái xe chở hần trở về.

Gõ cửa hai cái không thấy có ai trả lời cho nên mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mà cửa cũng không có khóa. Đi vào rồi mới nhìn thấy cửa phòng tắm vẫn còn đóng chặt, hần hần là còn chưa có tắm xong vì thế y mới quyết định ngồi xuống chờ hần một chút. Còn chưa đi đến sô pha thì di động trên giường lại reo lên, ma xui quỷ khiến y lại không kiềm chế được mà nhìn về phía màn hình di động đang phát sáng ở trên giường hiện lên ba chữ Thang Viễn Thần.

Y nhìn hần cúi đầu đứng ở nơi đó, dáng người cao ngất, giơ tay phải cầm điện thoại đặt vào tai, cổ tay áo dục bào rũ xuống tới tận khuỷu tay làm lộ ra một lẽ khung xương đều đều, cánh tay trơn mịn bóng loáng cùng màu trắng của dục bào hòa hợp vào nhau thật đẹp, thậm chí có thể nhìn thấy từng mạch máu, làm cho y vô thức mà nhìn chăm chăm lấy không chớp mắt mà chính mình cũng không phát hiện ra.

“Uy, Viễn Thần, thật có lỗi, vừa rồi có chút việc cho nên không nhận được điện thoại của cậu. Tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Hần không có việc gì, đã hạ sốt rồi.” Liếc nhìn Lãnh Tĩnh một cái rồi lại tiếp tục nghe điện thoại.

“Tôi ở bên ngoài.”

“Cuối tuần hả? Việc ngày hôm qua....”

“Tôi không quen mấy vị bằng hữu này của cậu, tôi sẽ không đi.”

“Không phải, vậy được rồi, để tôi xem xem khi đó có thể hay không”.

....

“Tạm biệt”.

Hắn thở dài buồn bực, không nghĩ tới là chính hắn đã đoán trúng. Vị công tử Thang Viễn Thần này thật sự càng đánh càng hăng a, xem ra hắn cự tuyệt gã ngày hôm qua còn chưa có đủ liều lượng, sau một đêm gã liền bình thường trở lại, cứ nhiên liền gọi điện thoại mời hắn tham gia tiệc khánh sinh vào cuối tuần, nguyên lai là cha mẹ của gã hàng năm đều theo thường lệ mà tổ chức cho gã một bữa tiệc thật linh đình, mà hôm qua gã lại không chịu, một mình cùng hắn tổ chức, này cũng có thể thấy được gã từ nhỏ đến lớn quả nhiên rất được nuông chiều đi. Tuy rằng trong lòng cũng không muốn đi, nhưng mà gã lại nói là “chẳng lẽ anh ngay cả cùng em trở thành bằng hữu cũng không chịu?” làm cho hắn thập phần khó xử, chỉ sợ rằng đây lại chính là chiến thuật lần này của gã, chính là nếu cứ tiếp tục cự tuyệt thì cũng không phải là chuyện nên làm.

“Điện thoại của ai vậy?” câu hỏi của Lãnh Tĩnh đem hắn từ trong suy nghĩ của mình tỉnh lại.

“Là của một bệnh nhân trước đây của tôi. Tôi hôm qua ở Tây Phong gặp anh cũng chính là trùng hợp cùng hắn đi ăn cơm.” Hắn cũng không có điểm giấu diếm, mà cũng chẳng có gì mà phải giấu diếm cả.

“Hai người giao tình tốt lắm sao?” y nhìn về phía hắn, ngữ khí có chút hờn giận, bất quá ngay cả y cùng hắn đều không có phát hiện ra.

“Cũng không tính là tốt lắm, chỉ là bằng hữu bình thường thôi. Ngày hôm qua là sinh nhật hắn cho nên bồi hắn ăn một bữa cơm chúc mừng một chút.” Nghĩ nghĩ, nhìn không được lại đưa mắt liếc nhìn y một cái, mang theo một chút khẩu khí đầy nén giận mà nói, “kể có tiền các anh chính là nhiều sự quá, đã qua sinh nhật rồi còn mở thêm vài cái tiệc” cũng không ngại mệt sao? Hắn đương nhiên biết loại tiệc lớn nhỏ này chính là việc của giới thượng lưu vẫn thường làm, chúc mừng chỉ là cái cớ, mà xã giao mới chính là sự thật, tìm đủ mọi cách để mà đạt được mục đích giao thương. Tuy rằng biết vậy, chính là cũng chẳng có hứng thú mà đi tham dự, loại tiệc ăn uống linh đình này sẽ làm cho hắn cảm thấy không được tự nhiên, mỗi người đều như mang theo một cái mặt nạ khách khách sáo sáo nói chuyện, mà hắn thì lại chả có mấy thích loại trường hợp như vậy.

“Cậu có thể không đi” y hạ mắt, nhìn như khinh miêu đạm tả, nhẹ nhàng băng quơ mà đề nghị. Trên thực tế, đối với thái độ không muốn đi của hắn làm cho y cảm thấy nhẹ nhàng mà thở ra. Ở Tây Phong hắn cùng Thang Viễn Thần đi ăn sinh nhật, lại còn cú điện thoại vừa rồi đối với một người như y, thực dễ dàng đoán ra được chân tướng sự việc hết tám chín mười phần trăm, chính là Thang Viễn Thần đang theo đuổi hắn, mà hắn thì lại chẳng có thích gã là bao.

“Tôi nghĩ không đi, nhưng mà chính là không thể từ chối a. Aizz, đến lúc đó rồi nói sau. Nói không chừng tới lúc đó trong bệnh viện bận rộn, tôi chính là muốn đi cũng không thể đi được nữa chứ đừng nói.” Chỉ mong là có thể như vậy. Hắn cảm thấy vô lực mà ngã lên trên giường, hai tay bụm lấy mặt. Trời ạ, thực phiền muốn chết.

Hắn nằm năm phút đồng hồ, thân thể lười không muốn cử động, vẫn là bất đắc dĩ ngồi dậy. Hôm nay là cuối tuần, vẫn là không muốn đem phiền lòng phá hoại ngày nghỉ của chính mình, tốt nhất là nên về nhà nghỉ ngơi một chút cho khỏe người. Vì thế hắn quay đầu lại nhìn về phía y, kỳ quái thay người này cứ nhiên vẫn còn ngồi ở đó, ngồi trên sofa không chút nhúc nhích mà nhìn hắn. Đột nhiên nghĩ đến y ở đây không lẽ là tìm hắn có chuyện gì? Vừa rồi hắn gọi điện thoại cho nên quên mất việc hỏi y.

“Anh tìm tôi có việc gì vậy?”

“Tôi chờ cậu về.”

Cổ quái liếc y một cái, y cứ nhiên tích cực chủ động đòi chờ hắn về? Đây là rốt cục y cũng nghĩ đến bốn chữ “tri ân báo đáp” hay là chê hắn ở trong nhà y quả là chướng mắt cho nên muốn sớm chờ hắn về cho nhanh?

Khả năng đầu tiên mà gắn với người này, chắc chắn hắn sẽ bị sốc mà chết.

Còn khả năng thứ hai đối với người mặt lạnh nghiêm túc như y mà nói, có vẻ khá thích hợp.

Hắn nhìn y vẫn là đang ngồi trên sô pha, tư thế không thay đổi, ánh mắt cũng không chút xê dịch, bộ dạng giữ y nguyên như vậy, nghĩ đến chính mình trên người vẫn còn mặc dục bào, nhin không được mà mở miệng, “Ách, tôi phải thay quần áo, anh...” có thể đi ra ngoài, về phía sau này cũng không có nói ra, chỉ thấy thật quá áy náy.

Tuy rằng hai người đều là nam nhân, nhưng mà nghĩ đến ánh mắt nhìn chăm chú của tên mặt lạnh như băng này tựa như đang bảo ‘xin hãy cởi áo tháo dây lưng, thay quần áo đi’ vẫn là có chút khó có thể tưởng tượng, da đầu liền bỗng chút run lên. Cho nên, hắn ngồi trên giường nhìn y.

Nửa ngày, người ngồi trên sô pha cuối cùng cũng cử động, đứng lên hướng cửa đi ra, lúc đi ra rồi mới dừng lại một chút, khinh phiêu phiêu nói một câu “vật áo của cậu bị lỏng ra rồi.”

Sau đó lại tiếp tục bước đi.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, trời ạ, dây lưng của dục bào không biết từ khi nào mà bị buông lỏng ra, hắn cư nhiên thư thái trình ra nửa thân trần trụi, cho nên nói, hắn căn bản là không cần phải ... thỉnh y đi ra ngoài, người ta cũng đã muốn nhìn thấy hết trơn rồi.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của y chớp cũng không chớp, trong nháy mắt tìm hắn bỗng chốc đập mạnh, mặt đỏ tựa hỏa thiêu.

13. Chương 13

Đợi Bạch Trạch ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu, Lãnh Tĩnh cũng đã muốn ngồi ở dưới lầu chờ đợi hắn, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh qua, chính là hắn vừa mới liếc mắt nhìn một cái, y liền quay đầu đi không hề nhìn hắn.

“Đi thôi” y cầm lấy chìa khóa trên bàn trà rồi đứng lên, trực tiếp hướng cửa mà đi.

Hắn tuy rằng trong lòng cũng có chút chột dạ nhưng nhìn đến y trấn định tự như vậy, hắn cũng chỉ có thể làm bộ như không có việc gì, nhìn quần áo mềm mại nhưng lại có chút hơi rộng đang mặc trên người, từ trong tới ngoài đều là hàng hiệu cả — chính là quần áo của y, hắn liền thở dài một chút, nghiệt duyên a, vì thế mà nhanh chóng tăng bước đi mà đuổi theo người phía trước.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, thời tiết giữa tháng năm cũng đã bắt đầu trở nóng, ánh mặt trời rộng mở chiếu vào bên trong đình viện, trong lúc nhất thời bị ánh sáng chói mắt chiếu vào làm cho người ta có chút không mở mắt ra được. Tối hôm qua cảnh tối lửa tắt đèn, lại còn khá vội vàng cho nên khi lái xe vào cũng không kịp cẩn thận đánh giá hình dạng đình viện như thế nào, hiện tại liền nhìn không được mà nhìn đông nhìn tây quan sát một chút mới phát hiện ra nơi này quả nhiên thật thoáng đãng, bốn phía đều là thảm cỏ xanh mơn mơn, xung quanh đều được bao phủ bởi hoa thảo thảo trồng ngay ngắn thật đáng yêu, một góc sáng sủa kia còn có một đàn cây lá tươi tốt hướng về phía trước bao trùm lấy thành một cái nóc thực lớn, từ từ uốn lượn vươn lên trên một màu xanh biếc. Ngắm lại xem, nếu vào mùa hè ở phía dưới đàn cây này mà trải ra một chiếc ghế ra mà nằm, vừa đọc sách vừa một bên uống trà cỡ nào cũng thật sự hưởng thụ a, thật sự làm cho người ta vừa nghĩ đến liền cảm thấy phát thèm. Nếu hắn chính là chủ nhân nơi này, khẳng định sẽ không có để phí cái đàn cây mát mẻ như vậy đâu, mà hắn nhiên sẽ đem nó hảo hảo sử dụng. Bất quá nơi này tuy rằng không tồi nhưng mà cũng nhìn ra được đã thật lâu không có ai chăm sóc, sở dĩ nhìn hiện tại cũng coi được, có lẽ là người làm vườn trước đây thực giữ gìn coi sóc rất kỹ lưỡng cho nên sau này dù không chăm sóc vẫn là còn để lại phong mạo được như cũ như thế này. Nghĩ đến đây, hắn liền nhìn không được mà quay đầu nhìn xem cái tên không biết quý trọng cái đẹp là gì kia mới phát hiện ra y đang không chút chuyển mắt mà nhìn hắn, biểu tình bí hiểm mà đứng ở bên cạnh xe, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trên thực tế, Lãnh Tĩnh đích xác không thể giải thích về mặt hắn đầy tức giận bất bình nhìn y kia, trong lòng hiện lên chút nghi hoặc, bộ y có làm gì chọc tức hắn hay sao chứ? Lại nhìn hắn một lần nữa, sau đó liền ngồi vào trong xe.

Ngồi ở phía phó lái, so với vị trí của tối hôm qua là trái ngược lại, nhưng mà tâm tình thì không có giống nhau. Hắn giờ đây nội tâm không yên, tuy rằng cảm ơn y đã lái xe đưa hắn trở về, chính là vừa nghĩ

đến chính mình vừa này quá mất mặt vẫn là cảm thấy có chút xấu hổ, khó nén quần bách, trộm hướng y mà liếc nhìn một cái, mà y ngay bên cạnh không chút để ý, cứ chuyên tâm mà lái xe.. Hắn trong lòng trầm ngâm, mặt ngoài thì lại chỉ có thể giả bộ không có chuyện gì xảy ra đáng phải bận tâm.

Hai người một đường không hề nói chuyện.

Trong xe quả thực rất im ắng. Hắn bắt đầu có chút ngượng ngùng xấu hổ, cố gắng mà ưỡn ngực ngẩng đầu ngồi tại vị trí của mình, thời gian cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua, thế cho nên cơn buồn ngủ ập đến là chuyện không thể phòng ngừa. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính thật dày chiếu vào trên mặt làm cho hắn càng thêm mệt mỏi rồi, ngáp dài vài cái, ngả người tựa vào trên chiếc ghế mềm, hai tay ôm lấy người, bất tri bất giác rơi vào trong giấc ngủ.

Hô hấp người bên cạnh chậm rãi trở nên vững vàng ngân nga, Lãnh Tĩnh quay đầu nhìn hắn, biết hắn đã sớm ngủ thiếp đi — khuôn mặt hắn hiện tại chân chính không chút lo nghĩ, cứ như vậy thả lỏng, không chút áy náy mà ngủ thật ngon, im lặng để y lái xe. Y nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ ngáy ngô của hắn, liền nhớ đến đêm qua hắn như thế nào lại tự động lên giường của y mà ngủ, lại còn ngủ đến thật say sưa, ngay cả Lãnh Dật cũng không có nhanh như vậy trước mặt y mà đi vào trong giấc ngủ, lại càng không muốn nói chuyện đó đã là chuyện của rất lâu trước kia rồi.

Đỗ xe dưới lầu nhà hắn, y nhìn hắn vẫn còn ngủ, đôi môi hơi vểnh lên, vẻ mặt vui vẻ tựa như đang gặp phải một giấc mộng đẹp vậy.

Muốn gọi hắn dậy, nhưng lại thôi, rồi lại gọi —

“Ồ....” nhú nhú mày, bất mãn vì bị quấy rầy, hắn nghiêng người sang một bên, giống như muốn tránh đi quấy rầy thật phiền lòng kia đi.

Y chần chờ nhìn hắn một hồi, nâng nhẹ tay vỗ hai bên má hắn mà gọi, “tỉnh tỉnh, tới rồi.”

Làn da của hắn quả thật rất mềm mịn, vừa bị y vỗ nhẹ vài cái thì đã chuyển sang một màu hồng hồng, hơi thở động trên bàn tay y, quả thật rất ngứa ngáy. Y ngần ngại nhìn gương mặt hắn đang ngủ, nghĩ đến chính mình cũng như vậy vô tình làm hắn tỉnh dậy từ trong giấc ngủ say liền không nghĩ muốn đánh thức hắn dậy nữa. Ngơ ngác ngồi trong xe trong chốc lát, nhìn hắn một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, rốt cục y cũng mở cửa xe đi xuống xe, đi đến cánh cửa xe bên chỗ hắn mở ra, dừng một chút, sau đó lại cúi thấp người xuống, nhẹ nhàng đem hắn dựa vào trên người y, ôm hắn ra khỏi xe.

Người trong lòng ngực ngủ thật an tường, nửa bên mặt áp vào ngực y mà cọ cọ. Y ôm hắn, tư thế có chút không được tự nhiên, hơi có chút ôm không xong. Lấy một người nam nhân trưởng thành cao một mét bảy mươi tám ra mà so thì hắn có vẻ nhẹ hơn, hơn nữa ôm hắn vào lòng mới thấy, hắn quả thực khá gầy.

Từ túi tiền mang trong người của hắn tìm thấy chìa khóa mở cửa, đi đến một gian nghỉ là phòng ngủ của hắn mà dừng lại, nhấc một chân mở cửa, rồi xoay người đi vào đem hắn đặt lên trên giường. Có vẻ hắn vì theo thói quen mà trong giấc ngủ nói lầm bầm vài tiếng, rồi lại lui tiến trên giường tiếp tục ngủ. Y nhìn bàn tay mình bỗng nhiên trống rỗng liền có chút sợ sệt, nhìn hắn nằm ngủ.

Đứng lên nhìn chung quanh một chút, lần trước đến chưa kịp tham quan phòng của hắn. Căn phòng này thực sạch sẽ, sáng ngời ấm áp tựa như chủ nhân của nó vậy. Trên giá sách có rất nhiều sách, còn trên kệ cửa sổ còn có một vài chậu cây cảnh xanh tươi. Còn có, ách, còn có con mèo từ này giờ theo chân y tiến vào, tên gọi là Hoa Hoa?

Nó vẫn đi theo y, đánh giá y, là nó lo lắng cho chủ nhân của nó sao?

Một người một mèo đối diện nhìn nhau, mắt lạnh trừng mắt mèo, y lại nhìn nhìn người đang ngủ trên giường, sau đó xoay người rời đi —

Trời đang là chạng vạng chiều chiếu vào trong căn phòng nhỏ, bao phủ lấy một người một mèo đang nằm trên giường, người nam nhân đang say giấc nồng chậm rãi mở mắt tỉnh lại. Nhìn vào đôi mắt mèo xanh biếc của Hoa Hoa, liền đưa tay vuốt lên lớp lông mịn màng của nó. Hắn hạ mi mắt —

Đã về nhà rồi a.

Tự nhủ mở miệng, “Anh ta như thế nào lại không gọi mình tỉnh dậy?” Cứ như vậy khiêng hấn lên, hay là ôm hấn đi lên?

Nghĩ đến đây hấn liền thần tình đỏ ửng cả lên, nhịn không được mà đem chính mình vùi sâu vào trong giường.

“Meoww~” chủ nhân, người thực là bị người ta ôm vào.

Cùng thời gian đó, y ngồi bên bàn làm việc, nâng tay cầm lấy cái đĩa xiu mại mà hấn đã làm cho, bỏ 1 miếng vào trong miệng, thơm mà béo béo.

Ăn hết điểm tâm, y nhìn quyển bút kí trước mặt, giống như nhớ đến thời điểm mà hấn rời đi, hấn trong lúc ngủ mơ khuôn mặt tươi cười mang hương vị thật ngọt ngào, cũng không biết hấn hiện tại đã tỉnh dậy chưa

Vào lúc ban đêm, hấn một mực trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, trong lòng đại khái nghĩ là chắc do ban ngày ngủ quá nhiều cho nên mới như thế. Nhưng sau thật vất vả lắm mới mơ mơ màng màng mà ngủ, lại gặp phải ác mộng kì dị chưa từng thấy—

Trong giấc mơ hấn biến thành người đẹp đang ngủ trong một tòa thành to lớn, nàng nghĩ muốn mở mắt nhưng bên cạnh chính là con mèo tinh tà ác. Con mèo này còn nhe răng cười đối nàng mà nói ‘người sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại nữa’.

Sau lại có một ngày nọ, có một vương tử tiến đến bên trong tòa thành đã bỏ hoang thật lâu này, bộ dạng cùng với y giống nhau như đúc. Y nhìn nàng đang ngủ say, lạnh lùng mà đối nàng nói một câu —

“Đứng lên, người đang chiếm giường của ta”.

Sau đó hấn liền từ trong mộng tỉnh lại.

Ra một đồng mồ hôi lạnh, tim đập bịch bịch —

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Tinh kêu bí thư Lâm Dịch vào văn phòng y, cũng không có ngẩng đầu lên mà nói, “tối ngày mốt có yến hội ở Thang thị, tôi sẽ tham dự.”

Lâm Dịch sững sốt, tổng tài nhà cậu không có thích âm ỉ ồn ào a, lại rất ít tham dự xã giao này nọ, lại càng không cần phải nhắc đến loại phi thương mại này kia. Bất quá đi theo y ba năm, cậu rất nhanh hồi phục lại tinh thần, “Được, tôi sẽ chuẩn bị.”

“Còn có, giúp tôi đặt một bàn ăn nhỏ.”

“Ách?”

“Cỡ ba bốn người cùng ăn.”

Lâm Dịch lại lần nữa sững sốt, lúc này cậu thực sự là khó hoàn hồn trở lại a.

14. Chương 14

Cuối cùng thì cái ngày ăn khánh sinh như đã hẹn với Thang Viễn Thần cũng tới, cả ngày Bạch Trạch đều cảm thấy đứng ngồi không yên, giống như là có cảm giác sẽ có chuyện gì đó sắp phát sinh ra vậy. Nghĩ đến yến hội tối nay, hấn thật sự một chút cũng chẳng thể hứng chí lên nổi. Cái tên Thang Viễn Thần kia bộ tính còn chưa chết thì chưa chịu hàng hay sao chứ, tự dưng giữa trưa lại cứ nhiên tự mình chạy đến đưa thiệp mời cho hấn, còn trưng ra một bộ mặt hù dọa không đi là không được, bằng không thì gã sẽ chết cho mà xem với hấn, làm cho hấn cuối cùng cũng phải nhịn xuống, thập phần đau đầu, nơi này chính là bệnh viện a. Bộ gã nghĩ hấn là đường phèn ngọt hay sao, chỉ cần khóc khóc nháo nháo một chút là có thể được ăn?

Đúng là còn con nít mà! Loại thiếu gia được nuông chiều quá rồi sinh hư này, thực sự xin miễn thứ cho hấn kẻ bất tài cũng không biết rốt cuộc làm sao mà chính mình lại rơi vào tầm mắt của đại thiếu gia đây.

Tan tầm về, hắn đi đến biệt thự của Thang gia. Lúc hắn đến thì yến hội cũng vừa mới bắt đầu. Thang Viễn Thần đứng xa xa phía trước đang bị một đồng người vây quanh, ngoại trừ cha mẹ hắn thì còn có một số người trẻ tuổi khác, nhìn thôi cũng đủ nhận ra bọn họ cũng đều là một đám công tử thiên kim con nhà giàu đồng tuổi gã, hẳn chắc là bạn bè của gã đi.

Bạch Trạch chưa từng bao giờ thích đi quấy rầy người ta, mà hắn cũng không muốn đi đến chỗ đám công tử thiên kim tiểu thư gì đằng kia, chắc chắn sẽ mệt chết đó, một Thang Viễn Thần thôi cũng đã muốn đủ kiệt sức rồi. Nhưng mà đối với mấy chuyện ăn uống linh đình, hàn huyên xã giao buôn báo trao đổi gì đó hắn cũng chẳng mấy hứng thú gì. Hắn tự mình đi đến bàn lấy thức ăn, im lặng đứng ở một góc mà nhìn xem, nghĩ hắn chẳng qua chỉ là một bác sĩ có chức vị nho nhỏ, không tiền không thế, hắn cũng sẽ chẳng có ai có hứng thú mà đến bắt chuyện mà nói cùng hắn đâu. Nhìn trong đại sảnh có tập nập người đi qua kẻ đi lại, hắn cũng hiểu được này cũng khá có lạc thú đấy chứ, một bên là thức ăn ngon này nọ, còn một bên chính là âm nhạc sinh động cất vang lên.

Yến tiệc hôm nay quả nhiên tổ chức thật xa hoa, khách nhân tham dự đều là hạng nhà giàu đại gia có tiền có chức, đứng tốp năm tốp ba đều có mục đích mà xã giao là chính, trong cách nói có khen, có khách sáo, có tăng bốc nhau lên, tất cả đều từ ích lợi muốn giao hảo hợp tác mà ra cả. Nhân sinh nơi này cùng bệnh viện là hoàn toàn khác nhau, ở bệnh viện thì chính là chăm lo cho sinh lão bệnh tử của con người, mà nơi này, chính là dùng để truy danh trục lợi. Cái gọi là yến hội như thế này, mời biết bao nhiêu là người, tổ chức lại càng hết mức xa hoa nhưng mà người chân chính đi đến chúc phúc thì có được mấy người? Cuộc sống hàng ngày của kẻ có tiền, hắn xem ra cũng chẳng thấy hơn người bình thường là bao.

Cảm thấy ở phía sau có người chạm vào bả vai đem suy nghĩ miên man trong đầu hắn đánh phăng đi, hắn kinh ngạc xoay người —

“Lãnh Tĩnh?” y như thế nào lại có mặt ở đây chứ?

Người sau lưng hắn đang mặc một bộ lễ phục, vẻ mặt lạnh băng không chút thay đổi đứng ở nơi đó, giờ phút này đang chân chân chính chính chuyên chú nhìn hắn.

Hắn trong lòng có chút hốt hoảng, nghĩ đến vài ngày trước hai người ở cùng nhau, hắn thật sự không biết là nên khóc hay nên cười đây. Hắn còn chưa có kịp chuẩn bị tâm lý để mà gặp lại y a, mấy ngày nay hắn cứ lúc rảnh rỗi là nghĩ đến đủ chuyện vào cái ngày mà hắn ở lại nhà của y, nhưng mà chính là vì cái gì ở trong trường hợp này, khi mà hắn đang đang một thân một mình đứng gần người nghĩ ngợi đánh giá thì đột nhiên lại gặp phải y cơ chứ. Trong lòng trừ bỏ giật mình quần bách lạng lẹ nổi lên, còn có một loại cảm giác vui sướng không rõ.

Vì cái gì nhìn đến con người mặt mày lạnh băng này hắn lại cảm thấy thực cao hứng như vậy? Cho dù này giờ y không có nói ra lời nào nhưng cũng làm cho nội tâm hắn cảm thấy thực an tâm, vì bên cạnh hắn có Lãnh Tĩnh y.

“Đi theo tôi” Y nói xong cũng không có chờ hắn phản ứng lại, nâng đôi chân dài của mà sải bước bước đi.

Thật là, y cứ nhiên như vậy nghĩ hắn sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời hắn như đang tuân lệnh chủ nhân? Quả thực là một tên thích ra lệnh mà, nhìn đến y bây giờ ngay cả tên hắn cũng chẳng chịu gọi nữa là.

Người phía trước đã muốn đi được một khoảng mới phát hiện người phía sau lại chưa cất bước liền xoay người nhìn hắn, không khỏi nhăn mày lại một chút, rất là không vui khi hắn cứ nhiên lại đem lời y nói chuyển thành gió thoảng ngang tai. Thế là rất nhanh mặt y liền sầm lại, gương ánh mắt sắc lạnh ngàn băng tia tới hắn.

Bạch Trạch rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, đỡ khóc đỡ cười mà thở dài, chạy chậm hai bước đuổi theo bên người y. Đôi mắt hắn trong trẻo nhìn y, khóe miệng nở ra một nụ cười, không màng để ý đến y đang tức giận mà nói “Đi thôi”. Nói xong rồi nhìn y, chờ đợi y dẫn hắn đi, trưng ra một bộ dạng thực vâng lời nghe theo.

Lãnh Tĩnh tiếp tục bước về phía trước, rất nhanh bọn họ đã ra khỏi dinh viện, để lại sự ồn ào náo nhiệt phía sau lưng cách họ ngày càng xa.

Y đi ở phía trước, nhưng lòng nghĩ đến người phía sau. Kỳ thật mấy ngày nay y vẫn không rõ chính mình

tại sao lại quyết định tham gia vào yến hội này, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến người mời hẳn đến dự liền trong lòng cảm thấy không thoải mái, chính là Thang Viễn Thần. Gã là bằng hữu của hắn, mời hắn tham dự tiệc sinh nhật của mình thì thật ra là chuyện thực bình thường thôi, không hiểu sao y lại cứ nhiên để ý đến? Cuối cùng vẫn là quyết định tham dự, tuy rằng y vẫn luôn chán ghét mấy kiểu tiệc tùng như vậy, nếu mà không phải bắt buộc dĩ buộc y phải tham dự, y sẽ không thêm màng đến. Mới vừa sáng sớm y đã hạ lệnh bảo bí thư an bài mọi chuyện, nhưng kì thật trong lòng quả là không có chút phân vân là có nên đi hay không, chính là càng cận ngày thì càng cảm thấy nôn nóng không an, cảm giác giống như nếu mà hôm nay y không tới thì sẽ phát sinh ra chuyện gì đó không tốt, mà y thì thực chán ghét cảm giác không thể nắm được cái gì đó ở trong tầm tay mình cho nên quyết định tham dự. Nhưng mà y cũng không quản chính mình ngăn người như đi vào chốn thiên bồng ngày càng nhiều hơn.

Lúc đi vào biệt thự Thang gia, y đã muốn cố ý tìm kiếm bóng dáng của hắn mà không thêm để ý đến những người muốn cùng y bắt chuyện chào hỏi. Y nhìn xung quanh một hồi mới phát hiện ra hình bóng hắn đang đứng cạnh gần ban công đang cầm một đĩa đầy thức ăn không biết đang mông lung suy nghĩ cái gì, về mặt đầy ngơ ngác.

Y nhìn không được mà nhíu mày, hơn nữa hoài nghi Lãnh Dật có phải nhầm rồi hay không mà nói vị học trưởng này của cậu kỳ tài cao ngất, rồi cái gì mà y thuật rất cao thông nhạy bén, nhưng mà y xem ra, hẳn chỉ là một người kì quái không giống với mọi người xung quanh mà thôi.

Sau đó mới phát hiện ra về mặt hắn hướng yến hội này mà suy nghĩ sâu xa thêm mờ mịt, trên mặt biểu tình khó lường, tựa hồ lộ ra một vẻ mặt đầy thương hại. Y cảm thấy được có lẽ y thần trí có vấn đề rồi hay sao cho nên mới nhìn ra biểu tình “thương hại” người khác trên mặt hắn a. Hắn cùng với mấy người ở đây không có quen biết, lấy cái gì mà có thể thương hại bọn họ chứ, huống hồ mấy người kia toàn là những nhân vật nổi tiếng này nọ, có tài có thế, đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp thì làm sao lại có thể có người thương hại họ chứ? Nếu bọn họ mà cần thương hại thì trên thế giới này có ai là không đáng thương? Y ước chề mà trong lòng cười lạnh, là nghĩ như vậy đấy.

Nhìn thấy hắn trên mặt chứa toàn loại biểu tình buồn cười như vậy, vẫn ngây ngốc đứng chỗ đó, chẳng lẽ hắn muốn đứng ở đó mãi cho đến khi tiệc kết thúc sao? Hắn ngơ ngác ngác đứng chìm vào trong cõi tiên cho nên có lẽ không chú ý đến Thang Viễn Thần ở đằng kia đang một bộ dạng khẩn cấp muốn thoát khỏi cái đám người đang bu quanh gã để mà lập tức chạy vọt đến trước mặt hắn, xem ra là sẽ nhanh chóng tìm đến hắn a.

Vì thế y liền nghĩ đến chuyện lát nữa thôi, Thang Viễn Thần sẽ đến đây mang hắn đi, cùng hắn rời khỏi nơi này. Chỉ cần nhìn thấy cái tên Thang Viễn Thần kia thôi, y liền cảm thấy không thoải mái.

“Uy,” rồi ngày càng xa ánh đèn sáng chiếu bên trong tòa kiến trúc huy hoàng, Bạch Trạch rốt cuộc nhìn không được mà gọi lại người đang đi phía trước, “Anh muốn dẫn tôi đi đâu a?”

“Ga ra”, y cũng không có quay đầu lại mà nói.

“Phải rời khỏi đây sao?” Mấy loại yến hội như thế này căn bản là không có để cho khách nhân phải tự mình đi đến bãi đỗ xe mà? Hình như là đều phải có nhân viên trong biệt thự sẽ tự đem xe đến đưa cho khách nhân chậm rãi rời đi, bất quá yến hội còn chưa có tan, xe chính xác là vẫn còn ở trong ga ra a. Cũng không biết là Lãnh Tĩnh y đến hồi nào, có lẽ y đã không còn đủ kiên nhẫn nữa mà muốn rời đi, chỉ là sau đó vừa vặn nhìn thấy hắn cô đơn chiếc bóng cho nên mới thuận tiện mang hắn đi cùng?

Lãnh Tĩnh đang đi vào ga ra liền dừng lại, biểu tình không vui mà nhìn hắn, “Cậu không muốn rời đi sao?”

“Muốn, tôi quả thực là rất muốn,” hắn thật là muốn lập tức về nhà ngủ ngon một giấc, chứ đứng trong cái yến hội của người giàu vô tình vô nghĩa này cũng chẳng có hứng thú, “Bất quá cứ như vậy rời đi thì không có tốt lắm đâu.” Hắn ngay cả nói cũng chưa nói với Thang Viễn Thần một câu liền rời đi, như vậy có phải là hơi bất lịch sự rồi hay không a?

“Đi thôi.” Lãnh Tĩnh chọn mi, hoàn toàn thờ ơ với những điều hắn vừa nói. Trong khái niệm của y, nếu y đã muốn đi thì có ai dám nói không cho chứ. Lãnh thị cũng không phải loại xí nghiệp nhỏ lẻ nghèo nàn bình thường a, với địa vị của y thì cũng chẳng thêm đem cái yến hội này để vào trong mắt một chút.

“Hào”, hần hiện tại tâm tình tốt lắm. Y ngoài dự đoán của mọi người mà đến, này cũng tạm đem thành lý do đi ha (?)

Hần cười tủm tỉm đi đến bên cạnh y đang đứng trên bãi cỏ xanh mượt, đột nhiên liền nghĩ đến cái gì đó cho nên hần dừng lại bước chân, giữ chặt cánh tay y muốn mở cửa xe ra nhìn hần đấy nghĩ hoặc...

“Nếu đã đến đây rồi, hay là chúng ta nên khiêu vũ một bài đi?”

Lúc câu hỏi mới rót ra khỏi miệng, hai người đều là sửng sốt, nhìn thấy không rõ mặt đối phương cho nên

Hần như thế nào mà ma xui quỷ khiến lại nghĩ muốn mời y khiêu vũ chứ? Rất có dũng khí nga, ngay cả băng sơn trước mắt cũng gan mời khiêu vũ cùng.

Mời y khiêu vũ?! Thực sự có phải là quá can đảm rồi không? Hần thích cùng nam nhân khiêu vũ? Hần cảm thấy y sẽ chấp nhận lời mời của hần?

Thấy y vẻ mặt đầy cổ quái mà nhìn hần, tim hần ngay tức khắc đập bịch bịch nhưng mà cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Hần đối với quyết định xúc động nhất thời của mình mà càng quyết tâm hơn, hần trong lòng vui sướng, trên mặt liền hiện lên nét chờ mong thành khẩn đợi y chấp nhận. Từ xa xa truyền đến chút âm nhạc mơ hồ, hần liền hạ xuống thất lưng, làm tư thế mời gọi bạn nhảy, ngẩng đầu lên nhìn y, “Lãnh tiên sinh, tôi có thể có vinh dự mời ngài nhảy một bản hay không?”

Lãnh Tĩnh lúc này cũng đã muốn khôi phục lại tinh thần, đối với lời mời ngoài dự đoán của hần cũng đã muốn có chút thích ứng, nhưng mà y không nói ‘yes’ cũng chẳng nói ‘no’, chỉ là đưa hai mắt nhìn thẳng vào hần, nhìn tư thế mời nhảy của hần không chút nhúc nhích, hai tay bắt chéo ôm trước ngực.

Thật lâu sau y mới vẻ mặt cao ngạo mà chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp, “Tôi chỉ nhảy bước nam.”

Ngụ ý, hần phải nhảy bước nữ.

Có gì là không thể chứ?

Hần nguyện ý liều mình bồi quân tử.

Bạch Trạch hần cười, đổi sang tư thế của người nữ mà nói, “Rất sẵn lòng.”

Không nghĩ tới hần đã nhanh như vậy đã đáp ứng, trong lòng y liền có chút ngờ ngợ, bất quá đối phương thập phần vừa lòng vui vẻ như vậy, bất tri bất giác sắc mặt y cũng dịu xuống phần nào, mang ra một vẻ mặt thoải mái đầy khoái trá. Y chậm rãi hướng tới gần phía hần, nâng lấy bàn tay hần, sau đó ôm lấy thất lưng hần.

Thân thể hai người dựa vào quá gần cho nên có thể cảm nhận được độ ấm cùng độ mạnh yếu của nhau, tựa như buổi tối ngày hôm đó bọn họ cùng giường ôm nhau ngủ, nghe lẫn tiếng tim đập của nhau. Mắt nhìn vào mắt, mũi sát bên nhau, bọn họ ngây ngẩn nhìn nhau, một chút cũng không có động. Ánh mắt Lãnh Tĩnh đột nhiên trở nên sắc bén, dẫn dắt hần đi vào trong bước nhảy.

Không giống như nam nữ cùng khiêu vũ với nhau, bọn họ nhảy càng thêm kịch liệt, không có ai rời ra, bọn họ giống như đôi bạn nhảy nhiều năm dày ăn ý, hài hòa cùng hài hòa, hòa nguyện vào nhau. Cả hai người đều trong lòng thâm kinh ngạc, đối phương cư nhiên lại nhẫu tốt như vậy, hai người cư nhiên lại giống như một cặp.

Một điệu nhạc chấm dứt, hần có chút thở hồng hộc, thật không ngờ hần nhảy bước so với nhảy bước nam còn mệt hơn. Người nam nhân bên người cũng đã có chút thở mạnh, hình tượng nhất quán trầm ổn cùng nghiêm túc bình thường của y giờ phút này đã có chút vỡ tan.

“Anh/ Cậu....” Người người đồng thời mở miệng.

“Nhảy rất được” Lại lần nữa đồng thời mở miệng.

Ánh trăng chiếu rọi lên trên bãi đỗ xe, cả hai người nhìn nhau, y thì mặt lạnh, còn hần thì mỉm cười.

15. Chương 15

Tiếng chuông di động đánh vỡ bầu không khí im lặng giữa hai con người, đại não hiện tại đang trống rỗng của Bạch Trạch nhất thời hoàn hồn trở lại. Điện thoại di động trên người hắn không ngừng vang lên làm bình tĩnh cả hắn cùng Lãnh Tĩnh. Hắn nhìn đến đôi mắt y đã dần dần trở lại đôi mắt lạnh như cũ, trong nội tâm hắn liền chấn động không thôi. Hai người vừa nãy cùng nhau khiêu vũ, sau đó hai người cứ nhiên cứ như vậy ngẩn người nhìn nhau? Đây gọi là cái gì, thâm tình đối diện sao? Nhịn không được mà trong lòng run lên, trộm liếc mắt dò xét y đứng bên cạnh mới phát hiện vừa nãy chính mình thất thố sao? Bất quá hiện tại muốn cứu vãn cũng không được, tiếng chuông phiền lòng này cứ thúc giục không ngừng, trên màn hình hiện lên ba chữ: Thang Viễn thần, khẳng định chắc là gã muốn hỏi hắn từ khi nào mà rời đi.

“Uy....”

“...”

“Không có, tôi không sao. Tại gặp phải một vị bằng hữu, tôi xem cậu nhất thời không thể thoát thân cho nên mới đi trước.”

Nói đến một nửa hắn bỗng nhiên dừng lại, không tự chủ được mà xoay đầu sang liếc nhìn Lãnh Tĩnh một cái, “Àn, tôi cùng bằng hữu đang cùng một chỗ, hắn cũng muốn đi cho nên thuận tiện mang tôi theo cùng.” Nói xong lại hướng y nhìn thoáng qua một chút, kéo y đi, hắn là y nên chờ hắn về đi thôi.

Gã trầm mặc, thật lâu sau đến khi hắn nghĩ muốn cúp máy thì trong di động lại truyền đến âm thanh, giống như đầy ắp khuất —

Anh liền như vậy không muốn cùng em một chỗ hay sao?

Âm thanh truyền ra lộ ra một mảng nồng đậm mất mát cùng bi thương, còn có một tia ủy khuất không thể đổi làm cho hắn liên tưởng đến bộ dạng gã đang tay cầm điện thoại, vẻ mặt đầy thương tâm sa sút.

Hắn trong chốc lát áy náy. Hắn đã đáp ứng gã đến tham dự, nhưng rồi ngay cả một câu chúc mừng sinh nhật cũng không có nói cho gã nghe. Gã như vậy hao tâm tổn ý, không nhẽo ngạnh phao quần quít lấy hắn, bắt hắn phải tham dự tiệc rượu hôm nay, hắn là hắn chính là người mà gã muốn nhìn thấy nhất đêm nay, mà hắn thì lại không chút trách nhiệm, liền cứ như vậy li khai, giống như bị mê hoặc mà theo Lãnh Tĩnh y cùng một đường mà đi.

Hắn hối hận chính mình thật sự là không nên đến đây, không nên mềm lòng mà đáp ứng Thang Viễn Thần, vô hình trung lại cho gã một tia hy vọng giả dối, cuối cùng hiện tại cũng chỉ lại làm cho gã càng thêm thương tâm mà thôi.

“Tiểu Thần,” hắn cúi đầu, chậm chạp mở miệng, “Tôi vẫn muốn như vậy gọi cậu, nhưng mà cậu vẫn không chịu, hiện tại tôi bắt đầu gọi cậu như vậy đi. Tôi đêm nay..... thực xin lỗi, tôi không phải là chán ghét cùng ở chung, chính là không có quen loại không khí như vậy.”

Hắn dừng một chút, thanh âm có chút tối nghĩa đi. Hắn nhịn không được mà đi đến chỗ đỗ xe này, đứng trong bóng đêm mà nhìn bầu trời đen kịt một màu, hít vào thật sâu một hơi, gian nan mà mở miệng tiếp tục —

“Tình yêu, là ở nơi đó lúc đó cậu gặp được một nửa của cậu, nhưng tôi không phải là ‘một nửa’ mà cậu cần, cũng không phải là người sẽ thật tình yêu cậu. Không cần tiếp tục ôm ảo tưởng với tôi, bởi vì tôi thực không thể đáp lại tình yêu của cậu được.”

Những lời này hắn nói với gã, nhưng cũng chính là nghĩ đến những ngày tháng trước kia hắn ở hải ngoại mà nói với chính bản thân mình. Lại nói tiếp, trong lòng có sâu nào, những rồi cũng sẽ tiêu tan.

Đem hết cự tuyệt gửi vào trong lời nói, hắn cảm thấy được một loại thương tổn thực đau lòng, đứa nhỏ chưa biết ưu sầu này cuối cùng vẫn là bị hắn làm cho thương tâm. Nguyên bản, hắn nghĩ đến hắn đối xử với gã trước kia, chính là gã mong lung hiểu nhầm thành thích mà hắn lại không có suy nghĩ gã đã sớm chuyển đó thành tình yêu. Hiện tại, hắn nghĩ có lẽ chính hắn đã sai lầm rồi.

Hắn đã quên rằng đứa nhỏ có đều là thật tình. Tâm hồn này giống như tấm thủy tinh lỏng lẻo luôn đẹp nhất, cũng sẽ có lúc tan vỡ. Có lẽ hắn chính là loại thủy tinh này, làm cho gã từ nay về sau lạnh tâm sẽ trở nên một người mang ý chí sắt đá hơn.

Hôm nay bị hắn cự tuyệt, tựa như lúc trước chính mình bị người ta cự tuyệt.

Lúc bị cự tuyệt quả thật rất thống khổ, nhưng mà tiếp tục dây dưa cũng chỉ là làm chính mình lún càng thêm sâu.

Thang Viễn Thần rốt cuộc cũng khóc. Gã đè thấp thanh âm, nghẹn ngào, quật cười mà nói với hắn một câu — Tôi..... chán ghét anh.

Quả nhiên, bị chán ghét rồi. Đây coi như cũng là lẽ đương nhiên đi.

Khiến cho gã trưởng thành hơn một chút đi.

Mãi đến lúc ngắt điện thoại rồi, hắn vẫn là thật lâu đứng ở nơi đó để cho gió đêm tạt vào trên mặt, hy vọng nó có thể thổi bay hết sầu não cùng ưu tư trong lòng hắn đi. Hắn hít sâu một hơi rồi xoay người nghĩ muốn trở về, lại đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào thì Lãnh Tinh đã muốn đứng ở phía sau lưng hắn. Khoảng cách quá gần, hai người mặt đối mặt, còn có thể cảm nhận được hô hấp của nhau. Y nhìn hắn, yên lặng không nói gì, còn có chút dăm chiêu.

Hai người đều không mở miệng, hắn không biết phải nói cái gì, có chút điểm xấu hổ, cũng có chút điểm riêng tư. Mà y thì luôn ít nói, thiên tính lạnh lùng không giống như người bình thường.

Vì thế, cả hai người đều trầm mặc.

Hắn bị vây hãm trong suy nghĩ của mình, cũng không biết khi nào thì mình đi xa y, cũng không biết y đã đứng nơi nào bao lâu, cũng không biết y rốt cuộc là nghe được nhiều hay ít, bất quá hắn cũng không để ý, hắn chính là chỉ đang giải quyết việc của mình mà thôi.

Lãnh Tinh nhìn thấy người trước mặt, nhìn thấy bóng dáng hắn đứng cô độc trong màn đêm, nghe được thanh âm ưu thương hắn cúi đầu mà nói ra liền không tự chủ được mình mà đi đến phía sau lưng hắn, không có đánh đoạn hắn, nhìn hắn rõ ràng cự tuyệt người khác nhưng mà chính hắn lại dần dần trở nên sầu não ưu tư. Hắn buồn làm cho y không khỏi nhíu mày mà lãnh hạ mặt, sau lại mắt cũng không chớp mà nhìn hắn đứng dưới gió thổi thật mạnh của màn đêm.

Thật lâu sau y mới mở miệng nói, “Đi thôi”. Nói xong liền thẳng xoay người đi trở về ga ra.

Một câu nói vô cùng đơn giản như vậy nhưng lại làm cho hắn có cảm giác giống như trút được gánh nặng, y cái gì cũng không có hỏi. Có lẽ là xuất phát từ lạnh lùng, có lẽ là xuất phát từ sấn sóc, nhưng mặc kệ như thế nào, hắn cảm tạ giờ phút trầm mặc này. Hắn tự hãm trong suy nghĩ của mình, không biết cách nào giải thích được, tuy rằng hắn cũng chẳng có nghĩa vụ phải đi giải thích nhưng chính là mọi người không hiểu được cái gì gọi là quan tâm, hoặc là nói là lòng hiếu kì.

Dọc theo đường đi đều thực im lặng. Lúc đã đến nhà hắn rồi, khi hắn vừa mới chuẩn bị mở cửa xuống xe thì y mới bỗng nhiên quay đầu đến, thẳng tắp mà nhìn hắn —

“Cậu cũng không có làm sai.”

Hắn ngạc nhiên, lúc hai người sắp tạm biệt nhau thì y gọi hắn cho hắn lời khẳng định? Trong lòng ầm ập, tâm cũng thoáng trầm tĩnh lại. Đêm nay quả thật cự tuyệt Thang Viễn Thần làm cho hắn có chút sầu não, lại nhớ lại một chút chuyện xưa đã chôn vùi trong đáy lòng cho nên cảm thấy cô đơn, còn có cảm thấy áp lực, nhưng lúc xoay người rồi đi lại thấy y đứng ở phía sau, không có cho hắn chống đỡ, không có nói lời dư thừa thật là tốt, cũng không có an ủi, chính là cũng đủ làm cho hắn yên tâm được một chút, giờ phút này lời y nói ra, cũng không hiểu sao lại làm cho hắn cảm thấy tâm tình mình dần dần thoáng tĩnh.

Tuy rằng y lạnh tình mặt lạnh, nhưng tại sao lại luôn làm cho hắn cảm thấy an tâm?

Bạch Trạch thở dài một hơi, hơi dựa về phía sau một chút, “Tôi biết, chỉ là tôi có chút thương cảm.” Hắn nghiêng người, tay phải chống cằm lấy một bên má, “Anh biết không, kỳ thật tôi cũng không muốn thương tổn cậu ấy, thực giả nhân giả nghĩa đi? Ha hả”, nhin không được mà tự giấu mình một cái.

Y nhìn hần giờ phút này có chút chộn lông mi, cảm thấy được hần cùng vừa rồi không giống nhau, cụ thể là thế nào thì y cũng không rõ ràng lắm, chính là có thể cảm giác được hần không có uể oải như khi này. Đối với y, vấn đề này của hần thật sự không phải như hần nghĩ, y thấy Thang Viễn Thần này thuộc dạng người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nhân từ nương tay đối với gã mà nói là vô tác dụng, trong thương trường mà nói thì không thể có chút đồng tình với đối thủ được. Đêm nay hần đối gã cự tuyệt cũng chỉ là làm cho gã âm thầm kinh ngạc một chút thôi, gã kinh ngạc chính là vì hần dám mở miệng quyết đoán nói lời cự tuyệt gã a, cho dù không có cảm tình đi chăng nữa, nhưng mà lấy địa vị nhị công tử của Thang thị ra mà nói thì ai cũng phải đối hảo với gã, người cự tuyệt gã chỉ sợ không có bao nhiêu. Loại người như gã phải gọi là loại người nguyên tắc. Mà hần thì lại đầy thương cảm, biểu hiện thập phần mềm lòng, không lẽ bác sĩ là dễ bị đã kích như vậy sao? Hần tự mình cười nhạo mình, người có mẫn tuệ sâu sắc như hần mà biểu hiện như vậy, thực làm người ta dễ đoán ra chính hần hần là cũng từng bị người khác cự tuyệt qua rồi a — nghĩ đến đây liền làm y cảm thấy không thoải mái. (anh làm như anh là thầy bói k bằng =___=)

“Nếu biết, sẽ không phải sợ thương tâm”, không quả quyết, chỉ biết có vẻ ‘giả nhân giả nghĩa’.

Hần bĩu môi, không chút nào ngoài ý muốn nghe y nói như vậy. Tuy rằng ý nghĩa này cũng được coi là sự thật, chính là lòng người có dễ dàng không chế chứ?

Hần có chút bất đắc dĩ ngắt lời, chỉ tiếc là ngữ khí giống như rèn sắt không thành thép mà nói, “Anh a a, khẳng định còn chưa có từng trải qua, cũng không có từng bị người ta cự tuyệt a.”

Y kì quái liếc nhìn hần một cái. Y thực là cũng không cho rằng mình sẽ hội thích một người nào đó – cha mẹ huynh đệ cũng không có làm cho y nghĩ tới cái chữ ‘thích’ kia chứ đừng nói. Trên đời này, còn có cái gì làm cho y động tâm sao? Làm sao có từ ‘cự tuyệt’ hiện ra, huống hồ, cho dù y có mục tiêu, nữ nhân trên thế giới này có người nào muốn cự tuyệt y sao?

“Không ai sẽ cự tuyệt danh hiệu ‘tổng tài phu nhân’ của Lãnh thị cả”, tuy rằng khẩu khí của y vẫn là lạnh như băng, chính là có thể nghe thấy trong đó khẩu khí châm chọc a. Tuy rằng y nói chính là sự thật, nhưng mà làm người không cần phải vận vẹo như vậy, ôm ấp hy vọng luôn tốt. Nhịn không được mà hần trong tâm thở dài một cái, người này quả thật là đáng thương a.

“Cho nên, anh phải cố gắng tìm được người không thèm để ý cái danh hiệu ‘tổng tài phu nhân’, không phải chỉ vì hai chữ ‘tổng tài’ mà theo anh đi.”

Không phải vì hai chữ ‘tổng tài’ sao? Sẽ có người như thế? Y ở trong lòng cười lạnh.

“Nếu không có thì sao?”

“Kia, chưa tìm sao biết.”

16. Chương 16

Lãnh Tinh lúc này khóe mắt run rẩy, tuy rằng y mặt mày lạnh băng cho nên người ngoài nhìn vào thì chẳng phát hiện ra, nhưng mà chính thực y là trước mắt phủ đầy hắc tuyến, mây đen phủ đầy trên đầu y a. Bạch Trạch hần cứ nhiên dám đứng trước mặt y nói về cái chuyện chẳng khác gì đang ngụ ý ‘người cứ cô độc sống hết quãng đời còn lại đi’, cái này tuy rằng y cũng đã tính toán cho mình chính là như vậy, nhưng mà bị hần vừa mở to hai mắt vừa nói toẹt ra chẳng chút giấu diếm, vẻ mặt còn đầy thoải mái mà nhìn y giống như là đang hảo tâm chờ đợi y trả lời lại vậy, mấy cái vẻ buồn bã uể oải của hần bây giờ bay đi đâu hết rồi, chỉ còn lại hưng trí bừng bừng lấy y ra làm trò tiêu khiển, này cũng thật là.....

Chiếc xe nằm đi trong màn đêm bao phủ, gió đêm thi nhau thổi ngang qua cùng bóng cây lay động, cuối cùng thì cũng đã đến dưới lầu nhà hần. Con người vừa rồi còn muốn lo lắng sầu não kia nay lại vững vàng ngồi trước mặt y, một tay sờ trán, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn y, khóe miệng đưa lên ra một vẻ tâm tình quả thật không có tồi nha.

“Vậy còn cậu?” Lãnh Tinh bỗng nhiên cũng hứng trí theo mà hỏi lại hần.

“Chuyện gì?”

“Thà thiếu chứ không chọn bậy.”

“Anh không phải cũng đã thấy rồi sao?” Hấn mỉm cười có chút ngượng ngùng, trên má có chút ửng đỏ, “Tôi đêm nay cự tuyệt người khác, sau đó lại ‘khóc mènh khóc chuột’, anh còn không biết thái độ của tôi?”

Y khó được gọi lên khoe miệng, không nói lời nào mà chỉ đơn giản là xoay người không cùng hấn đối diện thêm.

“Trở về ngủ sớm một chút đi.”

“Được rồi, ngủ ngon”, hấn nói xong thì mở cửa đi xuống xe. Aiz, thật đáng tiếc a, nguyên bản là còn muốn cùng y tán gẫu thêm một chút nữa, nhưng mà cái con người lãnh đạm này lại chẳng chịu hiểu gì cả. Quên đi, để lần sau vậy.

Hấn đi lên định mở cửa bước vào nhưng lại phát hiện phía sau vẫn chưa có tiếng động cơ xe ô tô khởi động rồi đi, liền xoay người nhìn lại, mới thấy xe y vẫn ở đấy phía dưới tàn cây mà người ngồi trên xe vẫn cứ ngồi im như vậy, mà hấn đang đứng trên cầu thang cho nên không có nhìn ra y hiện tại trên mặt là biểu tình như thế nào. Thân ảnh trong xe không có lập tức rời đi làm cho hấn tự nhiên cảm thấy cao hứng, liền cất bước đi xuống dưới lầu đi đến xe của y, gõ nhẹ vào tấm cửa kính thủy tinh.

Lãnh Tĩnh nghe được thanh âm gõ vào cửa liền chọn mi quay đầu sang, biểu tình này cũng coi như là kinh ngạc đi. Cửa kính thoáng hạ xuống, chờ hấn mở miệng.

Hấn nhìn y, còn thật sự mà nói, “Lãnh Tĩnh, tôi còn chưa nói lời cảm ơn với anh. Cảm ơn.”

Hấn vừa nói xong lời cảm tạ thì trên mặt y liền lộ ra ngay một cái vẻ hồ nghi, giống như đang tự hỏi hấn là cảm tạ y vì cái gì a?

“Đêm nay anh có mặt ở đây, tôi thật rất vui.” Cảm ơn y vì đã duy trì yên lặng, tuy rằng y cũng không có ý thức được nhưng đối với hấn mà nói thì đây là rất tốt rồi, “Cả đêm hôm nay tôi đều thật cao hứng.”

Nói xong hấn nở ra một nụ cười thiệt tình nói ngủ ngon rồi xoay người trở vào bên trong tòa nhà.

Trong lòng hấn liền nghĩ, người này nếu chẳng phải lúc nào cũng mặt mày lạnh băng như vậy thì chắc chắn sẽ trở thành một vương tử bạch mã tài năng chứ chẳng chơi đâu a. Bất quá nếu y mà là bạch mã vương tử thì công chúa bạch tuyết cũng sẽ có chút đáng thương nhỉ, chắc chắn hiện tại vẫn là còn đang bị ghen tố mà nằm đó chưa tỉnh dậy đâu, không, phải nói là cổ cũng đã muốn phủ luôn cả phần mộ của nàng luôn rồi, haha.

Mất nhìn bóng dáng hấn từ từ khuất càng xa, Lãnh Tĩnh trên mặt dù đối lời cảm ơn của hấn có chút lơ đãng khó hiểu, chính là nghe được hấn trịnh trọng nói cảm ơn, vẻ mặt lại đầy vẻ thành khẩn làm cho y trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thực vui sướng đến lạ, cứ giống như là nhiều năm trước công ty đạt được một hạng mục lớn mà vui mừng vậy, thần nhiên dâng trào, cứ như vậy quán quanh trong lòng dẫu mãi không chịu rời đi. Nhìn ngọn đèn từ trong phòng hấn bật sáng, thật ấm áp, y mới chịu lái xe rời đi ——

Một tuần nữa lại trôi qua, thời tiết càng ngày càng nóng hơn. Cũng giống như năm trước, bệnh nhân đến bệnh viện ngày càng nhiều. Cũng đúng thôi, mùa hạ đã đến, mọi người luôn càng dễ dàng sinh bệnh, hơn nữa khí hậu biến hóa thất thường cũng dẫn phát theo tật bệnh là chuyện đương nhiên. Hấn ở bệnh viện ban ngày bận tới mất tới mũi, tới lại còn phải thường thường tăng ca, mệt đến nỗi ngay cả ngồi thở dài thôi cũng chẳng có thời gian nữa kìa. Chính là hấn vẫn tận lực cố gắng dành ra một buổi tối thứ năm rảnh rỗi, bởi vì Lãnh Dật ngày hôm qua vừa gọi điện báo cuối tuần này cậu sẽ xuất phát đi Mỹ, mọi thủ tục hết thầy cũng đã ok hết cả chỉ chờ cậu sang nữa là xong. Cậu là cố ý gọi đến mời buổi tiệc cáo biệt hấn nhất định phải có mặt mới được. Hấn hỏi cậu ngày đó sẽ có những ai đi, bởi vì hấn thực sự không thích mấy loại yến hội khoa trương của người nhà già có gia có thế này nọ, lại biết được chỉ có anh em Lãnh gia cùng hấn nữa là ba người cho nên mới âm thầm nhẹ nhàng tỏ ra, tâm trạng thoải mái chấp nhận lời mời của cậu.

Buổi chiều thứ năm cuối cùng cũng đến, lúc hấn chuẩn bị rời đi thì nhận được điện thoại của Lãnh Tĩnh nói là tối y sẽ đến đón hấn. Hấn kinh ngạc, sợ tới mức ‘a’ lên một tiếng, âm lượng vô cùng lớn nha, thiếu điều làm cho y tá bác sĩ đang đi ở chỗ đó muốn giật mình rụng tim, sau lại trợn to mắt, đứng đó tận lực đánh giá hấn không chịu rời đi, trong lòng không khỏi hoài nghi bác sĩ Bạch bình thường ổn trọng hôm nay bị cái gì vậy, gặp chuyện lớn gì hay sao hử, làm cho hấn đứng đó thực không có biện pháp, đành phải trốn ở một góc sáng sủa nào đó nho nhỏ giọng trả lời ‘được’ rồi cúp máy.

Lãnh Tĩnh nhìn điện thoại thật lâu sau, có chút cảm thấy ngộ ngộ. Y chỉ là tiện đường cho nên mới nghĩ đón hấn mà thôi, chỉ có vậy mà cũng giật mình? Tuy rằng y cũng thực kinh ngạc chính mình tại sao lại nghĩ chủ động muốn đến đón hấn a, bất quá đối với Bạch Trạch hấn ở phía bên kia cũng chân thực mà nói thì nhận được cú điện thoại này của y là thật sự chấn động thần kinh a, cứ giống như là sói gọi điện nói cho thỏ con nghe, ta tối nay tới đón người nga — tôi không có ăn cậu, nhưng là muốn hù chết cậu a.

Dự báo thời tiết nói tối nay có mưa, lúc hấn tan tầm thì bên ngoài quả nhiên là gió thổi ào ào, mưa rơi xối xả. Hấn cầm lấy dù che chuẩn bị xuống lầu, nhưng nghĩ nghĩ thế nào đó lại trở vào văn phòng mở ngăn kéo lấy một thêm một cái dù khác mang đi.

Tuy rằng là có mang dù theo nhưng mà mưa gió lớn như vậy, lúc hấn chật vật chạy ra từ trong bệnh viện chui vào xe của y thì vẫn là đã bị ướt mất một nửa, quần áo trên dưới đều bị dính ướt hết trơn. Hấn ngượng ngùng nhìn bên trong xe y sạch sẽ khô ráo như vậy nay lại bị hấn làm cho ướt nhem nhẹp liền sờ sờ mũi một chút, ngượng ngùng nói, “Thực xin lỗi a,” lấy tay chỉ chỉ, “Làm ướt mất rồi.”

Lãnh Tĩnh nhìn cũng chẳng thêm nhìn, đối với lời xin lỗi của hấn là hoàn toàn thờ ơ, nhưng thật ra đánh giá bộ dáng ướt sũng chật vật của hấn nửa ngày thì mới chú ý đến hai cây dù trong tay hấn, một cái thì hỗn độn ướt nhẹp còn một cái thì vẫn còn khá chỉnh tề, y mới chỉ chỉ cái hòm chứa đồ màu trắng dưới chân y mà nói, “bỏ vào đi”.

“Nga, được.” Hấn tay nhanh chân lẹ mà đem dù cất đi, mới nghĩ như vậy thì sẽ không có làm ướt xe nữa a, cho nên thực nghe lời mà cất vào bên trong.

Y mở hộp nhỏ đặt ở giữa vị trí ghế lái chính và phụ rút ra một cái khăn nhỏ phủ lên trên đầu hấn, sau đó liền chuyển tâm lái xe rời đi.

“Ha ha”.

Y quay đầu nhìn hấn, cười ngây ngô gì đấy?

Hấn một bên cầm khăn lau nước mưa bám trên người, một bên tâm tình sung sướng mà trả lời nghi vấn của y, “Ta là đang cười, đang thực hạnh phúc vì gần nhất là ta có thể để cho Lãnh đại tổng tài của ta chuyển tâm lái xe.” Lại còn đưa cho hấn khăn mặt, phục vụ chu đáo tận tình ghê.

Y không nói gì, mặc kệ cho hấn nghĩ gì thì nghĩ.

Chỗ nhà hàng Lãnh Dật đặt chỗ cũng cách bệnh viện của hấn không xa, đi xe không lâu thì tới. Nơi này gần khu náo nhiệt, bất quá lại chẳng có chỗ đỗ xe chuyên môn, mà bên ngoài nhà hàng thì đã có không ít xe đỗ rồi, chẳng còn chỗ để mà cho xe của hai người chen chân vào. Y nhíu mày, đành phải đỗ xe ở xa nhà hàng một chút vậy.

Hấn không thể không khỏi cảm thán, trời đang mưa vậy mà cũng có nhiều người đến như thế a, quả nhiên là quán này làm ăn rất tốt nga. Tuy rằng người Trung Quốc thực thích tụ tập, nhưng mà thế này thì nhà hàng này nấu nướng hương vị chắc chắn thực không tồi a.

Lúc xuống xe, hấn theo bản năng liền cầm lấy dù muốn bật mở ra, còn y ngồi một bên lại liếc mắt vào trong hòm giữ đồ màu trắng kia, rất nhanh liền mở cửa xe xuống xe chạy đến bên người hấn, cầm lấy dù trong tay hấn mà bảo, “Tôi cầm cho”. Hấn cũng không để ý lắm, y so với hấn cao hơn, y đến bung dù thì quả nhiên thích hợp hơn. Y ôm sát hấn, hai người cùng nhau núp dưới một tán dù nhỏ, chạy chậm bước hướng nhà hàng mà đến.

Nhìn đến lúc y thu dù lại, hấn mới bất tri bất giác nhớ đến —— hấn hôm nay có cầm theo hai cây dù lận mà. (Phan Phan: quả nhiên là trí nhớ không tốt y chang một đứa trẻ nha)

17. Chương 17

Nhà hàng này chính là một nhà hàng chuyên bán lẩu các món, xung quanh bao trùm bởi một mùi khói lẩu bay nghi ngút, hảo thơm, bàn ghế xung quanh hướng hồ đều đã muốn có người ngồi, đông nghẹt người ồn ào náo nhiệt. Lãnh Dật ngồi ở một góc kia nhìn thấy bọn họ tiến vào liền vội vàng hướng tay ngoắc ngoắc gọi hai người đến, hấn nhìn thấy khuôn mặt mắt mắt hít lại miệng cười ngây ngô của cậu, rồi lại nhìn sang

khôn mặt của Lãnh Tĩnh ở ngay bên cạnh, trong lòng không khỏi âm thầm buồn cười một cái. Azzzz, quả nhiên a, người này đối với mấy nơi náo nhiệt như vậy thật chẳng có mấy vừa lòng, lông mi dựng thẳng lên, hai mắt căng lên như đang đi bắt trộm, nhìn thế nào cũng giống như muốn đi gặp Cừu Gia không bằng.

“Anh, học trưởng, hai người tới rồi.” không đợi cho hai người bọn họ ngồi vào chỗ của mình thì Lãnh Dật đã vội vàng đưa cho mỗi người một quyển thực đơn, cứ giống như là sợ hai người này sẽ tự đứng đối ý mà chuồn khéo đi vậy a, “Mau gọi món ăn đi, ha ha.” Lãnh Tĩnh đứng một bên cảm thấy như nhức cả đầu, liền mặt nhăn mày nhíu một phát đầy uy hiếp, nhưng lại ra vẻ vô biết, cậu mới ngượng ngùng chèn vào thêm một câu, “nhiều người, chúng ta nên sớm gọi món, sớm dùng bữa đi”, nói xong thì tự giác ngồi vào một chỗ. Còn Bạch Trạch hẳn thực tự nhiên ngồi xuống ở phía đối diện hai huynh đệ này, bởi vì vốn nghĩ hai huynh đệ hẳn hẳn cũng sẽ là giống như lần trước ngồi cùng nhau đi. Y liếc mắt nhìn hai người một cái, cuối cùng lại đi đến ngồi ngay bên cạnh hắn.

Anh cậu quả nhiên là sinh khí rồi a, Lãnh Dật một bên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng thầm nghĩ. Hôm nay cậu chính là mở tiệc cáo biệt cho nên đương nhiên là muốn phải náo nhiệt một chút thì mới tốt, lại càng chẳng muốn cùng với ca ca ngồi trong nhà hàng cao cấp hết sức im lặng thừa tiếng mà cùng nhau ăn cơm tây, mạnh ai nấy ăn chẳng nói một lời, rồi lại mất to đối mắt nhỏ không chút hào hứng. Trong lòng nghĩ mời học trưởng đến hôm nay quả là quá đúng, ít nhất là có thể cùng hắn trò chuyện này nọ, bớt lạnh lẽo được một chút chứ chẳng ít đâu. Vốn là còn có định mời thêm bạn gái cậu là Từ Hiểu Vân đến sẵn tiện gặp đại ca cậu một lần luôn, nhưng mà nàng lấy cớ này cớ nọ lui binh, một chút cũng chẳng dám tiến, bình thường cũng không dám đi đến nhà của cậu chơi, lại càng chẳng cần phải nói đến chuyện mời đến cùng nhau ăn cơm này nọ.

Bạch Trạch thấy Lãnh Dật một bộ dạng kinh sợ thì cũng có chút thấu hiểu cậu, tiểu tử này là ý vào chính mình gần xuất ngoại mới dám bố láo xúc phạm người có quyền thế là ca ca của cậu a, dám chọn cái nơi như thế này mà mời y ăn cơm, y không tức điên mới là lạ. Bất quá cũng may mắn cậu cũng biết chọn lựa nhà hàng ấy chứ, khá khen cho chọn trúng một nhà hàng lẩu truyền thống đỉnh như thế này, tám tấc khen ngợi nga. Đứa nhỏ đáng thương này, quên đi, để ta giúp cậu một phen vậy.

“Lãnh Dật, cậu cũng thích ăn lẩu hả?”

Quả nhiên, Lãnh Dật nhãn tình bỗng nhiên sáng rõ còn hơn cả đèn pha xe ô tô, “Học trưởng anh cũng thích?”

“Thích a,” hắn cười tủm tỉm, nghênh đón ánh mắt hào hứng của Lãnh tiểu đệ, “Nhà hàng lẩu này thực đơn phong phú có thể lựa chọn món mình thích này, lại còn phương tiện lại vệ sinh, quả không tồi a, hiện tại những người trẻ tuổi ai cũng đều thích a. Bất quá....”

“Bất quá cái gì?” Cuối cùng cũng có người nghĩ giống như mình a, Lãnh Dật vội vàng hỏi.

“Bất quá tôi càng thích lẩu truyền thống hơn như thế này, vừa ăn vừa hưởng thụ náo nhiệt, rất có bầu không khí a. Về sau khi hai người đến nhà tôi, chúng ta có thể cùng nhau ăn lẩu.”

Lãnh Dật không phải không có chút kinh ngạc, liền mở miệng, “học trưởng anh còn có thể nấu lẩu sao?” Nói xong, ngay cả Lãnh Tĩnh cũng quay đầu sang nhìn hắn, hỏa khí trên người y cũng dần hạ xuống một chút, không có còn vùn vụt bốc cháy như khi nãy nữa.

“Này có gì khó đâu, lần sau tôi làm món lẩu cá hoa cúc sở trường của tôi đãi hai người một bữa. Món này, ngon mà không tanh, mùi thơm ngát xông tận vào mũi, hai người nhất định sẽ thích cho mà xem.” Nói hẳn am hiểu mỹ thực quả là không sai, càng nói hắn càng nhịn không được mà mặt đỏ mề khen mề dài đuôi.

“Học trưởng quả là hảo xa xỉ nha, một nhà một người mà còn nấu lẩu ăn.” người biết nấu nướng chính là rất tốt a, giá như Hiểu Vân cũng giống như học trưởng vậy thì cậu quả nhiên là lộc bay vào nhà rồi còn gì.

“Ngốc tử, làm sao lại một mình được?” Ân? Đột nhiên sao lại có cảm giác ánh mắt Lãnh Tĩnh nhìn hắn lạnh thêm vài phần vậy?, “Còn có Hoa Hoa của nhà tôi, cùng tôi ăn a.”

Lãnh Dật cúi hạ đầu, đầu năm nay người không vắng mèo a, “Học trưởng, nhà anh nuôi mèo mà còn nấu cho nó ăn nào là được thiện nào là lẩu cá, anh xem ra đem mèo của mình biến thành lão bà luôn rồi?”

Bạch Trạch ngồi thẳng người trên ghế, nghiêm trang mà trả lời, “Tôi cũng muốn nó giữa đêm khuya mười hai giờ biến thành một mỹ nữ tới tìm tôi, bất quá, Hoa Hoa nhà tôi lại là giống đực a. Ân, tôi sẽ gọi món lẩu nấm đi.” Hắn một bên vừa nói chuyện vui một chút một bên gọi món ăn. Nhìn về phía Lãnh Tĩnh ngồi bên cạnh này giờ, người này từ lúc tiến vào đã chẳng thêm nói đến một câu, cứ dài mặt ra như thế, thật sự là tùy hứng.

Lãnh Dật cũng vẻ mặt khẩn trương nhìn y, y nhanh chóng nhìn lướt qua thực đơn rồi dùng thanh âm trầm thấp nói, “giống hần”. Nói xong thì vẫn khoanh tay ngồi đó không phí thêm một lời.

Lãnh Dật ngồi thở dài một hơi, thật là cảm kích nhìn Bạch Trạch hần một cái, chính mình gọi lẩu bò, sau đó còn gọi thêm một đồng món ăn khác, lại còn hỏi thêm hần có còn muốn ăn thêm gì không, hần chỉ lắc đầu cảm thấy cậu gọi món như thế chỉ ít là dành cho mười người ăn chứ chả có ít ỏi gì đâu a. Hần không biết, kì thật Lãnh Dật lo lắng chính là hần gọi càng nhiều món thì anh cậu dù không thích nhưng vẫn luôn nghe theo, này có thể nói là y coi trọng hần đi.

Món ăn cũng từ từ được đưa tới, bọn họ liền bắt đầu không còn nói chuyện thêm. Trong lúc hần đi đến khu chọn lựa nguyên liệu phối lẩu, do dự một chút lại chọn thêm một phần cho Lãnh Tĩnh. Lúc ngồi xuống trở lại rồi, hần lại thực tự nhiên tự tay lấy nguyên liệu đã phân điều tốt đưa cho y, còn thuận tiện hỏi y: “Muốn cay hay không cay?” Hần hoàn toàn là phối theo khẩu vị của chính mình, không biết y ăn có hợp miệng hay không đây?

Lãnh Tĩnh nhìn nồi lẩu trước mắt thì sợ sệt một chút, hỏi lại hần, “Thêm vào có sao không?”

“Bỏ thêm một chút ăn sẽ ngon hơn.” Nói rồi còn dùng đầu đũa chấm chấm vào trong nồi nước dùng một chút, lại đưa đầu lưỡi ra nếm nếm, ân, hương vị cũng không tệ lắm.

Y nhìn theo động tác của hần, mặt cũng không có đổi sắc, cũng không thèm nhìn tới gia vị ở trước mắt, cũng không nếm vị thế nào, trực tiếp liền ra ngay một quyết định, “Kia cho tôi thêm một ít.”

Vì thế hần lại đứng dậy đi lấy cho thêm ớt cho y, không có nhìn ra y đang ngồi ở chỗ này mà nhếch lên khóe miệng.

Lãnh Dật bất khả tư nghị nhìn thấy hai người ăn ý giúp đỡ tương trợ lẫn nhau như vậy thì trông mắt thiếu điều muốn bung ra ngoài a. Rốt cuộc hai người này là có chuyện gì xảy ra? Có phải là đã thương lượng trước không, chứ nếu không thì từ khi nào lại trở thành tốt đến như vậy chứ? Huống hồ, anh cậu lại một mực thuận theo, một câu cũng không cãi, thái độ nhiệt thiết như vậy, chuyện gì đang diễn ra trước mặt cậu vậy a? Nghĩ nghĩ, nhớ lại từng chi tiết diễn ra từ này giờ nha, ân, từ lúc mới vào đến giờ thì anh trai mặt lạnh của cậu thái độ đối với Bạch học trưởng quả là rất quỷ dị a, học trưởng vừa nói thích ăn lẩu, anh cậu liền dụ đi không ít, ít nhất là cũng không có giống như trước kia chỉ cần không vừa ý là liền phát tay áo bỏ đi để lại một mình cậu ngồi há miệng ngáp gió. Khả nghi, khả nghi nga, nói cho cùng thì Bạch học trưởng thật sự là không tồi a, cư nhiên thực sự trở thành bằng hữu của anh cậu luôn rồi? Nhớ lại tình cảnh ngày trước lần đầu tiên cậu cùng anh trai tới nhà học trưởng thăm hỏi, lúc mà học trưởng mở lời mời anh cậu làm bằng hữu, cậu ở trong nhà bếp thiếu chút nữa làm rớt cái chén xuống đất. Quả là không uống công cậu khi đó cố nén bệnh tim tái phát mà đối với anh trai mặt lạnh của cậu ba ngày ba đêm nói dè đi năn nỉ không ngớt từ trong nhà ra ngoài ngõ, người đi đường đưa mắt khinh thường cậu vô số a.

Lúc bắt đầu ăn, Lãnh Dật vẫn là mang vẻ mặt có chút dăm chiêu nhìn hai người, càng xem càng thấy quỷ dị, càng xem càng muốn ngăn người.

Hần không khách khí gấp lấy nguyên liệu mình thích vò vào trong nồi chữ lẩu của chính mình, ánh mắt ngắm người bên cạnh cư nhiên không nhúc nhích, chính là lạnh lùng nhìn nơi nơi trước mắt đều toàn là đồ ăn, toàn là thịt. Hần trong lòng cũng chẳng khác gì y đâu, nhưng cũng lại nói, ngay lúc gấp đĩa rau của mình vào chữ thì cũng gấp thêm một phần vào trong nồi của y, chờ cho chín nhừ vừa ăn thì đương nhiên đối y mà nói, “chín rồi, mau ăn đi. Gia vị tôi nếm nếm vào cũng không tệ đâu, nếm thử chút đi.” Y do dự một giây sau cư nhiên cũng thật sự cảm lấy đũa, nhìn theo hần làm thế nào thì y làm ngay y như thế đó, bắt đầu ăn. Vừa ăn hần vừa sát bên người y nói cái này ngon cái nọ không tồi, cái kia dinh dưỡng, anh ăn nhiều một chút, ân, mọi việc cứ như thế mà tiến hành trước mặt đại chúng nhân dân.

Lãnh Tĩnh đối với mấy thứ hần bỏ vào trong nồi của y đã số đều là yên lặng tiếp nhận, không có nói ra dị

ngiht không thích hay là thích, cũng không có nói thêm bất kì cái gì khác. Y nhìn đến trong ánh mắt hẩn lộ ra một vẻ ‘ô, trẻ nhỏ dễ dạy’ đối y, y cũng nhin. Y hiện tại chỉ có thăm nghĩ mau ăn xong rồi rời đi cái nơi ồn ào này a. Tuy rằng nội tâm của chính mình ẫn nhẩn có hơi chút phức tạp, nhưng mà càng nhìn đến mấy cái lưng người cao cao ở mấy bàn kia, cộng thêm mặt mày hít hà nóng hổi tranh cãi ầm ỹ thì y ngay một chút cũng chẳng có tâm tư mà nghĩ lại.

“Học trưởng,” Lãnh Dật dừng một chút, thần bí hề hề đưa mắt nhìn y, ngậm ngùi chống lại ánh mắt sắc bén của y, lại nhanh chóng đưa mắt nhìn sang hẩn hỏi, “Anh cùng anh trai em từ khi nào trở nên thân thiết như vậy?” Cậu không có can đảm đi hỏi y, mà vốn là cũng biết cho dù có hỏi y cũng sẽ chẳng có trả lời đâu, mà trong lòng thì tò mò muốn chết, lại ỷ đến chính mình chuẩn bị đi nước ngoài cho nên cũng chẳng sợ hãi, lại còn thêm Bạch Trạch hôm nay ở đây, đại ca cậu như thế nào có thể đem cậu chém thành tả tơi chứ, cuối cùng vẫn là ăn gan hùm vào mà hỏi.

“Ha hã, cậu hỏi anh cậu ý.” Hẩn lộ ra vẻ mặt thâm trường nhìn về phía y, “Chúng ta từ khi nào thì vừa mắt nhau?” trưng ra vẻ mặt bất quá chờ đợi y trả lời.

Không khí tại bàn ăn lập tức trở nên quỷ dị không ngừng, Lãnh Dật nghe được câu trêu ghẹo từ hẩn thì không khỏi hoảng hốt nhìn về phía y, còn y thì lúc hẩn vừa mới nói xong thì gác đĩa, trưng ra một nụ cười ‘ngoài cười nhưng trong không cười’, lộ ra hàm răng trắng bóng, nhìn chằm chằm vào mắt hẩn, “Chuyện này phát sinh đột nhiên, tôi cũng trở tay không kịp.”

Tự nhiên Lãnh Dật thấy da đầu run lên từng trận, giống như bị âm phong thổi xẹt qua một cái vậy, trong lòng không khỏi lập lại một câu —— học trưởng, người xong đời rồi.

Mà hẩn thì đối với loại áp suất tự nhiên hạ thấp này thì không hoàn toàn cho là thật, đối với hẩn mà nói, phóng thích lãnh khí ra xung quanh chính là cách sống của y, hơn nữa còn là tùy thời tùy chỗ, hẩn không cần phải để ý tới làm chi a. Cho nên chính là đơn giản nhún nhún vai, tiếp tục đem một miếng nắm viên bỏ vào trong miệng nhai nhai, chậm rãi đối cậu mà nói, “Xem, anh ấy cũng không nói được khi nào, chính là tự nhiên mà liền xảy ra.” Miệng bây giờ đang bận nhai, cho nên cũng lười đối cậu mà nói rõ quá trình hai người quen biết nhau, hơn nữa hẩn cũng thấy nói ra thực mất mặt, đương nhiên cũng không nghĩ nói.

Toàn mặt Lãnh Dật đều đã tái đi không còn giọt máu đọng lại rồi, biểu tình vừa nãy của đại ca quả thực là rất ư khủng bố a, giống như là phải ăn thịt người thì mới cam, tuy rằng không phải là đối với cậu nhưng khả cũng cảm thấy được chính mình có thể biến thành thức ăn cũng không phải là quá xa đâu. Hiện tại cậu chính là run rẩy sợ hãi, cũng không dám hỏi thêm gì nhiều, tuy rằng hai ngày nữa là đã rời đi rồi, chính là không có chút nào nghi ngờ nếu giờ này mà ngu đi đắc tội với ca ca cậu, y cũng có đủ khả năng làm cho cậu ở nước ngoài ‘sống không bằng chết’ chứ chẳng chơi đâu.

“Học trưởng, anh gần đây có phải là rất bận rộn nhiều việc hay không?” Ngày đó gọi điện thoại cho hẩn nói chuyện cứ phải vội vội vàng vàng. Cậu quyết định vì mạng nhỏ của mình mà suy nghĩ, vẫn là nên tán gẫu một chút chuyển đề tài an toàn để bảo toàn tánh mạng, này chính là sáng suốt, ca ca sẽ không thể trêu vào.

“Thời tiết nóng nực, nhiều người đến khám hơn, cho nên cũng bận một chút.”

“Nga, trung y viện cũng bận như vậy sao?” Đa số người không phải đều có thói quen đi theo tây y chữa trị sao?

“Thật ra đại đa số bệnh nhân vẫn là đi khám ở bệnh viện tây y, bởi vì một số chứng bệnh thông thường chữa theo tây y thì quá trình tiện lợi, hiệu quả trị liệu cũng cao, uống thuốc vắn vắn và vắn vắn cũng khá là thuận tiện. Bất quá cũng không nên xem thường trung y nga, trung y chú ý biện chứng, rất nhiều chứng bệnh bệnh khó chữa có thể phối hợp với trung y trị liệu, thường thường làm ít công to, tuy rằng hơi lâu một chút nhưng lại có thể trị hết, cải thiện khí huyết lưu thông lại bình thường cho nên hiện tại nhiều người hiểu tình trạng bệnh của bản thân, hoặc là bệnh lâu khó chữa được thì đều đến trung y khám thử, tìm kiếm một phương pháp chữa trị khác. Thế nào, muốn hay không tôi ngày nào đó cũng châm cứu cho cậu một chút?”

“Toàn thân cảm đầy châm? Có phải đau lắm không a?”

“Cậu sao lá gan nhỏ đến như vậy, Hoa Hoa nhà tôi còn chưa nhát đến như vậy nữa là.”

“Cái gì?” Lãnh Dật mở lớn mắt mà nhìn hần, “Anh còn châm cứu cho cả mèo sao?” Lãnh Tĩnh một bên cũng ngừng động tác, không phải là không có tò mò mà nhìn hần.

“Các người ngạc nhiên như vậy làm gì?” Nhân thế các nơi che kín kinh lạc huyết vị, mèo cùng chó cũng giống nhau, đương nhiên là có thể châm cứu.”

“Chính là, chính là cho dù chúng nó có, kia cùng với người cũng không giống với đi.” Cậu cảm thấy được chính mình đang bị sốc nặng a.

“Đương nhiên là không giống với, bất quá vẫn là có chút tương thông. Hiện tại bên ngoài có cả bệnh viện thú y cũng đã muốn bắt đầu dùng trung y trị liệu cho rồi còn gì, nghe nói hiệu quả tốt lắm, rất nhiều chó mèo bị bệnh cũng chữa theo cách này liên dần dần tốt lắm, một ít bệnh nan y cũng có thể chữa khỏi a. Tôi bởi vì chính mình có chút hứng thú cho nên mới theo đó nghiên cứu một chút.” Hần giải thích khá dễ hiểu, nhưng mà hai huynh đệ Lãnh gia thì toàn bộ trưng ra một mặt ‘những điều kì thú hiếm được thấy qua’.

Ai ngờ đâu Lãnh Dật cư nhiên sắc mặt trắng bệch mà mở miệng, “Con mèo tên Hoa Hoa của nhà anh cũng thật là đáng thương, tuy rằng ăn ngon nhưng cuối cùng lại trở thành vật thí nghiệm mỗi ngày bị châm a.”

Bạch Trạch hần giật giật mày, “Không phải vậy a, châm cứu không có đau, mà cũng chẳng có cần mỗi ngày bị châm, lại cũng không phải là cắm đầy toàn thân. Trừ phi đụng tới bác sĩ thiếu kinh nghiệm hoặc là thân thể có tổ chất không tốt thì mới cảm thấy hơi hơi đau một chút thôi. Cậu thật vô dụng nga, lớn vậy mà còn sợ chích.” Hần vẻ mặt ghét bỏ một sặng, trấn định tự nhiên tiếp tục nói, “Về sau có cơ hội, tôi cho anh cậu thử qua châm cứu một chút, cậu lúc đó hỏi hần xem là đau hay không đau.”

Lãnh Dật bị đờ miệng rồi, không có nói được nữa. Học trưởng thực là một người thực thích giáo huấn a, bị hần nói đến như vậy rồi thì cậu còn có thể nói cái gì đây, nơi này căn bản không phải là để nói mấy chuyện chích tiêm như này a. Sau lại cảm thấy sợ tới, cho anh cậu bị găm đầy kim tiêm ư, trong lòng cậu liền không yên chẳng dám lên tiếng, ai ngờ đâu ——

“Hảo” Lãnh Tĩnh mặt không chút thay đổi nói đúng thêm một câu ngắn gọn trong ngày.

Yên tĩnh, cảm ai đó chạm phải mặt sần, một người nửa ngày không phát ra thành tiếng, nhưng một khi đã nói thì lại giống như sấm rền ngang tai làm cho cậu thật sắp không phân rõ phương hướng nữa rồi, đại ca cậu cư nhiên cứ như vậy nhẹ nhàng đồng ý? Hần một bên cũng vẻ mặt hồ nghi xem xét thái độ của y, vừa nãy là hần muốn thử y một chút, vốn cũng chẳng có ôm mấy hi vọng gì, chính là, y đáp ứng rồi?

Bạch Trạch lấy lại tinh thần thừa thắng xông lên mà mở miệng, “Vậy nói rồi, khi nào rảnh tôi liền đến tìm anh.”

Lãnh Tĩnh từ chối cho ý kiến, cũng chẳng có phản đối, coi như là đáp ứng.

Sau đó ba người đều có một chút trầm xuống, trên bàn ăn lập tức không còn chút động tĩnh nào cả. Sau đó không lâu thì một tiếng kinh ngạc gọi tên “Bạch Trạch?” từ đâu đó vang đến đánh gãy bầu không khí trầm mặc hiện hành.

“Bạch Trạch, thật là cậu?”

18. Chương 18

Trên bàn ăn ba người không hẹn mà cùng nhau ngẩn đầu hướng theo âm thanh vừa truyền đến kia mà nhìn, lại thấy một người nam nhân trẻ tuổi cao cũng tầm khoảng một mét bảy bảy bảy tám gì đấy, người hơi gầy, tóc ngắn theo xu hướng thời đại, ngũ quan bình thường, mắt một mí, khí chất tao nhã, mặc một chiếc áo sơ mi đã sớm đơn giản. Nam nhân này vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Bạch Trạch, trên mặt có kinh mà không hỉ, chỉ là mang một biểu tình phức tạp mà nhìn, này chỉ có thể dùng từ “kinh ngạc” để mà mô tả chứ không thể dùng hai chữ “kinh hỉ” mà luận nêu.

“Thật lâu rồi không gặp, Ngô Định” Hần chính là hơi kinh ngạc một chút mà thôi, quả trái đất tròn, dù là thành phố lớn cỡ nào thì đôi khi cũng sẽ biến thành ngõ hẹp mà gặp lại người quen cũ, này cũng không có gì lấy làm lạ đâu nhỉ, thế cho nên hần thực tự nhiên mà chào hỏi qua, “Cậu cũng đến đây ăn tối sao?”

người ta từng nói chỗ nào bán thức ăn ngon hiển nhiên sẽ có nhiều người đến tụ tập, thế thì xác suất gặp người quen sẽ càng thêm cao, xem ra thật là quá đúng đi chứ.

“Àn, đã lâu không gặp, cũng đã là bốn năm rồi nhỉ.” Nam nhân tên Ngô Dịch kia sắc mặt có chút hoảng hốt nhìn chằm chằm vào hần, lại có chút khó xử, cũng có chút không cam lòng, cũng thoáng qua có một chút đắc ý trào dâng.

Hai mắt Lãnh Dật giờ phút này mở to sáng rực chẳng khác nào hai ngọn đèn pha xe ô tô mà nhìn hần, cái bản tính tò mò của cậu lại lần nữa sớm nổi lên thành bão, giống như bị người mới gặp kia hấp dẫn lấy vậy, trưng ra ngay một bộ dạng nóng lòng nghe hần giới thiệu nam nhân cho mọi người cùng biết.

Hần có chút bất đắc dĩ, lại nhìn thấy Lãnh Tĩnh cũng đang chờ đợi hần mở miệng giới thiệu người kia, còn người kia thì lại nhìn hần không chớp mắt làm hần thực dở khóc dở cười không biết phải làm sao. Hần không phải là không muốn giới thiệu qua lại cho đôi bên cùng biết, mà chính là hần không nghĩ hai anh em nhà y lại cảm thấy hứng thú muốn biết đến như vậy a, Lãnh Dật tính tình ham vui thì không nói đi, vậy mà tại sao y cũng lại tự dưng biến thành một ‘bà tám’ thế thì quả là ngoài dự kiến của hần nha, mà Ngô Dịch đứng bên cạnh bàn của họ cũng chẳng biết vì cái gì mà cũng chưa chịu rời đi, đang ngây ra đó suy nghĩ gì cũng chẳng rõ — Bộ giữa hần và gã có gì để nói sao? Chẳng lẽ vẫn là còn hờn giận chuyện xảy ra của xưa kia?

Ngô Dịch chính là bạn thời đại học của hần, lúc ban đầu cũng chỉ là quen biết đại khái sơ qua. Ngày ấy hần một lòng ham muốn muốn học hỏi y học cho nên mới đăng kí vào trong y viện học tập, cũng không có quen biết bằng hữu nào đặc biệt cho cam, mà Ngô Dịch gã chính là rất đặc biệt làm cho hần phải chú ý đến, chính là kể từ khi hần vào học thì gã chính thức vĩnh viễn trở thành ‘đệ nhị danh’ trong trường. Gã xuất thân trong một gia đình y học thế gia, nghe nói là gia đình nổi tiếng học thức thâm cao, mà gã tự thân cũng được trời ban cho tài năng tương tự, ấy thế mà vẫn là bị hần đặt ở ngoài sau chiếm mất vị trí đệ nhất của gã, trong bất kì cuộc thi trận đấu nào mà có hần cùng gã tham gia thì vẫn là hần nhất gã nhì mười lần như một không chút chuyển dời, cho nên gã mới không chịu được mình thua cuộc, liền muốn cố gắng đánh bại hần thì mới mãn nguyện được. Đáng tiếc là năm năm học chung trường gã lại chẳng thể nào đạt được ý nguyện của chính mình. Hần ngày xưa chuyên tâm học tập, quan hệ xã giao này nọ hần cực ít khi để tâm đến, tuy rằng được gã đem mình biến thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất, đôi khi bị gã chặn đường đòi thi thử này nọ thì hần vẫn là chẳng có chút cảm giác thấy hứng thú cho cam liền từ chối, dần dà thì cả trường đối với ‘đệ nhị danh’ của gã cũng đã quá quen thuộc. Sau này hần từ Nước Mĩ trở về liền không theo học khoa nào bộ nữa mà chuyển hần sang trung y, Ngô Dịch liền mang một tràng tức giận kích động tìm đến hần, mặt mang bi phần cùng không cam lòng gào thét lớn muốn hần phải nhanh chóng thu hồi quyết định ngay tức khắc, cũng chính ngay lúc này đây hần mới chính thức nhận ra đây chính là vị cộng sự mà mình đã cũng năm năm chung trường vẫn luôn âm thầm cạnh tranh cùng hần cho nên muốn hần hồi tâm chuyển ý đi. Mãi sau một đoạn thời gian gã dùng hầu hết tất cả các biện pháp lớn nhỏ để đánh đổ ý niệm kia trong đầu của hần mãi, mấy người bạn cùng phòng ngủ của hần cũng theo đó mà hay nói giỡn đem gã trở thành ‘người điên cuồng theo đuổi’ hần, chính là gã không phải là theo đuổi con người hần, mà chính là thành tích hoặc là y thuật kia kìa.

Hần đối với loại người cố chấp như gã quả thực là chẳng có cách nào đối phó, cũng chả thèm chấp nhất gã làm chi, chỉ là hần tự mình hi vọng sẽ có ngày gã sẽ hiểu được mỗi người đều có lựa chọn riêng cho bản thân mình mà thôi. Bốn năm sau gặp lại, nghĩ đến chuyện trước đây lại làm cho hần có cảm giác bất hảo lắm. Người này tại sao lại giống như vẫn chưa quên đi chuyện xưa vậy? Kỳ thật trong giới y học gã chính là một ngôi sao sáng, thiên phú bẩm sinh trời cho không ai bằng, thực sự là gã không cần phải... đối hần canh cánh mấy chuyện ngày xưa trong lòng như vậy. Người trên đời vĩ đại hơn hần quả thực còn rất nhiều, huống hồ thành tích trong trường học căn bản cũng chẳng phải là dùng để thể hiện khả năng thực sự. Hần quả thực không thể hiểu được tại sao gã lại cứ như vậy một mực chấp nhất không chịu buông, không lẽ này là gọi là ‘thư sinh ý khí’?

“Đây là Ngô Dịch, bạn thời đại học của tôi.” Hai huynh đệ Lãnh gia vẫn là chả có phản ứng nào, được rồi, thì ta đây tiếp tục nói, “Bọn họ là bằng hữu của tớ, Lãnh Tĩnh, Lãnh Dật”. Nếu mọi người đều trưng ra một vẻ hứng trí, hần sẽ không cách nào cự tuyệt được, mặc kệ cho sau đó không khí sẽ từ từ trở nên lãnh đạm đi thì hần cũng sẽ chẳng thêm quan tâm đâu. Hần tiếp tục cúi đầu dùng bữa của mình, để yên cho bọn họ làm quen giao cảm gì đấy đi.

Lãnh Tinh nãy giờ từ thủy tới chung từ lúc Ngô Định gọi hấn hai tiếng Bạch Trạch kia thì theo bản năng ngẩng đầu nhìn gã một cái, sau đó thì không còn nhìn gã thêm một lần nào nữa mà là chỉ chú ý đến bộ dạng lơ đãng của hấn một bên mà thôi, nay cũng chẳng muốn dạy đưa gì thêm chuyện này liền cầm lấy thìa, tao nhả nhấp một ngụm súp, cũng chẳng có mở miệng chào hỏi gã một câu nào cả, cũng chẳng thèm đưa danh thiếp cho gã xem làm gì. Còn Lãnh Dật thì sau khi nói một câu ‘xin chào’ thì nhìn đến hai người cùng bàn không có nói cái gì chỉ là im lặng cầm cúi ăn bữa tối của mình thì cũng xấu hổ nhìn gã một cái, rồi cái gì cũng chẳng có nói nữa. Ách, này cũng chỉ đơn thuần là bạn học của học trưởng thôi, xem ra cũng chẳng có gì hứng thú =__=

Hai huynh đệ nhà này thực sự là.... Hấn thật là không còn lời nào để nói cả. Tên nhóc kia khi nãy còn hào hứng lên xuống trông chờ giới thiệu kia một lát liền trở mặt ngay, ai, còn cái người kia tại sao cũng đứng ngây đơ ra một chỗ không phản ứng, thế cho nên hấn đành phải lần thứ hai mở miệng, “Cậu đi một mình sao?”

“Không, tớ cùng tỷ tỷ và tỷ phu cùng nhau tới, ngồi bên kia kìa.” Gã nói xong thì đưa tay chỉ ra bên ngoài. Gã sau đó đối hấn do dự một chút, cuối cùng vẫn là mở miệng hỏi hấn, “Cậu hiện tại tốt không?”

‘Cậu hiện tại tốt không’ đơn giản chỉ là một câu, cũng có thể xem đây là một dạng câu hỏi đầy tính khách sáo đi, nhưng mà cũng có thể là hỏi đến nhiều phương diện khác nhau nha, có thể là sức khỏe, cuộc sống, công tác, tình cảm.... Gã hỏi như vậy, là muốn hỏi về cái gì?

Hấn nhìn gã, “tốt lắm a, thân thể khỏe mạnh, công tác thuận lợi, tâm tình thoải mái” trong lời nói của hấn không có gì gọi là khách sáo cả. Mặc dù gã vẫn là cứ xem hấn chính là đối thủ của mình đi nữa, hấn vẫn là không nghĩ xem gã là như vậy, cho nên lời nói ra chính xác là sự thật.

Ngô Định đưa tay gãi gãi tai một chút làm hấn liền nhớ đến này hình như chính là thói quen của gã, nguyên lai bây giờ vẫn chưa có thay đổi. Hấn nhìn gã, đột nhiên lại có chút cảm giác hoài niệm. Hấn khẽ mỉm cười một cái, người này lúc học đại học mang một bộ dạng thư sinh tao nhã nay cũng thế không khác là bao, ánh mắt hấn bỗng nhiên lại có chút nhu hòa đi.

Gã từ trong túi lấy ra ví tiền rút ra tấm danh thiếp nhỏ đưa cho hấn, “Đây chính là danh thiếp của tớ, khi nào rảnh thì liên hệ một chút.”

“Tớ không có mang danh thiếp” hấn có chút ngượng ngùng cười cười, hấn thật là không có thói quen mang theo đồ này đồ nọ cho nên cũng chưa có bao giờ mang theo danh thiếp, “Tớ cho cậu số di động của tớ,” nói xong thì đọc ra một hàng số cho gã.

Ngô Định nhìn hấn thật lâu, sau mới xoay người rời đi.

“Học trưởng, người này hình như rất có hứng thú với anh nha, lúc nào cũng nhìn anh hết” Lãnh Dật chồm đến nhìn tấm danh thiếp trong tay hấn, “Bệnh viện Cửu Hoa, trưởng khoa não bộ Ngô Định. Oa, học trưởng, người này thật là lợi hại nha.”

Cửu Hoa chính là bệnh viện tốt nhất rất có danh tiếng lớn nhất cả nước, phương tiện hiện đại có lịch sử lâu đời, mà ngoại khoa não chính là đứng đầu, phi thường nổi danh. Lúc trước nếu hấn không từ bỏ khoa não thì hấn giờ này cũng là đang làm việc ở đó đi. Ngô Định, gã quả nhiên là ở đó, vẫn cố gắng giữ nguyên lý tưởng của chính mình.

Cậu chính là một bác sĩ thực thụ, hấn dưới đáy lòng âm thầm mà nói.

Bởi vì hấn vẫn lo đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình cho nên liền không phát hiện ra ánh mắt của Lãnh Tinh hiện đang dán chặt trên người của hấn, một chút cũng chẳng có rời đi. “Hai người cảm tình tốt lắm sao?” Mắt đây dao găm cùng giọng nói lạnh lẽo mang theo bão tuyết của băng cực một phát liền đem hấn tỉnh lại.

“Kỳ thật chúng ta chỉ có giao tình bình thường thôi”, hấn nhin không được mà gợn lên khóe miệng cười một chút, cũng không biết vì cái gì lại đối với loại ánh mắt này của y thì hấn đột nhiên lại muốn nói ra hết tất cả sự tình cho y nghe, kể ra những ngày tháng tuổi trẻ đi học hết sức lông bông năm nao, “Anh biết không, khi đó....”

Hắn mang vẻ mặt ảm đạm hoài niệm đầy ôn nhu, ánh mắt mơ hồ nhìn về một phương trời xa xăm nào đó, chậm rãi đối y mà kể lại những việc làm hàng ngày, những lúc ở trong phòng thí nghiệm, rồi khi giải phẫu ngày xưa khi hắn còn đang đi học, hắn cùng Ngô Định cạnh tranh nhau, cầm đầu cầm cổ vào mà học đường như chẳng màng đến ngày hay đêm, đến nỗi mà ngay cả lão sư cũng phải nổi trận lôi đình mà mắng một phen.... Kể không có theo trình tự, chỉ là nghĩ đến đâu thì kể ra đến đó, có khi thì mỉm cười một chút, có khi lại buồn bã âm trầm, cứ như vậy đắm chìm vào những năm tháng tươi đẹp ngày nao.

Lãnh Tĩnh ánh mắt chuyên chú nghe hắn kể chuyện, chuyện của hắn chẳng qua cũng thật bình thường giống như những câu chuyện học đường khác nhưng mà trong lòng y lại dâng lên một loại cảm giác thực kì diệu. Y có thể tưởng tượng ra hắn khoác bên ngoài một chiếc áo khoác blouse màu trắng, áo sơ mi màu trắng bên trong cùng với một chiếc quần bò, thân hình nhỏ nhắn vội vội vàng vàng chạy vào phòng thí nghiệm, rồi còn khi đến thư viện tìm sách mà đọc thêm, còn có bộ dạng chăm chú viết bài luận văn dù cho xuân đi đông đến, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Không cần để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách báo văn thư.

Gian khổ học tập theo năm tháng dần trôi, này chín chữ* hiện lên trong đầu y. Đối với y, những ngày đi học đại học của hắn chính là một loại lạc thú cùng hưởng thụ, siêng năng ham học hỏi, không màng những chuyện gì xảy ra ở bên ngoài, cũng chẳng thêm lo lắng hiệu quả, lợi ích hay mục đích gì chẳng.

“Thế nào, có phải hay không thật thư sướng?” Hắn ngừng lại uống chút nước, chính mình thực cảm thấy Ngô Định kia là một thư sinh khí phách nhưng lạ thực thư sướng, kỳ thật ngẫm lại lúc học đại học ngày ấy, thật sự là không có tư cách cười nhạo người khác, năm mươi bước thì cười một trăm bước, chính mình cũng là một người thư sướng đi.

Lãnh Dật này giờ vẫn là yên lặng lắng nghe, còn đầy cảm thán thời tuổi trẻ của hắn, cảm thấy sao lại đối lập với chính mình quá đi, liền không khỏi bội phục vị học trưởng này quả thực đầy khí khái nha. Ở thời đại này rồi mà còn đơn thuần học tập đầy siêng năng như vậy, thật sự giống như lông phượng và sừng lân, học trưởng quả là một thư sinh hiện đại a, còn cậu chính là ở thời cổ đại rồi, mười tám năm rong khổ công học tập chờ đợi ngày tên mình được lên bảng vàng a.

Ba người đều rơi vào trong suy nghĩ của mình, nhất thời không tiếng động.

Lúc này tự nhiên cả nhà hàng toàn bộ đèn đều vụt tắt chỉ để lại một ngọn đèn mờ mờ hôn ám mà thôi. Cả mặt tiền cửa hàng sáng mờ mờ lung, yên tĩnh không một tiếng động bỗng nhiên lại có một ánh đèn lớn lại xuất hiện trên bàn bọn họ, tập trung tại trên người hắn.

Ba người sửng sốt, ba mặt nhìn nhau, lại không rõ mà ngẩng đầu lên mới nhìn thấy một cô gái xinh xắn mặc chiếc váy màu lá sen xanh biết đứng ngay bàn bọn họ, cầm trên tay một đóa hoa hồng tặng cho hắn.

Hắn nhìn thấy cô gái trước mặt nhìn hắn mỉm cười thì liền ngốc đệt một phen, mang vẻ mặt nghi hoặc hỏi, “Tiểu thư, này....” Bộ tôi cùng cô có quen nhau sao?

“A!” Lãnh Dật đột nhiên la to lên một tiếng, “Hôm nay là ‘nam nữ chi đêm’ a”.

Lãnh Tĩnh cùng Bạch Trạch không hẹn mà cùng đem ánh mắt dán lên người cậu chờ cậu giải thích gì đi. Cậu nhỏ giọng nói quanh co giải thích nói rằng nhà hàng này hiện tại rất được những người trẻ tuổi ưa thích, ngoại trừ món ăn ngon ra thì còn bởi vì nơi này có vị lão bản trẻ tuổi đầy nhiệt tình lại hiếu khách, thường thường vẫn tổ chức một vài hoạt động đặc sắc nào đó, phần lớn là có dịp gì thì liền tổ chức tiết mục, tỉ như cứ mỗi đêm từ thứ hai đến thứ sáu thì tổ chức ‘nam nữ chi đêm’. Cái gọi là ‘nam nữ chi đêm’ nghĩa là vào những ngày này thì nữ nhân vào nhà hàng ăn thì đều có thể hưởng thụ giá cả cực ưu đãi, nếu một bàn có số lượng nam nữ tương đương nhau thì mỗi người liền có thể được rút thăm chọn ra một người may mắn nhất được miễn phí hết toàn bộ, ngoài ra sẽ được đưa một đóa hoa hồng để người đó tự chọn cho mình một người mà mình ngưỡng mộ nhất trong toàn bộ khách trong nhà hàng, để cho người đó thỏa mãn một nguyện vọng của mình a — mà thường thường vẫn là đề nghị đọc thơ, hoặc là hát một bài, hoặc là nhảy một bản nhạc, hay là tiết mục linh tinh gì đấy làm cho đêm đó trở nên hứng thú còn những người có mặt cảm thấy vui vẻ khoái hoạt là được.

Trời a, cậu biết anh cậu luôn không thích mấy loại hoạt động như vậy mà, hiện tại ánh mắt của anh cậu chiếu đến làm cho cậu cảm thấy khó thở vô cùng tận luôn ý. Lãnh Dật nhin không được ở trong lòng kêu

rên, mồ hôi mồ con gì thì nhau mà chảy như mưa. Nhưng mà dù gì thì gì, người được chọn cũng đâu phải là ca ca đâu a.

Nghe xong những lời giải thích của Lãnh Dật, hần ngược lại càng tỉnh táo hơn, hào phóng nhận đóa hoa trong tay cô gái trẻ. Nếu đây chính là truyền thống tổ chức của nhà hàng người ta, hơn nữa hôm nay lại là thứ năm mọi người tâm tình đều tốt muốn tận hưởng cuối cùng ngày cuối tuần cũng sắp đến rồi, hần như thế nào có thể cướp đi niềm vui của người ta chứ?

“Tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi nguyện vọng của cô là gì vậy?” Hần mỉm cười nhìn nữ hài tử trước mặt, có chút tò mò, lại không chú ý thấy Lãnh Tĩnh đang một bên nhìn hần, sắc mặt xanh mét.

“Tôi đã có người yêu rồi cho nên tôi sẽ không yêu cầu anh làm quen với tôi,” cô gái cũng vui vẻ mở miệng nói, “Tôi nghĩ tiết mục diễn phải cảnh đẹp ý vui mới được. Tôi xem trong nhà hàng thấy nam nhân diện mạo anh tuần sẽ không có vượt qua ba người.” nói xong ánh mắt liền đảo quanh một bàn ba người bọn họ.

Cô gái ngữ khí tao nhã, vẻ mặt đào hoa, tuy rằng nói xong ‘nam nhân diện mạo anh tuần sẽ không có vượt quá ba người’ quả thực là rất đắc tội với mọi người a, nhưng ngoài ý muốn là cũng chẳng có làm cho người ta chán ghét mà ngược lại còn cảm thấy được mọi người còn khen ngợi nói quả đáng yêu. Hần kiên nhẫn chờ nàng nói tiếp ——

“Mà nhìn thấy có chút linh khí, lại có tài năng văn chương thì cũng chỉ có mỗi mình anh, cho nên tôi mời anh,” nàng làm ra một tư thế mời gọi hần lên sân khấu.

“Kia, nếu tôi là người trắng hoa thì biết làm thế nào đây?” Hần đối với đánh giá của nàng cảm thấy khá thú vị, thật không có vội vã lập tức đi lên biểu diễn.

“Người có tài văn chương như vậy mà cũng có thêm mặt xấu xa, tôi cũng cao hứng.” Nàng đưa tay hất mái tóc của mình, gọi lên đôi môi đỏ mọng, ba phần khiêu khích mà nhìn về hần.

Ha hã ~ mọi người trong *** đều cười rộ cả lên.

“Quả thật là tôi không thể từ chối rồi, như vậy chỉ là tự bêu xấu thôi.” Hần mỉm cười bước đến bên cây đàn dương cầm trên sân khấu nhỏ, trấn định mà ngồi xuống mở ra nắp đàn thử vài nhịp — âm thanh nhu hòa trong trẻo từ đàn dương cầm phát ra làm cho hần đột nhiên nhớ đến một chuyện của năm xưa, ánh mắt nhìn xa xăm, mang theo ngữ khí ôn nhu mà nói, “Một bản tình ca dành tặng cho mọi người, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ. Đây cũng là món quà ta muốn gửi tặng cho một vị bằng hữu của tôi, bởi vì đối với tôi mà nói nó không chỉ là một bản tình ca mà chính là kỉ niệm của những năm chúng ta cùng nhau học tập”, hần nói xong rồi lại hướng mắt nhìn người bạn đồng môn của hần đang ngồi ở phía đằng xa xa, lại nhìn đến Lãnh Tĩnh, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mà xướng lên khúc tình ca đẹp ——

Ngẩng đầu nhìn trăng đậm phong thanh có em làm bạn bên cạnh tôi

Giờ phút này ngày tốt tôi khẩn cầu duyên phận này có thể dài lâu

Để cho tôi có thể ôm lấy em thật chặt vào lòng

Để mặc cho nước chảy xuân trôi thu lại đến

Nhân sinh mấy phần mưa gió chỉ làm cho người ta thêm phiền thêm muộn

Quay đầu lại đã thấy thời gian thật trôi mau quá đổi

Dưới ánh trăng nhìn người nắm chặt lấy bàn tay tôi

Giống như Hoa nhi như trước mùa vòng trong gió

Có em bên cạnh, tôi nguyện say mãi kiếp này không cần tỉnh

Đêm càng khuya, người càng say

Cùng em chìm trong giấc mộng triền miên

Mặc cho gió thổi

Mặc hoa cỏ bay

Kiếp này chỉ yêu mỗi em thôi
 Tiếng đàn quanh quẩn tôi cùng em trọn đời sát cánh
 Tôi hạnh phúc vì kiếp này có em
 Nhân sinh mấy phần mưa gió chỉ làm cho người ta thêm phiền thêm muộn
 Quay đầu lại đã thấy thời gian thật trôi mau quá đổi
 Dưới ánh trăng nhìn người nắm chặt lấy bàn tay tôi
 Giống như Hoa nhi như trước múa vòng trong gió
 Có em bên cạnh, tôi nguyện say mãi kiếp này không cần tỉnh
 Đêm càng khuya, người càng say
 Cùng em chìm trong giấc mộng triền miên
 Mặc cho gió thổi
 Mặc hoa cỏ bay
 Kiếp này chỉ yêu mỗi em thôi
 Tiếng đàn quanh quẩn tôi cùng em trọn đời sát cánh
 Tôi hạnh phúc vì kiếp này có em
 Có em bên cạnh, tôi nguyện say mãi kiếp này không cần tỉnh
 Người càng say tôi cùng em rơi mãi vào giấc mộng triền miên
 Mặc cho gió thổi
 Mặc hoa cỏ bay
 Kiếp này chỉ yêu em theo tiếng đàn quanh quẩn nói ra tôi và em trọn đời sát cánh
 Tôi hạnh phúc vì kiếp này có em.**

Mọi người phía dưới im lặng như tờ chìm sâu vào trong bản tình ca đẹp, Lãnh Tĩnh nhìn người ngồi bên đàn dương dương tự đắc đánh đàn cùng cất lên tiếng hát, nghe vào thực làm cho lòng người cảm động không thôi. Giọng hát uyển chuyển, ánh mắt trong suốt ngẩng đầu ca hát giống như chính mình gửi gắm vào trong lời bài hát mà truyền đạt đi.

Này lúc những năm tháng ở trường học, lý tưởng ở trong lòng, chính mình bị bạn bè vượt mặt cũng không oán không hối hận.

Chén rượu trong tay khiêng chuyển, Lãnh Tĩnh đột nhiên cảm thấy được hẫng là nên đem người này nhốt lại ở một nơi mà người khác không thể nhìn thấy, chỉ có một mình y có thể đến được mà thôi.

* bản QT ghi là ‘Gian khổ học tập khổ đọc, năm tái năm tháng’, tám chữ này.... nhưng mà ta edit ra thành 9 chữ cho nên để 9 chữ > < *:=" mấy=" câu=" trong=" lời=" bài=" hát=" này=" thực=" ta=" edit=" cho=" nó=" đọc=" hơi=" đc=" chút=" thôi,=" chứ=" ta=" edit=" mãi=" nhưng=" sao=" chả=" thấy=" có=" j=" mà=" để=" cho=" anh=" trạch=" tặng=" ngô=" địch=" sát=" __=" ">

19. Chương 19

Một bản tình ca đã xướng xong làm lòng người rung động đến tâm can, cả nhà hàng thoáng chốc chìm vào trong im ắng không một tiếng động, sau lại vang lên một tràng pháo tay nồng nhiệt tán thưởng không ngớt.

Ấy thế mà nữ hài tử kia còn thêm lớn mật lớn gan mà mời hần đàn thêm một bản để mọi người được dịp lắng nghe thêm.

Hần chỉ là mỉm cười trầm giọng nói lời cảm ơn mọi người đã lắng nghe và yêu thích, nhưng cũng sẵn xin mọi người thứ lỗi vì không thể thực hiện thêm yêu cầu của mọi người. Hần chỉ đơn giản là chậm rãi trở về chỗ ngồi mà thôi. Thật ra hần cũng không phải là người thích khuấy động ca hát vui vẻ đâu.

Lãnh Dật trưng ngay ra hai con mắt mở to ngưỡng mộ hần, chiếu thẳng lên trên mặt hần, “Học trưởng, không ngờ anh còn biết chơi dương cầm nha” Hát cũng hay đến như vậy nữa cơ, còn có cái gì mà hần không biết làm a? Người này đúng là cho người ta gặp vào liền chết lên chết xuống mà. Nhìn hần bề ngoài thì tám trên mười là thuộc về nữ tính ôn nhu xinh đẹp làm cho cậu trong lòng không khỏi hâm mộ cùng độ kị, không lẽ đây chính là sự khách biệt của thiên tài cùng phạm nhân sao? Rất đã kích lòng người a

~“Lúc trước có học qua một chút” Bạch Trạch không cho là đúng, liền đưa mắt nhìn sang bên cạnh mới thấy ánh mắt Lãnh Tĩnh cư nhiên đang dán chặt vào hần làm hần có chút cảm giác bồn chồn như đứng đồng lửa như ngồi đồng than. Hai người bọn họ là con nhà có tiền chịu sự giáo dục tinh anh từ nhỏ, hần có chút tài nghệ nhỏ nhỏ như vậy cũng là thực bình thường đi, “Tôi nghĩ dự định muốn làm một case nhỏ, hai huynh đệ hai người có chịu giúp tôi không a?” Thấy Lãnh Dật bộ dạng ôm đầu hâm mộ mà nhin không được liền trêu ghẹo cậu một chút.

Cậu lắc đầu, mặt có chút đỏ lên, “Em đối này không dám hứng thú đâu”, thần đồng của nhà cậu phải là nói đến anh trai của cậu kìa, chứ cậu cha sanh mẹ đẻ ra đã vốn có tư chất nô độn, mấy loại nghệ thuật đàn dương cầm, vi-o-lon, nhạc giao hưởng này nọ cậu cùng anh trai từ nhỏ đã được học qua, tiếp xúc không ít, nhưng mà chính là cậu chả có năng khiếu trời ban, hơn nữa lại thiếu mất chữ hứng thú cho nên học cũng như không học, nước đổ đầu vịt mà thôi a. Năm cậu mười tuổi thì có một lần lúc cậu ở trong phòng nhạc luyện đàn thì anh cậu đột nhiên đi vào lạnh lùng nhìn cậu hai giây, cũng không có ngẩng đầu lên mà nói, “Tiết lão sư mỗi ngày đều dạy trâu đánh đàn đã là khổ rồi, hiện tại tôi đây phải chịu đựng nghe trâu đàn, thầy nói tôi phải làm sao bây giờ?” Chỉ là một câu nói nhẹ nhàng thôi nha, nhưng cũng đủ làm cho cậu đứng một bên thở cũng không dám thở, chỉ là tim đập ầm ầm, mặt cắt không còn giọt máu. Lúc đó anh cậu vẫn chưa có bị vỡ giọng cho nên thanh âm nói ra vẫn mang chút lạnh lạnh của nữ tử, thanh mà cao làm cho cậu liên liên tưởng đến nữ quỷ tóc tai bù xù muốn lấy mạng người ở trong trò chơi quỷ đảo a. Cậu khi đó nghĩ đến thôi cũng đã muốn bị dọa cho phát khóc, mà mẹ đứng ở ngay cửa cũng không dám ý lên tiếng đưa ra ý kiến ý cò gì thêm. Sau đó chẳng nói đến lòng tự tin học đàn của cậu mà ngay cả dũng cảm chơi đàn cũng chẳng có, cậu làm sao còn dám tiếp tục làm trâu đánh đàn cho anh cậu nghe đây? Nhớ tới đoạn kí ức máu lửa này làm cậu ngay trong tâm liền muốn chết sớm đi cho đỡ sợ. Nói đến case nhỏ gì kia thì có lẽ cũng chỉ có thể nhờ ca ca cậu thôi, y từ nhỏ học cái gì cũng nhanh, tuy rằng tình tình quả thật rất khủng bố nhưng chính là tuyệt đối có thể xưng được với hạng nhất lưu a.

Lãnh Dật nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng, “Tuy rằng em sẽ không, nhưng mà anh em chắc sẽ đồng ý” Đây cũng coi là nể tình mặt mũi nhà mình đi. Tuy rằng anh cậu sẽ không giống như học trưởng mà vừa đàn vừa hát, chính là chỉ đàn thôi thì khẳng định sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hần thật không nghĩ sẽ nghe được câu trả lời kì quái như vậy a, cho nên chỉ nhún nhún vai, cũng không có chú ý đến mọi người xung quanh sau khi nghe hần đàn hát xong thì xì xầm khen ngợi hướng ánh mắt tán thưởng mà nhìn hần. Ai, mấy loại cảm nhận này, hần vẫn là có chút trì độn một chút.

Lãnh Tĩnh trong lòng buồn lòng, đối với biểu tình lạnh nhạt của hần thì cảm thấy thực vừa lòng. Y nhìn thấy hần dùng khăn ăn chùi miệng thì nhìn lướt qua cả đại sảnh vẫn là náo nhiệt như trước, nặng nề mở miệng, “Ăn xong rồi?” Đây là hướng hần hỏi, hoàn toàn xem nhẹ ở đây vẫn là còn có một người khác đang ngồi a.

“Ừm” hơi có chút điểm xanh, tuy rằng vẫn còn có chút lưu luyến không rời, bất quá vẫn là không cần phải miễn cưỡng ở lại. Hần quyết định thu dọn đồ đạc, bởi vì nhìn đến Lãnh Tĩnh y đã muốn bỏ chạy lấy người lắm rồi a.

Nghe vậy cho nên Lãnh Tĩnh rất nhanh gọi bồi bàn tính tiền, đứng dậy chuẩn bị rời đi, “Đi thôi.”

Xem ra nhần nại của anh cậu đã muốn hết rồi, tuy rằng cậu vẫn là còn có ‘sức chiến đấu’ thêm, bất quá vẫn là không nên khiêu chiến với tính nhần nại của anh trai cho nên cậu cũng ngoan ngoãn đứng dậy mà đi

theo.

“Khoan đã.”

Lúc đã đi được một đoạn thì lại có một giọng nữ hài tử gọi bọn họ chờ một chút. Hấn quay đầu lại, nhìn thấy cô gái ban nãy tặng hoa hồng cho hấn. Cô vì chạy nhanh, tiếng giày cao gót cứ như thế nện cộp cộp liên thanh vang lên, thở hổn hển mà nói, “Anh từ từ, có thể cho tôi số điện thoại để liên lạc được không?” Nói xong thì khẽ quay mặt nhìn hai cô gái ngồi ở bên bàn nọ, một cô ngay lập tức ngượng ngùng quay đầu đi. Ý tứ đã quá rõ ràng, cô gái ấy là người để ý đến hấn, muốn xin số điện thoại của hấn để mà liên lạc, xem thử này có thể hay không sẽ trở thành một bước tiến triển tốt đẹp đây.

Hấn từ trong ánh mắt của nữ hài tử trước mặt kia đã sớm hiểu được ngụ ý của cô, hấn không có lập tức mở miệng mà nghĩ nghĩ, “Tôi hôm nay thực rất vui, cũng thật cao hứng khi có người thích giọng hát của tôi, nếu có duyên thì sẽ gặp lại thôi.” Vì thế mặc kệ Lãnh gia huynh đệ vẫn còn đứng ngốc ra đấy, hấn vẫn là tự mình hướng phía ngoài mà đi.

Cứ như vậy nhẹ nhàng cự tuyệt đối phương.

Bên ngoài mưa sớm đã tạnh, Lãnh Dật đuổi theo bước chân của hấn, có chút đáng tiếc mà mở miệng, “Học trưởng, cô gái kia quả thực không tồi, anh sao không nghĩ thêm một chút mà lại cự tuyệt nàng a?” Ít nhất cũng làm quen một chút đi chứ, chỉ đơn giản là cho đôi bên một cơ hội thôi mà.

Hấn thản nhiên mở miệng, “chúng tôi không thích hợp”.

“Vì cái gì? Anh không thích cô ấy sao?”

Hấn thật muốn dở khóc dở cười a, hấn ngay cả biết còn không biết đối phương, như thế nào có thể nói thích hay không thích? Cô gái đó chính là còn quá trẻ cho nên vẫn còn là một cô gái mộng mơ này nọ thôi, hấn đối loại ‘nhất kiến chung tình’ của người trẻ tuổi cũng không tin tưởng qua.

Hấn đã sớm trải qua cái thời yêu nhau mơ mộng, cũng không có thích hợp trở thành ‘bạch mã hoàng tử’ của nữ nhân a.

“Vì cái gì cự tuyệt?” Hấn vốn đã nghĩ sẽ không để ý tới tiểu thiếu gia Lãnh gia nữa thì Lãnh Tĩnh lại mở miệng hỏi hấn một câu như vậy, câu hỏi lại giống như thật không cao hứng, vì sao vậy?

“Vì cái gì không thể cự tuyệt?” Hấn hỏi lại, đối với truy vấn của hai huynh đệ nhà y hấn quả thực là không có cách đối phó, nhịn không được mà xem thường y trả lời một câu, “Người ta chính là vẫn là nữ sinh còn mơ mộng hảo huyền kia”.

Lãnh Tĩnh hiển nhiên vẫn còn không có vừa lòng, lại tiếp tục hỏi, “Cậu là thích loại nữ nhân thành thực?”

Hấn sững sốt, quả thật là không ngờ y sẽ suy nghĩ sâu xa như vậy, trực giác của hấn cho thấy y không phải là đang nói đến loại tình hình mà hấn đang nghĩ, chỉ là y cụ thể muốn cái gì thì hấn tựa hồ không nói lên được. Nữ nhân thành thực sao? Trong đầu không khỏi hiện lên bộ dáng của người mẹ của hấn, bộ dạng thực thành thực, thực biết tính, hấn nhịn không được mà gật đầu. Bất quá nếu hấn thực thích loại này, có hay không được tính thành luyến mẫu a? Hấn thực dở khóc dở cười chẳng thêm miên man suy nghĩ nữa cho một, bất quá đối với kiểu ngây thơ chưa trải kinh nghiệm thì hấn thực là không có nghĩ đến đâu.

“Tôi không biết”, không có đáp án, hấn đành phải thành thật trả lời như vậy, lại nhịn không được mà cười oán giận một chút, “Anh hôm nay cũng thật là nhiều chuyện quá đi a~”

Lãnh Tĩnh không có nói thêm gì, chỉ là đi đến bên cạnh xe, còn hấn thì cũng đi phía sau y, mà cũng bởi vì vậy cho nên sắc mặt y như thế nào thì hấn không biết, sau đó y đứng lại, không có khởi động xe, cũng không có quay đầu nhìn lại mà chỉ nói một câu: “Lãnh Dật, em tự mình đi về đi.”

Lãnh Dật há hốc mồm, cậu đi về bằng cách nào a? Cậu hôm nay không có lái xe a, cậu cũng đâu có chọc giận gì y đâu chứ, làm thế nào y lại không chịu cho cậu đi nhờ xe về một chút? Lại nghĩ sâu xa thêm một chút nga, hôm nay lẽ ra là tiệc tiễn biệt cậu thì cậu hấn nên là đầu sỏ chứ, thế tại sao hôm nay từ đầu đến đuôi đều giống như người góp mặt không đáng quan tâm vậy chứ? Đây cũng thật là vô lý quá đi a? Cậu nhịn không được mà tiếc nuối tràn ngập, còn y thì vẫn thế bất động không nhúc nhích, ánh mắt đảo qua nhìn cậu như muốn hỏi, ‘Tại sao còn chưa chịu đi?’

Cậu bị ánh mắt lạnh lùng chiếu đến tầm trên dưới ba giây liền xám xịt xoay người bước đi không dám cãi.

Hắn hơi kinh ngạc một chút, vừa định lên tiếng hỏi y như thế nào lại đuổi cậu đi về một mình như thế, nhìn bộ dạng cậu thật là đáng thương a thì Lãnh Tĩnh đã ngồi vào trong xe chờ hắn. Hắn nhún nhún vai, cũng đành phải ngồi vào theo, không nghĩ ra tại sao người luôn luôn mặt lạnh này lại tự nhiên nổi giận nga. Y là tức giận chuyện gì? Quay đầu nhìn thấy khóe môi y có chút nhếch lên trên sườn mặt bị bóng đèn làm cho mờ nhạt không có mỡ lời, hết chỗ nói, hắn với y là đang thi không ai lên tiếng sao?

Lãnh Tĩnh không rõ giờ phút này lại nổi lên một cảm giác quá thực khác lạ, giống như bị lửa thiêu đốt phần nộ từ đầu ập đến vậy, nhưng biểu tình trên mặt lại không thể thể hiện rõ, cảm thấy thực nôn nóng.

Một đường về nhà không nói gì, chỉ đơn giản là xe chạy, và dừng lại trước lầu nhà hắn. Hắn cảm thấy trầm ngâm, vẫn là nhịn không được mà phá vỡ không khí trầm mặt của cả hai, “Tôi chọc giận phải anh cái gì rồi phải không?” Vạn phần khó hiểu nga.

Lãnh Tĩnh rốt cục chịu quay đầu sang hắn, ánh mắt trong bóng đêm tỏa sáng ra giống như ngọn lửa dữ tợn bùng cháy trong đêm, “Cậu tuần sau đến văn phòng của tôi”, này là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Để làm gì?”

“Kí.hợp.đồng.trở.thành.bác.sĩ.riêng.của.tôi” nói từng chữ một.

“A?” Hắn vẻ mặt ngây ra đó, không biết từ khi nào sự tình lại biến chuyển đến mức này rồi? chính là biểu tình của y đáng sợ như vậy, giống như không có tình nguyện vậy, này là hắn không có ép buộc y đâu à nha. Tuy rằng ngoài ý muốn y sớm thay đổi chủ ý như vậy, vốn là nghĩ từ từ rồi tiến, từ từ rồi sẽ đến đích thôi, ngờ đâu y tự mình mở ý a.

“Từ giờ trở đi, cậu là bác sĩ riêng của tôi.” Nói xong câu đó thì liền thả hắn xuống xe, nghênh ngang đạp ga bỏ đi.

Nhìn thấy chiếc xe khuất nhanh trong màn đêm, hắn lại tựa hồ như có thể cảm nhận được, y quả thật là đang nổi nóng bùng bùng a.

Thật sự, cũng đừng có nên giận cá chém xe chứ =__=

20. Chương 20

Trong tòa nhà cao ốc của tập đoàn Lãnh thị hiện tại, gần nhất chính là mỗi người đều cảm thấy thập phần bất an, đặc biệt là những vị quản lý, phó giám đốc ở tầng cao hay là trợ lý gì đó của Lãnh Tĩnh. Hỏi vì sao ư? Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì tổng tài của bọn họ mấy ngày nay tâm tình tựa hồ không được tốt cho lắm, ấy thế cho nên sương mù phủ đầy gian, gian nào cũng bị ám không trừ một chỗ. Tuy rằng vị tổng tài này vốn bản chất cũng đã là người khó hầu hạ, làm tốt cách mấy đi chăng nữa thì mặt y một chút cũng chẳng có mấy may thay đổi, vậy cũng tính là đã quá tốt rồi đi, mà làm không tốt thì tốt nhất là nên mua bìa sắt hay đúc bê tông khắp người mà chống lại ánh mắt lạnh như hàn băng của y. Nhưng chính là hiện tại đối với bọn họ, dù có làm tốt hay không tốt gì cũng đều như nhau, y đều ‘cười lạnh’. Bình thường y chưa bao giờ cười với người khác, cho nên điệu ‘cười’ nhếch môi của y quả nhiên là thực kinh khủng đối với tất cả mọi người. Chỉ cần y mở miệng nói ra một câu thì tất cả mọi người phía dưới đều có cảm giác như bị mũi tên chọc tiết giống nhau không khác, lực sát thương cũng rất cao, tim ai cũng coi như là dừng đập một giây. Mấy người nào buộc phải đến tiếp xúc với y thì cứ như rằng chính mình sắp gặp phải diêm vương không bằng, tâm tình không yên chờ y tuyên án, mà khi đã ra khỏi cửa phòng y rồi thì giống như là cải tử hoàn sinh, thoát khỏi một kiếp nạn vậy, mặt liền trắng còn hơn tờ giấy.

Lãnh Tĩnh gần đây tâm tình quả thực không ổn, mà lúc y tâm tình không ổn thì tự nhiên không cần cố ý thì cũng đều phóng thích lãnh khí ra toàn bộ không gian xung quanh, làm tất cả mọi người cảm thấy lạnh lẽo như trời vào đông, ngữ khí ánh mắt cũng trở nên thập phần khó dò hơn lúc bình thường. Y không hiểu rõ y như thế nào mà đêm đó lại nói ra yêu cầu đòi Bạch Trạch làm bác sĩ gia đình cho y. Trên thực tế, y đối với bác sĩ gia đình hay là vân vân và vân vân vẫn luôn cảm thấy thực bài xích, chính là vào tình cảnh đêm hôm đó, y trong lòng liền cảm thấy thực lo lắng, cái gì mà hát tặng, rồi hoa hồng, rồi còn có nữ nhân tỏ tình xin điện thoại, rồi còn có đối thủ cạnh tranh kia nữa, hết

thầy đều làm cho y cảm thấy thực không có chút thoải mái. Đây chính là một loại cảm giác thứ trong tay mình có nguy cơ bị người khác dòm ngó rắp tâm chiếm lấy. Với y mà nói, cảm giác này thực xa lạ, y không thích cảm giác không thể nắm trong tay cái gì, cũng không muốn chính y sẽ gặp phải loại chuyện này, cho nên trước hết liền đem hấn đến bên người y đi, mặc dù y không biết vì cái gì y phải làm như vậy, nhưng chính là đã quyết định xong, lúc sau trong lòng lại thoải mái không ít.

Buổi sáng cuối tuần, Bạch Trạch một dạng hình chữ đại nằm dang tay dang chân nằm ườn trên giường, nghĩ động cũng không muốn động. Gần đây trong bệnh viện bận đầu tấp mặt tối, mà hấn lại làm trong một trung y biện ‘lương y như từ mẫu, lấy bệnh nhân làm gốc’, thiếu điều ngay cả chân cũng muốn dùng nốt, liên tục tăng ca làm cho hấn ăn cũng không đủ no ngủ cũng không đủ giấc, trên khuôn mặt xinh đẹp ngày nào liền hiện lên hai quầng thâm đen ngay mắt nhìn y chang một con gấu mèo. Ngày hôm qua viện trưởng còn tùm tùm cười đối với mọi người chọc ghẹo một phen, lại làm bộ nhìn thấy hấn bộ dáng quá ư chật vật tội nghiệp, hôm nay rốt cuộc cũng chịu mở lòng nhân từ cho hấn ở nhà nghỉ ngơi một hôm, lại còn nói mất công người rất có tiền đồ, rất hút nữ nhân như hấn xấu đi thì lại khổ cho cả viện. Thật hết nói nổi.

Ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa hấn mới chịu đứng dậy dọn dẹp nhà cửa một chút, rồi lại cùng Hoa Hoa ăn một bữa no nê, sau đó buổi chiều đi đến siêu thị mua chút đồ dùng hàng ngày cùng thực phẩm. Nghĩ đến hai ngày trước hấn có nhận được một cú điện thoại của một vị trợ lý của Lãnh Tĩnh, nói rằng hợp đồng đã chuẩn bị xong rồi cho nên khi nào hấn rảnh thì đến kí tên là được. Nghĩ lại thì cũng chẳng có gì không ổn, hấn không khỏi cảm thán Lãnh Tĩnh làm việc cũng thật hiệu quả quá đi, bất quá làm cho hấn cực kì kinh ngạc nhất chính là câu cuối cùng trợ lý nói với hấn kia ‘Bạch Trạch tiên sinh, anh —— mau —— đến —— đi!’, trong ngữ khí còn có mang theo ý cầu xin, làm cho hấn cảm thấy có chút gì đó không ổn ở đây. Nghĩ rồi lại nghĩ, hấn liền quay đầu xe, dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì làm a, thuận tiện đi một chút cũng không sao.

Tòa nhà Lãnh thị nằm ở khu trung tâm phồn hoa của thành phố. Hấn đến rồi mới chợt nhận ra chính mình chưa đến nơi này lần nào. Hấn đậu xe, cất bước đi vào. Nhưng ngặt một nỗi khi hấn bước vào thì lại bị một cậu bảo vệ chặn lại giữa chừng. Hấn cúi đầu nhìn xem chính mình một thân quần bò áo sơ mi mặc ở nhà thì mới dở khóc dở cười một chút. Hấn đâu có nghĩ nhiều đến mấy chuyện như vậy liên tưởng đường đi đến, cũng không biết Lãnh Tĩnh đại ma đầu kia có hay không chịu tiếp hấn, bất quá hấn cũng không để ý, nếu không gặp được y thì thôi vậy, coi như sẵn dịp một lần đi tham quan Lãnh thị cũng tốt. Nhưng là đã đến đây rồi thì cũng nên thử vận may một chút, vì thế hấn mỉm cười, hào phóng nói với cô nhân viên tiếp tân bên cạnh, “Tôi tìm Lãnh Tĩnh, ăn, chính là tổng tài của các cô chút thôi.”

Cô nhân viên lễ tân có chút cảm thấy kinh ngạc, vị tiên sinh này nhìn qua thực giống một cậu sinh viên trẻ tuổi tuần tú lại còn nói tìm tổng tài của bọn họ? Phải biết rằng trừ bỏ số ít người có thể làm việc với tổng tài ra thì tổng tài rất ít khi cùng người khác tiếp xúc chứ đừng nói là mời đến ghé thăm chơi một chút nữa là, mấy nhân viên nhỏ nhỏ như cá nàng thì y không cần gặp, còn những quan chức cấp cao đến, nếu không cần thiết thì y sẽ giao cho cấp dưới thu xếp, vậy mà vị tiên sinh xinh đẹp nhã nhặn này cư nhiên lại nói muốn tìm gặp tổng tài của các nàng ư?

Tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, nhưng cô gái mặt ngoài vẫn đủ trấn định, ngọt ngào tươi cười không hề thay đổi, “Xin hỏi anh có hẹn trước không?”

Này, hấn xem như là có đi. Bạch Trạch chần chờ một chút, rốt cuộc cũng nói, “Tôi họ Bạch, trợ lý Lâm có gọi điện thoại hẹn tôi đến.”

“Được, vậy anh chờ một chút.” Nàng bắt đầu gọi điện thoại, hấn là đang gọi cậu trợ lý kia để xác nhận đi. Hấn cũng không có sốt ruột, chỉ là đánh giá một chút nội thất bên trong tòa nhà trang hoàng này một chút. Ắn, tứ phía đều sử dụng một loại đá cẩm thạch nhập khẩu từ nước ngoài, phát ra một loại màu sắc ánh sáng thực đẹp, còn bầu không khí nơi này.... Có chút lạnh lẽo nga, rất có phong cách của Lãnh Tĩnh a.

“Anh Bạch, mời anh đi qua thang máy đặc dụng, đi thẳng đến lầu bốn mươi tám là văn phòng của tổng tài.”
“Cám ơn.”

Lúc ở trong thang máy hấn vẫn còn đang suy nghĩ, rằng người này mỗi ngày đều làm việc ở nơi cao đến như vậy, lại còn chỉ tiếp xúc với mấy loại thiết bị vô tri vô giác như vậy, hèn gì khó trách toàn thân đều tỏa

ra một loại khí chất lạnh lùng vô hồn, y chính là thiếu cái gọi là ‘sinh khí’ con người a. Khi cửa thang máy bật mở ra thì đã thấy một người nam nhân còn rất trẻ đeo mắt kính đứng đợi sẵn ở đó.

“Anh là anh Bạch phải không?”

“Xin chào, tôi là Bạch Trạch.”

“Tôi là trợ lý tổng tài Lâm Dịch. Mời anh theo tôi đến văn phòng tổng tài.”

“Anh ta hiện tại có rảnh không?” Chẳng lẽ hắn gặp vận đến như vậy sao, tới một cái liền đúng lúc y rảnh rồi?

Lâm Dịch cổ quái nhìn Bạch Trạch một cái, cũng không có trả lời hắn, chính là chỉ đi thẳng về phía trước dẫn hắn đến trước cửa phòng tổng tài mà thôi. Cậu mở cửa, đưa tay mời hắn đi vào, sau liền nhanh chóng trở về chỗ làm việc của cậu.

Hắn ở trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng chẳng phải nghĩ gì nhiều, chỉ là cất bước đi vào cửa. Ngay một lúc, lại ngẩn ngơ.

Hắn liền không nghĩ tới bên trong ngoài y ra còn có người, ngoài Lãnh Tĩnh y đang ngồi tại bàn làm việc trong phòng mặt mày lạnh lẽo như băng ra thì còn có một người một thân tây trang đứng trước bàn làm việc của y, trong tay còn cầm văn kiện, giống như là đang cùng y báo cáo cái gì đó. Hai người nghe được tiếng hắn bước vào liền đồng thời hướng hắn nhìn sang ——

Trời ạ, trong phòng y hiện tại đang có người thì cho hắn đi vào làm chi không biết, cũng có thể để hắn ngồi ở ngoài chờ cũng được a.

Lãnh Tĩnh ngẩng đầu lãnh đạm nhìn hắn một cái rồi lại cúi đầu xuống, chỉ nói một tiếng “ngồi đi”, sau đó cũng chẳng có ngẩng đầu lên nhìn hắn thêm lần nào nữa, đơn giản nhăn mi, lạnh lùng thúc giục nam nhân đang đứng kia, “Tiếp tục.”

Vị quản lý đang báo cáo với y kia dường như có chút ngây ngốc, không nghĩ sẽ có người khác đến, hơn nữa tổng tài lại cho hắn ngồi chờ ở ngay bên cạnh —— không phải tổng tài của bọn họ luôn không thích khi họp báo còn có người khác đứng xem sao? Nhìn dáng vẻ của hắn không có giống là một nhân viên của công ty a, chẳng lẽ là bạn của tổng tài sao? Lúc vị quản lý đang còn miên man suy nghĩ thì Lãnh Tĩnh đã muốn không còn kiên nhẫn, tay khảy khảy lên trên mặt bàn. Mắt nhìn thấy y sắp lên cơn bạo phát, vị quản lý cuối cùng ra sức hồi phục lại tinh thần, lại thấy vị tổng tài đang lạnh lùng theo dõi từng cử động nhỏ của gã, gã liền đổ ngay một thân một hơi lạnh, miệng lắp ba lắp bắp tiếp tục báo cáo.

Bạch Trạch chán ngán ngồi trên ghế sofa có chút ngẩn người, bỗng nhiên cảm giác có chút lạnh lẽo không khỏi rung mình một cái. Hắn buồn chán không có chuyện gì làm liền ngồi đánh giá căn phòng tổng tài này một phen, diện tích hình như có chút thái quá, mọi thứ đều là màu đen nga, sofa thì không hề có chút hơi người mà lạnh lẽo như gió mùa đông, còn có con người lạnh lùng ngồi ở đằng kia. Đột nhiên ánh mắt y từ bên kia cũng nhìn chằm chằm vào hắn, chiếu thẳng từ ngay bàn làm việc kia đến thẳng sofa y đang ngồi, nhìn từ trên xuống dưới từ đầu đến chân hắn, ở trên, từ từ hạ xuống. Bạch Trạch bị y nhìn thẳng như thế liền có chút không được tự nhiên mà ngồi thẳng dậy, nhưng mà không phải là run rẩy sợ hãi như anh chàng quản lý kia mà là xuất phát từ một loại bản năng bất an, còn có chút ngưng ngùn khó hiểu. Ánh mắt kia của y quả thực sắc bén, giống như có điểm buồn cười lóe lên rồi lại bất chợt biến mất không còn dấu vết. Ánh mắt này tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu qua quần áo, trực tiếp nhìn vào thân thể hắn.

Bạch Trạch đỏ mặt, trên gương mặt trắng nõn nà bỗng chốc hiện lên tầng tầng đỏ ửng.

Có cách nhìn người khác như vậy sao? Hắn hiện tại có chút hiểu được cảm nhận có chút khấn trương của Lãnh Dật rồi a, giống như một loại cảm giác bị áp bách làm cho người ta hít thở không xong. Giống như không chịu nổi được nữa, hắn trừng mắt nhìn y một cái, bỗng nhiên đứng lên, dự tính bước đến chỗ y.

Lãnh Tĩnh, anh muốn gây áp lực tâm lý cho tôi, tôi đây cũng liền làm cho anh như vậy. Hắn trừng mắt nhìn y. Ánh mắt hắn nhìn y giống như muốn làm cho người ta tông của mà chạy đi, nhưng khổ nỗi người kia ngay cả nhắc chân lên không có. Rốt cuộc hắn cũng chấp nhận chính mình bại trận, cuối cùng ngồi xuống, có chút né tránh đi chỗ khác, nhưng quá một hồi lại không tự chủ được mà lại nhìn sang.

Bạch Trạch dở khóc dở cười. Đây là hai người bọn hắn đang làm cái gì? Đang chiến đấu tâm lý xem ai thắng ai thua sao? Lãnh Tinh gọi hắn đến kí hợp đồng là muốn trả thù hắn sao?

Lãnh Tinh vẫn không nhúc nhích nhìn về phía hắn đang muốn đứng ngồi không yên kia, ần ần gọi lên khoe miệng, có cảm giác giống như thực sung sướng tràn ngập trong lòng không thể nói lên thành lời. Người kia rốt cuộc cũng không nén được tức giận mà trừng mắt nhìn y một cái nhưng rốt cuộc chỉ được một lúc liền quyết định chấm dứt ngay trò chơi. Phản ứng này của hắn làm Lãnh Tinh y thực cảm thấy rất thú vị, giống như hoàn toàn quên đi trong chính căn phòng này hiện tại vẫn còn có sự tồn tại của một người khác nữa. Y không mở miệng nói cái gì, cũng chẳng có vẻ trầm mặc gì cả làm cho vị quản lý đáng thương đứng đó báo cáo xong liền ứa ngay một tầng mồ hôi lạnh, trên người nổi da gà hết lần này lại đến lần khác. Đây tổng tài của bọn hắn chính là ma quỷ, là đại ma đầu a....

Ba người không ai cất tiếng, không khí cũng trở nên trầm mặc không ngừng.

“Đi ra ngoài.”

Này là kêu gã ra ngoài hay là người kia?

Vị quản lý vẫn còn ngây ngây trong bầu không khí quả thực khủng bố như thế này lại nghe tiếng Lãnh Tinh máy móc ra lệnh vang lên lần nữa, thanh âm lần này so với lần đầu còn cao hơn, “Đi.Ra!”

Phản ứng của vị quản lý kia nhanh như chớp, thân ảnh liền biến mất đi ngay lập tức chỉ để lại một tiếng ‘phanh’ đóng cửa động lại trong phòng.

Bạch Trạch cũng ngây ngốc, theo bản năng hướng Lãnh Tinh nói, “Bộ anh là ác bá hay sao?” Như vậy thực dọa người a, không khéo dọa cho vị quản lý kia sợ đến mức lên cơn tim luôn thì khổ. Khó trách gã còn trẻ vậy mà trên đầu tóc mọc không nổi a, sợ quá tóc cũng không dám lò ra.

“Như thế nào?” Lãnh Tinh chọn mi, ngữ khí không cho là đúng nha.

Hắn nhìn y, bất đắc dĩ mở miệng, “Anh đều luôn dọa cấp dưới sợ đến như vậy sao? Có cho bọn họ mua bảo hiểm đầy đủ không vậy?” Hừ chết người thì phải bồi thường đó có biết không?

Y gọi lên khoe miệng, “Tôi không có” Y đâu có muốn dọa bọn họ sợ, chỉ tại bọn họ không đứng đi sợ y thôi.

Được rồi, cứ cho là y không phải cố ý đi, chỉ có thể nói rằng y trời sinh đã có chất dọa người sẵn rồi, ngay cả Diêm La đại ma vương nhìn đến y cũng muốn bái y làm sư phụ a. Không nghĩ thêm nhiều về vấn đề này nữa, hắn nghĩ hôm nay đến chính là vì cái gì, “Tôi không có biết anh có việc bận, vốn định gọi điện thoại trước nhưng mà vội quá nên quên. Anh có việc thì cũng có thể bảo tôi ở ngoài kia chờ cũng được mà?” Nói xong khẽ liếc y một cái, nhin không được oán hận chuyện vừa này y làm.

“Không quan trọng” Lãnh Tinh tự nhiên cầm lấy bản hợp đồng đưa cho y, “Đây là hợp đồng của cậu.”

Nguyên lai là vì không phải đang bàn chuyện quan trọng cho nên mới cho hắn vào sao? Bạch Trạch thoáng buông tâm tiếp nhận bản hợp đồng, ngồi lên chiếc ghế đối diện y, còn thật sự thoạt nhìn.

Bản hợp đồng này nói hắn làm bác sĩ gia đình không phải là giữa hắn với Lãnh thị mà là giữa hắn cùng cá nhân Lãnh Tinh, việc này không có gì để nói, hắn có thể tự mình lý giải được, bất quá... điều làm hắn khó hiểu chính là các điều mục ở phía dưới, càng ngày càng nhiều nghi hoặc. Khi ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt Lãnh Tinh đang nhìn thẳng vào hắn ——

“Cậu có thể kí tên liền đi.” Thanh âm có chút rầu rĩ, mà hắn có chút không chú ý đến điểm mắt tự nhiên này của y.

Sắc mặt hắn cổ quái nhìn y, “Anh thật đúng là một ông chủ rất hào phóng, bất quá, anh không thấy như vậy là không ổn sao?”

Nhấn mặt.

Hắn thở dài, “Toàn bộ quyền lợi cùng nghĩa vụ đều toàn bộ hướng về phía tôi, còn thù lao này lại rất không hợp lý.” Lương bổng như vậy, hắn đều có thể ăn không ngồi rồi không làm gì mà vẫn đủ ăn a. Cho dù y là một người chủ rộng rãi nhưng hắn vẫn là không muốn thoải mái nhận lấy loại chuyện tốt đến như vậy được.

Lãnh Tinh không mấy để ý, chỉ là lạnh lùng nói, “Đây là giá trị khi làm bác sĩ riêng của Lãnh thị.” Ngờ khí như vậy, lộ ra một chút cao ngạo ẩn bên trong.

Là như vậy sao? Đây là chuyện mà những kẻ có tiền hay làm sao? Hẳn nghi hoặc, lại không ngờ đến chuyện như vậy mà hẳn cũng không biết. Đối với hẳn, khái niệm hợp đồng cũng chỉ đơn giản là xác định một chút quyền lợi và nghĩa vụ của hai bên để cho hai bên dễ dàng hợp tác sau này mà thôi.

“Còn có vấn đề gì sao?” Lãnh Tinh lại mở miệng, kéo hẳn ra khỏi trầm tư cùng nghi hoặc của bản thân.

Bạch Trạch nhìn ánh mắt của y, cúi đầu nói, “Lãnh Tinh, bản hợp đồng này làm cho tôi thực sợ hãi. Tôi có thể làm thuê cho anh, nhưng tôi nghĩ chúng ta vẫn là bạn bè. Anh có biết tôi ở bệnh viện đi làm, không có khả năng toàn tâm toàn ý làm bác sĩ riêng cho một người, mà anh cũng đâu muốn tôi suốt ngày đi theo sau làm phiền anh, cho nên đối với tôi mà nói, nhiều nhất cũng chỉ là một chức vụ tay trái. Tôi không cần anh phải trả thù lao, tôi mặc kệ anh nghĩ như thế nào nhưng mà con số này quả thực rất khoa trương. Tôi trở thành bác sĩ riêng của anh không phải là vì tiền”, vừa nói dứt lời liền có chút tức giận nhìn y, ánh mắt thập phần quyết đoán.

Lãnh Tinh vẽ mặt trầm tư nhìn hẳn, hơi hơi có chút kinh ngạc, “Cậu ngại tiền nhiều?” Bất mãn nhìn vào chỗ thù lao, như vậy là cao sao?

Mặt Bạch Trạch thoáng chốc trợn trắng lên nhìn y, “Anh không cần dùng vẻ mặt như vậy nhìn tôi, tôi đương nhiên là thích tiền rồi. Nhưng mà tôi làm bác sĩ riêng của anh không phải là vì tiền!”

Cau mày không nói gì, ý bảo hẳn cứ việc nói tiếp đi.

Bạch Trạch nhịn không được tổn hơi thừa lời với con người không có cảm xúc này a, “Tôi chỉ muốn anh coi trọng thân thể mình một chút. Tôi sẽ cố gắng đốc thúc anh, nhưng anh cũng phải biết phối hợp!” Đơn giản hôm nay liền nói rõ ràng cùng y, hẳn cũng muốn tạo uy tín riêng, lại càng muốn y ngoan ngoãn phối hợp a.

Lãnh Tinh nghĩ nghĩ, vẫn là kiên trì nói, “Đây là cậu xứng đáng mà.”

Bạch Trạch thực hết đường biện giải với người này, cứng đầu cứng cổ không chịu nổi, “Tôi biết số tiền này đối anh chẳng đáng là bao, nhưng mà đối với tôi chính là rất lớn. Anh như vậy chẳng khác nào vô duyên vô cớ tặng tiền không cho tôi, tôi chắc chắn buổi tối sẽ ngủ không yên giấc cho mà xem.”

Lãnh Tinh nhìn hẳn ngồi trước mặt y đang ra sức từ chối tiền kia, tận đáy lòng liền dâng lên một loại tâm tình thật thoải mái, cả người cũng trầm tĩnh lại, “Cậu muốn cho tôi ăn không sao?”

Bạch Trạch sững sốt, bên miệng nổi lên ý cười. Y cứ nhiên dùng câu nói trêu ghẹo của hẳn ngày trước đối lại với hẳn, bất quá y cũng không có ý tứ gì khác, ân, này chính là cách làm của thương nhân đi. Hơn nữa thấy thế nào thì trong bản hợp đồng này phần lớn đều là do tự y nghĩ ra đi. Hẳn không tin rằng cái này là của người khác viết a, bởi vì trong giới buôn bán kinh doanh mà còn khai ra được những điều kiện hầu đãi nhiều tiền như vậy cho hẳn, hẳn là phải xuất phát từ ý tốt của y cùng quan tâm đi. Nghĩ đến đây trong lòng liền ấm lên, trên mặt cũng mang theo ý cười, nháy mắt mấy cái, “Như thế thì có sao chứ? Vài bữa nếu có cần dùng thuốc hay là những dụng cụ cần thiết này nợ tôi sẽ không có khách khí đâu, khẳng định là anh phải tự bỏ tiền túi ra mua a. Tôi giúp anh khám bệnh chính là lao động bằng chân tay thôi, về sau có chuyện gì, nói không chừng đều phải phụ thuộc vào anh. Hơn nữa trong lúc khám anh còn phải phụ trách ăn uống tôi thích cho tôi, phải làm cho tôi vừa lòng mới được.

Lãnh Tinh nhìn chằm chằm vào hẳn, cầm lấy bản hợp đồng cân nhắc một hồi, “Vậy xóa đi một số không cũng được”, nguyên lai chính là giảm đi một phần mười. Trên mặt hẳn, chính là không muốn thỏa hiệp a.

Bạch Trạch mỉm cười, “Được rồi” Đây là có điều, so sánh với con số hiện tại này hẳn cũng không nghĩ muốn nhận, bất quá thấy y kiên trì như vậy, cũng biết rằng đây là ý tốt của y cho nên bất quá cũng không nên kì kèo thêm nữa, chứ nếu không liền có khả năng cãi cọ a — tuy rằng con số sao khi sửa đổi cũng cao hơn thu nhập của hẳn hiện tại, nhưng là... haizzz, hẳn biết Lãnh Tinh kiêu ngạo không muốn nhận ân huệ của người khác, còn có, y có thể thỏa hiệp được đến nước này rồi, hẳn quả thực rất cao hứng.

Cuối cùng, kẻ ước cũng đã được kí kết hoàn chỉnh.

Một người mang ý cười.

Một người hạ mắt nhìn xuống, dấu đi trong mắt nhấp nháy tinh quang chói lóa.

21. Chương 21

Bàn xong hết công chuyện rồi, Bạch Trạch nghĩ cũng đã đến lúc nên nói lời cáo từ rồi đi. Hắn nhìn về con người đang tâm tình không tồi Lãnh Tĩnh ở trước mặt, tuy rằng vẫn là mặt mày không biểu tình, cứng một cục, nhưng hắn vẫn cảm giác được y là đang có tâm tình rất tốt nga. “Tôi không quấy rầy anh nữa, tôi đi trước. Cuối tuần này anh có rảnh không?” Hắn cần phải đi về hảo hảo ngâm nghĩ lại a, hẹn y đến bàn bạc thêm chút chuyện cụ thể rõ ràng hơn cũng được.

Một ánh mắt sắc bén bắn qua chỗ hắn, mang theo ý hỏi, “Cậu có chuyện gì sao?”

Hắn buồn cười. Có việc gì đâu chứ? Nếu có thì cũng là việc hắn phải đi về thôi, “Không có, tôi hôm nay được nghỉ. Anh cứ tiếp tục làm việc đi.” Hắn vừa nói xong, cũng liền đứng dậy.

“Ngồi xuống.” Nhìn thấy hắn đứng dậy muốn đi, Lãnh Tĩnh y đột nhiên phát lời nói ra khỏi miệng, đơn giản nghe thấy giống y chang là đang ra lệnh chứ chẳng có khác gì.

Bạch Trạch không thêm để ý đến ngữ khí của y thế nào, chỉ đơn thuần dừng lại, khó hiểu nhìn hắn, “Sao vậy?” Y không phải đang bận sao? Không phải lát nữa còn phải đi họp sao? Chẳng lẽ muốn giữ hắn ở lại uống trà nói chuyện phiếm đỡ buồn? Nghĩ đến mấy thứ này khiến hắn có chút buồn cười nha, nhin không được giương lên khóe miệng, cười một cái.

“Cười cái gì?” Lãnh Tĩnh vẫn mặt lạnh như cũ nhìn nụ cười nhạt nhạt trên mặt hắn.

“Không có gì, chỉ là tôi nghĩ, anh bảo tôi ngồi xuống không phải là muốn mời tôi uống trà nói chuyện phiếm đấy chứ?” khếp hờ lại đôi mắt nhìn hắn, miệng nở nụ cười.

Nhưng mà lần nữa ngoài dự kiến của hắn, ấy thế mà con người lạnh lùng không chút cảm xúc kia lại đứng lên, nhìn hắn, hỏi một câu thật gây sốc, “Cậu muốn uống cái gì?”

Y thực nghĩ muốn mời hắn uống trà? Nghĩ không ra người này có tính hiếu khách đến nhường này a. Bạch Trạch dừng cười trả lời y, “Nước khoáng hoặc là trà đi.” Uống đơn giản là được rồi. Nhìn sơ qua thì con người này không phải là thuộc loại người có thể chịu ủy khuất mình mà đi hầu hạ người khác, cho nên hắn không nghĩ muốn làm phiền đến mấy vị thư kí hay trợ lý của y ở ngoài kia đâu. Hắn nhìn đến một góc kia có nước uống, “Thôi để tôi tự đi lấy cũng được.” Hắn đứng dậy bước đi qua, tự động cầm lấy ly rót nước để ở góc phòng. Hắn có chút khát, liền ngẩng đầu lên uống thẳng cạn một ly.

Lãnh Tĩnh ánh mắt từ nãy giờ không hề rời người hắn một chút, nhìn hắn thực tự nhiên không chút khách khí xoay người đi lấy nước, thẳng người đứng ở phía đằng kia. Thân thể cao gầy thẳng tắp, lẳng lẳng ngẩng đầu uống nước, mi mắt thoáng hạ, cổ ngưỡn lên cao một chút, khi uống nước hầu kết nhẹ nhàng chuyển động lên xuống chậm chậm, đại khái là hắn có điểm khác nước cho nên động tác tốc độ tăng dần. Đầu chậm rãi ngửa về phía sau mang theo chiếc cổ có độ cong vừa phải tạo thành một hình vòng cung thon gọn. Lúc uống hết một ly nước rồi, trên mặt hắn không tự giác lộ ra chút biểu tình thật thoải mái thỏa mãn, chiếc môi có chút khô đi được làn nước ẩm ướt làm dịu đi mang về một vẻ hồng nhuận tươi đẹp vốn có ban đầu.

Mãi cho đến khi hắn quay đầu tiến về bên cạnh y, y mới đưa mắt nhìn thùng nước đặt ở góc phòng kia. Được, hai ngày trước thiết nghĩ nên tổng mi ra khỏi phòng, nhưng hôm nay nghĩ lại, thôi thì tha cho mi vậy. Lại đưa mắt nhìn sang cái ly vừa mới có vinh dự được hắn chạm vào kia đặt ở trên bàn, chắc, vành ly vẫn còn thực ướt át a.

Nhìn y không biết đang suy nghĩ cái gì mà ngốc trụ một cục, Bạch Trạch cảm thấy được thật khó có cơ hội được như hôm nay, liền lần tới, “Anh hiện tại không bận, vậy có muốn nói chuyện chút không?”

Lãnh Tĩnh không nói, chỉ là chuyển tầm nhìn sang hắn. Không nói chính là đồng ý a.

“Thiết nghĩ anh muốn biết tôi muốn hỏi anh cái gì có phải không?” Hắn lộ ra một bộ mặt tươi cười thực đậm chất ‘gian trá giáo hoạt’, mà Lãnh Tĩnh nhìn thấy hắn cười lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu, như

ẩn như hiện thì liền ngây ngất, “Tôi muốn hỏi anh, hiện tại một ngày ba bữa cơm anh tính giải quyết như thế nào?” Lãnh Dật đã xuất ngoại rồi, nói vậy hẳn càng cần phải để tâm đến người này nhiều hơn a.

Nhìn vẻ mặt hần trưng ra ngay một bộ ‘anh mau thành thật khai báo cho tôi’ kia, Lãnh Tĩnh cũng không có gì gọi là ngạc nhiên hay khó chịu gì cả. Y vốn là người không thích người khác truy hỏi y cái gì, nhưng mà không hiểu rõ tại sao đối với cái người đứng trước mặt đang có ‘thăm vấn’ y kia, một chút cảm giác bất mãn cũng đều không có, ngược lại còn cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác thực thích ý. Y thường đối với mấy chuyện xung quanh đều coi như không quan tâm, cứ để tự nhiên vượt qua, từ cha mẹ, sự nghiệp gì cũng đều như vậy, nhưng chính là bản thân y lại thực khủng bố, nào là mắc phải bệnh khiết phích, không thích chỗ đông người ồn ào, vậy thì mấy chuyện ăn uống y như thế nào giàn xếp? Cứ cho là đến nhà hàng ăn đi, nhưng mà đồ ăn của nhà hàng cũng chưa chắc là vừa ngon lại vừa dinh dưỡng, đối y mà nói thì ăn nhà hàng với ăn bánh mì sandwich cũng chẳng có khác gì nhau. Mỹ vị ở “Tây Phong” y còn ăn thực ít chứ nói chi là mấy chỗ khác. Nay coi như là bản chất ăn ít, thế cho nên trên thực tế, y cảm thấy được chính y cũng không có bực bội cơ thể mình cho lắm.

“Gọi nhà hàng đem tới là được” Lãnh Tĩnh trưng ra một nụ cười ‘không chê vào đâu được’. Y vẫn thường ăn bữa sáng cùng bữa trưa ở một nhà hàng nổi tiếng chuyên phục vụ tận nơi, cứ đến đúng giờ là sẽ đem món ăn đến công ty cho y, dù giá cả có hơi đắt một chút nhưng mà y coi như vẫn có thể ăn được, có bao nhiêu món đó cứ mỗi ngày đều xào qua xào lại, nhưng mà kệ, y cũng đúng giờ mà ăn thôi. Còn bữa tối cùng mấy ngày cuối tuần thì y thường đi đến “Tây Phong” ăn cơm, hoặc là cũng là gọi đồ ăn ngoài, đương nhiên tất cả đều phải là từ mấy nhà hàng nổi danh rồi. Y nói ra điều này chính là không muốn người am hiểu ẩm thực như hần đây còn có điều gì nghi ngờ a.

Bạch Trạch nhìn y đang một mặt dào dạt đắc ý thì liền nghĩ ngay đến ngày hội ngộ ở “Tây Phong” giữa hần và y ngày nào đó, khi đó y cô đơn một mình một bóng ngồi ăn cơm tối. Nhưng cũng hiểu được y tại sao không nói ra mấy điều này, mấy loại chuyện thế này đáng khoe ra sao? khoe ra chỉ tổ làm cho y á khẩu mà thôi a. Suy cho cùng, tổng tài ngày thơ y cũng có điểm đáng yêu ấy chứ.

“Vậy anh ăn có ngon miệng không?” Tung ngay vấn đề thứ hai vào cuộc, Bạch Trạch nhìn y, giống như một đứa trẻ đang há miệng chờ nghe chuyện vui vậy.

Mấy loại thức ăn chán ngấy kia thực chất là không mang lại cảm giác ngon miệng cho y, y vẫn thường thường vừa nhìn thấy là đã hết muốn đụng đũa rồi. Trớ lý của y đã từng hỏi qua y là có cần đổi nhà hàng hay không, nhưng mà y từ chối, bởi vì dù cho là có nhà hàng nào đi chăng nữa, rốt cuộc cũng là mấy món ăn làm như vậy mà thôi, sơn hào hải vị đối y cũng chẳng có thêm ý nghĩa..

Thấy y trưng ra một bộ dáng trầm mặc không nói gì, hần ít nhiều cũng có thể đoán được sự thật ít nhiều là như thế nào, thăm than một câu, bộ anh mắc bệnh kén ăn sao? Cũng không phải ngày đó lúc ăn cơm ở nhà hần, thấy y ăn cũng bình thường mà. Nếu vậy thì chính là mắc phải một loại bệnh tâm lý chứ không phải phụ thuộc vào thức ăn a. Ấy chính là xem ra y muốn có người ụy y ăn cơm thì y mới chịu a, cứ giống như một tiểu hài tử, tới giờ cơm thì phải chờ mẹ đấy. (nổ chút ^^)

Bất quá, thực đúng là ăn cơm một mình rất tĩnh mịch đi.

Kia trong một khu nhà cao cấp thật rộng, một người lặng lẽ ngồi bên cái bàn ăn thật lớn thật dài dùng bữa, dù là có rượu ngon món ngon thì cũng có được ý nghĩa gì đâu?

Bạch Trạch vừa chuyển mắt thì trong đầu liền phát ra một ý tưởng mới, liền cười đến lộ ra hai chiếc răng khểnh xinh xinh, “Tôi có một ý kiến này nha.”

Lãnh Tĩnh tự dưng cảm thấy thực căng thẳng, theo bản năng liền thấy hần tựa như lời hần sắp nói ra đây quả thực sẽ rất kinh khủng.

“Một người ăn cơm thực buồn chán a, chi bằng hai chúng ta cùng ăn chung?”

“Ăn chung?” Lãnh Tĩnh phun ra hai chữ này, làm cứ y như là hai chữ này thực y chưa từng gặp qua vậy. Đây là y có ý gì?

Bạch Trạch vẫn giữ nguyên tỉnh táo, càng nghĩ càng cảm thấy được hần thực đã đưa ra một chủ ý không tồi nha, tiện cả đôi đường, “Đúng rồi, về sau cơm chiều cả hai chúng ta sẽ cùng nhau ăn. Tôi thấy anh thường

ăn ở mấy nhà hàng kia, khẳng định là nấu không tồi a, anh một người ăn buồn, mà chỗ anh với chỗ bệnh viện của tôi cũng gần nhau, tôi buổi trưa sẽ tới tìm anh, vừa lúc cùng anh ăn cho vui, lại vừa giúp tôi đỡ ngán mấy món ăn trong căn tin bệnh viện. Còn buổi tối thì anh đến nhà tôi ăn, lần trước anh cũng nói tôi nấu ăn không tệ, dù sao tôi một người ăn cũng buồn, sẵn tiện anh đến, chúng ta cùng nhau ăn có phải hay hơn không. Như vậy chúng ta vừa ăn no đủ, vừa vun đắp thêm tình bạn, thật tốt quá đi chứ. Anh thấy thế nào?”

Hai mắt hắn mở to chớp chớp nhìn y, vẻ mặt giống như khấn cầu ‘đáp ứng đi mà đáp ứng đi mà’ vậy, không hề khác biệt.

Cơm trưa, cơm chiều, “Vậy bữa sáng thì làm thế nào?” Lãnh Tĩnh theo bản năng liền hỏi ra miệng.

Vấn đề y mới vừa hỏi ra thì liền thấy người trước mặt giống như càng thêm hào hứng, lông mi đều dựng thẳng cả lên, “Này có chút phiền toái, nhưng cũng là cách giải quyết tốt nhất a. Dù sao hai chúng ta cũng đi làm ở gần nhau, vẫn là cũng có thể cùng nhau ăn sáng. Mỗi sáng tôi sẽ làm điểm tâm, anh đi tới nhà tôi, hoặc là tôi mang đến nhà anh. Ân, nhưng tốt nhất vẫn là anh nên chạy đến nhà tôi là tốt nhất. Tôi làm điểm tâm xong mà lại còn phải mang đến nhà anh nữa, sợ sẽ trễ giờ làm mất. Còn vào cuối tuần thì không khó giải quyết nga. Dù sao hiện tại tôi cũng là bác sĩ riêng của anh, mỗi tuần sẽ đều đi xem anh một chút, lấy chút thời giờ giúp anh châm cứu, mát xa, vân vân, nhà tôi hay nhà anh đều được. Thiết bị trong nhà bếp của anh thực không tồi nha, tôi đến nấu chắc chắn sẽ rất tiện lợi đây, không cần phải sợ, hoặc là ra ngoài ăn cũng được...”

Hắn cứ như vậy thao thao bất tuyệt, nói không ngừng nghỉ, giống như là đang bày ra một kế hoạch cho một ngày mai tươi sáng hơn, trong mắt liền lộ ra tinh quang, tựa hồ cùng y ăn chung là một cảnh tượng hắn đã tràn ngập chờ mong bấy lâu nay rồi, thậm chí là quên mất vừa rồi là chính hắn nói, ‘Trong lúc khám bệnh, anh phải phụ trách thức ăn cho tôi’. Lãnh Tĩnh bất khả tư nghị nhìn hắn, thấy hắn nhiệt tình tăng vọt như vậy thì liền bất đắc dĩ, nhưng thực chất là cũng đã bị hưng phấn thái quá của hắn lây cho một chút, một loại cảm giác ngọt ngào từ từ trỗi dậy trong lòng y.

Vẻ mặt hưng phấn của hắn thực đẹp, gương mặt trắng nõn ửng lên một tầng đỏ ửng nhẹ nhẹ, vương một vài giọt mồ hôi tinh tế phía trên từ từ chảy nhẹ xuống dưới. Một lúc sau hắn nói cả nửa ngày rồi mới phát giác ra Lãnh Tĩnh cư nhiên nãy giờ một mực dõi theo hắn, chấp nhận hay không cũng không nói tiếng nào, hắn liền không khỏi có chút ồ ồ, nhưng vẫn là không muốn buông tha cho loại ý tưởng tuyệt vời này của hắn, cho nên vội vàng hỏi y, “..... Anh thấy thế nào?” Chờ đợi, chờ đợi câu trả lời của y, tràn ngập hi vọng.

Lãnh Tĩnh không nói, chỉ là chuyển tầm mắt, hạ nhẹ hàng mi xuống, thẳng nhiên nói, “Chuyện tôi ăn cơm hay không rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên!” lời thốt ra chắc chắn như đinh đóng cột nha, “Anh mỗi ngày đều phải ăn no tôi mới thấy được.”

“Vì cái gì?” Y ngẩng đầu, tâm có chút hơi căng thẳng. Y nhìn hắn, muốn nghe một câu trả lời rõ ràng từ hắn.

Bạch Trạch có chút cả kinh, đối với câu hỏi y đặt ra mà mở lớn mắt đầy kinh hãi. Vì cái gì ư? Bởi vì y là bằng hữu của hắn sao? Hay là vì hắn là bác sĩ riêng của y? Trừ những thứ này ra, tựa hồ như còn có một nguyên nhân gì đó, hắn không biết, hắn có chút ngắc ngứ, tim bỗng chốc đập nhanh không ngừng. Hắn bắt đầu cảm thấy bối rối, nghĩ muốn có một đáp án cho y, nhưng lại càng muốn cho mình một cái đáp án rõ ràng hơn.

Tâm đột nhiên nhảy loạn như vậy, làm cho tim hắn đột nhiên trống rỗng ——

“Tôi nghĩ muốn tốt.”

Ăn được, ngủ ngon, tâm tình tự nhiên sẽ tốt.

Trong một thoáng nháy mắt hắn nói ra câu này, hai người đồng thời sửng sốt, giống như sợ hãi phải nhìn thấy người đối diện, thật lâu không nói thành lời.

Thật lâu sau ——

“Tôi đáp ứng cậu.”

22. Chương 22

“Vậy là đã định rồi nha, buổi tối tới nhà tôi ăn cơm.”

Hắn lúc gần rời đi cười tươi vô cùng sáng lạn, thanh âm vui vẻ của hắn giống như vẫn còn lưu lại đâu đây trong căn phòng rộng lớn.

Trên bàn vẫn còn bản báo cáo quản lý thị trường, y cầm lên bản báo cáo thật dày kia, mở ra nhìn hai trang, nhưng rốt cuộc là rơi vào trong thất thần, căn bản là không biết trên mặt giấy kia là viết cái gì. Y đem tâm mắt nhìn bản báo cáo trên tay, chau mày lên —— Từ khi nào thì bắt đầu, tại sao một bản báo cáo không mà lại dày đến như vậy, bộ nghĩ y rảnh rỗi lắm hay sao chứ? Y gọi trợ lý vào, ra mệnh lệnh, “Về bảo cậu ta làm lại cho tôi!”

Một câu nói như vậy thôi, quản lý đáng thương lại phải tăng ca đến đêm khuya.

Khi mở cửa ra, cảm giác vẫn giống như lần đầu tiên đến chơi nhà hắn, hắn vẫn trên người mặc bộ tạp dề đang bận rộn nấu nướng. Hắn nhếch lên khóe miệng hướng y nở nụ cười, bên miệng hình như còn có dính một chút tương thì phải nga?

Bạch Trạch không nghĩ tới y sớm như vậy đã đến rồi, hắn còn chưa có làm xong cơm tối đâu. Aizz, làm lão bản thực là một công việc không tồi nha, không có khái niệm muộn sớm, chính là khi nào muốn về liền về a.

“Anh tự nhiên đi, tôi đi nấu cơm. Trên bàn còn có trà hoa quả, tủ lạnh có đồ uống, anh muốn dùng gì thì cứ lấy.” Hắn ở trong phòng vừa nấu vừa bảo hắn tự nhiên. Tính ra thì y cũng là lần thứ ba đến đây rồi, hắn là cũng đã có chút quen thuộc đi.

Lãnh Tinh rót trà, đi đến tựa vào cửa phòng bếp nhìn hắn nấu nướng, yên lặng không nói gì.

Bạch Trạch quay đầu nhìn y một cái, người này..., “Nơi này khói dầu, anh không sợ bám mùi sao?”

Y vẫn không nhúc nhích, chỉ là thần nhiên trả lời, “Không có việc gì.”

“Đúng rồi, anh có không thích ăn gì hay là kiêng kị món gì không?” Nghe Lãnh Dật nói qua y rất khó hầu hạ, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, về sau hắn mới dễ dàng làm việc với y a.

Lãnh Tinh nghĩ nghĩ, “Đừng quá nhiều dầu mỡ, đừng quá ngọt.”

“Ha hã, chúng ta đây quả thật khẩu vị gần giống nhau nha. Tôi cũng không có thích ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ hay quá ngọt, hơn nữa hai loại này đối với cơ thể không tốt lắm. Vậy có cái gì anh không thích ăn hay không? Tỷ như cà rốt, hành, tỏi, vân vân gì đó, có hay không?”

Không cần nghĩ ngợi, “Cũng đều không thích.”

“A?”

“Có mùi, cũng không thích.” Y không hề có chút gì gọi là che dấu sự ghét bỏ hiện lên trên mặt cả a.

“...” Người này quả là quá kén ăn đi, “Vậy đây là củ cải, cá tẩm*, có ăn được không?” Hắn chưa từ bỏ ý định, chẳng lẽ một chỉ cần có một chút mùi y đều không ăn được?

“Không được.” Y vẫn nhíu mày, lại từ chối, một chút thương lượng cũng đều không có.

Thật là đau đầu a, haizzz. Bất quá hắn trầm tư một chút, này cũng không phải là không có cách giải quyết. Hắn không thích mấy thứ có mùi, vậy thì hắn đem món canh có chút tanh nồng này khử mùi đi là được rồi. Lại cảm thán vị giác của y thật là ‘bậc thấp’ quá đi, cứ y chang một tiểu hài tử không thích cái này không thích cái kia chả khác một li, trong đầu không khỏi hiện lên bốn chữ ‘to đầu lớn xác’. Y rốt cuộc xoay người rời đi, đi đến bàn ăn bên cạnh ngồi xuống, bộ dạng im lặng chờ đợi tới giờ ăn cơm.

Khi hắn đi ra thì nhìn thấy y một bộ dạng chờ đợi cơm tối thì không khỏi mắc buồn cười — mặt chẳng có chút thay đổi, nhưng lại giống y như rằng ngồi chờ sung rụng. (k rõ, ta đĩa đại)

Bới một chén cơm đưa cho y, hắn thực tự nhiên mở miệng ra lệnh, “Ăn hết”, sau đó cũng bới cho hắn một chén như vậy, này lượng vừa đủ không ít không nhiều, ăn cơm chiều cũng không cần ăn cho no quá, dù sao cũng còn ăn đồ ăn nữa.

“Tôi làm cơm khẳng định là không có tinh xảo như ở ‘Tây Phong’ nấu, nhưng khẳng định đủ dinh dưỡng nha. Anh ăn thấy thích món nào thì có thể nói cho tôi, tôi sẽ nấu cho, bất quá là phải ở trong tầm khả năng của tôi thì mới được.” mấy thứ cung đình này nọ, long can phượng đảm gì đó, hắn xin bắt lức a.

Lãnh Tinh nhìn đồ ăn trên bàn quả là có đơn giản, chỉ có ba món nhỏ, nhưng có màu sắc tươi sáng, còn có bốc lên hơi nóng vừa mới nấu xong. Nhất thời y cũng có chút sợ sệt, “Àn, mấy món này người làm...” Cá muối vậy cá gì đó y cũng không thích ăn, mà mấy thức ăn trên bàn nhìn qua làm y cảm thấy là mấy món thông thường, nhưng mà... liếc mắt qua món kia, này y không thích, y không ăn được.

Bạch Trạch không phải là không nhìn thấy bộ dạng y đang chần chờ nhìn bát canh kia, hắn làm bộ như là không có biết chuyện gì, mời y, “Nếm thử món canh này xem, ngon lắm đấy”, miệng nói, tay múc cho y một chén nhỏ, đưa tới trước mặt y.

Lãnh Tinh trừng mắt nhìn chén canh nóng trước mặt, lại đưa mắt nhìn tô canh lớn ở phía kia tỏa ra một mùi vị chua chua. Y cứng đờ mở miệng, “Tôi không thích ăn canh cá tẩm” thanh âm phát ra có chút chần chờ.

Ý của y là muốn cự tuyệt không ăn, mà hắn cũng không có giận, “Cá tẩm này tôi cũng có điểm không thích. Đây là nấu canh cùng với củ cải mà ra. Tôi dùng củ cải trắng cùng thêm vào chút giấm đem đi ủ, ít nhất hai ba tháng sau mới có thể dùng ăn, tuy rằng nói đây là củ cải, nhưng cũng không phải (ý là ủ rồi thì k còn là củ cải nữa)” Nhìn y bộ dạng đang chú ý lắng nghe, thế nên hắn tiếp tục giải thích, “Cá tẩm như thế này gọi là chàng nghịch **, so với cá tẩm bình thường thì thể so sánh, thịt ngọt hơn rất nhiều, hương vị ngon mà mỡ cũng ít. Khi nấu lên rồi sẽ trở thành món ăn bổ trung ích khí vào mùa hè rất tốt, tiêu thực kiện vị a. Chàng nghịch vốn không có cái gì không tốt, cùng củ cải ngâm chua nấu canh chẳng những không có mùi tanh mà còn tỏa ra mùi thơm ngát, củ cải cũng làm tăng thêm cảm giác ngon miệng nữa. Tôi nói anh thử một ngụm xem sao, nếu anh thực sự không thích, tôi một mình sẽ ăn hết. Bất quá cá tẩm này cả bệnh viện tôi ai cũng thích, một đĩa nhỏ cũng có thể ăn hết cả một con đấy.” Ý hắn là nói, anh chẳng lẽ ngay cả một đĩa nhỏ cũng không bằng sao?

Thấy hắn mở miệng nói đạo lý này nọ rõ ràng, rõ ràng là có ý muốn y ăn thử canh hắn nấu mà. Y luôn nói là không thích cá tẩm cũng không có gì không đúng, cũng chưa bao giờ muốn ăn thử, nhưng mà thấy bộ dạng hắn nói như vậy, y cuối cùng cũng cố thử uống một muỗng, àn, đúng là ngon mà mát, cũng không có ngán như mấy món canh thường. Thế cho nên hắn tiếp tục uống một muỗng lại thêm một muỗng, cuối cùng uống sạch cả chén.

Hắn vừa lòng nhìn y vừa mới cầu nhàu lên xuống bây giờ ngoan ngoãn uống hết chén canh, lại làm bộ vô tình gấp thêm vào chén trống rỗng y vừa uống xong một miếng thịt cá, tự nhiên mà mở miệng nói, “Nếm thử xem, rất tươi, chúng ta hôm nay phải ăn hết nó nha, bằng không ngày mai sẽ không ăn được nữa” — này là nên nói được một tác lại tiến thêm một bước a.

Lãnh Tinh không còn gì để nói với hắn, bộ hắn nghĩ là đang uy tiểu hài tử sao? Trong lòng có chút nổi lên tức giận nho nhỏ nhưng mà khi nhìn đến bộ dạng thần tình vô tội của hắn thì bao nhiêu bực tức nó cũng muốn trôi tuột đi, đành phải gấp thịt bỏ vào trong miệng. Giương mắt nhìn xem một bộ biểu tình thực vui vẻ của hắn, lại có ẩn ý không cho mở miệng cái gì, cứ như vậy tiếp tục gấp cá để vào trong chén y, bắt y ăn hết. Aizz, tuy rằng không thích, bất quá ăn cũng ngon.

Hai người cùng nhau ăn cơm, thỉnh thoảng có nói một hai câu, một lúc sau liền ăn xong buổi cơm tối, đồ ăn trên bàn cũng ăn gần như sạch sẽ hết tám chín phần. Ăn xong rồi, hắn lưu loát dọn chén bát, mà Lãnh Tinh ở phía sau cũng không tự giác liền đi theo phía sau hắn, nhìn hắn không chuyển mắt, tựa như là việc hắn đang làm thực rất mới mẻ trong mắt y vậy.

Lại lần nữa xoay người, hai người suýt chút nữa đụng vào nhau. Bạch Trạch mỉm cười hỏi y, “Đại tổng tài,

anh đi phía sau tôi là muốn giúp tôi sao?” Hấn thật đã nghĩ muốn sai y làm vài việc, nhưng mà hấn biết y không phải là Lãnh Dật, không phải thực dễ dàng sai bảo. Hơn nữa chính là nhìn y mặc áo sơ mi xanh nhạt, hai bàn tay lại không quen làm việc nhà, sợ y giúp thì lại càng thêm vất vả cho hấn thôi.

Biểu tình cổ quái nhìn hấn một cái, y rút cuộc quay người về sô pha uống trà.

Xong hết mọi việc, Bạch Trạch cầm trên tay tách trà, tựa người vào sô pha bên cạnh, biểu tình thích ý nói với y, “Ngày mai anh tiếp tôi đi. Chúng ta trước tiên đi siêu thị mua đồ ăn, sau đó về nhà anh. Phòng bếp nhà anh có nhiều thiết bị hiện đại như vậy nhưng bên trong cái gì cũng không có, chúng ta mai đều mua về đầy đủ đi, về sau mới có thể dùng được a.” Nghĩ nghĩ, lại nhìn y, “Anh giàu như vậy hấn một chút rảnh rỗi cũng có thể có chứ, ít ra phải giúp tôi một chút, bằng không tôi một mình vội vã lo không xuể đâu. Chúng ta ngày mai ăn bánh chèo đi. Anh thích ăn bánh nhân gì?”

Lãnh Tĩnh chỉ thấy đôi mắt hấn nhìn thẳng vào mắt y, sáng ản tinh khôi. Bên tai truyền đến một chút thanh âm của một bài hát từ bên ngoài cửa sổ ——

Nước trái cây chia em một nửa

Yêu nhau cùng nhau chia sẻ

Không ngại đường xa, đường núi gặp ghềnh

Nước trái cây chia em một nửa

Yêu nhau chia chiếc áo sờn

Đêm nay anh cùng em sẽ chỉ còn lãng mạn

Cùng nhau chia sẻ suốt đêm dài.

*: QT viết là “vị chết” mà edit thành không có vị thì k đúng, tra từ điển thì vị = cá tẩm, cho nên ta suy ra vị chết=cá tẩm chết => cá tẩm =))

**: Chàng nghịch: ta thực k biết edit như thế nào a =__=

23. Chương 23

Lãnh Tĩnh sáng hôm sau đúng chín giờ đến đón Bạch Trạch, mà theo như lời Bạch Trạch nói ngày hôm qua chính là ‘chúng ta nên đi sớm một chút mới ít người’. Kì thật y đã vốn có thói quen ngủ nghỉ, mỗi sáng đều cứ đúng bảy giờ là mở mắt, ấy thế cho nên hôm qua y có hỏi qua hấn y có thể đến sớm một tẹo được không, vậy mà cư nhiên hấn liền bảo ‘sớm quá, tôi dậy không nổi’. Chính là như vậy.

Bạch Trạch sống ở khu dân cư đông đúc, gần đó liền có một siêu thị lớn, hấn vẫn là thường đến đó mua đồ dùng này nọ. Thời điểm y đến nhà hấn, hấn dường như vẫn còn ở trong mộng chưa có tỉnh, lúc mở cửa xe còn ngáp dài ngáp ngắn vài cái. Aizz, ngày hôm qua tiếp y xong cũng đã muốn đến khuya, tuy rằng sau đó lập tức leo lên giường ngủ nhưng mà như vậy cũng không thể tính là đủ giấc cho hấn a.

Lãnh Tĩnh một bên nhìn bộ dạng hấn nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng, lẩn thẩn lẩn thẩn, dọc đường cứ cúi đầu gật gù, mặt ỉu xiu như cái bánh bao chiều làm cho y nhìn cảm thấy quả thực thú vị đi. Lúc tới siêu thị, quả nhiên là không có nhiều người như lời hấn nói. Hấn sau đó cư nhiên lấy tay chỉ chỉ vào xe đẩy hàng ở chỗ lối vào, ý bảo y đi đến đó lấy xe đẩy ra giúp hấn. Hai người cần phải mua thực nhiều đồ, không có xe là không thể được a.

“Này....” Y chần chờ đứng chôn chân một chỗ không nhúc nhích, lại nhìn xung quanh, lại nhìn chiếc xe đẩy. Hấn cư nhiên giả mắt diếc tai ngơ không để ý đến ý của y?

Y đứng nhăn nhó một cục ngay cửa làm cái gì vậy a? Hấn bây giờ mới chịu nhìn xung quanh một chút, haizz, giờ mới sáng tỏ ra y là đang chần chờ cái gì, người này, chính là y đang mất cỡ. Xung quanh khu vực

để xe đẩy hiện tại đều là mấy thúc thúc lớn tuổi người đứng người ngồi, người qua người lại. Y đưa mắt nhìn tới nhìn lui, lại chẳng thèm nhìn cái xe đẩy— người này, đến siêu thị mà còn làm bộ tổng tài đại nhân làm cái gì?

Hắn buồn cười hừ nhẹ một tiếng, đúng là không thể trông cậy vào con người trước mặt này a, thế cho nên hắn bắt đắ dĩ tự mình lấy xe đẩy đi trước. Y chậm rãi nâng bước chân đi theo sát hắn, ngây ngô nhìn cảnh tượng xung quanh tựa hồ giống như rất mới lạ, tám phần là bình thường y rất hiếm khi đến nơi như thế này đi.

“Uy, anh chưa tới siêu thị lần nào sao?”

“Đã từng.” bắt quả chưa có đi vào, trong lòng y tự nói thầm như vậy. Y như thế nào lại cần đến loại nơi như thế này chứ? Mấy nơi như vậy chủ yếu là bán đồ dùng hàng ngày, mà mấy thứ này nếu không có người giúp việc mua thì Lãnh Dật mua, nếu không nữa thì trợ lý của y cũng giúp y mua, mọi thứ cần dùng hàng ngày của y, tóm lại là y không cần quan tâm. Còn nữa, y vẫn luôn chán ghét mấy nơi đông người ồn ào, đừng có nói là y không có thời gian đi mà ngay cả khi rảnh y cũng chẳng có muốn đi.

“Nga? Vậy anh tới đây làm gì?” Hắn tự nhiên cảm thấy tò mò nha, người này không giống là sẽ đến siêu thị mua đồ đâu.

“Tiện đường đi ngang.” Câu trả lời phát ra khỏi miệng giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi kêu ken két, bộ không tới siêu thị là chuyện kì quái lắm sao?

“Ha ha” Hắn cười như điên, chẳng thể nào mà khép miệng lại được a, “Được rồi, hôm nay tôi sẽ niệm tình làm hướng dẫn viên của anh, cho anh tham quan nơi này một chút.” Thấy khuôn mặt y đen một cục, hắn chỉ có thể nhin cười thôi. Không nên chọc y tức giận a – con thỏ tức giận cũng sẽ cắn người, mà y, nói không chừng giận quá đi về thì khổ cho hắn lắm.

Bạch Trạch một bên đẩy xe một bên lựa chọn đồ này nọ, vừa ý thì bỏ vào trong xe, tuy nhiên cũng rất kĩ càng nhìn xem hạng sử dụng, nếu mà gần hết hạng rồi thì rút cuộc vẫn là bỏ xuống không có lấy. Xe đẩy đi qua một đường cũng nhanh chóng đồ để gần đầy xe. Khi đến chỗ tủ lạnh siêu thị, hắn quay đầu lại hỏi y, “Anh có uống sữa không?”

“Không.”

Một trăm linh một lần xem nhẹ lời nói của y, hắn cứ nhiên cố ý lấy bình sữa bỏ vào trong xe. Thấy y mặt tự nhiên đen xì, hắn trong lòng liền cười thầm hóa giải vài ba câu, “Sữa rất tốt cho cơ thể, vẫn là mỗi ngày nên uống một chút.”

“Vậy cậu vì cái gì muốn hỏi tôi trước?” Mỗi lần y nói không, hắn lại nghe thành có, tự tiện mua.

Hắn thần tình rạng rỡ nhìn y, tự nhiên trả lời, “tôi muốn xem thử anh rút cuộc có bao nhiêu tật xấu.” Nhìn thấy đầu y sắp bốc khói, azzzz, núi lửa sắp phun trào a, hắn nhanh chóng liền trấn an y, “Đừng nóng đừng nóng a, mấy thứ này tốt cho anh cho nên tôi mới mua chứ, nếu không tôi mua làm gì?”

Y chưa từng bị bắt đắ dĩ như vậy lần nào đâu, muốn tức giận mà tức giận không được, muốn mở miệng mắng lại mắng không ra. Trên mặt vừa hiện lên tầng mây đen sắp sửa sấm chớp ùng ùng thì người bên cạnh liền buông lời nhỏ nhẹ vuốt ve y, khẽ xoa xoa cánh tay y, ánh mắt đen lấy mê hồn nhìn y, vừa nói vừa có chút khẩn cầu làm nũng làm cho y bao nhiêu buồn bực trong lòng đều theo gió cuốn đi sạch rảo không còn một tẹo.

Nhìn mây đen hóa thành mây trắng trắng, hắn trong lòng liền cười trộm. Azzzz, kì thật y cũng chẳng có đáng sợ cái gì, chỉ là hơi bị lạnh lẽo thôi.

Mua hết những thứ cần mua, cuối cùng là đi đến tính tiền. Trên xe chất đầy hàng hóa thiếu điều muốn rớt xuống khỏi xe, mà y đứng một bên học theo cách hắn đem đồ chất lên bàn tính tiền thì cũng bắt chước làm theo, xong rồi móc ví lấy ra thẻ tín dụng, “Tôi đi trả tiền”. Mặt y hiện tại đen như đáy nồi cơm cháy, thanh âm lãnh khốc, hắn tự nhiên biết lúc này là không cần cãi y a, thế cho nên gật gật đầu đồng ý.

Aizz, hắn có vấn đề mới đi dành tính tiền với y a.

Đại khái là khi nãy y không chịu đẩy xe, nhưng mà giờ thấy hắn đẩy xe quả thực vất vả cho nên lúc chắt đồ vào trong thùng xe, y liền mở miệng nói một câu nghe thực hâm mộ y a, “Tôi giúp cậu”, nói xong rồi thì không cho hắn giúp, y một mình đem gói to gói nhỏ ném vào trong thùng xe. Ném mạnh quá, ấy thế cho nên vài thứ trong bọc lăn ra bên ngoài, rồi cuộc nhìn vào thùng xe y chang bãi rác!

Về đến nhà rồi y cũng thực chịu khó xách mấy bịch vừa lớn vừa nặng mang vào nhà bếp hộ hắn, trong lòng hắn liền nổi lên một cảm giác ngọt ngào không nói nên lời. Hắn đi phía sau nhìn bóng dáng cao gầy của y, kì thật người này cũng thực biết cách săn sóc người ta đó chứ.

Bắt đầu làm việc, lời nói cũng ít dần đi.

Nhà bếp ở nhà y rất lớn, đủ chứa hết đồng nguyên liệu nấu ăn mua từ siêu thị nào thịt nào quả nào củ nào gia vị đồ uống. Bắt đầu xắn tay áo mặc tạp dề chuẩn bị làm cơm trưa. Hắn tay chân lạnh lẽo, làm cái gì cũng gọn cũng nhanh, mà y đứng một bên cái gì cũng không giúp được, chỉ có thể trợ mắt gió ra nhìn hắn nơi này sờ sờ, nơi kia đụng đụng, lấy mấy thứ để dưới sàn chắt gọn gàng ngăn nắp vào chỗ nó nên ở, tủ lạnh cũng nhanh chóng được chất đầy các ngăn. Rồi cuộc xong rồi thì nhà bếp trong tích tắc liền trở nên trống rỗng bóng loáng như lúc ban đầu. Mà hắn cũng thật, tay làm miệng cũng hoạt động, một bên dọn đồ một bên còn mở miệng liên miên cần hắn đối y nói cái gì mà ‘sữa cất trong tủ lạnh, mỗi ngày anh nên phải uống một chút’ rồi còn có ‘bánh bích quy để ở trên này, anh không nên ăn nhiều, nếu đói thì chỉ cần ăn hai cái là được’. Haizz, nói nhiều quá. (ta đĩa)

Trong lòng y bất chợt có một cảm giác kì lạ dâng trào. Trong trí nhớ vốn có của y chưa từng ai đối y nói ra những lời đầy quan tâm như thế này. Mấy lời này của hắn chẳng qua chỉ là khuyên nhủ hắn nên như vậy chứ không phải là ép buộc, bất quá y lại nhất nhất ghi tạc vào lòng.

Bạch Trạch quả nhiên thực hiện lời nói ngày hôm qua muốn y giúp hắn làm phụ bếp. Lúc làm vẫn thản, hắn một bên bắt y đứng đó để hắn dạy cho y, đầu học tay làm song song. Sau đó hắn mới từ từ phát hiện ra, tuy rằng y lúc đầu có chút chần chừ, thật lâu không có động tay mà chỉ đứng một bên nhìn hắn, mãi tận lúc lâu sau mới có thể lĩnh thụ được một chút môn đạo. Mặc dù y làm tốc độ không mau nhưng chính là vẫn làm ra được cái bánh, hình dạng cũng giống cái bánh chèo, không đến nỗi ‘quá tàn nhẫn’ a.

Bạch Trạch thấy y quả thực là một đồ đệ thông minh như vậy, nhện không được lấy ngón tay dính bột mì chọt chọt vào mặt y, thiết tình mở miệng khen y, “Anh làm bánh cũng được lắm nha, so với tôi làm lần đầu tiên còn tốt hơn rất nhiều. Hay là hai đứa mình mở một quán bán bánh chèo đi, thấy thế nào?” Hắn nở nụ cười tủm tỉm nhìn y. Chỉ một câu nói đùa, nhưng cả hai người đều chìm vào trong đó.

“Phải không?” Y nhìn hắn, còn có chút khó hiểu nghiêng đầu, lại còn thật sự hỏi lại hắn.

Lời hắn nói ra vốn chỉ là vui đùa một chút, ngờ đâu lại bị y hỏi lại như vậy thì cảm thấy có chút thẹn thùng. Hắn làm gì có ý trù ẻo gì đâu chứ, “Tôi chỉ hay nói giỡn vậy thôi, anh đừng có giận, Lãnh thị của anh đâu có thể tùy tiện đổ bể chứ. Bất quá...” Thanh âm của hắn có chút thấp đi, hắn có chút nhũn mảy nghĩ nghĩ gì đó, đột nhiên lại nói, “Bất quá nếu nó thực có bị như vậy thì cũng chẳng sao cả. Đối với tôi mà nói, anh vẫn là Lãnh Tĩnh, tôi vẫn sẽ mãi là bác sĩ riêng của anh, mãi mãi không thay đổi.”

Thịch thịch —

Y sao nghe tim mình bỗng dưng đập mạnh...

24. Chương 24

Trời đã bắt đầu nóng lên, mùa hè thoáng chốc chiếm mất chỗ của mùa thu, hiện tại đã là tháng sáu rồi đây. Kể từ ngày Bạch Trạch ăn chung với Lãnh Tĩnh cũng đã muốn được nửa tháng, hắn dần phát hiện được một điều, kỳ thật y không phải là người kén ăn cái gì, chỉ có mỗi hành với rau họ là trăm phần trăm không thể ép y ăn được thôi, còn mấy cái khác chỉ đơn thuần là tại y không thích ăn, chứ nếu cố dụ dỗ dùng trăm phương nghìn kế dụ y ăn, y nhất định vẫn có thể nuốt trôi. Đối với hắn hiện tại mà nói, đến lần bốn mươi tám của Lãnh thị vào mỗi bữa trưa thứ hai đến thứ sáu, cùng tổng tài ăn cơm chính là một loại thử nghiệm thực mới mẻ số một. Chỗ nhà hàng mà y gọi thức ăn quả nhiên là một nhà hàng thực nổi tiếng, đồ ăn vừa tươi lại vừa ngon, trình bày cũng thực bắt mắt, hắn mỗi bữa đều ăn thực no nê. Mà cái người kia lúc đầu

nghe hần bảo nên ăn nhiều vào thì lại không chịu nghe, nhưng chính là tại hần ăn thực nhiều, ấy thế cho nên y ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, so với mấy lần trước kia thì có thể nói là ăn nhiều hơn, mỗi món cũng đều nếm thử qua một chút.

Hần hiện tại cảm thấy hần cùng y chính là một đôi bạn ăn cơm chung đúng chất. Y rất ngoan ngoãn nha, cứ đúng giữa trưa là ngồi chờ hần đến cùng nhau ăn cơm, tối thì đến nhà hần báo danh, mỗi ngày đều tôn trọng mấy lời khuyên của bác sĩ là hần đây là không nên kiêng ăn, phải có thói quen ăn cơm đúng bữa, mà hần cũng rất kiên định lập trường làm bác sĩ của hần, không thêm quan tâm đến sắc mặt y thay đổi như thế nào hay là lãnh khí xung quanh tại sao lại đột nhiên có chút tăng mạnh, vẫn là bắt y ăn đủ bữa, đúng giờ đúng lượng không xê dịch một chút. Khi ăn hai người cũng có nói chuyện dăm ba câu đơn giản, nhưng vẫn là thường thường hần nói ba câu thì y trả lời một câu. Mà trước lúc ăn hay là sau khi ăn cơm xong, y đại đa số là cũng rất nghe lời chỉ đạo của hần, cũng biết giúp hần dọn chén ra hay là thu thập chén vào. Sự thật chứng minh, việc rửa chén là một loại việc làm cũng cần rất nhiều kĩ thuật lao động, cứ nhiên không phải ai cũng thích hợp để làm công việc rửa chén a, mà y chính là một ví dụ điển hình. Có một lần y nhờ tay làm rơi cái chén xuống thêm vỡ nát bấy, y lại đứng đó ngây ra nhìn bàn tay mình, sau đó lại nghiêm mặt, mờ mịt gơ tay trống rỗng hướng hần nhìn lên, ý muốn bảo ‘tôi không biết tại sao chén rớt khỏi tay tôi a’.

Lại nói, đáng nhắc đến chính là cậu trợ lý tổng tài tên Lâm Dịch kia, người đầu tiên bị đơ khi nhìn thấy hần và y cùng nhau. *

Lần đầu tiên nhìn thấy hần với y ăn cơm cùng nhau, cậu trăm phần trăm là bị sốc nặng. Thử nghĩ xem, đây chính là phòng tổng tài nha, bên trong lại là tổng tài đại nhân mặt đen mọi lúc mọi nơi đang cùng ăn cơm vui vẻ với một người nam nhân trẻ tuổi cười nói liên thanh, chuyện này mà đồn ra ngoài chắc chắn sẽ thành tin dật gân nóng sốt nhất trong năm chứ chẳng chơi, không bị dọa sốc mới lạ. Trong đầu cậu, ‘cười nói nhộn nhịp’ không hề có thể áp dụng lên trên người tổng tài nhà cậu a. Kỳ thật lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, cậu đã nghĩ mình làm việc nhiều quá nên hoa mắt thôi, nhưng mà ngày nào cũng như ngày nào, rốt cuộc một tuần trôi qua, cậu chuyển sang tự nghĩ chính mình chắc mắc bệnh mộng du ban ngày mất tiêu rồi. Nên đi khám gấp! (ta đĩa)

Tối thứ tư lúc y đến nhà hần thì cửa không khóa, y chỉ đẩy nhẹ thì cửa liền mở ra, thế cho nên y vẫn như mọi ngày bước vào thay dép lê. Nhìn thấy đồ ăn đã bày sẵn trên bàn mà phòng khách lại chẳng có ai, đang muốn mở miệng hỏi ‘có ai không’ thì lại nghe được âm thanh truyền đến từ trong phòng tắm, “Lãnh Tĩnh anh đến đó hả?”

“Ân.”

“Anh ăn cơm trước đi, tôi tắm cho Hoa Hoa cái đã.” Thanh âm của hần truyền ra có chút bất đắc dĩ. Hoa Hoa là một con mèo lười hoạt động, lông vừa xù mà còn trắng phóc, hôm nay không biết nó mắc chứng gì mà ra ngoài xong lại mang một thân bùn đất trở về. Bản thân nó cũng thấy khó chịu mà cọ cọ, quào quào lông, rồi cứ lẩn qua lẩn lại trên nền nhà không ngừng. Hần đang nghĩ chuyện này thì nghe được tiếng dép lê lẹp xẹp đi tới gần chỗ hần, quay đầu lại thì thấy y đứng bất chéo tay trước ngực, dựa vào cửa quan sát hần.

“Tôi làm gần xong rồi.” Hần mặc trên người bộ đồ bằng nhựa dài ngồi trên ghế nhỏ, vừa cùng y nói chuyện vừa động tay xoa xà phòng lên trên người Hoa Hoa béo ú kia, từ trên xuống dưới nó dính toàn bọt xà phòng, nhìn qua giống như một quả cầu trắng tinh bằng bong bóng xà phòng vậy, tròn vo vo. Lỗi tại nó thỉnh thoảng hạ xuống, hai mắt thực thoải mái mà nheo lại, mấy sợi râu mép cứ liên tục vểnh lên rồi vểnh xuống.

Một người một mèo cứ thế tiếp tục.

“Nó sao không động?” Y có chút ngạc nhiên hỏi, không lẽ con mèo này là đang hưởng thụ? Động vật trong ấn tượng của y là đều không thích nước mà.

“Ha hã, nó đang hưởng thụ đấy, xem mắt nó đều mê mị hết cả rồi.” Hần nhìn mặt y một mặt bất khả tư nghị như vậy mới giải thích, “Nó mới đẻ được không lâu thì tôi đã nuôi nó rồi, từ nhỏ đều cho nó tắm rửa cho nên dần thành quen, chỉ cần không cho nước vấy vào mắt nó thì nó sẽ thực ngoan, sẽ không quậy đâu.”

Lãnh Tĩnh gật đầu một chút tỏ vẻ đã hiểu ra rồi, lại nhìn cái mặt đầy hưởng thụ của con mèo béo kia thì tránh không khỏi nhúm lại mày. Y lui ra ngoài, thực tình là trong lòng nảy lên cảm giác không thoải mái a.

Y đối với mấy động vật này nó đều không có hảo cảm, đặc biệt là cái con mèo này càng không hảo cảm gấp mười.

Mặc dù hắn có nói là ‘gần xong rồi’, nhưng rốt cuộc chờ hắn tắm xong cho Hoa Hoa rồi xấy khô cho nó xong thì cũng tốn không ít thời gian. Lúc hắn ôm Hoa Hoa ra khỏi nhà tắm thì y đang ngồi trên sofa đọc sách. Lại nói, mấy cuốn sách ở chỗ sofa phần lớn đều là mấy loại sách nói về trung y, y đọc hiểu sao? Mà đồ ăn trên bàn vẫn còn nguyên vẹn như cũ chưa hề có chút dấu hiệu được động qua. Hắn thở dài, buông Hoa Hoa xuống, đi đến bên cạnh bàn ăn, “anh sao không ăn trước, nguội hết cả rồi.” Khách khí làm cái gì chứ, y thật là...

“Không sao.” Y cũng đứng dậy đi đến chỗ bàn ăn. Kỳ thật y không muốn ăn một mình. Sau một thời gian cùng hắn ăn cơm, y tựa hồ đã muốn có thói quen có người ngồi cùng mình ăn chung, vừa rồi nhìn xung quanh không có một bóng người, bao nhiêu cảm giác đói cũng đã muốn trôi đi sạch, thực không muốn ăn.

Hắn nhìn đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh đi, có chút buồn rầu, “Nếu vậy tôi đi hâm nóng lại một chút, chút nữa ăn được không?” Dù sao cũng nhanh.

“Không cần.” Y tự nhiên ngồi xuống, từ chối lời đề nghị của hắn, “Trời nóng, không cần phải ăn đồ nóng.”

“Được, không hâm thì không hâm, dù sao vẫn còn ấm ấm, canh này vẫn còn nóng này, so với canh mới nấu ra cũng không mất đi hương vị đâu, anh thử ăn trước đi.” Hắn vừa mới buông đồ ăn trong tay xuống, cầm chén múc canh cho y thì đột nhiên bốn phía tối om, đèn trong phòng đều tắt hết cả. Y cả kinh, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

“Này....” Hắn theo bản năng nhìn về phía y, trong mắt chẳng có gì ngoài một mảnh tối đen chỉ có lơ mơ một bóng người thì mới dần dần tỉnh táo lại, “Cúp điện rồi.” Vừa dứt lời thì bên ngoài truyền đến một trận ồn ào trong khu dân cư, “Cúp điện”, “Cúp điện!”

Hắn vội vàng buông chén canh trong tay xuống, “anh ngồi im ở đây chờ tôi đi lấy đèn pin với nến ra đã.” Hắn ở khu này cũng đã được vài năm, mà hàng năm thì cứ tới mùa hè thì sẽ có vài ba lần cúp điện, mà hắn cũng sớm đã luyện thành quen, chỉ sợ y không quen, trong bóng tối đứng lên nếu không cẩn thận lại có chuyện gì xảy ra thì khổ.

Hắn trong bóng tối cẩn thận từng bước đi đến chỗ ngăn tủ đựng đèn pin với nến, đang đi bất chợt bên tai lại truyền đến tiếng bước chân. Cánh tay hắn bỗng nhiên căng thẳng đến cứng đờ, ngờ đâu lại có một bàn tay khác chạm vào bả vai hắn, “Cẩn thận.” Thanh âm lạnh lùng nhưng lại thập phần làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Trong bóng đêm mịt mờ, hắn nở ra một nụ cười thật tươi, “Không có việc gì, tôi quen rồi, tôi ở trong nhà mình mà lại không quen chỗ sao?” Hắn chậm rãi đi đến gần bên ngăn tủ kia, ngồi cúi xuống, y một bên cũng khom người, hai tay rót nước lại đặt tại trên vai hắn.

“Ở ngăn tủ phía dưới.” Hắn đưa tay mò mò tìm kiếm một hồi, “A, tìm thấy rồi.” Thanh âm vang lên tràn ngập vui sướng, “Tôi nhớ rõ là để ở chỗ này mà, quả nhiên đúng là vậy a.” Hắn nhanh chóng mở đèn pin lên, không ngờ tới đèn pin đã lâu không dùng vậy mà nay vẫn có thể xài được, một ít ánh sáng mờ mờ hiện ra xóa được một khoảng bóng đêm u ám. Hắn vui sướng đứng lên, quay đầu, lại bất chợt bắt gặp phải một cặp mắt sâu thẳm chuyên chú nhìn hắn. Hai đôi mắt nhìn nhau đều là sự sống, con người trong mắt mỗi người đều vì ánh đèn nhỏ nhoi phát ra từ đèn pin mà có vẻ lóe sáng hữu thần, hình ảnh đối phương trong mắt mỗi người đều lập lòe nhấp nháy.

Hai người cứ như vậy đứng đối diện nhìn nhau trầm mặc không nói gì, bốn phía vẫn là một mảng hắc ám dày đặc bao phủ lấy. Một buổi tối tháng sáu gió man mát mơn theo cửa sổ thổi vào bên trong, gió đêm ủa đến, thế nhưng lại chẳng thể nào xóa đi nhiệt độ đang hiện hữu làm tim ai đó đập thật mạnh một hồi.

Sau một lúc lâu, hắn từ trong đôi mắt kia mới lấy lại tinh thần, mắt tự nhiên rời đi tầm mắt, cảm giác vưng huyền làm cho hắn buộc phải nhắm mắt lại tĩnh tâm trong thoáng chốc, sau đó lại mở mắt nhìn y, “Chúng ta đi ăn cơm đi, ách, để tôi thấp nền lên đã.” Tim đập nhanh bịch bịch, hắn giống như đang lần trốn xoay người quay đi, tránh không để hình bóng người kia lại đập vào trong mắt. Thấp lên ngọn nến, hắn bước nhanh đến bàn ăn, cầm cùi cuối đầu ăn chẳng dám nhìn lên.

Lúc y trở lại bàn ăn thì người ngồi chỗ đối diện lại giống như bất động, mắt nhìn xuống dưới dấu đi ánh mắt hần, nhìn thì thấy giống như là đang chuyên tâm ăn cơm, nhưng mà cũng không có ngẩng đầu lên gấp thức ăn, chỉ ăn mỗi cơm trắng, cao lắm là gấp chút rau ở đĩa gần đó mà thôi. Vì thế cho nên lần này chính y phải tự bốc cơm cho mình, y đưa mắt nhìn y một cái, rốt cuộc cũng lẳng lẳng ăn cơm.

Hai người nhất thời không nói gì, chẳng ai chịu mở miệng.

Lúc ăn được một nửa, trong bát hần lại tự nhiên có một khối thịt kho**, là thịt kho ở trong đĩa trước mặt y.

Hần sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu lên. Lãnh Tĩnh vẫn như cũ ngồi im lặng ăn cơm, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng đó, mày nhíu lại, “Không cần phải ăn kiêng.” Mấy câu này truyền đến, trước sau như một lạnh như băng, loáng thoáng lại chứa đựng vài tia bất mãn.

Ánh nền mờ mờ ảo ảo không thể làm rõ được cái gì, lại làm cho khuôn mặt người ta trở nên dễ sợ hơn hơn bất kì lúc nào khác, lại một bên nghe thêm tiếng nói lạnh lẽo kia làm cho hần trong chốc lát cảm thấy có chút sợ hãi, cảm giác như đang bị quỷ ám vậy, nhưng không thể hiểu chính là, tại sao khi hần nhìn vào khuôn mặt y, hần lại càng cảm thấy chính mình rối bời?

Vì cái hần lại cảm thấy khuôn mặt khủng bố hiện tại của y lại trở thành ‘thực ôn nhu’?”

Vì cái gì ánh mắt hần nhìn người kia lại không giống ánh mắt nhìn người thường?

Hần rốt cuộc nhìn không được trong lòng rên rỉ — hần tiêu rồi.

Giờ phút này hần rốt cuộc có thể nhận ra tâm ý của mình — Hần, lỡ yêu Lãnh Tĩnh mất rồi a.

Nhìn sơ qua là hần có thể đoán ra được tương lai bi thảm của mình. Hần là đang ăn cơm, nhưng tâm lại đang rối loạn. Lúc ăn xong rồi hần liền một mực yên lặng ngồi trong bóng đêm đen tối, về mặt thực phẩm đậm đà. Hần ngay cả dọn chén cũng lười dọn, đưa tay nhu nhu trán mình một chút, hần nghĩ là hần nên cần suy nghĩ kĩ lại chuyện này một chút a, lại đưa mắt liếc nhìn tên đầu sỏ gây nên ngày hôm nay của hần đang không hề có chút biểu hiện nào gọi là sắp rời đi kia. Aizz, hần thực không nghĩ có thể đối mặt với y trong lúc này đây, nhìn không được mở miệng, “Không còn sớm, anh về sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Mai buổi sáng lại phải đối mặt với y, đêm nay hần thực sự là phải cố gắng ngấm lại đi.

Y chậm rãi quay đầu sang, nhìn hần, một mặt thanh âm lại vang lên —

“Đêm nay tôi không về.”

Nhếch môi mỉm cười, nhìn so với nụ cười của sói chẳng có gì khác nhau.

25. Chương 25

Tự nhiên nghe Lãnh Tĩnh nói như vậy, Bạch Trạch trong lòng trầm, “Vì cái gì?” Khẩu khí hần nói ra không khỏi tăng lên (kì thật là bởi hần thấy chột dạ), không phải là bình thường y sau khi ăn cơm xong đều đi về sao?

Xung quanh tối đen như mực, y thực một bộ như lẽ đương nhiên mà trả lời hần, “Tại vì cúp điện.”

“Cho nên?” Hần đứng lên, có chút nghi hoặc nhìn bóng dáng y trong bóng tối mờ mờ. Nếu là người khác nói như vậy thì hần có thể nghĩ rằng người đó là do lo lắng cho hần nên mới muốn ở lại, nhưng mà trong trường hợp hiện tại lại là y nói, rất khó đoán a — hần đưa mắt nhìn người đang ngồi trên sofa kia, mắt không khỏi nheo lại đánh giá y, trên mặt hiện lên đều là một cổ thần sắc thực rất kì quái. Trong quan niệm của hần nha, y chưa từng bao giờ là một người có thể có lòng quan tâm, ân cần giúp đỡ người khác đâu.

“Tôi ở lại giúp cậu.”

Hần cười lạnh, thực tình rất muốn rống to vào mặt y, không ai có thể giúp hần, mà y lại càng không thể. Hần hiện tại tâm tình hỗn loạn như vậy, làm sao có thể nhìn thấy y lúc này, nhìn thấy y chỉ tổ làm cho hần thêm thấp thỏm mà thôi. Hơn nữa y là một đại thiếu gia thì có thể giúp hần cái gì? Dọn chén rửa chén? Hay là giặt quần áo trải giường chiếu?

Đầu hấn hiện tại đã muốn bốc khói tựa núi lửa sắp phun trào rồi a, nhưng hấn đang cố trấn tĩnh chính mình, phải áp chế tâm tình xuống mới được, hấn nghĩ trước tiên nên để cho y đi về đi rồi tính sau. Hấn cố gắng làm mặt thật tỉnh táo bình thường, “Không cần, hàng năm vào mùa hè thì vẫn thường cúp điện vài lần, tới sáng là sẽ có lại thôi. Tôi riết cũng luyện thành quen, không sao cả.” Ý của hấn là, anh làm ơn mau biến nhanh đi.

“Tôi hôm nay ở lại.” Ánh mắt y thâm trầm, giống như đưa tiễn đám ma chạy cúng vái này nọ làm cho hấn nhìn vào thực muốn nản lòng, trong lúc nhất thời bao nhiêu khổ công áp chế tâm tình tan theo mây khói, cơn tức liền một phát bùng nổ ra, lớn giọng quát y, “Anh ở lại để làm cái gì?” Hai mắt hấn tràn ngập lửa tức giận mở to ra, trong ánh nến lập lòe lại càng thêm rợn sinh huy.

Lãnh Tĩnh chẳng nói gì, trong lúc nhất thời không khí lại trở nên có chút căng co.

Mặt đối mặt, y cứ như vậy đứng yên lặng nhìn khuôn mặt tức giận của hấn. Thật lâu sau y mới bình thần mở miệng, “Cậu giận.” Từ ‘giận’ có hơi được nhấn mạnh thêm một chút, mang cho chút điểm bất khả tư nghị giữa hai người, có điểm giống như đang cố làm dịu không khí muốn chọc vui một chút a. Rốt cuộc y thấy mặt hấn có thay đổi một chút nào, nghĩ rồi nghĩ, rốt cuộc bổ sung thêm, “Tôi ở lại trông cậu.” Y quả thực là không thể giúp hấn được việc gì, nhưng nếu hiện tại y rời đi thì y lại cảm thấy trong lòng không yên, cho nên ở lại đây nhìn thấy hấn sẽ khiến y được an tâm thêm chút, sẽ bớt nôn nóng một phần.

Hấn thực sự cảm thấy quả là đau đầu nha, đứng một chỗ tròng mắt nhìn y, cái gì mà nói là ‘tôi ở lại trông cậu chứ’? Cho hấn là đứa con nít sao? Trong hai người, y mới chính thực là người cần trông nom đó.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, mắt lớn tròng mắt nhỏ, chẳng ai nói lời nào.

“Vì cái gì?” Một lát sau chính Lãnh Tĩnh lại mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

Hấn nhất thời không hiểu ý y muốn cái gì, theo bản năng lại hỏi ngược trở lại, “Chuyện gì?”

“Tại sao tức giận?” Ngữ khí nói ra tràn ngập thắc mắc, y chỉ là không hiểu nguyên do tại sao hấn lại đột nhiên tức giận với y chứ, kể từ lúc ăn cơm đã bắt đầu rồi, thực khó hiểu quá đi? Ánh mắt y dán tại trên người hấn, cố muốn nghe được câu trả lời kia — bởi vì trong đầu của y vốn có cảm giác câu trả lời này rất quan trọng với y, không thể bỏ qua.

Hấn nắm chặt nắm tay, thân thể run nhẹ nhẹ, dùng cảm ngắc đầu nhìn y, “Anh sẽ phải hối hận!” Chỉ cần hấn nói ra, nhất định sẽ không thể vãn hồi.

“Vì cái gì?”

Vì cái gì vì cái gì vì cái gì, y hôm nay không có cái gì để nói ngoài ba chữ ‘vì cái gì’ sao?

Rốt cuộc kiểm lòng không được, nhất thời xúc động lời buông khỏi miệng, “Bởi vì tôi lỡ rung động rồi!”*

“Rung động tôi sao?” Hấn quả thực rất bội phục người này a, giờ phút này mà còn trưng ra bộ mặt điềm nhiên không có chuyện gì mà hỏi hấn như vậy; biểu tình trên mặt y hiện tại có thể nói là giống như đang muốn hỏi hấn, “Phải không? Cậu thích tôi rồi sao?” Một căn phòng chỉ có hai người, hấn không thích y thì thích ai, không lẽ lại đi thích con mèo? Dù sao lời kia cũng đã phát ra khỏi miệng, cá cũng đã chuồn khỏi lưới, chuyện rốt cuộc cũng đã vào thế cuộc không thể cứu vãn trở lại, hấn khẽ cắn môi, rốt cuộc nói, “Đúng vậy, là tôi lỡ yêu anh rồi, tôi sợ sẽ không thể trở lại như xưa!”

Tròng mắt nhìn y, y nói hấn bây giờ phải làm thế nào đây?

Hấn thật không ngờ sẽ có một ngày hấn lại phải đi tỏ tình với một người đàn ông, lại là một người suốt ngày lạnh lùng không chút cảm xúc. Có lẽ người khác khi tỏ tình sẽ cảm thấy ngượng ngùng hay bất an, khẩn trương linh tinh gì đó, nhưng đối với hấn mà nói, giờ khắc này chỉ cảm thấy tuyệt uể oải thực muốn khóc ra cho thỏa, mặc kệ đối phương có đồng ý hay không, hấn vẫn sẽ đều không thể phản chấn lên nổi. Hấn trong đầu vụn vặt tự hỏi vì cái gì lại động lòng với một tên nam nhân ‘băng sơn’ như thế này a.

26. Chương 26

Nhưng mọi chuyện lại không đi theo chiều hướng xấu như hần đã nghĩ, rốt cuộc hần cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, tâm tình cũng thoải mái đi đôi chút. Hần nhìn xem thời gian vẫn còn sớm, nhưng dù sao cũng đã không còn buồn ngủ nữa, rời giường sớm một chút cũng chẳng sao a. Lúc hần tắm được một nửa thì lại nghe tiếng chuông cửa vang lên làm hần thực kinh ngạc nha, ai lại đến sớm như vậy chứ? Trong lòng thoáng chốc nổi lên chút dự cảm không ổn, lạy thánh a la, lạy thượng đế trên cao, sẽ không phải là tên kia đấy chứ.

Vội vàng khoác áo tắm đi ra mở cửa, người đứng bên ngoài cư nhiên lại chính là y – Lãnh Tĩnh, “Anh sao mới giờ này đã tới?” Làm ơn đi, tới sớm vậy làm sao có cơm cho y ăn? Cục diện rối rắm đêm qua hần còn chưa có dọn dẹp xong nữa là...

Không quan tâm hần có chào đón y đến sớm hay không, y vẫn một dạng như cũ bất động thanh sắc nhìn hần, đánh giá hần từ đầu tới chân. Ân, đầu vẫn còn ướt át, một vài giọt nước nghịch ngợm vương trên tóc chảy nhẹ xuống dưới, trên người mặc một bộ dục bào, hần đang đi tắm a? Da hần trời sinh đã trắng bóc như lòng trắng trứng gà, giờ lại thêm ảnh hưởng của nước ấm làm nó có tầng tầng ửng hồng hồng trắng trắng thực đẹp, hai mắt mở to ra nhìn có vẻ bất đắc dĩ một chút, nhưng... sao nhìn lại trông thật mị hoặc đến như vậy?*

“Anh cứ tự nhiên” Hần mặc kệ y không không mới sáng sớm đã đến nhà hần kia, xoay người đi vào phòng tắm tiếp tục sự nghiệp tắm rửa của mình.

Bị người ta quăng lại sau lưng không hề chú ý đến mình kia, y ngược lại lại hưng phấn bừng bừng nhìn xem khung cảnh trong nhà hiện tại. Trên bàn ăn vẫn còn là chén bát ăn cơm xong ngày hôm qua vẫn chưa hề có chút dấu hiệu được dọn dẹp qua dù chỉ một chút, hôm qua như thế nào là hôm nay y chang như thế ấy, như vậy liền có thể suy ra chủ nhân của bọn nó hoàn toàn bỏ qua bọn nó không thèm ngó ngang đến. Một người khách nhân này tự nhiên hôm nay lên cơn hứng trí quyết tâm không cần mời tôi đây cũng tự đi dạo một phen, liền đi thăm phòng ngủ của chủ nhà. Chắc, giường chiếu hỗn loạn cũng chưa thèm xếp qua a.

Mãi đến khi hần tắm xong rồi đi ra, lại thấy phòng khách chẳng có một bóng người. Hần đi đến phòng ngủ của mình mới gặp được người đang cần tìm kia — Vâng, là y đang ngồi trên giường của hần không biết đang nghĩ cái gì.

Hần tựa tiểu phi tiểu đứng ngay cửa nhìn y, “Anh muốn đi ngủ tiếp sao?”*** Sớm như vậy cho nên hần vẫn còn buồn ngủ đi. Giờ phút này y nhìn hần không hẳn là toàn cảm giác bối rối như hôm qua, đêm hôm qua cũng đã là chuyện quá khứ, hôm nay đến, suy nghĩ của hần cũng đã muốn phần nào được chấn tĩnh, lo lắng cũng đã muốn đọng lại xuống dưới.

Lãnh Tĩnh ngồi trên giường không đáp lại lời trêu ghẹo của y, còn rất thật sự nhìn hần, mở miệng nói, “Cho tôi chìa khóa.” Lời nói ra giống như trăm phần trăm đương nhiên không cần phải cãi.

Nhất thời hần không thể hiểu được ý của hần, mới hỏi lại, “Chìa khóa gì cơ?”

“Chìa khóa nơi này.” Giải thích thần nhiên.

“Tại sao phải đưa?” Y bị hồ đồ rồi sao, mắc mớ gì hần phải đưa chìa khóa nhà hần cho y?

Vẫn là nhìn hần như vậy, nhưng ẩn bên trong còn có chút gì đó si mê a, “Để tiện hơn.” Hần đâu phải lúc nào cũng rảnh chạy ra mở cửa cho y, giống như hôm nay hần đang tắm mà còn phải vội chạy ra mở cửa cũng thật phiền phức cho hần quá, mà y thường thường còn phải hợp hành này nọ, thời gian cũng đâu có cố định, thế cho nên y muốn tự mình có thể mở cửa tự vào không phải phiền đến hần a.

Cái này liền đạo hần thiếu điều nhảy dựng, hần vốn còn tưởng rằng y muốn sống chung chỗ này với hần luôn chứ, nguyên lai là do hần tự mình nghĩ nhiều quá thôi, bất quá y trực tiếp mở miệng hỏi chìa khóa nhà như vậy tựa hồ cũng làm cho hần phải giật mình, có cần phải thẳng thắn đến vậy không? Như vậy thực không giống người bình thường a, quả nhiên người hần yêu có khác >_< hần=”” chuyển=”” tâm=”” mắt=”” nhìn=”” sang=”” chỗ=”” khác=”” che=”” dấu=”” đi=”” bối=”” rối=”” của=”” bản=”” thân,=”” “lát=”” tôi=”” sẽ=”” đưa=”” anh=”” chìa=”” khóa.”=”” hần=”” đi=”” ra=”” ngoài=”” dọn=”” chén=”” bát=”” ngày=”” hôm=”” qua,=”” bước=”” nhanh=”” vào=”” phòng=”” bếp=”” bát=”” đầu=”” nấu=”” nướg.”=”” thờ=”” dài=”” một=”” cái,=”” bọn=”” họ=”” như=”” bây=”” giờ=”” thật=”” đúng=”” là=””

chưa=" " sáng=" " tỏ=" " a=" " cũng=" " chả=" " biết=" " hẩn=" " nghĩ=" " thế=" " nào,=" " hôm=" " qua=" " y=" " còn=" " chưa=" " cho=" " hẩn=" " câu=" " trả=" " lời=" " thuyết=" " phục=" " mà,=" " lát=" " nhất=" " định=" " phải=" " hỏi=" " lại=" " mới=" " được,=" " rồi=" " sẵn=" " tiện=" " nhắc=" " luôn=" " chuyện=" " đưa=" " chìa=" " khóa,=" " mất=" " công=" " hẩn=" " lại=" " quên=" " thì=" " không=" " được.= " " _____=" " trong=" " này=" " đĩa=" " hơi=" " nhiều=" ">_< mấy=" " cái=" " */**/**=" " là=" " mấy=" " chỗ=" " ta=" " k=" " hũ=" " lắm,=" " xét=" " theo=" " tình=" " hướng=" " mà=" " edit=" " thôi=" " ^=" ">

27. Chương 27

Buổi tối hôm đó Bạch Trạch bưng đồ ăn từ bếp ra thì nhìn phòng khách lần nữa chẳng có ai, lại đi đến phòng ngủ tìm, nhưng lần này cũng chẳng có ai nốt, cuối cùng mới phát hiện ra người kia đang ở ngoài ban công hóng gió. Lãnh Tinh đứng đó xoa xoa thắt lưng, bộ dạng như cái gì cũng lạ lắm hết, ngó đông rồi lại ngó tây, trong chốc lát lại ngẩng người, biểu tình thực kì quái.

Anh ta đang đứng đó tập thể dục hay sao vậy?

“Anh đang làm gì đấy? Vào ăn cơm.”

Lần nào đến đây cũng không có kĩ càng đi dạo một vòng xung quanh, hôm nay sẵn tiện vì chậu phong lan hẩn tặng y kia, thế là liền thẳng hướng ghé thăm luôn, ngờ đâu mới phát hiện ra lan can này mặc dù không lớn nhưng hoa hoa thảo thảo trồng rất nhiều loại, phần lớn đều là mấy loại cây cảnh nhỏ nhỏ đáng yêu xanh mơn mơn trồng trong chậu kiểng nhỏ nhỏ, nhìn cũng đẹp. Y không tự giác đem chậu phong lan trên bàn làm việc của y đem ra so sánh với mấy chậu hoa ở trên ban công này, ừ, chậu hoa hơi lớn của y khá tương tự với cái chậu kia, nói cách khác chính là cái chậu hoa kiểng lớn nhất ở đây ý. Y đổi chuyện này cảm thấy hơi vừa lòng, lại đánh giá lần nữa, cuối cùng cho ra một kết luận — chậu hoa kia đẹp thế này, cho nên chậu hoa của y cũng là đẹp giống hệt như vậy a.*

“Cậu thích trồng hoa?” Y có chút tò mò, nếu không phải người yêu hoa thì sẽ không trồng nhiều hoa đẹp như vậy được.

Hẩn lộ ra ý cười nhìn đám hoa mình trồng, “Trồng chơi thôi, mấy loại cây này cũng không cần chăm sóc gì nhiều, lúc buồn buồn tôi hay đi lòng vòng mấy chỗ bán hoa, thấy thích loại nào thì mang về trồng loại đó luôn, riết rồi thành nhiều như vậy đấy. Dạo này bạn nên cũng không có đi thu dọn lại, anh nếu nhìn thích cây nào thì lấy đi cũng được.” Y ở đây nhìn ngắm tụi nó lâu như vậy thì hẳn không phải là người ghét hoa đi, cho dù không thích thì cũng có thể nói là có hứng thú.

Y nhìn thoáng bốn phía, chủng loại cũng không ít a, “Loại bao lâu?”

“Ngắn nhất là nửa tháng, dài nhất có bốn năm.” Từ lúc hẩn tốt nghiệp đại học là đã bắt đầu chăm hoa như vậy, cẩn thận ngắm lại vẫn có chút cảm tình với tụi nó lắm.

“Nếu tất cả tôi đều thích thì làm thế nào?” Biểu tình nghiêm túc, này cũng không phải chuyện lạ a.

Hẩn sững sờ sờ mũi, này có thể nói là tính hốt hết công sức của người ta mà — chăm sóc tụi nó lâu như vậy hiển nhiên cũng có tình cảm, nếu cho hết đi thì cũng không đành lòng lắm, bất quá y vẫn thực rõ ràng trả lời y, “Vậy đều tặng hết cho anh đấy.” Mấy chậu hoa này cũng không phải là hoa cỏ quý giá gì, nếu y thực thích thì cứ việc lấy đi, hẩn từ từ mua về trồng lại cũng được, không sao cả.

“Tôi không cần.” Y vừa nghe hẩn trả lời xong như vậy thì lại nhíu mày, bộ dạng thực ghét bỏ tụi cây mà thẳng thừng từ chối ý tốt của hẩn, làm cho hẩn đổi sự thay đổi nhanh như chong chóng này có chút sững sờ, nhưng cũng không thể trách y được a, chỉ đơn thuần nhún nhún vai chuẩn bị đi vào nhà ăn cơm. Ai ngờ lúc hẩn xoay lưng chuẩn bị vào nhà thì bị y ở phía sau giữ lại, liếc hẩn một cái, lỗ măng nói một câu, “Nghĩ muốn cho liền cho, vườn của tôi không phải như vậy.” Nói xong không thèm để ý đến hẩn nữa mà một đường bỏ đi luôn vào trong nhà.

Hẩn ngẩn ngơ, sau lại mỉm cười. Có một số việc hẩn đã muốn thấu hiểu được y.

Bất quá, vườn của y? Y nghĩ y là nhà nông chắc? Là một khu vườn nhỏ thôi mà.

Mấy ngày nay hần thấy y có chút khác thường không giống như mọi ngày cho lắm, y thường thường đưa mắt nhìn hần, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, vẻ mặt lại có chút bất mãn. Hần đã từng hỏi y là có chuyện gì vậy nhưng y lại không chịu trả lời, rốt cuộc hần cũng chịu không nổi mà tức giận mắng y một câu, “Anh làm sao tôi mặc kệ anh.”

Y nghe hần quát như vậy thì cũng không có sinh khí, nhưng cái làm hần chú ý chính là bộ dạng y đi lên lầu có chút lạ lạ nha. Hần xuất thân làm y học, vừa nhìn thấy liền liên tưởng đến..., “Anh không phải bị tảo bón đó chứ?” Hần từ trước giờ rõ ràng là cho y ăn uống khoa học hợp lý, dinh dưỡng đầy đủ cân đối, trên lý thuyết chính là không thể nào bị chứng bệnh này được a, hần là sẽ không.

Vừa nghe hần nói như vậy xong, sắc mặt y thoáng chốc liền chuyển sang đen còn hơn đáy nồi cơm cháy, ánh mắt hung tợn trừng hần, lạnh khí thoáng chốc tỏa ra ùn ùn thiếu điều muốn đông người ta thành cục đá, nửa ngày sau mới rặn ra được một câu, “Không.phải.” Nói xong thì đi, về sau cũng không thẩu mở miệng thêm câu nào.

Hần nhìn phản ứng của y thì mới hối hận hồi nãy mình nhớ đắc tội phải cái tên lòng dạ hẹp hòi này rồi a, đúng là cái miệng hại cái thân mà, về sau phải cẩn thận không thể tùy tiện trêu chọc hần mới được.

Mãi cho đến khi cơm chiều chấm dứt y vẫn một mực không thèm liếc mắt nhìn hần một cái, cũng không thèm nói với hần một câu, xem ra... y thực sự giận rồi.

Tai bay vạ gió....

Núi không cho ta đi, ta chỉ có nước đi đường sông, hần cũng chẳng thèm quan tâm y nữa, quay người dọn chén, sau lại rửa chén gọn gàng. Lúc hần đi ra khỏi nhà bếp thì thấy y vẫn đoan đoan chính chính ngồi trên sofa vẻ mặt vẫn hờn dỗi như cũ, aizz, hần rốt cuộc phải chủ động tiến đến, do dự một chút vẫn là vỗ vỗ bờ vai y, “Tôi sai rồi, là tôi nói lung tung, thân thể anh cái gì cũng đều thực bình thường. Ách, còn có, anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Ngữ khí trăm phần trăm thành khẩn, thái độ là thực sự.

Lúc đầu y còn không có thèm nhìn hần, sau lại giống như vô tình nhìn thấy bộ dạng ‘khẩn trương vô thố’ của hần thì mới cảm thấy vừa lòng, lại qua thêm một lúc lâu mới chịu mở miệng, “Cậu tuấn này tính tặng tôi cái gì?” Hỏi xong lại quay đầu không thèm nhìn hần.

Hần kinh ngạc, không lẽ y là vì chuyện quà tặng mà giận dỗi? Hần có chút bất khả tư nghị nhìn y một bên lắc người qua một bên. Ha ha.

Kể từ lần đầu tiên hần tặng cho y chậu hoa lan kia, hần về sau tặng không ít quà cho y, phần lớn đều là mấy món quà nho nhỏ, tỷ như hần dùng thảo dược tự chế thành phiết tên sách**, hay là ngẫu nhiên đi trên đường nhìn thấy cái chén nhỏ xinh xinh cũng mua về tặng cho y, hoặc là lần trước đi chơi mua ống trúc đựng bút cũng tặng cho y, mà lúc y nhận lấy cũng không có biểu tình gì khác, có đôi khi lại còn thực ghét bỏ. Bởi vì thích y cho nên hần nhìn thấy thích cái gì đều mua tặng cho, này là làm theo bản năng của hần thôi, không nghĩ tới y lại cứ nhiên nhớ kĩ, lại đi nghĩ mỗi tuần đều phải tặng? Lại nhớ đến thì ra tuần này hần chưa tặng quà gì cho y, thế nên y liền không cao hứng?

“Thực xin lỗi, gần nhất không có phát hiện ra cái gì thích cho nên không tặng cho anh được. Ách, như vậy đi, hôm nay anh đi vòng vòng nhà tôi thấy có gì thích thì tôi sẽ tặng cho anh cái đó, nếu anh không chọn được thì tuần sau tôi sẽ tặng anh cái khác, anh thấy thế nào?” Hần rất có thành ý đưa ra cách giải quyết, im lặng chờ câu trả lời của y.

Y nghĩ nghĩ, nghe câu giải thích của hần cùng lời đề nghị kia, thế cũng miễn cưỡng xem như đáp ứng.

Để cho y tùy ý đi vòng vòng lựa chọn còn hần thì đi ra ngoài ban công tìm Hoa Hoa chơi đùa. Đạo gần đây hần vẫn thường ở bên cạnh y cho nên cũng chưa có chơi cùng Hoa Hoa nhiều lắm, bất quá thấy nó có thể tự mình ăn ngủ nghỉ ngoan ngoãn, hần cũng cảm thấy an ủi không ít — Này không hổ là mèo hần nuôi a, biết Lạnh Tĩnh là đại ma vương nên nó cũng biết điều không thèm đi trêu chọc y, quả là có mắt nhìn người mà.

Đi đến phòng ngủ thì thấy y đang đứng ngay giá sách của hần, lật lật xem quyển sách trên tay. Ách, hình như là album ảnh của hần thì phải? Vẻ mặt chuyên chú, ngay cả lúc hần tiến vào bên trong y cũng không có phát hiện ra.

Hần đi đến bên cạnh y, cúi đầu, là ảnh chụp trước đây của hần nha, aizzz, mặt nhìn ngó ngó gì đâu ý.

Trên bức ảnh lại hiện ra một cái bóng đen che khuất đi, y mới ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, khép lại quyển sổ ghi chép, không hề chớp mắt nhìn hấn, mở miệng nói, “Tôi lấy cái này.” Giơ lên cuốn album ảnh trong tay, nguyên cả một cuốn album ảnh thiệt dày.

Hấn không nghĩ tới y sẽ chọn cái này, cơ hồ bên trong cuốn album kia chính là ảnh chụp của hấn từ hồi nhỏ đến lớn, ngoài hấn ra còn có một số người nhà cùng bạn bè hấn chụp chung, với hấn mà nói cái này thật trân quý, lưu giữ biết bao kỉ niệm của hấn. Bị y nhìn chăm chú, hấn không khỏi đưa tay vuốt lên cuốn album ảnh trong tay y, ánh mắt mang theo chút hoài niệm, chậm rãi mở miệng, “Anh nếu đã thích, tôi sẽ tặng cho anh, bất quá....” Dừng một chút, âm thanh có chút ảm ý thật sự, “Nếu ngày nào đó anh không thích nữa thì phải trả lại cho tôi.”

Ảnh chụp chỉ là vật vô tri vô giác, mấy kỉ niệm này dù gì cũng đã ghi sâu vào trong lòng hấn rồi, hiện tại y thích nó, muốn tìm hiểu thì hấn cũng không ngại chia sẻ đi, này cũng là chuyện làm hấn cảm thấy vui vẻ mà. Hấn mỉm cười nhìn y, nhìn không được ý nghĩ trong lòng mà nói ra, “Về sau chúng ta cũng nên chụp nhiều ảnh, khi có cơ hội đi ra ngoài thì phải chụp lại lưu giữ kỉ niệm để không thể quên.”

“Được.”

Khi hấn xoay người định rời đi thì Lãnh Tĩnh lại đột nhiên giữ chặt hấn lại, ánh mắt lạnh như băng kia cứ như vậy nhìn thẳng vào trong đôi mắt hấn, “Sẽ không có ngày nào đó.”

“?”

Lại mở miệng, “Tôi sẽ không trả nó lại cho cậu.”

28. Chương 28

Buổi tối khi Bạch Trạch lên giường đi ngủ không khỏi nhớ lại chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Lãnh Tĩnh tựa hồ rất cao hứng khi cầm cuốn album ảnh của hấn trong tay, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách rất chuyên chú mà xem ảnh, lâu lâu còn ngẩng đầu lên đánh giá hấn, cũng không biết là y muốn từ hình dáng hấn hiện tại để tìm điểm khác biệt trong ảnh hay là từ trong ảnh đi so sánh điểm khác biệt với hấn hiện tại a. Mà lúc ăn cơm trưa, có đôi khi y cũng sẽ nhìn chăm chăm lúc y đang dọn dẹp, bộ dạng y rất là nghiêm túc nha, nhưng chính là hấn có thể cảm thấy được bộ dạng trong ảnh chụp kia với lúc hấn hiện tại làm việc cũng không có khác gì nhau đâu. Nghĩ nghĩ, cũng không biết khi nào lại chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng ôn nhu truyền thấu vào cửa kính, chiếu ánh sáng màu vàng rơi vào trong căn phòng nhỏ, trên giường có một người nam nhân đang trầm tĩnh nhắm mắt nằm ngủ, giống như đang rong chơi trong một giấc mộng đẹp. Trong giấc mộng, hấn mơ thấy hấn đi vào trong hoa viên nhà Lãnh Tĩnh, đứng dưới một gốc cây lớn mát mẻ và sáng sủa, hấn nhắm mắt lại tận hưởng hương vị thoáng mát bao quanh thân thể, lại cảm thấy được cả người rơi vào trong một vòng tay ôm ấp có phần lạnh lẽo như băng, bị người kia ôm lấy vào lòng. Hấn theo bản năng cảm thấy nghi hoặc, một nơi mát mẻ xanh ươm như vậy làm sao có thể lạnh lẽo đến thế này? Chính là trên mặt lại cảm nhận được một hơi thở ấm áp mơn lên trên da mặt, ấm nóng, tràn đến tận mang tai, dần dần di chuyển xuống cổ, cứ như vậy vòng quanh khắp người hấn, nhiệt độ trên người càng lúc càng cảm thấy rõ ràng hơn ——

“Ngô....” Từ trong mộng hấn nửa tỉnh nửa mơ cảm thấy toàn thân càng ngày càng nóng, vòng tay ôm lấy hấn trong mơ kia càng siết chặt cơ thể làm hấn thiếu điều không thở nổi. Mơ mơ màng màng mở mắt, hấn cảm thấy toàn thân vô lực không thể nhúc nhích nổi. Hấn làm sao vậy? Không lẽ sinh bệnh rồi?

Chậm rãi định rõ ràng tiêu cự, “A....” Hấn đột nhiên thét lớn, tim đập mạnh liên hồi. Trên giường... trên giường hấn có người! Hấn bị người ta ôm vào trong lòng, muốn động cũng không thể động được, trong lòng không khỏi bùng lên sợ hãi đến tột cùng.

Tiếng thét vừa mới hét ra khỏi miệng thì đã nhanh chóng bị một bàn tay đặt lên miệng bật lại âm thanh, đem nó nuốt lại vào trong cổ họng, “Đừng quậy.” Dưới ánh trăng, người đang ôm lấy hấn kia chậm rãi nâng đầu lên nhìn hấn, khuôn mặt anh tuấn mơn theo ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên trong mắt hấn.

Hấn chau mày, có chút bị mê hoặc, sợ hãi cũng đã thuyên giảm đi phần nào, là Lãnh Tĩnh?!

Sao lại như vậy được?

“Đừng có la.” Thanh âm trầm thấp lạnh lẽo vang lên, lúc này tựa như lạnh giá để muốn lấy mạng người ta vậy. Hấn mở lớn mắt, nhưng mà bởi vì thân thể đã bị người kia chế trụ cho nên cũng chỉ có thể lẳng lẳng gật đầu.

Thấy hấn không có tiếp tục thét chói tai nữa Lãnh Tinh mới chịu bỏ tay che miệng hấn lại kia, để cho hấn từng đợt cố gắng hít thở lấy hơi, tim vẫn như cũ đập mạnh chưa lấy lại nhịp điệu bình thường. Rốt cuộc đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hấn tự bảo mình cần phải tỉnh táo, mà chờ đợi đến khi hồi phục hết lại tinh thần ban đầu thì mới phát hiện áo ngủ trên người hấn đã muốn bị cởi bung ra, mà người trên người hấn kia sớm đã trở thành ác quỷ từng chút từng chút bắt đầu cắn lên xương quai xanh của hấn làm hấn không khỏi một trận run rẩy thân mình, một tiếng rên rỉ theo bản năng cũng muốn rơi ra khỏi miệng, “Ngô.....” Âm thanh vang lên khàn khàn mà uyển chuyển, thập phần xấu hổ, thực làm hấn khó tin.

Từng chỗ từng chỗ được y liếm lộng duyên hôn qua chậm rãi nổi lên từng trận ngứa ngáy không ngớt, hấn choáng váng, lại chỉ cảm thấy chân tay vô lực, trên mặt cũng thoáng chốc ửng hồng, mà người kia càng lúc càng tăng thêm lực đạo, đau đớn dần dần có chút thăng cao làm hấn không khỏi run rẩy một trận, hai mắt mở lớn lên, bất khả tư nghị — nhưng y vẫn như cũ hết một ngụm lại cắn một ngụm, liên tục cắn xé từng tác da tác thịt trên người hấn.

Thần trí chậm rãi tỉnh táo hơn đôi chút, cố gắng ổn định lại cảm giác vụng về muốn tan chảy kia, đưa một bàn tay lên chống trên đầu vai y, giống như muốn ngăn cản y tiếp tục động tác.

“Anh, anh rốt cuộc đang muốn làm cái gì?” Hấn giờ phút này thực sự hoài nghi có phải hay không là y đang thần trí không rõ hay là uống rượu say đến không còn ý thức.

Y vừa nghe hấn nói xong, động tác có dừng một chút nhưng cũng không phải là rời ra, giống như là không muốn ngừng lại giữa chừng vậy. Mãi qua một lúc sau mới truyền đến một mặt âm thanh miên theo hơi thở dồn dập hỗn hển truyền đến, “Cậu không phải là đang nhìn thấy rồi đó sao?” Vừa dứt lời lại đưa răng cắn lên một ngụm nhỏ trên người hấn.

Hấn kêu lên một tiếng đau đớn. Hấn đương nhiên thấy y đang làm cái gì, vấn đề hấn muốn hỏi là y có biết y đang làm cái gì hay không kia kia. Không chịu nổi nữa mà nói thẳng toẹt ra luôn, “Anh, anh vì cái gì giữa đêm lại tập kích tôi?” Nói ra vấn đề rồi, lần thứ hai gò má lại chuyển thành một màu đỏ ửng ngượng ngùng.

Hấn đến bây giờ trong đầu vẫn còn mang một cảm giác thật hoang đường — tự dưng đang ngủ trong nhà lại bị sắc lang đến tập kích động thủ, mà sắc lang này lại chính là y mới khó tin được. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng toát ra tựa như một cơn lốc xoáy hút hấn vào trong đó, khó có thể tự mình kiểm chế.

Ngẩng đầu lên, lại thấy một gương mặt xinh đẹp thực mị nhân ở dưới thân đập vào trong mắt làm y có hơi thất thần, nhìn không được đưa tay xoa xoa lên khuôn mặt của hấn, “Tôi có chìa khóa.” Ngón tay trở chậm rãi chà chà lên đôi cánh hồng xinh đẹp, thực mềm mại, “Về sau tôi sẽ ở lại nơi này.” Không phải hỏi mà là tuyên bố. Bàn tay lạnh lẽo trên mặt di chuyển từ từ xuống vuốt ve đến cổ, lại đến xương quai xanh, ngực, bụng, sau đó đến thắt lưng, vừa muốn tham tiến vào trong quần ngủ kia, bắt lấy vật nhỏ dài tinh tế nóng bỏng phía bên trong.

Người dưới thân nhất thời trợn trắng mắt, “Ai cho anh tự tiện vào? Hơn nữa, tự động vào nhà người khác là không tôn trọng chủ nhà, anh không biết sao?” Hấn thật sự sắp mất đi lý trí rồi, hấn muốn cố gắng bảo trì thanh tỉnh, mọi chuyện đêm nay hết thảy chỉ tựa như một giấc mơ hoang đường mà thôi. Đúng vậy, là hấn thích Lãnh Tinh, nhưng y từ khi nào lại trở nên biến thái tà ác đến như vậy?

Thật sự là rất buồn cười.

Tàng cây lớn ngoài cửa sổ theo gió mà đung đưa, Lãnh Tinh thẳng tắp đè lên trên người hấn, ánh trăng cũng vì thế mà chẳng có cơ hội chiếu rọi trên khuôn mặt của y, chỗ tối chỗ sáng càng làm cho khuôn mặt y thêm phần mờ ảo hoảng hốt, dòng thanh âm nặng nề cứ như vậy xoay quanh trong căn phòng ngủ im ắng

tối mịt, “Tôi xem xong mấy tấm ảnh kia, nhìn không được...” Y giống như đang hồi tưởng lại chuyện xưa, hai tay cũng không buông ra mà càng thêm dính chặt trên người hắn, nhẹ nhàng đặt trên người hắn, nhẹ nhàng di chuyển vuốt ve.

Hắn đỡ khóc đỡ cười, cũng không quan tâm đến đôi tay gầy guộc đang rất không ngoan ngoãn sờ loạn trên người hắn, “Nhìn không được cái gì? Nhìn không được liền biến thành sắc lang giữa đêm tập kích vào nhà tôi?” Ảnh chụp của hắn có mị lực lớn đến như vậy sao? Liền làm kẻ lạnh như tảng băng y kia thoáng chốc biến thành sắc lang?

Lãnh Tĩnh nhíu chặt mi, tựa hồ như bị hiểu lầm rồi, “Không, ý tôi là...” Giống như chính mình cũng không biết nên giải thích với hắn thế nào đây, nhìn qua có vẻ có chút nôn nóng ảo não. Lúc tối khi y trở về nhà cũng không có xem văn kiện ở công ty mà là tiếp tục mở cuốn album ảnh hồi nãy chưa có xem xong ra xem, một tấm rồi lại một tấm, từ lúc còn là một đứa bé cho đến lúc thiếu niên, thẳng đến lúc trở thành thanh niên. Mấy tấm ảnh chụp này cơ hồ làm cho y cảm thấy thần tình bối rối, mãi cho tới khi y xem xong rồi thì đột nhiên cả không gian như muốn căng cứng lên, một cảm giác trỗi dậy trong lòng y thực rất khó hiểu — làm y nhìn không được muốn lập tức có thể nhìn thấy khuôn mặt hắn. Đưa mắt nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, do dự một chút nhưng rốt cuộc vẫn là vội vàng chạy tới nhà hắn. Cửa đã khóa chặt, y nhanh tay móc chìa khóa trong túi quần ra mở cửa, trong tâm thoáng lại hiện lên một cảm giác cảm thụ thực kì diệu, trong đầu liền rất nhanh hiện lên một ý niệm — Về sau, mỗi ngày y đều phải dùng chìa khóa này mở ra cánh cửa này mới được.

Khi y mở cửa phòng ngủ của hắn ra, người kia đang lẳng lặng nằm ở trên giường, biểu tình an tường nhu hòa giống như không hề có chút gì phiền não. Ngồi ở bên giường, y nhìn không được liền vươn tay tinh tế vuốt ve khuôn mặt hắn. Từ bàn tay mình y cảm nhận được là da ấm áp nhẵn nhụi co giãn mười phần của hắn, cảm giác lâng lâng khó tả nổi lên trong lòng. Bàn tay thoáng đụng đến bên gáy, y lúc này mới nhìn đến chiếc chăn lớn phủ trên người hắn kia, không chút do dự xốc lên, sau đó kiểm lòng không đậu mà tháo bỏ bớt một cái nút áo hắn, rồi lại tham lam cởi thêm một nút, một nút... thoáng chốc thân thể mê người kia hoàn toàn trưng bày ra dưới ánh trăng màu bạc, để mặc cho y đánh giá ngắm nhìn, mặc cho y tận tình vỗ về chơi đùa, từng chút từng chút nhấm nháp lên trên làn da đó — mà khi nào nổi lên ý định muốn lên giường với hắn, y lỡ quên rồi.

Phục hồi lại tinh thần, Lãnh Tĩnh không hề chớp mắt nhìn thân thể dưới thân kia, gợi lên khoe miệng — thân thể mỹ vị đến cực điểm như vậy, về sau y mỗi ngày đều có thể tùy ý nhấm nháp a.

Không hề áy náy mà nhìn chăm chăm vào đôi mắt của hắn, ôm lấy thắt lưng hắn, chậm rãi mở miệng, “Cậu biết không, chính là cậu không tốt.”

“?” Hắn trong lòng run lên, nhìn thấy ác ý của y kia, theo bản năng liền co rúm người lại, trực giác nói cho hắn biết sắp có nguy hiểm tràn về rồi, nên cảnh giác đi.

“Mấy tấm ảnh kia, tôi xem xong rồi.” Thanh âm trầm giống như thở dài, một bàn tay xoa lên cổ hắn, nhẹ nhàng tới gần bên tai, cùi đầu xuống thì thào vào tai hắn, “Thật xinh đẹp, lúc nhỏ đã xinh đẹp như vậy, làm cho tôi nhìn không được muốn nhìn cậu khi lớn lên....”

Hắn trong nháy mắt cảm thấy choáng váng, nhất thời không thể tiêu hóa được ý tứ trong lời nói của y, vưng huyên trong chốc lát. Hắn hiện tại đang giống như ở trong mộng vậy, trong lòng nổi lên một mặt nghi vấn lớn nhỏ. Người đang giờ phút này ghé vào lỗ tai hắn nói mấy lời mê mị liên miên như vậy, thanh âm quỉ mị, có phải hay không là Lãnh Tĩnh lạnh lẽo như băng lại mắc thêm bệnh khiết phách nghiêm trọng mà hắn quen?

Trên cổ lại hiện lên một trận cảm giác lạnh lẽo bao quanh, là bị miệng ướm át của y chạm vào làm hắn hoảng hốt, thân thể lại bị y gắt gao phong tỏa ôm lấy, hô hấp có chút đứt quãng dồn dập không thông, mơ mơ màng màng. Vị trí trái tim kia có một bàn tay trụ lên đó, thoáng đầu đó nghe đến một chuỗi âm thanh âm lãnh mà vô tình, “Thân thể này, về sau đều là của tôi.”

29. Chương 29

Đầu Bạch Trạch hiện tại đã muốn choáng váng, mắt đã muốn hoa lên không tỉnh táo nổi. Lãnh Tĩnh y cư nhiên đang gặm nhấm lấy vành tai hắn. Hắn chỉ cảm thấy tai mình một mặt ướt át, cảm giác từng tắc thịt ở mang tai đang bị răng của y từng chút một cắn chặt lấy, giống như là đem nó thành một món ăn gì đó ngon lành lắm vậy. Hắn hiện tại muốn đẩy y ra, nhưng thật sự trong lòng lại có chút bất đắc dĩ không thể đẩy được. Đúng vậy, y là người hắn thích, bởi thế cho nên thân thể hắn đối với từng tắc đụng chạm của y lại phản ứng rất nhiệt tình, vô luận hắn có cố gắng áp chế cảm giác xuống như thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn cứ bùng bùng hưng phấn, mà sự đụng chạm thân thể của y kia, quả nhiên làm hắn cũng thực cảm thấy rất thỏa mãn. Kỳ thật y sờ loạn trên cơ thể hắn, hắn cũng không có cảm thấy chán ghét, mặc dù hành vi của y ít nhiều cũng có thể được xếp vào loại ‘đáng khinh thường’, bất quá y chính là Lãnh Tĩnh a, hành vi ‘đáng khinh’ của y lại cư nhiên trở thành hành vi tốt đẹp hiển nhiên. Huống hồ hắn này giờ cũng chưa có kháng cự, cao lắm cũng chỉ có giơ võ mồm ra tra hỏi chút đỉnh thôi a, chính là ——

Gân xanh trên trán dần dần nổi lên, “Tôi thực sự không thích ứng kịp với sự thay đổi đến chóng mặt này của lãnh chúa băng sơn a, xin hỏi anh có thể cho đôi lời giải thích không?” Thoáng đẩy ra cái đầu đang vùi vào trên người hắn, vươn đầu lưỡi ra liếm cắn loạn xạ kia, hắn nhìn y chờ vào một lời giải thích.

Lãnh Tĩnh không kiên nhẫn mà liếc mắt nhìn hắn một cái, “Cậu nói cậu yêu tôi.”

Này là có ý gì? Hắn nhất thời không thể nào hiểu nổi ý của y, cảm thấy có chút khó hiểu nha, chẳng lẽ y muốn nói là ——

“Bởi vì tôi nói tôi yêu anh, cho nên anh liền cảm thấy anh có thể....., ách....” Hắn dừng một chút, tựa hồ như đang cố gắng tìm từ ngữ thích hợp để nói, “... có thể muốn làm gì thì làm?”

Y ngừng động tác lại một chút, tặng cho hắn một ánh mắt giống như nói ‘chẳng lẽ còn không phải vậy sao?’ sau lại bình thần trả lời, “Cậu cũng không có phản đối.” Ánh mắt thực sắc lẹm thẳng nhìn vào hắn, giống như câu này nói nói ra hắn không được phản bác lại, này y nói chính là sự thật.

Hắn nhất thời ngậm ngùi không nói gì, “...” Đúng là như vậy, trước đây hắn đối với mọi yêu cầu của y đều không có phản đối, y nói cái gì y đều chấp nhận, nào là chuyện làm bác sĩ riêng*, nào là chuyện quà tặng hàng tuần, rồi còn chuyện y đang ôm hắn kia cũng không có chút nào gọi là chống cự lại. Người ta thường nói khi mình đích thực yêu một người thì sẽ chịu chuộc người đó không chút cự tuyệt, đem hết lòng mình cho người đó, lúc nào cũng muốn yêu y, nghe y, chăm sóc cho y từng chút một. Mà chính hắn, cảm thấy người ta nói quả không sai. Chính là hắn có chút bất khả tư nghị chuyện này, chẳng lẽ nói hắn một mực không cãi y cái gì nghĩa là tự mình cam chịu hết mọi yêu cầu của y, sau đó về sau, mãi mãi không thể nào xoay chuyển sự tình? Vẫn là nên nói ngay từ lúc đầu hắn đã mất đi quyền lên tiếng, không lẽ yêu chính là chuyện gây tổn hại cho con người sao?

Hắn nhìn y, đối với lý giải ăn khớp kia của hắn làm hắn bất giác cảm thấy kinh hãi, trong lòng càng thêm không biết nên làm gì đây, quả thực có chút đau đầu, nhưng mà suy cho cùng hắn đối với loại hành động ‘tùy hứng làm bậy’ này của y cũng thoáng buồn cười. Đúng là, từ đầu hắn đã tự mình dung túng hết mọi yêu cầu của y, chỉ bằng bây giờ tiếp tục chịu theo ý y vậy. Người lạnh lùng như y kia hiện tại đã muốn quan tâm ôm hắn, chỉ cần y có thể vui vẻ, này cũng đã chính là nguyện vọng lớn nhất của hắn rồi.

Tiếng giường rung động kéo kệt khiến cho cả hai người đều thả mình chìm vào cảnh xuân vô hạn. **

Dù trong lòng đã hạ quyết tâm cho y muốn làm gì thì làm, nhưng hắn ngoài miệng vẫn nói, “Tôi hiện tại không phải đang kháng cự sao?”

Y cúi đầu bịt lại cái miệng nhỏ kia bằng một nụ hôn sâu, y hiện tại không muốn nghe hắn nói thêm một điều phản kháng nào nữa, cũng không muốn nghe thêm cái gì, đầu lưỡi y thâm nhập vào khoang miệng của hắn, quét một vòng xung quanh ngay cả từng chiếc răng nhỏ cũng không hề buông tha một phen, sau đó quán lấy đầu lưỡi hắn, vừa liếm lại vừa mút mãi không chịu rời ra. Một nụ hôn sâu vừa chấm dứt, hai người đều đã có chút thở dốc. Hắn vẫn là như cũ nhiều lời, thở dốc mà nói, “Không được!”

Từ nay về sau, y xem như chi phối hết tất cả quyền lợi của hắn.

Y nghĩ nghĩ, lại đưa tay lên nắm lấy đầu vai hắn, mở miệng ra lệnh, “Xoay người.”

“Để làm gì?” Hấn còn chưa có hoàn hồn lại sau nụ hôn sâu vừa rồi kia, trong lòng đương nhiên có chút kháng cự, mà khi nghe câu mệnh lệnh kia của y xong, không cần nghĩ nhiều mà chỉ cần nhìn vào ánh mắt y thôi, hấn cũng đủ biết tình huống hiện tại đang có chiều hướng không ổn a.

“Xoay người!” Thanh âm càng thêm phần băng lãnh, diêm vương cũng muốn hoảng sợ chứ đừng nói. *

Hấn rốt cuộc không tình nguyện mà xoay người nằm úp sấp, mà y ở một bên lại nằm đè lên trên lưng hấn, thả xuống trên chiếc lưng trần từng nụ hôn nóng bỏng kéo dài từ cổ xuống dưới thắt lưng, dừng tại hai cánh hông * lưu luyến không rời. Thắt lưng bị y gắt gao chế trụ, động tác cắn mút càng lúc càng tăng thêm lực đạo, ngày càng mạnh. Hấn cười khổ, người này ở trên giường sao lại dã man đến thế này chứ? Hay là nam nhân không có kinh nghiệm nên mới thế? Hấn rốt cuộc nhịn không được mà nhắm mắt, cảm thấy thực muốn cười.

Cũng không biết hấn bị y đùa nghịch bao lâu, bị hành đến mức nào, hấn thế nhưng đã sớm chìm vào giấc ngủ. (oạch, này là vẫn chưa mãn ăn gì nhá, chỉ có gặm nhắm thôi =)))

—oo—

Phòng khám bệnh vẫn như cũ người ra người vào, Bạch Trạch kiên nhẫn ngồi đối diện với bệnh nhân, tận tình giải thích bệnh tình rồi nói cho họ cách dùng thuốc như thế nào.

“Bác sĩ Bạch, cổ anh bị gì vậy?” Đối diện hấn là một bác gái lớn tuổi, chính là bệnh nhân thường đến chỗ hấn khám bệnh, vẫn là mọi lần thường nói chuyện chitch, mà giờ phút này bà ngoài quan tâm đến bệnh tình của mình thì đối với tình huống của hấn cũng cảm thấy hứng thú lắm, từ lúc đi vào tới giờ đã để mắt nhìn thấy trên cổ hấn đã dán lên hai miếng băng cá nhân rồi a.

“Ách, tôi bị con mèo trong nhà cào.” Hấn xấu hổ lắm luôn. Đạo gần đây hấn thường bị ‘thân đầy thương tích’ cho nên phải dùng salonpas dán che lại, mà ngoài miệng phải luôn giải thích với người ta là bị mèo cào làm hấn trong lòng đối Hoa Hoa cảm thấy thực tội lỗi quá đi. Người kia làm sao có thể gọi là mèo? Phải gọi là sắc lang mới xứng, ngày nào cũng muốn ăn hấn đến chỉ còn xương chứ không còn thịt. *

Nghĩ đến trong nhà gần đây hấn không thể nào không chế được mọi chuyện đang xảy ra làm hấn thực đau đầu không chịu nổi. Lãnh Tĩnh y kể từ cái đêm tập kích thành công đó thì quả nhiên ngày hôm sau liền dọn luôn đến nhà hấn, nhanh, gọn, lẹ, tựa như tốc độ ánh sáng, ngay cả một giọt bụi cũng không còn. Y giống như là rất rất nóng lòng muốn dọn vào ở nhà hấn, không mang heo bất kì thứ gì ngoại trừ quần áo hàng ngày, mỗi ngày cùng y ăn thôi không đủ, lại còn phải cùng y ngủ.

Lúc ở trong nhà, hai người lại càng giống như hình với bóng, mà ánh mắt muốn nhìn thấu hấn của y vẫn thường làm hấn nhịn không được mà tóc gáy cứ dựng thẳng lên hết cả, trong lòng thập phần bồn chồn không chịu được. Mà ‘hứng’ của y đã muốn không thể kiềm chế, không cần biết ở đâu chỗ nào lúc nào trong nhà, chỉ cần hai người dính cùng một chỗ, y liền rất nhanh ôm lấy hấn, há mồm liền cắn, hai tay cũng nhanh chóng không ngoan ngoan sờ loạn khắp người hấn thì mới chịu được. Từ đêm đó, dấu hôn trên người hấn chẳng những không có dấu hiệu mờ đi mà còn dày đặc thêm — mỗi ngày đều có dấu vết mới, trên người dấu vết răng cắn, vết máu đọng đều có đầy, cơ hồ không có chỗ nào có thể gọi là ‘lạnh lạnh’.

Đã có lần đã từng thử đi thương lượng với y, nói y có thể hay không cần ít một chút, nhẹ một chút, cũng không cần phải dùng nhiều sức đến như vậy a, này cũng đâu phải là muốn cắn chết người đâu chứ, ấy thế mà y tự nhiên như không phán một câu, “Không được.” Hấn trong lòng cảm thấy rất bức mình, thật muốn bốc hỏa, “Được, không được thì không được, vậy từ nay về sau anh cũng đừng có bính tôi.” Nói còn chưa xong thì y đã mây đen che mắt nhào đến trụ tay hấn, khẩu khí cường ngạnh mà lãnh khốc nói, “Tôi muốn bính làm sao thì liền bính y chang như vậy.”

Mà hiển nhiên, quấy rầy mỗi ngày cũng được đổi mới sang một loại giai đoạn khác, tăng lên level theo thời gian.

Kỳ thật hấn đã muốn phát hiện ra, cứ mỗi lần hấn ở trong nhà bếp mặc tạp dề nấu cơm là Lãnh Tĩnh một bên có vẻ như rất kích động, bộ dạng thập phần hứng trí, có lúc đã không ngại phòng bếp khói dầu gì mà đứng bên cạnh hấn chọc ghẹo dây dưa, chỉ cần hấn có một động tác nhỏ chống cự thôi thì y liền lấy đó làm đà xung thành trận lớn.

Hôm qua lúc ở trong phòng bếp, y tựa hồ như đặc biệt động tình, đầu vẫn chôn ở cổ hần tùy ý loạn hôn, mà động tác trên tay càng thêm loạn, một tay tham tiến vào trong áo sơ mi vuốt ve hai đầu ngực của hần, động tác ngày càng nhanh ngày càng mãnh liệt không nói đi, vậy mà tay kia lại giảo hoạt thừa dịp hần thất thần mà luồn vào bên trong quần, cách quần lót mà đùa bỡn hạ thân hần. Nhưng chỉ trong nháy mắt bàn tay kia đã vói vào bên trong cầm lấy hạ thân hần vuốt ve lên xuống không ngừng. Hần bị trêu đùa như vậy không khỏi một trận run run, chiếc xềng xào rau trên tay không khỏi loạn run liên hồi va vào trong chảo vang lên thành tiếng. Hạ thân hần như bị một bàn tay ma quỷ lạnh giá chạm vào nắm trụ, lên xuống ma sát lấy làm hần thật sự cảm thấy mất hồn, vừa lạnh lại vừa nóng không chịu được.

Hần có thể cảm giác ra cái tay kia kì thật động tác cũng không có điều luyện lắm, nhưng bởi vì không có kinh nghiệm cho nên thập phần giống như tò mò muốn tìm hiểu không biết một môi là gì. Mãi đến khi hô hấp đã muốn trở nên dồn dập, hạ thể động tình tưởng đại môn theo từng cái chạm tay càng lúc càng tăng thêm lực đạo của y, vậy mà y đột nhiên lại ở ngay đầu đỉnh hung ác dừng sức néo.

“A.....” Trên đầu hần đã thoáng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cảm giác đau đớn làm cho hần nghĩ muốn ngất đi luôn cho rồi. Dừng loại động tác này, bộ là y muốn hần chết luôn sao?

Giống như cảm nhận được thống khổ của hần, người phía sau dừng động tác lại một chút, bàn tay phía dưới cũng vì thế mà hòa hoãn, trở nên nhu hòa dần dần, nhưng lại chẳng có chút biểu hiện sẽ buông tay.

“Anh, bỏ tay ra.” Hần sắc mặt trắng bệch, run run khoe môi, gian nan mở miệng, “Anh nghĩ, muốn giết tôi sao?” giọng nói đứt quãng, ẩn bên trong có chút nén giận không nói được.

“Tôi không nhịn được.” Y hôn lên hai gò má y, thanh âm có chút trầm thấp, có điểm muốn lấy lòng người phía trước. Y không phải là cố ý, chính là một khi y đã ôm lấy thân thể tuyệt vời này của hần rồi, nhiệt tình của y lại đột nhiên trở nên tăng vọt đến không kiềm chế nổi, tự chủ ngày càng suy giảm đi. Có rất nhiều khi nghĩ muốn nhẹ tay, nhưng chính bản thân y lại rất khó khống chế lại say mê trong đó, lúc bắt đầu thì nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng về sau sẽ càng tăng thêm, trở thành thập phần mạnh bạo. Hơn nữa loại quan hệ này đối với y quả thật rất mới mẻ, y nhịn không được muốn biết được hết tất cả phản ứng của chủ nhân cơ thể kia, vì thế mà y cố gắng tìm mọi cách để mà trêu chọc.

Cũng giống như giờ phút này đây y kì thật đã muốn động tình, hạ thể đã sớm ngẩng lên, gắng gượng chạm nhẹ vào mông hần mà không có tiến làm gì thêm. Mà người đang ở trong ***g ngực y kia đã bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy, giãy dụa muốn thoát ra, y bắt đắc dĩ chỉ có thể đưa tay niết đầu anh nhũ ngoan ngoãn kia một phen, sau lại buông ra chuyển xuống chế trụ lấy thắt lưng hần, đem hần xoay người đối diện với y. Tay đang chơi đùa cùng hạ thể hần cũng rút lui, đem cả hai tay sang đùa giỡn trên ***g ngực hần, rồi xuống mông. Mà tính khí thô to của y đã muốn không ngừng va chạm vào bờ mông mềm mịn của hần.

Y thực sự không chịu nổi nữa, miệng không ngừng rên rỉ thở dốc, loại âm thanh này cùng tiếng kêu rít gào của gió chẳng khác là bao.

Hần không dám lộn xộn, bởi hần biết lúc này y đã không còn có thể khống chế được mình. Hần còn hi vọng y có thể sớm chấm dứt một chút, ngàn vạn lần không cần tại phòng bếp tràn ngập khói dầu này biến thành bình địa tử hình hần đâu. (èn, lại H hụt =)))

Tối hôm đó thực đơn ba món đã sớm chuyển thành chỉ còn hai món, mà cả hai người đều chẳng còn lòng dạ nào mà ăn cơm. Trên bàn ăn, một người cố gắng nhích người ra xa, một người lại cố gắng nhích lại gần, từng bước ép sát hần, lại nhìn vào trong ánh mắt y làm cho hần không khỏi sinh ra ảo tưởng — y có phải hay không muốn cắn chết hần? Hần nơm nớp lo sợ, giống như con thỏ nhỏ gặp phải sói hoang, thật hận không thể đá đổ bàn ăn rồi xông cửa bỏ chạy đi cho rồi.

Lúc tối tắm rửa xong đi ra khỏi nhà tắm, đèn trong phòng ngủ vẫn còn bật sáng, cửa sổ đóng chặt, màn cửa cũng bị kéo căng. Không đợi hần xoay người chạy trốn, y đã rất nhanh mạnh mẽ áo bức kéo hần ném lên giường, điên cuồng xé bỏ quần áo hần, phô hết toàn thân thể trần như nhộng trước mắt y. Một giọng nói bá đạo tối tăm quen thuộc lại vang lên, “Không cần phải mặc quần áo.”

Có trời biết xưa giờ hần nào có thói quen lỏa ngữ, mà lúc trước khi ở nhà y hần với y có lẽ ngủ chung một lần kia, hần cao lắm cũng chỉ có cởi bỏ quần áo dính mồ hôi của y ra thôi, vẫn còn quần lót mà*, làm sao lại đến nông nổi này rồi?

Hắn hiện tại cảm thấy rất khẩn trương, mà y cứ nhiên lại không có làm thêm một động tác nào. Ánh mắt thâm trầm không ngừng quét qua cơ thể hắn, nhìn đến đôi chân thon dài của hắn rồi thì ánh mắt dường như mở ra không thêm chớp một cái. Từ phúc hạ đến bắp đùi, lại nhìn đến chỗ riêng tư kia, rốt cuộc tại nơi nào đó ánh mắt liền bắt động.

Hắn trong lòng vô cùng khẩn trương, mặc dù trong lòng đã sớm chuẩn bị sẵn tâm lý, chính là vẫn không thể nhìn được tâm lý hoảng loạn, sợ hãi vô thố. Hắn vận lần không nghĩ tới người hàng ngày thường lạnh như băng, khô khan thiếu tình cảm kia lúc vào thời điểm thân mật sẽ chết lặng khi nhìn vào bộ vị tư mật của hắn, ánh mắt bá đạo vô thường. Bình thường những người tình nhân lúc ở trên giường, bất luận là nam hay nữ, đều dùng loại ánh mắt này nhìn chằm chằm giống như muốn ‘lăng trì’ đối phương sao? Ánh mắt như vậy âm ngoan, tựa hồ mỗi tác da tác thịt trên người hắn, mà ngay cả từng tế bào từng mạch máu cũng muốn nhìn thấu luôn.

Trên đùi bỗng chốc hiện lên một cảm giác lạnh như băng, hắn hạ tầm mắt nhìn xuống mới thấy y đang chậm rãi nâng lên một chân hắn, hết sức chăm chú nhìn vào. Y một tay cầm mắt cá chân, một tay qua lại vuốt ve lên trên làn da đùi nhẵn nhụi, lên, rồi lại xuống, thỉnh thoảng lại cúi đầu hôn xuống, một chút rồi lại một chút, chậm rãi hôn phủ hết chân trái của hắn, rồi lại kiên nhẫn làm tương tự đối với chân phải kia.

Hai chân hắn bị tách rời ra làm hắn xấu hổ không thôi, đã có vài lần theo bản năng nghĩ muốn khép chân lại, ấy vậy mà bị một người nào đó vô tình ngăn chặn đi.

Bàn tay lạnh như băng kia rốt cuộc vẫn là lần mò vào giữa hai chân hắn, từ từ đụng chạm.

Hắn giật mình, nhìn không được mà run rẩy.

30. Chương 30

Lúc này ở phòng bếp đã bị y sờ soạng kịch liệt một phen, Bạch Trạch so với hiện tại bị loạn chạm ở khu vực mẫn cảm này thì theo bản năng liền có chút nao núng, đưa đôi mắt đáng thương nhìn người nam nhân đang đè trên người hắn kia, trong lòng không khỏi khẩn cầu không cần phải xảy ra loại chuyện kia a. Nhưng sau một giây bàn tay lạnh giá của y đang cố gắng mơn trớn khuếch trương chỗ nào đó, hai má hắn bỗng chốc liền phồng hồng, ánh mắt cũng dần dần mê loạn đi, đầu óc mê mị, một tiếng rên rỉ ngay sau đó không ý thức mà tràn ra khỏi miệng.

“A.....” Một trận khoái cảm cùng thống khổ đan xen, “Ách..... chậm, chậm một chút.....A....” Phía dưới bị y cầm lấy như vậy, liên tục vuốt ve lên xuống không ngừng, mà chủ nhân của hành động kia lại là người hắn thực yêu thương cho nên khoái cảm cứ như vậy bùng phát truyền khắp thân thể, chính là lực đạo y càng lúc càng tăng, ánh mắt hung hãn như sói đói nhìn vào hắn. Trời ạ, chỗ đó dù sao cũng là chỗ nhạy cảm, y mạnh bạo động chạm như vậy, trời ạ, hắn cảm thấy bản thân giống như lúc lên thiên đường lúc xuống địa ngục, vừa ngọt ngào lại vừa chịu đau khổ không ngừng.

“Chậm..... tay..... anh, anh..... cho tôi.....” Ba chữ ‘chậm một chút’ lắp bắp chưa kịp nói ra khỏi miệng thì cả người hắn đã muốn phát tiết đi ra, hơi thở gấp gáp, đầu óc một mực trống rỗng.

Lãnh Tinh sửng sờ nhìn bạch trọc trong tay, lại nhìn người trên giường giờ phút này đang thắm đẫm mồ hôi, lộ ra một vẻ vừa hưởng thụ lại quyến rũ mê hoặc, rốt cuộc động tác vừa dừng lại kia lại nhìn không được mà tiếp tục mạnh bạo xoa nắn hạ thân hắn, trong một lúc vô tình, tất cả dịch thể bắn ra từ từ rơi trên cơ thể hắn, quả thực *** mỹ. Ánh mắt y thoáng chốc lại trầm ——

Thân thể trần trụi trải đầy dấu hôn ngấn, làn da ứng lên từng tầng da đỏ, đôi đầu nhũ ửng đỏ cương cứng một màu đỏ diễm lệ, phía trên người lại phủ lên một lớp mỏng dịch thể trắng trong, cơ thể bình thường nhu nhu ôn hòa lúc này lại thoáng chốc trở nên cực kì *** đáng cùng xinh đẹp. Y không khỏi nghĩ nếu lớp dịch thể trên người hắn kia nếu chính là của y.... có thể hắn sẽ càng thêm mê người...

Hạ thể đã muốn cương cứng lên, y đem người trên giường đã muốn rời không còn thần trí cho hắn nằm úp sấp xuống, cả người y từ từ áp lên, từ đầu đến chân lại bắt đầu thả xuống từng trận hôn tình tế.

Mới vừa nãy thôi y tựa như muốn mạnh bạo giống như đem một quả táo nuốt trọn, nay lại rất kiên nhẫn từ từ nhấm nháp cơ thể kia.

Dần dần phục hồi lại tinh thần cùng thể lực hần mới phát hiện ra chính hần đã muốn bị y đặt dưới thân cần toàn cơ thể, lập tức lại thấy một cỗ nhiệt nóng hổi từ trong người trỗi dậy — Y dù nhìn vào thì thấy gầy nhưng kì thật không nhẹ, trên người từng tắc thịt thật rắn chắc, mà hiện tại toàn cơ thể y lại đè lên trên người hần, này bảo hần làm sao chịu nổi đây? Lại chú ý tới nơi nơi trên người hần đều dính đầy dịch thể, lại bị hần lộn hên vế loạn, người càng thêm không được tự nhiên mà ngượng ngùng khó tả.

Hần đưa tay vỗ lên trên lưng y, “Đứng lên.”

Lãnh Tinh đối với ý đuổi của hần hoàn toàn thờ ơ, cứ tiếp tục từng chút từng chút cần lên trên lưng hần, rồi lại xuống hai bờ hông nộn nộn, tay phải vuốt ve lên trên cánh hông săn chắc, nhanh trảo vuốt ve lên xuống, rất nhanh làm cho nơi nhạy cảm nộn thịt bùng đỏ cả lên.

“Anh, anh trước tiên dừng một chút”, hần ý đồ muốn khuyên can y,

“Tại sao?” Tiếng nói y khàn khàn, lộ ra chút không kiên nhẫn, “Cậu cũng rất thích còn gì, vừa rồi còn...”

Hần chỉ biết nhắm mắt thở dài, “Vừa rồi anh rất dùng sức, nắm tôi rất đau.” Nói xong chuyện này ngay cả cổ cũng đỏ cả lên, lan tràn đến tận mang tai, “Anh, anh rất nặng, tôi thở không nổi.”

Lãnh Tinh sững sờ nhìn người dưới thân sắc mặt ửng hồng, không, phải nói là cả thân thể đều ửng hồng, non mịn, ấm áp... cho nên y liền —

“Không cần.” Trực tiếp nói ra lời cự tuyệt, y tiếp tục đè lên trên thân thể hồng hồng ấm áp của hần, hơn nữa còn có chỗ kia y vẫn chưa sờ qua, hôm nay y nhất định phải có được Ánh mắt y thoáng chốc càng thêm ám trầm, bàn tay lạnh lẽo theo cánh hông đi vào chính giữa, hướng vào tiểu huyết nhỏ nhỏ phiền hồng.

“Ách...” Hần hiện tại cảm giác giống như con cá đang nằm trên thớt, mà con dao sắp chém xuống kia rất không không nhẫn tâm, chỉ cần một dao đi xuống, con cá nhỏ chắc chắn sẽ chết không kịp thở cho mà xem.

“Chờ, chờ đã.” Ngay lúc y muốn đem ngón tay thâm nhập vào bên trong, hần bỗng nhiên nghiêng thân đưa tay giữ chặt lấy tay y, lại nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người kia của y, hần trong lòng liền run lên, y là Lãnh Tinh a, rốt cuộc hần cố gắng trấn định nhìn y nói, “Ngăn kéo có kem đường, anh đi..., đi lấy lại đây...” Lại nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của y, hần nhắm mắt lại, thở sâu, tiếp tục giải thích, “Nơi đó, nơi đó.... Cần trơn...” Nói xong liền lập tức quay đầu đi, đem khuôn mặt đỏ bừng chôn xuống gối không dám nhìn lên. Trên mặt nóng như lửa đốt, ngay cả lỗ tai cũng đỏ. Hần cứ nhiên đang chỉ cách cho Lãnh Tinh thương hần a.

31. Chương 31

Ánh mặt trời trên cao chiếu xuyên qua cửa kính bao phủ lấy thân ảnh hai người nam nhân đang ôm nhau nằm trên chiếc giường lớn.

Lãnh Tinh nhíu nhíu mở mắt tỉnh dậy lại chỉ cảm thấy một trận sáng khoái dâng trào, giống như mỗi một tắc tế bào trên người y đều thực vui sướng giống như được một thứ gì đó làm dịu đi. Y mở mắt nhìn thân ảnh còn đang ngủ say trong ***g ngực y kia, đôi lông mi dài dày cong tình tế tựa như cây quạt nhỏ xòe ra miên theo viền mắt xinh đẹp, hàng lông mày dày mà đậm nhưng không kém phật tính xảo lạ thường, mà đôi môi mềm mại đã bị dẫn vật đến đỏ bừng như cánh hoa hồng đỏ thắm một màu của máu. Y đưa tay vuốt lên đôi gò má hần, y biết người này lúc tối đã y hành đến thăm chùng nào. Y chậm rãi hát ra tấm chăn đang phủ trên người hai người kia, tầm mắt trượt từ cổ lướt qua đầu vai hần, rồi dần đi xuống ngực, sau lại càng xuống phía dưới hạ phúc, không chỗ nào không ẩn ẩn dấu vết xanh tím của dấu hôn ngàn, nếu có người nhìn thấy, đảm bảo sẽ cảm thấy thực kinh tâm đi. Mà trên từng dấu vết đó lại ẩn thêm những dấu răng hỗn loạn in lên, y càng nhìn vào lại càng cảm thấy vừa thỏa mãn nhưng cũng thật chua xót lắm. Đúng vậy, là y đã chiếm được hần, có được hoàn toàn. Nhìn vấy vết thương cũ có mới có thực ghê người trên người hần kia làm cho y cảm thấy có chút áy náy lắm. Y quả thực không muốn làm tổn thương đến hần, nhưng chính là khi nhìn thấy hần thì y liền không thể khống chế được bản thân mình. Hơn nữa đàn ông sinh ra đã vốn có thiên tính như vậy, thật sâu trong nội tâm kia, y quả thực là vẫn thỏa mãn nhiều hơn áy náy rất nhiều.

Thời gian trôi qua, hiện tại cũng không còn sớm gì, nhưng y lại không nghĩ muốn đánh thức người trong lòng đang ngủ thực ngon giấc kia nên chỉ nhẹ nhàng bước xuống giường, không chút tiếng động đi ra phòng khách gọi vài cuộc điện thoại, rồi cuộc lại nhớ đến người mình vừa ôm trong lòng kia, thân thể ấm áp kề cận, nhịn không được lại trở vào ôm lấy hắn như ban đầu lúc rời đi. Lại nói, nhiệt độ cơ thể y vẫn là thường rất thấp, trước kia không cần biết thế nào nhưng lúc này đây sau khi đã trải qua loại sự tình này, ôm lấy cơ thể hắn trong vòng tay, đem hắn hòa vào trong ***g ngực, y lại cảm thấy thực ấm áp mà thoải mái lắm, mãi mãi không hề muốn rời ra.

Nhịn xuống dục vọng sớm muốn bộc phát trong người, y nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy hắn thêm chặt, cố gắng không làm quấy rầy giấc ngủ ngon của nam nhân tại trong ***g ngực y.

Nhưng mà sau một hồi lâu lại cảm thấy ngứa ngáy tay chân không chịu được, rồi cuộc vẫn là không thể nhịn được mà đưa tay quấy rầy giấc ngủ ngon của hắn, từng đợt sờ lên khuôn mặt trắng nõn mịn màng kia, một hồi lại sờ loạn lên cổ, cảm nhận từng đợt nhịp đập liên hồi của từng sợi mạch máu. Cuối cùng bàn tay lạnh lẽo đã không thể cầm cự được thêm mà mơn trớn trên người hắn, lướt qua hai đầu nhũ đã muốn sưng lên đỏ ửng, di chuyển đến vòng eo mảnh khảnh ấy, cuối cùng ấn vào hai cánh mông hồng hồng nộn nộn, cảm nhận một loại cảm giác thoải mái in trên lòng bàn tay * — mà tiểu huyết nhỏ kia đã muốn sưng đỏ, tội nghiệp khép lại thật chặt tựa hồ như không muốn chịu thêm bất kì sự xâm chiếm nào khác thêm được nữa. Kì thật tối hôm qua làm xong trên giường, y làm theo lời hắn nói ôm hắn vào nhà tắm giúp hắn tẩy trừ một chút. Y quả thật lúc đầu là có giúp y tắm, nhưng sau lại không thể nào chịu nổi mà ngay trong bồn tắm lớn lại hung hắn thượng hắn một lần lại thêm một lần, rồi cuộc giúp hắn tắm lại sớm biến thành một trận tra tấn mới. Mãi đến khi hắn sớm hôn mê bất tỉnh y mới bắt đắc dĩ mà đem hắn tẩy sạch qua, ôm hắn vào giường giúp hắn an ngủ, không còn cần quấy thêm lần nào nữa.

Bị bàn tay giảo hoạt kia không ngừng sờ tới loạn sờ lui trên người kia, Bạch Trạch ngay lúc đang ngủ cũng có thể cảm nhận nguy cơ sắp ụp đến với mình, không tình nguyện mà mở mắt ra. Mắt vừa mở ánh mắt trời đã chiếu rọi vào sâu trong mắt, nhất thời không thể nào mở lớn ra. Toàn thân đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức ủa đến, đặc biệt là ở chỗ thắt lưng, giống như là có gì đó muốn đem nó chẻ thành hai nửa. Hắn rồi cuộc không nhịn được mà thảm thiết kêu lên một tiếng, “A!” Đau, đau chết đi được! Hắn ở trong lòng gào khóc không ngừng, quả nhiên ‘làm việc quá sức’ là chuyện vĩnh viễn không nên.

“Rất đau sao?” Tên đầu sỏ mặt lúc nào cũng lạnh như băng, tên gây nên hiện trạng lúc này của hắn cư nhiên trên mặt cũng hiện ra một tia lo lắng, chồm đến muốn giúp hắn xoa xoa.

Y còn mặt mũi để hỏi hắn sao? Đây nguyên nhân là do ai gây nên mà còn hỏi? Hắn hung hắn ai oán liếc mắt trừng y một cái, “Đưa điện thoại cho tôi.” Một cảm giác khô khốc lan tỏa khắp yết hầu, giọng nói cũng theo đó mà khàn khàn trầm đục làm ngay cả hắn cũng muốn gạt mình.

Một ly nước đưa đến trước mặt hắn, Lãnh Tĩnh nhẹ nhàng dìu hắn ngồi lên uống nước. Chờ hắn uống ừng ực hết nguyên ly nước y mới trấn định mở miệng, “Tôi giúp cậu xin phép rồi, hai ngày.”

Một dòng nước tham lam chảy dài xuống cổ đi lướt qua trên xương quai xanh tinh xảo của hắn, cuối cùng rơi xuống nệm, in thành một mảng nhỏ ẩm ướt. Mắt y thoáng chốc tối sầm lại, bất động thanh sắc mà xoay người sang chỗ khác, thả ra chiếc ly trong tay.

Uống nước rồi yết hầu cũng dịu được đi phần nào làm hắn cảm thấy dễ chịu đi không ít, mà hiện tại người bên người hắn kia đang rất mực chủ trương không dám nhìn hắn, hắn trong lòng thở dài, này tuy là bắt đắc dĩ nhưng mà bất quá thân thể y cũng không có cách nào đi làm được, nghỉ ngơi hai ngày cũng tốt thôi, mà ngày thứ ba chính là ngày cuối tuần. Cả bốn ngày, tính ra cũng đủ để hắn ‘đường thương’ đi.

Tiểu hậu huyết phía sau thoáng thoáng đau, mà thân thể hoàn toàn sạch sẽ, hắn biết y đã không đem những lời y nói mang thành gió thoảng ngang tai, còn rất thật sự giúp hắn tắm rửa tẩy trừ. Chính là đối mặt với tên nam nhân có bản tính tự nhiên ‘mù mờ’ không biết chuyện kia, hắn bất chợt đã giận càng thêm giận. Cầm thú! Một con cầm thú chả hề có chút kinh nghiệm!

Vỗ vỗ nhẹ lên người y gọi y quay lại nhìn hắn, “Lấy cho tôi hộp thuốc đi, ách, ở trong tủ trong phòng khách, ngăn trên cùng.”

Lãnh Tĩnh trong lòng đột nhiên liền nổi lên bất an, đưa tay sờ lên trán hần, “Cậu không khỏe sao?” là tại vì quan hệ với y ư?

Nhìn đến quan tâm không chút che dấu của y kia, hần trong lòng cảm thấy thực rất cảm động, tức giận cũng thoáng chốc bị thổi bay đi một ít. Haizz, có ai trách gì y đâu cơ chứ? Không có kinh nghiệm cũng không thể tính thành lỗi của y được. Hần lấy bàn tay y đang đặt trên trán hần ra, hạ mi mắt, có chút ngượng ngùng nói, “Tôi không có phát sốt,...” hần đem mặt vui vào trong gối, “Tôi phải bôi thuốc giảm sưng.” Thanh âm phát ra nghe thực rầu rĩ lắm. Không kinh nghiệm, không kinh nghiệm cái gì! Phải học đi! Học đi có biết không!*

Lãnh Tĩnh sưng sốt một hồi, về sau lại hoàn toàn hiểu rõ vấn đề, theo bản năng đưa mắt nhẹ liếc mắt thoáng nhìn vào khoeo mông đang có chút lộ mỡ. Đúng a, ‘sử dụng quá độ’, bốn chữ này rất nhanh liền xuất hiện trong đầu y. Y nhú nhú mày, trong lòng nhất thời có chút rất bức mình. Y như thế nào lại quên đi việc phải bôi thuốc cho hần? Lại nhớ tới khi hần vừa tỉnh đã kêu lên một tiếng thảm thiết như vậy, y cảm thấy không khỏi thập phần có lỗi. Y không chịu được mà cúi người hôn lên trên mép tóc hần, thanh âm nhẹ nhàng cứ như vậy từ từ phả vào trong tai người nam nhân đang xấu hổ nằm úp sấp kia, “Thực xin lỗi.” —Là vì y không tự kiểm chế được bản thân mà hại hần thành nông nổi như vậy, là tại lỗi của y.

Về sau y sẽ không như vậy nữa, nhất định. Y dưới tận sâu đáy lòng hứa là như vậy đó. Về sau, y sẽ càng phải chiều cố hần nhiều hơn.

Lúc Lãnh Tĩnh mang thuốc trở lại bên giường muốn thoa thuốc cho hần, hần chôn mặt càng thêm sâu vào gối, không khỏi cắn răng chịu đựng cùng kiềm nén nhiệt khí đang ùn ùn bốc lên trên đỉnh đầu, cứ từng lần từng lần tự nhủ — rất nhanh thôi, phải nhịn, phải nhịn xuống a. Chính hần không thể nào tự bôi thuốc tốt được, miệng vết thương rất cần được xoa thuốc đằng hoàng, trị liệu mới tốt. Nay để y thoa hộ chính là đang trị liệu, là trị liệu....

Vì thế lúc Lãnh Tĩnh xốc hết chăn ra, cả thân thể người kia đều giống như gợn lên từng trận run nhẹ nhẹ. Y không khỏi gọi lên khoeo miệng, tâm tình quả thực cảm thấy rất hào hứng a, ra vẻ lơ đãng mở miệng, “Nâng mông lên một chút”, ngữ khí lạnh đậm, ánh mắt sắc lẹm.

Lãnh Tĩnh một bên hết chờ lại đợi nhưng mà hần một chút cũng không có nhúc nhích. Y cũng chẳng có sốt ruột, dù bận vẫn cứ thể ung dung, hay tay bắt chéo mà nhìn hai vành tai người nằm trên giường hết trắng lại hồng, hết hồng lại đỏ, đỏ rồi lại trắng, cứ như vậy luân phiên đổi màu giống như chủ nhân của nó đang không ngừng đấu tranh tâm lý lắm ý.

Sau một lúc lâu người trên giường mới chịu nâng lên thất lưng, đem mông nâng lên một chút. Động tác ma cọ xát cọ lên giường giống như đem hết khí lực mà thực hiện vậy.

Có lẽ là cảm thấy được vừa lòng, Lãnh Tĩnh quyết định không trêu đùa hần nữa. Y đưa tay cố định lại thất lưng hần, đem hai bờ mông trắng nõn của hần nâng lên cao, vừa đẹp mà gợi tình lắm, rốt cuộc đem hết cảnh xuân bị che khuất bởi hai cánh mông hồng lộ ra trước mắt y. Ngón tay thon dài thoa lấy thuốc mỡ chậm rãi tiến vào bên trong, đầu ngón tay ngấm thuốc nhẹ nhàng xoa loạn lên trên nội tràng ấm nóng đã chịu qua không ít thương tổn đó.

Thuốc mỡ Đông y màu lục nhạt tỏa ra một mùi hương thơm ngát, cảm giác lạnh lẽo trơn mượt theo từng chỗ y chạm vào mang đến cảm giác mát lạnh không thôi, an ủi phần nào phần bộ vị đau nhói làm hần không tự giác mà ‘ngô’ một tiếng. Trong âm thanh đó chính là mang theo thỏa mãn cùng hưởng thụ, tựa như, tựa như—

—Tựa như lúc hần ở dưới thân thể y rên rỉ đến mê người.

Hai mắt Lãnh Tĩnh thoáng chốc lại trầm xuống, tiếp theo lại nheo lại thực tràn đầy nguy hiểm. Ngón tay nguyên bản đáng lẽ phải rút ra nay lại dừng lại, ngược lại còn tiếp tục hướng sâu vào phía bên trong mặt động âm áp này, tham lam dò xét.

Cảm nhận được biến hóa loạn động của ngón tay trong cơ thể, hần toàn thân thể bỗng chốc cứng đờ, cảm giận xoay người đưa tay cầm lấy cổ tay y, cố gắng dùng sức đem ‘móng vuốt sắc lang’ rút ra khỏi người mình, sau đó lại đem chân phủ chặt từ đầu đến chân hần, đem hần bó lại thành một cục chỉ chừa mỗi khuôn mặt. Hần nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng —

“Đừng có ngốc nghếch nữa!”

Lại muốn làm? Làm nữa hần sẽ chết đó! Bạch Trạch trong lòng cân nhắc chút vấn đề, này có phải hay không nên cần hảo hảo cùng y thảo luận một chút, tốt nhất là kí hiệp nghị ‘quân tử’ luôn đi—Dục vọng của y quá mãnh liệt. Hần... hần chỉ nghĩ thôi cũng có chút sợ rồi a.

Lãnh Tĩnh nhìn người trên giường đang rất giận dữ kia cũng không hề sinh khí. Y vốn không tính sẽ lại tổn thương hần, vừa rồi chính là nhất thời không khống chế được bản thân thôi... Ách, y cố gắng kiềm chế chuyển đề tài, “Cậu đói không? Tôi gọi đồ ăn ngoài nha.”

“Cháo đi. Ăn sáng nhẹ một chút.”

“Được.” Lãnh Tĩnh xoay người cầm di động thấp giọng gọi điện đặt món.

Nói chuyện điện thoại xong y liền thực tự giác quay về bên giường, ôm lấy thắt lưng hần, nhẹ nhàng hôn môi vuốt e, nơi nơi mơn trớn, động tác vô cùng thân thiết, những cũng không có kích tình.

Nhìn thấy vẻ mặt thích thú trên mặt y, hần một bên nghi hoặc, “Anh không đến công ty sao?” hôm nay không phải cuối tuần, hơn nữa y đâu có bị thương như hần chứ, đâu có hoạt động không tiện đâu.

Vậy mà y cứ nhiên trả lời, “Không đi.” Nhẹ nhàng phả vào bên tai y, thuận tiện ngửi lấy một mùi hương thơm mát tỏa ra từ làn tóc đen óng của người nam nhân làm y phải si mê đến như vậy. *

Bạch Trạch trong lòng hiện lên lo lắng, có y bên cạnh hồi hần, hần cảm thấy rất vui, rốt cuộc đem đầu cạo vào trong ***g ngực y, “Không đi không sao chứ? Kể cuồng công việc~~”

Hôn lên trên khoe miệng đang cười tủm tỉm của hần, “Có phải Lãnh Dật nói với cậu tôi là ‘kẻ cuồng công việc’?”

Hần chọn mi, “Chẳng lẽ không đúng sao? Cả ngày không ăn không uống không ngủ, không gọi anh là ‘kẻ cuồng công tác’ thì gọi là cái gì? Này còn oan uổng cho anh sao?”

“Tùy cậu.” Hần cao hứng là tốt rồi, y không ngại hần thế nào xưng hô với y a.

Lãnh Tĩnh không khỏi lâm vào trầm tư, mà thật y là ‘kẻ cuồng công tác’ lắm sao? Có lẽ đi. Y chính là không biết phải làm gì, vả lại chẳng thích thất bại, mà y đối với mấy chuyện xung quanh lại chẳng cảm thấy hứng thú cho nên mới không thèm chú ý đến mà thôi. Nhịn không được mà lại hôn lên khoe mắt người y đang ôm lấy trong lòng ngực kia. Y cảm thấy hiện tại y đã không còn giống như ngày xưa nữa, muốn quan tâm đến một cái gì đó.

Hần bĩu môi, cái tên không thú vị này nghĩ gì vậy, nháy mắt một cái, ngẩng đầu lên hỏi y, “Anh có biết anh rất dã man hay không?”

“Biết.” Thừa nhận không cần suy nghĩ làm hần không khỏi sững sờ.

“Rất giống cầm thú?” Không ngừng cố gắng hỏi.

“Àn.” Thú nhận, không hề chối từ.

“Anh như vậy chính là một tên mặt người dạ thú, có biết hay không?”

Y nhú mày, trầm mặc không nói, sau một lúc lâu ——

“Tôi chỉ cầm thú đối với một mình cậu mà thôi.” khẩu khí nói ra thực vô tội, cũng thực rất thản nhiên.

Hần chán nản. Đột nhiên trong đầu lại nổi lên một mặt nghi hoặc. Đúng vậy, hần là xử nam, đó chính là bởi vì hần muốn giữ mình trong sạch, không nghĩ tùy tiện không yêu đã tiến bước, còn y thì sao đây?

Hần hồ nghi nhìn xem y, “Anh không phải đồng tính luyến ái” ngữ khí trăm phần khẳng định.

Cầm lên bàn tay tinh tế của hần thưởng thức, y lại lần nữa lơ đãng mở miệng, “Đúng, không phải.”

“Kỳ thật tôi cũng không phải.” Hần cảm thấy muốn thở dài lắm. Hần cũng không yêu nam nhân, chính là trời xui đất khiến lúc còn trẻ gặp phải người động tâm với hần là nam nhân, hiện tại người thích hần cũng

là nam nhân (là y), mà người đối hẩn nhất mực chung tình kia cũng chính là nam nhân (là em Viễn Thần). Chẳng lẽ cái số đào hoa của hẩn chỉ có thể phát huy đối với nam nhân thôi hay sao?

“Anh không nghĩ muốn, ách, nghĩ muốn ôm nữ nhân sao?” Đó là một vấn đề thực tế đi, dù sao đa số mọi người vẫn là thường như vậy.

“Thực bần.” Hẩn nghe xong câu trả này liền cảm thấy trầm ngâm. Người này, quả nhiên là bởi vì khiết phích.

“Vậy, nam nhân thì sao?”

“Cũng thực bần.” Khiết phích nghiêm trọng a.

“Nhưng tôi cũng là nam nhân.” Hẩn hiện tại đã muốn hồ đồ. Hẩn, cũng là thuộc loại nam nhân ‘thực bần’ mà.

“Chỉ có cậu là không bần.” Người bên người hẩn tùy hứng trả lời, đương nhiên khẩu khí không phải rất kiên nhẫn trả lời câu hỏi của hẩn, mà chính là rất không kiên nhẫn, hai tay y cư nhiên lại bắt đầu không thành thật trên người hẩn sờ tới sờ lui.

“Ừ, chờ đã...” Vội vàng nắm lấy bàn tay tham lam của y, hẩn ho khan một tiếng, có chút khó xử nhìn y giống như là đang nghĩ phải tìm từ như thế nào cho phù hợp, “Lãnh Tĩnh, anh có biết, ách, theo giảng giải bằng góc độ y học, miệt mài là không có lợi cho sức khỏe cùng thân thể...” Dò xét biểu tình trên mặt y, ân, không có biểu tình.

“Cho nên?” nhú mày.

“Cho nên chúng ta phải biết tiết chế” Một hơi nói xong, hẩn về mặt chờ mong nhìn y. Hôm qua làm như vậy quả thật sự là rất phóng túng, cứ lặp lại thường xuyên như vậy, hẩn sao sống nổi đây?

“Không được” Lãnh Tĩnh không chút nghĩ ngợi liền mở miệng cự tuyệt, bá đạo ngạo mạn mở miệng, “Cậu phải thỏa mãn tôi.” Ánh mắt y bây giờ, quả thật vô cùng tối tăm độc ác không thể tả.

“Anh! Anh...! Anh!...” Hẩn đưa ngón tay chỉ vào mặt y, mặt thoáng chốc đỏ lên, vô cùng kích động, “Anh muốn giết tôi sao?”

Lãnh Tĩnh đem bàn tay mình ôm lấy bàn tay hẩn, ngữ khí nói ra thập phần chứa đựng thành khẩn cùng cam đoan, “Ngày hôm qua là ngoài ý muốn, về sau tôi sẽ chú ý hơn.” Nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên tấm lưng trần của hẩn, ý muốn trấn an tâm tình của hẩn mà thôi.

Ngoài ý muốn? Nếu nói vậy sau này không biết hẩn sẽ còn có bao nhiêu lần gặp phải loại ngoài ý muốn này nữa đây?

Hẩn trừng mắt nhìn y như thể y chính là một con quái vật trước mắt vậy, mấy loại không biết xấu hổ ngay cả nói dối cũng nói dối được như thể đúng lý hợp tình lắm — Đúng, nam nhân trên giường đều chính là cầm thú, hơn nữa y còn vừa chính miệng thừa nhận y là cầm thú đại sắc lang, chẳng lẽ y còn muốn hẩn tin tưởng y hay sao?

“Không được, tôi là bác sĩ của anh, anh phải nghe lời tôi.” Hai mắt mở lớn hùng hùng khí phách trừng mắt nhìn y, “Về sau chúng ta mỗi tuần chỉ được làm hai lần, không hơn không kém.” Thái độ kiên quyết không được cự tuyệt nga.

Lãnh Tĩnh vẫn ánh mắt ồ dột như thế, hung hăng nhìn chăm chăm hẩn, âm thanh phát ra lời lạnh như băng đá vô tình, “Tôi là người yêu của cậu, cậu là của tôi, tất cả đều phải nghe lời tôi.”

Hẩn sửng sốt, theo bản năng phản bác lại, “Ai nói tôi là của anh?”

Ánh mắt Lãnh Tĩnh thoáng chốc trở nên sâu thẳm, trên mặt cũng đã an ổn lại chút thần sắc ban đầu, khăn khăn mở miệng, “Đêm qua chính miệng cậu nói như vậy.” nháy mắt, lại nháy mắt nhìn hẩn.

“Ách” một tiếng, mặt hẩn thoáng chốc liền đỏ như lửa đốt, trong đầu không ngừng chiếu lại cảnh tượng nóng bỏng của đêm hôm qua hẩn như thể nào rên rỉ *** đang chịu bức bách của y mà vô ý thức nói ra

tựa như một lời thỉnh cầu ấy. Xấu hổ làm cho toàn thân thể phát run không ý thức vùi thân thể vào chiếc giường lớn, phần hân rống lên —

“Anh là lợi dụng lúc tôi gặp khó khăn!”

“Không tính! Không tính!!!” Vừa dứt lời liền lấy tay cầm lên một cái gối đầu, cứ như vậy hướng đến ném lên trên người y.

Mở lớn mắt trừng y, lửa giận bùng cháy bên trong ngày càng dữ dội hơn, “Hừ!” nói với y đúng là thừa lời tổn sức, biết y đã quyết như vậy thì chính là như vậy sẽ không thay đổi chủ ý đâu, hấn bực bội quay người đi không thèm để ý đến y nữa.

Trong ***g ngực y hiện tại đang là sự hiện diện của chiếc gối đầu từ nơi ai kia ném đến trên người y, tận sâu dưới đáy lòng từng đợt nổi lên từng trận cảm giác kì lạ không rõ, vừa chua xót lại vừa ngọt ngào, vừa vui lại vừa buồn. Rốt cuộc nhẹ nhàng mà xoay người ngã về phía phía sau ôm lấy thân thể mảnh khảnh kia vào trong lòng, từng chút hạ xuống từng nụ hôn yêu thương lên trên bờ cổ hấn, thật sâu mút vào, cúi đầu mở miệng, “Thực xin lỗi. Chính là cậu có biết, tôi nhịn không được.”—

Cho nên cho dù tôi có đáp ứng cậu rồi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không thể thực hiện được.

Một mặt âm thanh trầm thấp vang vọng vào trong tai, rốt cuộc hấn cũng không tiếp tục tức giận thêm mà quay lại ôm lấy y, mở đôi mắt sáng trong trỏ nhìn thẳng vào mắt y, bất đắc dĩ mở miệng, “Kì thật tôi đã sớm biết, đại sắc lang.” Hấn trong lòng tất thấy đều biết, chính là chỉ muốn cố chấp phản kháng một chút mà thôi. Nâng nhẹ bàn tay lên chơi đùa cùng với từng lọn tóc của y, “Nhưng nếu anh cứ như vậy tôi làm sao xuống giường được? Tôi còn phải đến bệnh viện làm việc nha.” Hấn oán giận lên tiếng, mà chính bản thân hấn cũng không cảm thấy được trong giọng nói của hấn kia muốn bao nhiêu nũng nịu đều có bấy nhiêu đâu. Mùa hè nóng nực nắng gay gắt như vậy, chẳng lẽ hấn phải mặc áo cổ lọ đi làm sao?

Lãnh Tĩnh gọi lên khoe miệng thoáng cười, ôm lấy hấn thật chặt, “Tôi nuôi cậu.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung, “Cậu có thể làm bác sĩ riêng kiêm đầu bếp của tôi.” Sau đó mỗi ngày ở nhà chờ y đi làm trở về. Nghĩ đến đây, trong đầu y không khỏi nổi lên một vài ý tưởng tượng quả thật, ách, có chút dè tiện.

Nhịn không được tặng cho y một cái liếc mắt sắc lẹm, con người cũng thoáng chốc tự đại lên, “Anh nghĩ cùng đừng có nghĩ a. Cho dù anh có muốn tôi đây liền cũng không có chấp nhận đâu. Tôi học y nhiều năm cực khổ như vậy đâu phải là chỉ muốn đến làm công cho mình anh chứ. Huống chi ý anh căn bản không phải như lời anh nói đâu.”

Trên mặt y sớm hiện lên một mặt thần sắc bất mãn. Aizz, mộng tưởng hảo huyền nữa rồi, lại bị từ chối thẳng thừng a.

Bạch Trạch nhíu mi, hai người đang ở trong thời điểm không ai nhượng ai như vậy *, aizz, hiện tại chiến lược muốn y phải cấm dục kia mà nói ra chắc chắn đại sắc lang kia nhất định sẽ không chịu cho xem.

Aizz, con đường phía trước còn dài lắm a

~~~Đỉnh đong~~~~~

Đang lúc đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân thì chuông cửa lại reo lên ngắt đi đoạn suy nghĩ của hấn, Lãnh Tĩnh đứng dậy đi ra mở cửa.

Nhìn y bụng một mâm thức ăn đi vào, hấn liền một bên húng trí bưng bưng, “Là đồ ăn mang đến?” Còn chưa có mở nắp ra thì đã nghe mùi hương thơm lừng sộc vào trong mũi làm cho dạ dày đói khát của hấn từ sớm đến giờ nhịn không nổi mà biểu tình dữ tợn kêu ột ột liên hồi.

Lãnh Tĩnh cẩn thận nâng người hấn dậy để cho hấn dựa người vào gối đầu dựng ở đầu giường, xong rồi lại bưng lên bát cháo đưa tới trước mặt hấn, ngay cả muỗng cũng đã muốn chuẩn bị rất chu toàn tất thấy.

Ấn, tuy rằng y là một cảm thú nhưng vẫn ngẫu nhiên hiền lành lắm ^^

~Cháo cho vào trong miệng trơn mềm, mùi lan tỏa khắp cả khoang miệng, nhất định không phải nấu giống như bình thường.

“Anh gọi cháo ở đâu vậy?” Dạ dày có thức ăn xoa dịu đi, hấn cũng theo đó thả lỏng mà nheo mắt lại.

“Tây Phong.”

Wa, đồ ăn ở Tây Phong quả nhiên là không giống mấy chỗ bình thường kia a. Chính là —

“Loại nhà hàng cao cấp này mà cũng có chuyển thức ăn tận nơi nữa sao?” Phục vụ thế này là quá mức chu đáo rồi đi.

“Tôi là cổ đông.” Lãnh Tĩnh cúi đầu ăn cơm, không muốn nhiều lời, “Mùi vị thế nào?”

“Không tồi.” Aizz, thì ra y chính là lão bản đương nhiên muốn thế nào thì chính là đều được như vậy. Hắn ở cùng y, này cũng có thể nói là ăn theo được một chút hào quang đi ha.

“Meo

”

Hắn dừng ăn ngẩng đầu lên, trong lòng thầm nghĩ có chuyện không tốt rồi, có chút sốt ruột nói, “Tôi quen cho Hoa Hoa ăn cơm rồi.”

Lúc cúi đầu nhìn xuống liền nhìn thấy một bộ mặt mèo của Hoa Hoa đang rất ai oán đang ngày càng tiến gần hắn, từng bước từng bước bước đến trước giường giường. Mà Lãnh Tĩnh một bên còn chưa kịp ngăn cản thì cả thân thể nó đã rất nhanh nhảy lên trên giường hắn, ngồi xuống quấy đuôi trái phải.

“Tôi buổi sáng có cho nó ăn rồi.” Lãnh Tĩnh có chút không kiên nhẫn mở miệng, lạnh lùng nhìn sang con mèo béo đáng chết kia, lại nghĩ đến lúc buổi sáng lúc y đi ra khỏi phòng ngủ thì con mèo chết tiệt này liền đối y nhe nanh nhếch miệng kêu lớn, mà y vì muốn không muốn đánh thức hắn cho nên y phải đành bắt chước bộ dáng của hắn hàng ngày cho nó ăn bánh quy cho mèo trong bát của nó thì nó mới chịu im lặng lại a. Vừa rồi y bụng đồ ăn vào đại khái là quên đóng cửa phòng ngủ cho nên cái con mèo chết tiệt này mới có cơ hội tiến vào như vậy chứ.

“Anh cho nó ăn bánh quy cho mèo?”

“An.”

“Cám ơn.” Hắn nghĩ đến hắn y là yêu ai yêu cả đường về đi, thế cho nên mới có thể quan tâm đến con mèo nhỏ của hắn chứ, nghĩ vậy trong lòng hắn đột nhiên vui mừng không ngớt. Lúc trước y vẫn cứ nghĩ y với con mèo của hắn sẽ khó sống hòa thuận a, xem ra hiện tại đã rất thân thiết rồi. Aizz, là hắn quá lo nghĩ thôi.

Vừa dứt lời, Hoa Hoa trên giường liền bắt đầu liều liều chết quào lên trên giường. Là nó rất khó chịu a, nó không phục, sự thật không phải vậy —

“Meo Meo ww.....” [Phiên dịch: Chủ nhân, anh vì cái gì muốn chọn người này? Anh ta có cái gì tốt chứ? Anh không cần em sao? Hôm qua giờ cửa đóng chặt em không vào được.....] ngữ khí nó nói dạt dào bị thương lắm.

“Ha ha.....” Nhìn thấy chú mèo nhỏ của mình đang rất phần nộ kia, hắn nhin không được cười lên thành tiếng.

Lãnh Tĩnh nhíu mày nhìn hắn, không rõ hắn ăn được một nửa thì bị chấp mạch cái gì a.

Bạch Trạch tâm tình rất tốt mở miệng giải thích, “Anh có biết Hoa Hoa nói cái gì hay không? Nó vừa rồi nói, ‘chủ nhân, anh vì cái gì muốn chọn người này? Anh ta có cái gì tốt chứ? Anh không cần em sao? Hôm qua giờ cửa đóng chặt em không vào được.....’ ha ha ha ha .....” [này chính là chủ nhân cùng mèo cưng trong lúc đó thần kì tâm linh liên thông a~~]

“....”

Bạch Trạch nâng nhẹ ngón tay điểm yêu lên chóp mũi của nó, chọc cho những sợi râu mép của nó thoáng run run lên. Hắn lại dò xét liếc mắt nhìn y một cái, sau lại rất nghiêm trang mở miệng, “Hoa Hoa ngốc, phải biết nhìn cẩn thận nha, người đối diện này chính là có biệt danh là ‘kim quý’ nha, có thể mua được cho em rất nhiều rất nhiều.... rất nhiều bánh quy hương thịt kho tàu cá trích nha, em tốt nhất là nên đi

theo nịnh bợ anh ấy đi, hiểu không?” sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn y, “Anh nói có đúng hay không, ‘đại bánh quy’?”

Hoa Hoa nghe vậy liền quay thân đi, đem mộng đặt đối diện với cả hai người bọn họ, “Meo ~.....” [Phiên dịch: Em không cần.]

[Kim quy: “....”]

32. Chương 32

Thời gian bốn ngày tính cho cùng thì nói dài thì cũng không dài, mà nói ngắn thì cũng không phải là ngắn, rất nhanh liền cũng đã trôi qua. Thứ hai đến, ‘bệnh tình’ Bạch Trạch cũng đã sớm bình phục lại cho nên hắn trở về bệnh viện đi làm lại cũng là chuyện đương nhiên đi, nhưng mà tâm tình cũng có chút phức tạp — rất rõ ràng a, có một số chuyện thay đổi, mà con người cũng thay đổi theo — đến giờ phút này hắn còn chưa biết này là chuyện tốt hay chuyện xấu đâu, hậu quả thế nào còn chưa rõ lắm.

Trong bốn ngày hắn nghỉ bệnh nằm trên giường, Lãnh Tĩnh cũng không có như hắn nghĩ sẽ đi làm như thường lệ mà là ở nhà hắn không chịu đi. Đây chính xác mà nói, là cùng hắn ở trên giường, cả ngày cùng hắn nằm cùng một chỗ giống như hình với bóng không thể tách rời.

Đại đa số thời gian thì y thực im lặng, cho dù có khó chịu vì bị Hoa Hoa nghịch ngợm khiêu khích thì y cũng chỉ làm mặt lạnh mà chống đỡ tròng nó vài cái rồi thôi, chứ không có thêm để ý đến nó. Phải nói là trực giác của thú vật quả thật là cao đến nỗi làm cho người ta phải khâm phục a, Hoa Hoa giống như là hiện tại đã nhận ra vị ‘khách nhân’ ngày trước này đã không còn là ‘khách nhân’ nữa mà liền nâng y lên thêm một bậc ‘nhị đương gia’. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nó đã không còn trêu chọc khó chịu với y như mấy lần đầu nữa. Lúc Lãnh Tĩnh cho nó ăn cơm, nó ngẫu nhiên cũng cọt cọt ổng quần y làm nũng vài cái, còn có ôn nhu kêu ‘meow~’ một tiếng.

Tuy rằng Lãnh Tĩnh vẫn là giống như trước ít nói, chính là ánh mắt y cứ nóng bỏng nhìn hắn chuyên chú, cơ hồ lúc nào cũng dính lên người hắn không rời — lúc y thức chính là như vậy (ngủ rồi nhìn được sao? :)). Còn có, hình như y thực sự cảm thấy chính mình đã chiếm trọn được hắn, hắn chính là thuộc quyền sở hữu của y rồi hay sao mà thường thường hôn môi, vuốt ve hắn thực rất tùy hứng, đương nhiên là không thêm quan tâm đến hắn kháng nghị giấy dựa mạnh đến nỗi vài thứ trong tầm ngắm cũng muốn chà diêm vương như thế nào đi chẳng nữa. Tuy nhiên đến cuối cùng cũng bởi vì để ý đến thương thế của hắn mà y đều dừng lại nhìn xuống, nhưng mà ánh mắt vẫn như lang hổ đói khát nhìn hắn làm hắn không khỏi âm thầm sợ hãi không ngừng, cũng lại càng không dám tùy tiện trêu chọc y nữa đâu. Nhưng mà... y ‘đói’ bốn ngày rồi a, hắn thực cảm thấy số phận hắn tối nay chắc chắn là thực kham ưu a.

Làm bác sĩ riêng của y, hắn khi trước vẫn là luôn dặn dò y phải ăn uống ngủ nghỉ như thế nào đó cho phù hợp, mà hiện tại thì tình thế đảo ngược lại, Lãnh Tĩnh mỗi ngày đều chặt chẽ nhớ kĩ hai chuyện — cho hắn ăn cơm cùng thường được đúng giờ.

Chủ yếu món ăn cũng đều gọi nhà hàng hạng nhất mang đến, mà đáng nhắc tới chính là cách y gọi món ăn quả thực ngu ngốc đi. Mỗi lần y đều chắc chắn sẽ hỏi hắn muốn ăn cái gì rồi liền đặt món, sau đó là đến món của y, mà món y gọi cho y xoay đi xoay lại cũng chỉ là một vài món cơm Tây giản dị mà thôi. Hắn lần trước cùng Thang Viễn Thần đi đến ‘Tây Phong’ ăn cơm, lúc Thang Viễn Thần đề nghị hắn xem thử thực đơn kia cũng đã muốn làm hắn ghi lại ấn tượng thật sâu, không cần kể đến khẩu vị món ăn như thế nào mà chỉ cần nói đến phong phú món ăn thôi cũng thực sự là làm cho người ta hoa mắt mãn nhãn rồi a. Mà lại nói y chính là lão bản chỗ đó, mắc gì mỗi ngày đều phải đáng thương gọi qua gọi lại cũng chỉ có vài món ăn như vậy? — Đây có thể cho thấy được con người của y a, đối với mọi chuyện chẳng thêm chú ý đến chút nào cả. Rốt cuộc hắn hẳn không nổi nữa mà một phen đoạt lấy điện thoại trên tay y, hướng nhân viên kia mà gọi một chuỗi món ăn. Từ đó về sau cũng đều là hắn gọi điện đặt thức ăn, mà y đối chuyện này cũng từ chối cho ý kiến, rất biết nghe lời mà đồng ý, lại còn thực sẵn sàng yêu thương yêu cầu mang luôn thực đơn của Tây Phong mang đến để tùy hắn chọn — Đây cũng quá khoa trương đi, làm hắn ghen hờn nhìn trần trối.

Mà kế tiếp đến là phải nói đến, y hiển nhiên húng trí rất cao, một ngày bốn lần cũng không quên hất chân lên chào cái quần của hần một cái thì mới chịu, làm rất tuần tự lưu loát a. Hai người sau đó rút cuộc cũng tổng yếu trải qua một phen sóng gió thì mới chịu buông ra. Hai bên dưới đáy lòng đều cùng thở dài, nhưng một người là tiếc hận, còn một người chính là thở ra vì bảo toàn tính mạng thành công.

Đạo này xem ra Lãnh Tĩnh đối với công ty của y cũng trở nên không quá chú ý đến, y bắt đầu thích dùng di động bàn chuyện công ty chứ không thêm tự thân đi làm, điều này làm hần vài lần khẩn trương không ngừng. Hần cũng đã thử khuyên bảo qua y nên trở về đi làm như trước, nhưng rút cuộc lại nhận được ánh mắt muốn ăn thịt người của y làm hần tự nhiên muốn đổ mồ hôi hột a. Phản ứng của y lại phi thường bình thản —

Trùng mắt lãnh đối, “Cậu sợ tôi?” có chút kì quái.

Hần bị y trực tiếp hỏi như vậy liền cảm tức trùng lại y, “Chẳng lẽ tôi không được lo lắng cho sự an toàn sinh mệnh của mình hay sao chứ?”

“...” Im lặng một chút, Lãnh Tĩnh hiển nhiên cũng không có mười phần kiềm chế, hai người trong lòng đều đối chuyện này hiểu rõ. Dáng vẻ bề ngoài của y thu liễm đi không ít, nghĩ nghĩ, “Lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn.” Chỉ được nhìn mà không được ăn, y tâm tình thực không hảo a.

Mắt tròn trắng, hần cũng lười cùng y đấu khẩu — cùng sắc lang nói đạo lý là chuyện không có khả năng.

Điều làm cho hần không ngờ nhất chính là khi hần nằm trên giường đã chán muốn chết rồi, vô tình liếc mắt qua người bên cạnh đang ôm laptop lướt mạng. Vừa nhìn thấy trang chủ hiện trên laptop, hần liền tròn mắt bất khả tư nghị, người này y cư nhiên công khai, trước mặt hần xem trang web dạy chuyện phòng the ‘đồng tính tình ái’, đã thế vẻ mặt còn thực nghiêm túc nhìn không chuyển mắt.

Y không nói gì, hần rút cuộc nhịn không được nói cho y, “Kì thật mấy loại chuyện này, anh có thể hỏi tôi.” Dù sao trên mạng viết cũng không phải hoàn toàn chính xác khoa học cho lắm.

“Nga?” Y ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn.

“Tôi dù sao cũng là bác sĩ chuyên nghiệp, mấy loại chuyện này đương nhiên tôi phải biết.” Thuận thế lườm y một cái, xá cặn cầu viên.

Ai ngờ đâu y cư nhiên một chút cũng không có cảm kích, khinh miêu đạm tả qua về nói hần một câu “Không cần, tôi thích tự mình thăm dò.”

Ngô, vì cái gì hần cảm thấy hai người đang nói không phải cùng một chủ đề a? (o)

Ngày hôm qua có người đưa hàng chuyển hàng đến gõ cửa mang đến một thùng đồ, hần liền thấy có chút kỳ quái. Lúc Lãnh Tĩnh mở gói hàng kia ra thì hần mới biết được, y cư nhiên ở trên mạng đặt một đồng dụng cụ ‘đồng tính tình ái’ a. Hần lúc ấy chỉ cảm thấy trước mắt một trận màu đen, run rẩy mở miệng —

“Nhiều như vậy, làm sao dùng hết?” Đây đều là cái thứ gì chứ? Dưới tư cách là bác sĩ chuyên nghiệp phân tích trạng huống, hần đưa ra một kết luận cho bản thân: hần thật sự thấy mình cách cửa tử không còn bao xa đâu a.

Vậy mà y cư nhiên bày ra một bộ dạng chuyên nghiệp, kiên nhẫn giải thích, “Chúng ta không thể vẫn dùng kem dưỡng da mãi, nó không phải là trơn tề tốt.” Dùng một chút, y tựa hồ như nghĩ đến cái gì, nhìn một đồng đồ phía dưới xem xét một chút rồi ngẩng đầu lên nhìn hần, hồ nghi mở miệng, “Chẳng lẽ cậu thích dùng kem dưỡng hơn?”

Con lạy thượng đế, lạy phật tổ, lạy chúa Jesus, làm cho y chết dùm tôi đi.

“Tùy anh” Hần không khỏi cảm chịu mà trả lời, mấy chuyện này vốn chính là chuyện một tiểu công nên quan tâm, hần chỉ có ‘ngồi mát ăn bát vàng’ là tốt rồi, phiền não cái rắm.

Sáng hôm nay Lãnh Tĩnh kiên trì lái xe chở hần đến chỗ làm, hần cũng không có cự tuyệt — thực tiễn cho thấy, Lãnh tổng tài là một tài xế không tồi đi. Khi xuống xe, y ngữ khí bình thản dặn dò hần một câu “Tối về sớm một chút” rồi liền lái xe đi. Chính là, khi thấy chiếc xe nổ máy rời đi, vì cái gì hần lại cảm thấy

những lời y nói phi thường mang đầy ‘ý vị thâm trường’, làm cho hấn ở giữa cái nắng nóng mùa hè mà cũng run rẩy không ngừng như thế?

Bạch Trạch không yên lòng một đường đi vào trong bệnh viện. Thời gian còn sớm, hấn trước nên làm một ít chuẩn bị, thuận tiện sửa sang lại một chút việc mấy ngày nghỉ việc hấn vẫn chưa có xử lý a. Chính là, khi hấn đi vào văn phòng của mình, ngẩng đầu, cả người thoáng chốc đóng băng—

“Lạch cạch —“ Bao nhiêu công văn cầm trên tay khi không rơi hết xuống mặt đất, hồn bay khỏi xác, mở lớn mắt nhìn người đang tiêu sái ngồi trên chiếc ghế xoay sau bàn làm việc của hấn —

“King?”

“Đã lâu không gặp.” Nam nhân cười cười nhìn hấn mang theo ý cười tà ác cùng nguy hiểm từ trên ghế đứng dậy, tao nhã bước đi thông thả đến bên cạnh hấn. Những ngón tay thon dài nâng lên chiếc cằm nhỏ của hấn, không hề nói gì mà ngay tại bờ môi của hấn đặt lên một nụ hôn thoáng qua trong giây lát, “Em vẫn đáng yêu như vậy, Bạch.”

“Anh như thế nào lại ở chỗ này?” Cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại, nhưng sợ hãi. Lúc này hấn mới biết được người này hiện tại là đang ở Trung Quốc, hiện tại ở trước mặt mình chính là thật, không phải là mơ. Hấn không thêm để ý đến động tác ngả ngón kia của nam nhân, hấn nheo lại mắt, đánh giá bộ dạng biểu tình say mê kia, “Anh lại muốn gì đây?” khẩu khí lãnh đạm.

Không thèm nhìn người trước mặt mình đang hỏi mình, La Tổ lại đi tới gần bên người hấn, ánh mắt nghiền ngẫm đảo qua gương mặt tuần tú, thân thể thon dài kia, lại chuyển đến tai hấn, ngửi ngửi lên chiếc cổ kia, không có hảo ý mở miệng nói, “Khá khen, tiểu sư đệ, em biến thành xấu nga.”

Hấn sửng sốt, lập tức nghĩ đến trên cổ mình có dán băng cá nhân liền cảm thấy tức giận, ở trong lòng không khỏi mắng Lãnh Tinh một trăm linh một lần, hai tay nắm chặt lại thành quyền, mặt không chút thay đổi mở miệng, “Không cần phải lãng sang chuyện khác.”

Hoàn toàn xem nhẹ thái độ lãnh đãi của hấn, La Tổ hai mắt tỏa sáng, thập phần mặt dày mà ôm lấy bờ vai hấn, nháy mắt mấy cái —

“Bạch, nói cho anh biết người đang ở nhà em là ai đi.”

Mặt như hoa đào, cười đến thập phần vô sỉ.

33. Chương 33

Không thèm nhìn hành vi điên loạn của La Tổ, Bạch Trạch hiện tại quan tâm chính là, “Anh đến đây, thầy có biết hay không?”

Đôi mắt tà ác xinh đẹp giống như viên ngọc lục bảo thẳng nhìn hấn, ngón tay thon dài hữu lực chạm lên làn da nơi cổ của hấn, chậm chậm vuốt ve lấy, tiếc hận mở miệng, “Làn da vẫn tốt như vậy, chính là đụng phải cái tên nhần tâm có phúc mà không biết hưởng, thật sự là không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết trơn a.”

Quả nhiên, miệng chó không thể khạc ra nga voi.

Sớm đã thành thói quen đối phương lúc nào cũng có mấy hành vi tội bại như thế này, hấn không thêm để ý đến người kia điên ngôn điên ngữ, đẩy La Tổ đang đứng chặn đường trước mặt hấn ra, đi đến ghế ngồi xuống làm cho xong mấy chuyện mấy ngày nghỉ chưa làm.

La Tổ ngồi xuống chiếc ghế đối diện hấn, tay phải nâng cằm, hơi hơi nghiêng đầu cười đến mị hoặc, không chút để ý mở miệng, “Em có biết là ánh mắt của em thật không tốt hay không a?”

“Anh cũng biết ánh mắt của tôi luôn luôn không tốt, luôn đi thích toàn mấy người kì quái.” Hấn không có ngẩng đầu lên, thản nhiên trả lời.

La Tổ nghe vậy thì ngẩn ra, “hahaha....” Không kiêng nể gì mà cười ha hả như thế.

“Tôi bây giờ phải làm việc. Nếu anh phải đi thì đây là số di động của tôi, chúng ta có rảnh thì lại nói chuyện tiếp. Còn nếu muốn ở lại, vậy thì cầm miệng lại đi.” Hấn biết người này khẳng định là đã đi tiềm lãnh đạo

bệnh viện lúc hắn không có ở đây a, cho nên mới biết được văn phòng làm việc của hắn ở chỗ nào mà hoành hành chớ. Nói ra thì La Tổ chính là bác sĩ nổi tiếng trong giới phẫu thuật thần kinh, ngoại khoa thần kinh, chuyên gia chẩn đoán bệnh khoa, lại còn là đàn anh của hắn, viện trưởng của hắn có nào có thể cự tuyệt được yêu cầu của La Tổ? Hơn nữa La Tổ nhất quán vô liêm sỉ, ham thích dùng mị lực bản thân mà mê hoặc người khác để đạt được mục đích của mình. Hắn không ở đây hai ngày không biết cái người này đem cái bàn công tác của hắn quấy rối thành cái bộ dạng gì rồi đây — Có phải hay không vẽ lên đơn thuốc của hắn hình spider man?

“Anh đương nhiên là phải ở lại. Chúng ta nhiều năm không gặp như vậy, A Bạch em có nhớ đến anh không a? Anh chính là nhớ em muốn chết, lúc nào cũng không muốn rời khỏi em đâu....” La Tổ hướng hắn chớp mắt mấy cái, nói ra mấy câu thật muốn ghê tởm buồn nôn, còn giang hai tay ra muốn hướng hắn làm nũng lại bị hắn không nể tình đẩy ra, “Ngồi im một chỗ đi.” Hơi liếc mắt đánh giá khuôn mặt hoa đào kia — thật sự là rất xinh đẹp. Hắn đưa tay mở bao lấy ra một cái khẩu trang mới, chớp nhoáng ***g vào trên mặt La Tổ, nghiêm khắc ra lệnh, “Không cần phải mở ra, không cần phải đi câu dẫn người.” Ánh mắt có chút chút hung ác — Hắn thực không nghĩ muốn mấy màn hâm mộ thái quá đến điên cuồng si mê bác sĩ thiên tài giống như lúc còn ở Mi diễn ra ngay tại đây đâu, cũng không có hứng thú đi dọn dẹp phong lưu trái cho La Tổ đâu.

“Người bệnh nơi này đều là mấy đại thúc đại thẩm, em có biết là ánh mắt của anh rất cao hay không chứ, mấy loại người bệnh này anh không có hứng thú đâu. Người mà làm anh hứng thú nhất chính là bác sĩ tuấn mỹ của nơi này kia.” Lời còn chưa dứt thì đã một phen nhào đến ôm lấy thắt lưng hắn, mười ngón tay lưu loát thoảng hung hăng néo mông hắn một cái. Lại lợi dụng ngay lúc hắn vẫn còn chưa hoàn hồn thì rất nhanh rút tay lại lui đến một bên, nâng lên bàn tay ngó trái nhó phải rồi lại gật đầu, “Vẫn nhỏ nhắn như vậy a.”

Hắn chán nản đang muốn mở miệng chửi thì cửa lại bị đẩy ra — bệnh nhân đầu tiên trong ngày đã đến rồi đây.

———oo———

Trương a di chính là bệnh nhân quen thuộc của Bạch Trạch hắn, hôm nay thường lệ đến khám bệnh, bà nhìn không được mà ngó đến cái người đang ngồi trên chiếc ghế phía sau bác sĩ Bạch, người đó có một mái tóc dài màu bạc, mang khẩu trang để lộ ra đôi mắt tự nhiên lại có màu xanh biếc. Bà nhìn người đó, tự nhiên lại liên tưởng đến bộ dạng bất lương của mấy cô con gái của mấy gia đình hàng xóm của nhà bà a — tóc có đủ mọi màu sắc, ngay cả tròng mắt cũng là thay đổi màu mỗi ngày. Nghe bảo đâu đó đây là thịnh hành, nhuộm tóc cùng với màu mắt phải đi một bộ mới đẹp. Chính là, Trương a di nghĩ không ra vì sao cũng là đổi màu tóc đổi màu mắt nhưng mà lại mấy đứa con gái kia chẳng khác gì cái màu gà, còn người kia trước mắt lại giống như phượng hoàng? Hơn nữa Trương a di trầm tư không giải thích được, người này a — rốt cuộc là nam hay nữ?

“Bác sĩ Bạch...” Thất thần cả buổi trời, rốt cuộc Trương a di cũng là thần bí hề hề tới gần Bạch Trạch hỏi.

“Gì ạ?”

“Người kia có phải hay không chính là sao kim (ngôi sao nổi tiếng ý) a?” ngữ khí thập phần tò mò, trong ấn tượng của Trương a di chỉ có sao kim trong TV mới có thể có cách ăn mặt chói lọi nhưng mà đẹp như vậy nha.

Bạch Trạch kinh ngạc.

“Ha ha ha ha...” ‘Sao kim’ ở một bên hiển nhiên tâm tình tốt lắm, cũng bắt chước kẻ sát vào người Bạch Trạch, thần bí hề hề, nửa thật nửa giả hướng tới gần Trương a di, “A di không cần nói cho người khác nga. Phóng viên sẽ viết loạn cả lên đây.” Ngữ khí nghe sao mà ưu sầu chua xót vô cùng như vậy.

“Chắc chắn sẽ không rồi...” A di thiện lương bật người mềm lòng, một mặt tràn đầy tình thương của mẹ mà an ủi nam nhân xinh xắn trước mặt, “Hảo hảo xem bệnh, người trẻ tuổi thân thể chính là quan trọng nhất. Yên tâm đi, bác sĩ Bạch chính là có y thuật tốt nhất, khẳng định sẽ chữa hảo cho cháu.” A di vô vô vai La Tổ, vừa nói xong thì nhìn về phía Bạch Trạch, “Bác sĩ Bạch, cậu ấy là bị bệnh gì thế? Có chữa được hay

không?” Về mặt a di quả thực là khẩn trương lắm, so với lúc nghe bệnh tình của mình còn khẩn trương hơn.

“A di không cần lo lắng, bệnh của cậu ta chính là bệnh thần kinh, từ từ chữa bệnh sẽ khỏi thôi.” Bạch Trạch cầm lấy bệnh lý cùng đơn thuốc đưa cho bà, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác, “a di, đây là đơn thuốc khám hồi thứ sáu, bà hiện tại thân thể rất ổn định, bình thường phải chú ý...”

“Ừ, tốt, tốt.” Trương a di cảm thấy cảm thán, ánh mắt đồng tình từ ái một mực nhìn trên người La Tổ — khó trách mọi người đều nói làm sao kim quả thực áp lực rất lớn, xem ra thật sự là không phải là giả, chứ nếu không một đứa nhỏ hảo hảo như vậy như thế nào lại mắc bệnh thần kinh chứ.

A di đa sầu đa cảm vừa rời đi, La Tổ đã nghiêng đầu gối lên bờ vai Bạch Trạch, cười hì hì thấp giọng, “A Bạch, bệnh nhân của em cũng giống em đáng yêu như vậy cả, ha ha.”

Mắt tròn trắng, “Bị nói mắc bệnh thần kinh liền cao hứng như vậy?”

Hôm nay hẳn đều phi thường bận rộn, bệnh nhân vào khám không ngớt, bên người lại còn vác thêm một tên đại phiền toái nữa chứ. Giữa trưa hẳn không có đi đến chỗ Lãnh Tĩnh được, thật là không tìm ra được thời gian rảnh rỗi để mà đi, chỉ có thể ở bệnh viện gọi điện thoại báo cho y một tiếng mà thôi.

Chiều đến, viện trưởng tự mình gọi hắn đến triệu kiến —

“Tiểu Bạch a, La tiên sinh đường xa mà đến, nghe nói cậu ấy cũng là đàn anh của cậu, cậu không cần phải quá cứng rắn với cậu ta a... La tiên sinh là một bác sĩ có kinh nghiệm nổi tiếng trong giới y học ngoại khoa, cậu ấy có thể tới chơi, chúng ta phải thực thập phần hoan nghênh... Bệnh viện của chúng ta mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, XXX lâm sàng cũng đã muốn lấy được thành tích không tồi... Cậu có thể hay không hỏi La tiên sinh một chút, hỏi xem cậu ấy có thể hay không cho bệnh viện chúng ta chút thời gian để tọa đàm, thuận tiện cũng có thể nói qua một chút công tác hàng ngày bệnh viện chúng ta...”

Bệnh viện trung y cũng có ngoại khoa, cũng cần phải có bệnh nhân thường xuyên ghé đến. Cùng với bệnh viện tây y bất đồng chính là trung y viện giải phẫu chủ yếu phối hợp liệu pháp thuật tiên thuật sau của trung y. Bạch Trạch cảm thấy chuyện này cũng vừa vặn thích hợp, thông dong mở miệng, “Không vấn đề, viện trưởng.” Nếu La Tổ đã muốn đến nơi này ‘tra tấn’ hắn, vậy thì hắn cũng nên làm cho La Tổ có chút chuyện để làm chứ. Hơn nữa, hắn đối với chuyện La Tổ đến đây vẫn còn chút nghi vấn, hỏi anh ta thì anh ta không nói, chỉ có thể chậm rãi quan sát thôi.

“Ách, tiểu Bạch a, tuy rằng tình cảm anh em của hai người thân hậu, chính là nghe nói La tiên sinh tính tình cổ quái, rất ít làm mấy loại diễn thuyết trước công chúng a...” Lão viện trưởng đối với lời cam đoan của hắn có chút hoài nghi, cứ giống như là đang lâm vào đại dịch không bằng.

Đích thật chính là như vậy, cái gì diệu thủ nhân tâm, dạy và học cùng tiến bộ, nhưng tại nơi cá nhân xem ra hoàn toàn là chó má. (này là QT viết nha)

“Yên tâm đi, anh ta sẽ đồng ý thôi.

Nếu La Tổ còn muốn ở đây đùa giỡn thì ắt phải đồng ý.

—oo—

Tới giờ tan tầm, La Tổ vẫn cứ sống cứ chết đòi ở lại chỗ hắn không chịu đi, trưng ra một bộ dạng ‘anh phải ở cùng em’ mới chịu cơ.

Hắn không mở miệng không được, liền hỏi La Tổ, “Anh hiện tại nghị ngơi ở đâu?”

“Hiện tại mới chịu hỏi, không lương tâm.” Hừ! La Tổ hai chân bắt chéo, bĩ khí mười phần ngồi đó giận hờn.

“Tôi phải tan tầm, anh mau đi đi.”

Mất người ngồi trên ghế kia đột nhiên chuyển đổi, thay vào đó là một bộ lấy lòng, “Làm cho anh đi đến nhà em đi? A Bạch, chúng ta lâu như vậy không gặp, tối nay chúng ta liền thấp nền ôn lại chuyện cũ đi, được không, được không....”

“Không được. Nhà của tôi nhỏ lắm, không chứa nổi ba nam nhân đâu.” Trực tiếp cự tuyệt, thái độ hần phi thường thẳng thắn. Hơn nữa, lấy chuyện quá khứ ‘gà bay trứng vỡ’ ngày trước kia ra mà nói, cho La Tổ ở trong nhà hần còn không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa đây. Điều trọng yếu nhất chính là, hần thật sự khó có thể tưởng tượng được bằng sơn PK (?) kia sẽ phản ứng thế nào nếu rình người này về a, nghĩ tới liền thấy đau đầu.

“Tạch” một chút, La Tổ từ trên ghế đứng lên, không thể tin chỉ vào hần, “Em cứ nhiên đem dã nam nhân giấu trong nhà?” Lòng mi La Tổ dựng thẳng, giọng điệu vô cùng đau đớn, không ngừng ở trong văn phòng hần đi tới đi lui.

Hần cảm thấy thật sự rất đau đầu, nhìn một người trước mắt bên miệng không ngừng chửi ra mấy câu chửi tục tiểu ‘con bà nó’, một bên phiền táo vò đầu mình.

Điện thoại vang lên, vừa nhắc máy thì đầu dây bên kia đã trực tiếp nói ‘Tôi chờ ở cửa’ rồi liền tắt máy — dự cảm kia rốt cuộc cũng thành sự thật sao? Lãnh Tinh đến đây, hần không khỏi ngẩn đầu nhìn người trước mặt cũng có chút đăm chiêu nhìn lại hần, thần tình không có chút hảo ý nào—

“Chúng ta đi thôi.” Miệng La Tổ nhộn nhạo khởi lên nụ cười tà ác, “Người Trung Quốc nói ‘con dâu cuối cùng cũng phải gặp cha mẹ chồng’, này chính là thời điểm cho người kia trông thấy ‘cha mẹ đẻ’ của em a.”

“Andy có khỏe không?” Bạch Trạch bỗng nhiên chăm chú nhìn La Tổ.

La Tổ sững sốt, mắt tự nhiên chuyển mắt đi nơi khác, “Cậu ta tốt lắm.”

Hần trầm ngâm nửa khắc, bỗng nhiên tự cổ tự đại bước đi, không thềm nhìn người kia đã muốn chết đứng một chỗ — Hần hiện tại đã muốn hiểu rõ đầu đuôi, nếu tránh cũng không thể tránh, giờ khắc này rốt cuộc cũng sẽ đến thôi. Như vậy thà đau sớm còn hơn đau âm ỹ mãi không ngừng, dao sắc chặt đứt rồi cũng không phải không thể đi.

———oo———

Lãnh Tinh đứng dựa lưng bên cạnh xe, giống như một pho tượng lạnh lẽo như băng.

Cả ngày hôm nay, từ lúc buổi sáng rời khỏi hần, trong đầu y hiện lên đều là hình ảnh bộ dạng y cùng hần hai người cùng trải qua một chỗ như hình với bóng mấy ngày ngắn ngủi kia — hần như vậy tuần mỹ, mỉm cười đến hấp dẫn nhân, bộ dạng hần ngồi, hần đứng, rồi còn dáng hần khi nằm. Vốn nghĩ buổi trưa chờ hần đến y nhất định phải ôm hần, tận tình hôn môi rồi vuốt ve cơ thể kia, chính là đợi cả nửa ngày hần cứ nhiên gọi điện đến nói cái gì mà công tác bận rộn lấy lý do này mà thoái thác làm y trong lòng thập phần không vui. Lần đầu tiên trong đời cảm thấy công tác bận rộn làm cho y thấy chán ghét đến như vậy.

Nhìn chăm chăm tòa nhà bệnh viện, ánh mắt sáng ngời mong đợi của y đột nhiên liền lạnh xuống, đáy mắt hiện lên một mảng tối tăm, bão táp ào ạt nhưng tự ngay trong mắt y — Cái người nam nhân tóc dài giống như con ong con bướm lượn lờ xung quanh Bạch Trạch của y là ai a?

Lúc người như con ong con bướm kia vừa mới đưa tay đặt lên vai hần, Lãnh Tinh y chỉ thấy nội tâm phần nộ giống như sắp phát nổ, không thềm nghĩ ngợi mà bước nhanh đến, mạnh mẽ đem La Tổ đẩy ra một bên, đem hần kéo đến bên mình ôm vào trong ***g ngực thật chặt, còn tặng cho người kia ánh mắt sắc như dao “không được bính cậu ta”. Thanh âm phát ra lạnh như văng đầy phần nộ, hận không thể đem La Tổ đập nát thành tro — tên chết tiệt này cứ nhiên dám bính người của y.

La Tổ ổn định lui về phía sau, gợi lên một nụ cười hàm xúc không rõ lắm, miễn cưỡng nhìn nam nhân hung ác trước mắt, bất động thanh sắc mà đánh giá y. La Tổ chậm rãi vén lên mấy lọn tóc trắng bay che trên trán, không chút nào thoái nhượng ánh mắt lạnh như băng của y, tặng lại cho y một loại ánh mắt đầy khiêu khích, thông dong mở miệng, “Nhĩ hảo, tôi là La Tổ.” Dừng một chút, lại đưa ra một thần sắc kiêu ngạo, thật chậm rãi mở miệng ——

“Bạch chính là mối tình đầu của tôi.” Quay đầu, trong chớp mắt đưa lên vẻ mặt cầu xin, còn thật sự sợ hãi nhìn hần, thở dài, “Bạch, ánh mắt của em quả nhiên không được tốt lắm đâu.”

34. Chương 34

Bạch Trạch nhìn thấy sắc mặt người ôm mình ngày càng lạnh, ánh mắt sắc lẹm như kiếm hận không thể đem người trước mặt kia chém thành vạn đoạn thì trong lòng bất đắc dĩ, khước miệng lại thoáng gợi lên, “Là mối tình đầu, không phải là tình nhân.” Nói xong đưa tay bàn tay mình nắm lấy bàn tay lạnh như băng của y, ngón tay đan ***g vào nhau gắt gao nắm lấy, gắng gượng chống lại khuôn mặt hầm hực lạnh lẽo của y, hần mỉm cười kéo tay y hướng xe đi đến, “Đi thôi, chúng ta trở về nói chuyện sau.” Cũng đồng thời quay đầu nhìn La Tổ liếc một cái, “Anh cũng đi thôi.”

Nguyên một quãng đường sắc mặt Lãnh Tĩnh đều thâm trầm, ý tứ hàm xúc không rõ, mà phong thái lái xe trình độ an toàn luôn luôn tuân thủ luật lệ giao thông của y cũng thoáng chốc thành mây khói, y một người một xe lái chạy như bay hướng về nhà hần. Y giờ phút này nội tâm vô cùng tối tăm bức bối, trước nay chưa từng có cơn giận dữ nào lớn đến như vậy. Tuy rằng sớm biết hần lúc trước cũng có thích một người, nhưng hiện tại đột nhiên chạm mặt vẫn là trong lòng không vui, hơn nữa người kia cứ nhiên cùng người của y làm đủ loại động tác vô cùng thân thiết như vậy làm y vô pháp không chế được tức giận.

“Chạy chậm một chút,” Bạch Trạch biết y giờ phút này trong lòng rất khó chịu, tràn ngập tức giận nhưng chính là hần cũng không muốn y chạy nhanh đến làm người kinh hãi như vậy a, hần còn yêu đời lắm cho nên không mở miệng nhắc nhở là không được. Lại đâu biết được người bên cạnh đang lái xe kia làm bộ mắt diếc tai ngơ lơ đãng hửu khuyên bảo của hần đâu, hần trong lòng cứ như vậy tràn ngập bất an – giận nhiều đến như vậy, cũng không biết chính bản thân hần có thể hay không làm cho y bình ổn trở lại a.

Trở về nhà rồi, hần một đường bị Lãnh Tĩnh kéo phăng vào phòng ngủ. “Phanh” một cái, cửa sầm đóng lại, tiếp theo y liền đem hần đè lên trên tường, động tác vô cùng thô lỗ, hung hăng hôn lên môi hần, giày vò đôi môi hần, cắn lên lúc mạnh lúc yếu giống như mưa rền gió dữ mang theo trừng phạt cùng lửa giận, cứ như vậy quấn lấy miệng hần quét đến không chịu rời đi. Mà cánh tay đặt trên lưng hần cũng siết lại càng chặt giống như hận không thể bóp nát hần, không để cho hần có một cơ hội để mà hô hấp.

“Ngô...” Hần bị hôn môi mãnh liệt đến như vậy cơ hồ biến thành suy suyễn thiếu không khí, đầu văng mắt hoa, hai tay vô thức đặt trước ngực y muốn đẩy y ra, nhưng thực sự là ngay cả một chút lực cũng không có, đã thế động tác chống cự này ngược lại còn làm cho y càng thêm tức giận bực bực, đã giận càng thêm giận giống như dầu thêm vào lửa, càng thêm không thèm quan tâm mà áp thượng lên thân thể hần, bàn tay đặt bên hông cũng đã muốn tham tiến vào bên trong vạt áo hần, trừng phạt mà niết thật mạnh lên ngực hần, xoa nắn vỗ về chơi đùa không ngớt.

“Dừng... tay” Bạch Trạch ở trong tình thế tình triều mãnh liệt như vậy cố gắng ra sức bảo trì thanh minh, cắn răng mà nắm lấy bàn tay y, “Anh bình tĩnh một chút, nghe tôi nói, a...” Y đột nhiên cắn lên cổ hần, giống như đã muốn giận đến cực điểm không còn kiên nhẫn để mà nghe hần nói một câu giải thích đâu.

“Anh, anh không cần quá phận, anh rốt cuộc có muốn.... nghe hay không?” Trong lúc hần đang muốn tâm bình khí hòa hảo hảo nói chuyện cùng y thì y lại lặp đi lặp lại nhiều lần động tác cuồng dã chỉ lo cho việc phát tiết lửa giận của chính mình, thế cho nên hần cũng thoáng chốc nổi lên tức giận, cố gắng tích tụ sức lực mà đẩy y ra, “Dừng nổi điên.” Hần thở hồng hộc, mặt đỏ như lửa đốt*, áo sơ mi mặc trên người cũng đã muốn bị y toàn bộ cởi bỏ đi, lộ ra một mảng lớn khuôn ngực trắng nõn thực mê người.

Bạch Trạch tay vịn tường cố gắng ổn định hơi thở, ba chân bốn cẳng gài lại áo, đang định mở miệng trấn an y thì lửa giận trong mắt y lại lần nữa bùng phát, càng nhanh ôm lấy hần, ghé vào lỗ tai hần rống lớn, “Cậu là của tôi, là của tôi!” Y hai mắt mở lớn đến muốn nứt ra, cả người lạnh như băng, thực giống như một con dã thú bị thương đang gào rít.

“Hảo hảo hảo, tôi là của anh, là của anh” Bạch Trạch âm thầm kinh hãi, không nghĩ ra là y sẽ không không chế được bản thân đến nông nổi này a. Hần không còn giấy dựa nữa mà ngoan ngoãn đứng yên nằm trong lòng ngực y để mặc cho y ôm. Hần vươn tay ôm lấy y, nhẹ nhàng xoa lên bờ vai y, nhẹ nhẹ vỗ về, ngữ khí mềm nhẹ trấn an, “Anh tin tưởng tôi, tôi cùng anh ấy không có gì đâu. Anh ấy đột nhiên đến chơi, tôi cũng vậy là hôm nay mới nhìn thấy anh ấy a, chuyện trước kia từ từ kể cho anh nghe có được không? Tin tưởng tôi.”

Ánh mắt hần ôn nhu kiên định như vậy làm cho người ta thật an tâm, y cũng vậy, từ từ an tĩnh xuống.

Bạch Trạch kéo y đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt y, chậm rãi mở miệng, “Người kia tên là La Tổ, tên tiếng anh là King, là đàn anh của tôi lúc tôi ở bên Mỹ du học, kì thật cũng có thể xem như là một thầy giáo của tôi đi...”

Thời điểm đó đối với người khác nhìn vào thì chính là thời kì huy hoàng nhất trong cuộc đời đi học của hắn a, còn trẻ đã thành danh, chẳng những chiếm được học bổng toàn phần đi du học trong y viện nổi tiếng nhất của nước Mỹ mà còn nhận được sự quan tâm của giáo sư quyền uy nhất trong giới ngoại khoa nào bộ Smith. Hẳn khi đó là sinh viên nhỏ đột nhiên lại nhất thời nổi bật không ngừng, nhận được không biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ. Chính là phía sau câu chuyện đó lại chẳng ai biết thầy chân chính của hắn kì thật không phải là giáo sư Smith mà chính là đàn anh của hắn, La Tổ, tên tiếng anh gọi là King, trong giới y học chính là một đế vương thế hệ trẻ tuổi. Mà nhắc đến Smith, cũng không phải là đơn thuần giống như mọi người vẫn biết đến rằng Smith chính là ân sư của King, mà King chính là con trai của Smith. Cũng giống như số trời đã định, King chính là nằm trong một đoạn tình yêu trong thời tuổi trẻ của hắn.

Lúc ban đầu ở bệnh viện New York cùng hắn quen biết cũng không phải là Smith mà là La Tổ — một người hội đủ Mỹ Trung Ý Nga bốn loại dòng máu, thiên tài của giới ngoại khoa nào. Khi ấy hắn chỉ là một bác sĩ thực tập, mặc dù cùng nằm ở ngoại khoa nào nhưng cũng chưa được một lần làm việc cùng anh — vị này tính tình cổ quái, cậy tài khinh người chính là một thiên tài a, đừng có nói chi đến chuyện làm cùng một thực tập sinh như hắn.

Theo lý thuyết thì hai người chắc chắn sẽ không gặp nhau để rồi quen biết, nhưng mà thế sự khó liệu, một lần bị trục trặc ngoài ý muốn liền làm cho hắn, La Tổ cùng một bệnh nhân đang có nguy hiểm đến tính mạng bị nhốt trong thang máy ngay tại một tầng cao của bệnh viện. Lúc ấy hắn đang muốn đưa bệnh nhân đi đến phòng giải phẫu, bệnh nhân này tình huống nguy cấp cần phải lập tức tiến hành giải phẫu tim, mà thang máy đóng kín như vậy rất nhanh thật khó cung cấp đủ đường khí, người bệnh quả nhiên là lâm vào hôn mê bất tỉnh.

“Ha ha ha ha...” Nam nhân xinh đẹp đang bị giam trong thang máy đột nhiên bật cười, “Andy, chúng ta cũng sắp cùng một chỗ, thật không sai...” Tiếng cười của La Tổ không hề ngừng lại, chậm rãi cũng đã muốn suyền khí nhưng vẫn như cũ phát ra từng đợt tiếng cười đứt quãng làm người khác nghe vào mao cốt từng nhiên, chấn động tâm kinh.

Hắn nhận ra La Tổ a — chính là bác sĩ kim bài của ngoại khoa nào, nổi tiếng là chuyên gia trong khoa giải phẫu thần kinh, “Anh thế nào? Có bị gì không?” Bạch Trạch nghiêng người cúi xuống muốn nâng lên người đang ngồi trên mặt đất đang cười không ngừng nghỉ kia — Anh có một mái tóc màu bạc thật dài, ánh mắt mê ly không chút nào để ý tới hắn, chính là nhìn chăm chú về phía trước, miệng vẫn không ngừng gọi “Andy, Andy...”

Trong lòng hắn cảm thấy thực căng thẳng, cũng có chút nghi hoặc nhưng vẫn là nhận ra người anh gọi không phải là hắn — Thực ra tên tiếng anh của hắn chính là Andy, nhưng mà hắn có thể xác định vị này bình thường không coi ai ra gì, giờ phút này chắc chắn vị thiên tài kì lạ này cũng sẽ không có biết hắn đâu. Ánh mắt của anh nhìn ở phương nào đó thật xa, không có tiêu cự, người “Andy” mà anh thì thầm trong miệng chính là ai đây?

Không đợi hắn nghĩ nhiều, người bệnh trên giường đột nhiên phát ra một vài tiếng rên rỉ nhẹ nhẹ, thống khổ mà dồn dập.

Trán hắn toát ra một tầng mồ hôi, hai người bên cạnh đều là thần trí không rõ, trong đó có một người đang có nguy hiểm đến tính mạng nữa. Hắn thực không biết ba người sẽ còn bị nhốt bao lâu đây? Thang máy cứ như vậy bị kẹt giữa hai tầng lầu, còn có tấm bảng thiết kế lấy giữa cửa thang máy như vậy, cho dù bên ngoài có mở được cửa thì cũng nhất thời khó cứu được bọn họ ra ngoài đi.

Đang lúc hắn nóng vội không thôi thì cửa thang máy liền bị đập ầm ầm, chính là bên ngoài có người. Thanh âm lo lắng của viện trưởng truyền đến, “Các cậu thế nào rồi? Có chuyện gì không? King, cậu thế nào rồi?”

Vị bác sĩ tuần mỵ vẫn im lặng ngồi như vậy không nhúc nhích.

“Anh ấy chỉ ngất đi thôi. Có bệnh nhân tình huống rất nguy hiểm cần phải lập tức giải phẫu.” Tình huống nguy cấp như vậy không để cho hắn nghĩ nhiều, chỉ có thể cướp lời mà thôi, “Viện trưởng, còn có bao lâu

chúng tôi mới có thể đi ra ngoài?”

“Cậu đừng vội, cậu là bác sĩ thực tập ở đây?”

“Đúng, tôi tên là Andy, là bác sĩ thực tập khoa não.”

“Andy? Người bệnh hiện tại tình huống thế nào?”

“Bệnh nhân hiện tại tình hình không ổn, cần lập tức giải phẫu.” Bạch Trạch trong lòng lo lắng vạn phần, khẽ cắn môi, ngắc đầu nói, “Cho tôi mượn dao giải phẫu, tôi sẽ làm tiểu phẫu cung cấp khí cho bệnh nhân.” Hắn ánh mắt khi đó quả thật rất kiên định, khẩu khí không để cho nghi ngờ. Tuy rằng hắn cảm thấy thực bối rối nhưng trên mặt vẫn cố giữ vững trấn định buộc chính mình phải thật tỉnh táo.

“Như vậy rất nguy hiểm....”

“Tôi biết, viện trưởng, tôi chỉ là muốn kéo dài thêm thời gian của bệnh nhân, có lẽ vẫn còn một con đường sống đi.” Đầu hắn đỏ mồ hôi, giống như rất hạ quyết tâm lắm.

Viện trưởng quay đầu hướng phía bên cạnh xác định còn phải chờ bao lâu mới có thể cứu bọn họ ra ngoài đây, lại nhìn vào trong khe hở thang máy nhìn thấy người bệnh đang nằm trên mặt sàn cùng với cậu bác sĩ thực tập gặp nguy không loạn này, rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý đồng ý cho hắn ở trong thang máy làm phẫu thuật.

Tiếp nhận thiết bị phẫu thuật đơn giản từ phía ngoài đưa vào, hắn bắt đầu làm tiểu phẫu tiêu độc, chậm rãi hoa khai trên ngực bệnh nhân kia. Khi bàn tay hắn xoa bóp lên trái tim đang đập yếu ớt kia giống như sẽ ngay tức khắc ngừng đập kia, trên lưng hắn đã muốn ướt đầm, trong lòng một trận rối bởi chỉ có thể tự bảo bản thân mình phải bình tĩnh, từ từ rồi sẽ không sao đâu.

“Andy, không cần hoảng, từ từ tìm tim bên phải....”

“Andy....”

“Andy....”

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cửa cũng mở ra ——

“Andy, cậu làm tốt lắm, hiện tại đừng động tay, chúng ta cùng đi đến phòng phẫu thuật. Nhớ rõ, chúng ta lúc chúng ta đẩy xe đi, tay cậu vạn lần không được di động....”

Một đạo thanh âm gọi “Andy....” từ bên ngoài truyền đến cùng sự lo lắng của ngoại khoa chủ nhiệm truyền đến như vậy, hắn dựa theo chỉ thị mà làm, chậm rãi hành động không dám có chút nhúc nhích nào. Không biết khi nào thì người đang vô thần ngồi trên mặt thêm thang máy kia lại kêu một tiếng, “Andy....” , đôi mắt xanh biếc bỗng nhiên mở lớn, chống tường mà chậm rãi đứng dậy, đánh giá vị bác sĩ thực tập phương đông trẻ tuổi tuần tú, hắn như vậy đang rất suy yếu nhưng lại cố gắng trấn định mình mà cứu người, khóe miệng anh đột nhiên gợi lên một nụ cười ý tứ hàm xúc không rõ ——

Andy phải không? Andy!

Sau đó như thế nào được cứu trợ, như thế nào đi đến phòng giải phẫu hắn nghĩ đến cũng đã muốn hết hồn —— sinh tử một đường, dưới bàn tay hắn kia chính là một mạng người, lúc ấy hắn chỉ là một bác sĩ thực tập vừa được cho du học đến đây không lâu, còn chưa có hiểu rõ ngoại khoa này như thế nào, kinh nghiệm chân chính giải phẫu cơ hồ vẫn còn mơ hồ lắm, vậy mà hắn ở ngay tại thang máy kia mở ra ***g ngực người kia, trực tiếp đưa tay cầm lấy quả tim của người còn sống.

Lúc có người khác nhận lấy bệnh nhân kia, hắn mới chậm rãi rút tay ra. Lúc đi ra khỏi phòng giải phẫu hắn lập tức như ống nước bị vỡ mất đi hết khí lực, cảm thấy quả thật hoa mắt sẽ tê liệt té ngã trên mặt nền kia ——

Phía sau lại có một đôi cánh tay đỡ lấy hắn, một chuỗi âm thanh tà mị thâm nhập vào trong ý chí, “Đáng khen, thật sự là thiếu rèn luyện a. Tiểu Andy, về sau liền đi theo tôi đi....”

Đến tận bây giờ, hắn mặc danh kỳ diệu bị vị bác sĩ yêu mị này mang về làm thủ hạ, anh dẫn hắn đi tham gia các cuộc giải phẫu phức tạp —— chỉ cần là cuộc giải phẫu của anh, anh cũng đều bắt y phải tham dự vào.

Các loại kỹ thuật giải phẫu cùng kinh nghiệm này nọ anh cũng ân cần chỉ bảo, giữ thiện vị ý rõ ràng; còn có dẫn hắn đi gặp sư phụ Smith của anh. Vâng, rốt cuộc đem hắn trở thành đệ tử của Smith, cùng với anh chính là tiểu sư đệ.

Về sau hắn lại cảm thấy anh là một thiên tài cùng điên cuồng — thể nhân nói thiên tài đều là kẻ điên a. Bọn họ sống ở trong thế giới của chính mình, làm việc quỷ dị không câu nệ thế tục ra sao. Đem điểm này đặt trên người La Tổ chính là rất chuẩn xác, anh rất nhuần nhuyễn trong chuyện này a. Thế gian cùng hành vi phạm trù đạo đức chuẩn tắc gì đó đối với anh xem ra hoàn toàn chính là chê cười, anh làm việc chỉ bằng cá nhân hỉ nộ, trị bệnh cứu người đối anh cũng chỉ là trò đùa, có y thuật mà vô nhân tâm. Anh gặp được người vừa mắt thì liền chạy theo đùa giỡn, nam nữ không chút câu nệ, sau đó liền lập tức vứt bỏ. Nhìn anh, chẳng khác nào là hải yêu hấp dẫn nhân loại trong thần thoại Hy Lạp, xinh xinh đẹp đẹp nhưng lại tàn nhẫn vô tình.

Lại sau đó, hắn dần dần hiểu được La Tổ hết thảy làm việc đều không phải là vì điên cuồng mà là vì tịch mịch cùng cuồng loạn, coi như trong lòng có một khối đen rất lớn vĩnh viễn không thể cắt đi—

La Tổ chính là từ lúc mười ba tuổi đã tự chìm vào trong thế giới của mình, hoặc là nói, anh mới chính là người bệnh, chưa từng hồi phục.

Hắn trong lòng thoáng có chút hiểu được, La Tổ như vậy hậu đãi hắn, cùng với việc hắn có cái tên Andy là có quan hệ. Mà từ lúc bán đầu cho đến nay, La Tổ từ từ ít gọi hắn là Andy mà xưng hắn là Bạch, có đôi khi cũng sẽ gọi bậy hắn là ‘A Bạch’, ‘Tiểu Bạch’ và vân vân. Lần đó anh rên rỉ gọi tên Andy kia cũng giống như tro bụi chậm rãi bị người quên đi, cũng dần dần cũng chẳng còn được nhắc đến. Chính là có đôi khi ánh mắt La Tổ sẽ chuyên chú nhìn vào khoảng không một chút, giống như là trầm tư hoặc là thất thần, biểu tình khó lường, im lặng rất đáng sợ, không hề nói một lời, có lúc ngẫu nhiên lại phát ra một loại tiếng cười thực quỷ dị hoặc là khóc đến mức nở đánh vỡ đi trầm mặc, lúc không có người, anh còn có lúc tự mình nói chuyện.

Cổ quái này của anh cơ hồ như không ai biết, trừ bỏ hắn luôn đi bên cạnh anh.

Bạch Trạch trong lòng ần ần bất an, một vài ý tưởng mơ hồ thường thường chọt lóe lên trong đầu hắn rồi lại biến mất, lại luôn ở lúc hắn quyết định nghĩ rõ thì nó lại đột nhiên biến mất đi. Hắn cũng đã từng hỏi qua giáo sư Smith về cái tên Andy mà La Tổ vẫn thường lẩm bẩm, rốt cuộc khi đó mới hiểu được rõ mọi chuyện. Nhắc đến chuyện của La Tổ, vị giáo sư già đã muốn tóc hoa râm thoáng chốc giống như già đi mười tuổi, từ từ kể lại mọi chuyện, mà đáp án lại ngoài dự kiến — La Tổ thực ra chính là con trai của giáo sư, nhưng trước lúc anh mười ba tuổi thì anh một mực lớn lên tại cô nhi viện. Giáo sư lúc ấy vẫn luôn do dự mãi, nhưng cuối cùng vẫn là cố gắng vất vả tìm kiếm cô nhi viện kia để tìm anh trở lại.

—Andy kia, xác thực là một cậu con trai người Hoa cũng sống cùng ở cô nhi viện kia, hai mươi năm trước, là khi anh ấy mười tám tuổi thì qua đời vì mắc chứng ung thư não. Hai mươi năm trước, La Tổ khi đó chỉ mới mười ba tuổi cũng li khai cô nhi viện.

Sau này hắn mới chậm rãi phát hiện ra chính bản thân mình đã đối La Tổ mà động tâm, giống như nuôi cây cỏ vậy, một mực quan tâm cùng giữ gìn, cứ như vậy mà đối với duy nhất một người là anh. Mà ngay khi hắn đối anh quan tâm nhiệt huyết như vậy, nghĩ này cũng là thực tự nhiên đi. Nhưng mà dần dần hắn nhận ra, trong cái động tâm của hắn, ngoại trừ đơn thuần thích còn có kèm theo cảm kích, ngưỡng mộ cùng đồng tình, thương hại. Ngay cả chính hắn đều không thể hiểu được rõ ràng. Hơn nữa càng ở cùng La Tổ càng lâu, hắn trong lòng cũng hiểu được — người nam nhân tuyệt đẹp này sẽ không vĩnh viễn yêu hắn, sẽ không là của một mình hắn, bởi vì tâm của anh đã sớm muốn phiêu đảng tới một nơi nào đó có người mà anh vẫn luôn mong nhớ đã vĩnh viễn không còn trên thế gian này nữa. Hơn nữa, hắn chỉ là một thực tập sinh sớm muộn gì cũng sớm chấp dứt mà trở về nước. Rốt cuộc cũng phải chia lìa thôi, này cũng là một kết cục không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra.

Bởi vậy hắn thậm chí không nghĩ phải mở miệng nói cho La Tổ nghe thứ cảm tình thập phần phức tạp đầy gút mắt này ra — Bởi vì không cần thiết ....

Chính là, tại nơi xinh đẹp có buổi hoàng hôn khiến người đã đến không thể quên đi này, thân ảnh kia đứng ngay tại cửa sổ dương quang bao phủ đến chói chang, chậm rãi đối hắn mở miệng, “Bạch, nhớ kỹ, không cần thích anh.” Thâm âm tựa như xa như gần, như nghiêm khắc lại phản phát đầu đó tiếng thở dài lẫn lộn.

Thật lâu sau đó, âm thanh của La Tổ thực rõ ràng truyền đến từ phía đằng xa, “Anh nhớ kỹ, em, không phải là người anh thương nhớ.” Nhắm mắt lại, hắn không muốn để bản thân phải lộ ra sự yếu đuối, tuy rằng là hắn tự nhủ như vậy, nhưng rốt cuộc âm thanh đã sớm muốn khàn khàn nứt vỡ —

Tuy rằng đã sớm biết hắn sẽ không thể có được người kia, chính là khi này hắn mới biết được, bị một người mình thích cự tuyệt, nguyên lai trong lòng thực đau đớn lắm.

Buồn cười nhất chính là, hắn còn chưa có thổ lộ đã bị người ta cự tuyệt mất rồi.

Bệnh viện càng lúc càng thêm bận rộn, càng không nói đến ngoại khoa giải phẫu, hắn thậm chí còn không có thời gian nghĩ đến tình hình đau khổ của bản thân như thế nào nữa kìa, mỗi ngày đều bận đến tối tắt mắt mũi. Mà người kia vẫn như vậy đối với hắn, cũng vẫn vừa là thầy vừa là bạn, dốc túi cùng thụ, có đôi khi lại đùa giỡn một phen, sống chết lưu chuyển nhìn nhau, nhưng ẩn chứa bên trong rốt cuộc cũng chỉ hiện lên một thứ tình bằng hữu mà thôi. Hắn chôn sâu tình cảm thâm kín của mình, chôn sâu vào tận đáy lòng, dùng hết tất cả tâm lực để dồn vào trị bệnh cứu người che đi.

Một năm thấy vậy mà thoáng cái đã qua, ngày hắn trở về, La Tổ tiễn hắn đến sân bay. Ngày đó thời tiết quả thực tốt lắm, rất sáng sủa. Hắn yên lặng nhìn rõ gương mặt người trước mắt, sau một lúc lâu chính là một nụ cười đến tận đáy lòng hắn —

“Hẹn gặp lại, King.” Dừng một chút, hắn lại nhìn sang khoảng không bên cạnh La Tổ, “Hẹn gặp lại.”

Không chút do dự xoay người rời đi.

Hắn biết chính mình sẽ từ từ buông tay, bởi hắn tin tưởng sẽ có một ngày như vậy. Thời gian là thứ thuốc tốt nhất có thể xóa mờ vết thương tình cảm nhân gian a.

Nhưng mà, trải qua đoạn năm tháng khó quên này, làm cho hắn yêu một người lần đầu tiên, hắn cho tới bây giờ cũng không hề hối hận.

King, tôi sẽ nhớ rõ, anh vĩnh viễn chính là một người bạn hiền của tôi, không hơn.

Bên tai giống như truyền đến tiếng ca động lòng người của nhóm nhạc Hải Yêu, mặt hướng trời xanh, hắn không tiếng động mỉm cười ——

Đến nha, chúng tôi là những người anh hùng thần thoại Hy Lạp.

Hãy dừng lại, lắng nghe lời ca của chúng tôi cùng sướng.

Không có chiếc thuyền nào có thể cập được bến bờ đảo Tắc Nhâm xinh đẹp.

Trừ khi bạn lắng nghe tiếng ca của chúng tôi cùng sướng.

Những lời ca duyên dang đem đến cho bạn khoái hoạt cùng trí tuệ.

Cùng với bình an trên thuyền tiến đến.

Tiên nữ Tắc Nhâm là người vùng quê nhỏ.

Là vị thần anh hùng qua gian khổ bốn ba.

Chúng tôi cơ trí như thần tựa nhật nguyệt chiếu rọi nhân gian.

Biết rõ nhân gian chuyện tình yêu cùng chiến tranh đau khổ.

35. Chương 35

Chuyện xưa kể xong, trong phòng nhất thời lại im lặng không một lời, trầm mặc tràn lan. “Cho nên nói, tôi cùng anh ấy khi đó căn bản là không có chuyện gì cả a. Anh ấy đối với tôi mà nói chỉ là một người bạn tốt kiêm đồng sự trưởng tôn kính mà thôi. Tôi thực cảm kích anh ấy, nếu hai người chúng tôi có phát sinh chuyện gì thì bốn năm trước cũng đã sớm xảy ra, sẽ không chờ tới bây giờ đâu... Anh đã hiểu chưa?” Nói liên miên một hồi thật lâu, Bạch Trạch hắn cơ hồ đem hết mọi sự tình từ đầu đến cuối quãng thời gian ở Mỹ của mình ra nói cho Lãnh Tĩnh nghe, hy vọng có thể xoa dịu đi bất an trong lòng y. Hai người bọn họ

dời địa điểm từ phòng ngủ nói chuyện dần dần chuyển tới phòng khách. Sau một thời gian lại liên tục chiến đấu ở chiến trường nhà bếp, ăn qua loa một chút làm ấm bụng, vừa nói chuyện vừa giải quyết luôn cơm chiều. Thấy Lãnh Tĩnh bây giờ so với lúc mới bước vào cửa đã tốt hơn rất nhiều, chính là vẫn còn cau mày lắm, bộ dạng phi thường bất mãn a. Bạch Trạch chính là biết, muốn y hoàn toàn buông khúc mắc trong một thời gian ngắn thực sự là không có khả năng. “Cậu hiện tại không thích hẳn?” Thanh âm Lãnh Tĩnh vang lên nặng nề mà khàn khàn, dùng ánh mắt nhìn Bạch Trạch, tựa hồ như rất nóng lòng xác nhận sự tình, rất không muốn bỏ qua bất kì một chút biểu tình nào trên mặt hắn đâu.

“Tôi hiện tại thích ai anh còn không biết? Anh nghĩ rằng tôi và anh có mấy trái tim a? Hơn nữa, nếu tôi còn thích anh ấy thì làm sao mỗi ngày tôi đều cho anh ở đây để anh giống như ông hoàng tác oai tác quái với tôi chứ?” Bạch Trạch ngữ khí có chút giận dữ, thở dài, “Tôi không có lừa dối anh, King chính thật là người đầu tiên làm cho tôi rung động, mà cảm tình năm đó của tôi đối với hắn cũng thập phần phức tạp, chúng tôi kì thật không phải là một nửa của nhau đâu, mà hai người trong lòng cũng rõ ràng điều này, cho nên năm đó anh ấy quyết đoán cự tuyệt tôi, tuyệt đi ý niệm trong đầu tôi. Tôi quả thực là cảm kích lắm, bởi trên đời có một số việc phải nói rõ, phải suy nghĩ kỹ càng thì mới có thể bắt đầu lại một cuộc sống mới tốt hơn được.”

“Tôi không thích hắn bính cậu.” Vẫn như trước lạnh lùng, ngữ khí vang lên âm thầm mang theo lửa giận. Nhớ tới Bạch Trạch hần cứ nhiên để cho tên kia thân mật mà cũng chẳng thêm ngăn lại làm cho y thập phần không thoải mái, cảm giác tựa như chính mình bị người khác nhìn trộm cũng chẳng khác là bao.

Bạch Trạch nhìn thấy khuôn mặt y không còn hờn giận của y thì cảm thấy hiểu rõ, chủ động tới gần ôm lấy thắt lưng y, gối đầu vào hõm vai y nhẹ nói, “Là tôi sơ sót, về sau tôi sẽ chú ý không cho hắn tùy tiện bính tôi, được không?” Lời nói đầy ôn nhu nhỏ nhẹ trấn an Lãnh Tĩnh, “King cũng có thể xem như là một nửa thân nhân của tôi, hắn mặt ngoài phóng đảng, nhưng kỳ thật trong lòng thực khổ tâm, không thể từ bỏ được hình bóng người kia. Anh ấy đối tôi cũng chỉ giống như đối một cậu em trai bình thường để quan tâm chiều chuộng thôi. Anh biết không, kỳ thật...” Dừng một chút, Bạch Trạch nháy mắt mấy cái rồi lại tiếp tục mở miệng, “Kỳ thật anh phải là đi cảm ơn anh ấy a. Nếu anh ấy năm đó đối tôi không phải là quyết đoán cự tuyệt như vậy, làm sao có thể đến phiên anh ở bên tôi như bây giờ đâu? Làm sao có chúng ta bây giờ? Anh nói có phải hay không a?”

Lãnh Tĩnh tự dưng ngẩn ra, hình như có chút sửng sốt, cúi đầu gấu gao quay người ôm lấy thân thể ấm áp của hắn vào trong *** ngực mình, nhưng vẫn là có chút rầu rĩ không vui hôn lên trên cổ hắn, chậm rãi hôn xuống từng đợt từng đợt, “Cậu là của tôi, đừng cho người khác bính.” Đây là điểm mấu chốt đó.

“Hảo, không cho người khác bính.” Hắn mỉm cười nâng lên chiếc cổ thon dài của mình lên, tạo điều kiện cho y có thể thuận tiện liếm hôn.

Không khí trong phòng dần dần trở nên nóng bỏng, Lãnh Tĩnh bỗng nhiên từ xương quai xanh chuyển đến liếm lộng vành tai mẫn cảm của hắn, “Không cần gấp lại anh ta.” Âm thanh đầy từ tính lại giống như mệnh lệnh, vừa bá đạo lại vừa giống như tiếng khẩn cầu.

Thân thể Bạch Trạch thoáng run lên, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ tránh đi y một chút, thở dồn, “Này, làm sao có thể chứ.” “Cậu không muốn?” Thanh âm phát ra không tự kìm hãm được cất cao, khẩu khí lại lạnh lẽo xuống, Lãnh Tĩnh không tự chủ được dùng sức nắm chặt cánh tay hắn. Hắn đau, nhưng khoe miệng lại hàm ẩn chút ý cười tiến lên hôn nhẹ xuống cằm y, “Anh ấy lần này đến Trung Quốc hẳn là đã xảy ra chuyện gì, tôi có chút lo lắng nhưng anh ấy lại không chịu nói rõ cho tôi biết, tôi lại là bằng hữu của anh ấy cho nên muốn giúp anh ấy một phen thôi. Huống hồ, anh ấy hiện tại mỗi ngày đều đến bệnh viện ngồi, tôi như thế nào có thể không gặp anh ấy đây? Chẳng lẽ anh muốn đem tôi nhốt trong nhà không cho tôi ra cửa?”

Lãnh Tĩnh nghe vậy thì hơi hơi xuất thần, tựa hồ bắt đầu còn thật sự tự hỏi này có nên làm như vậy không a?

Hắn cảm thấy thực buồn cười nha, nhìn không được mà gõ nhẹ cái trán y một cái, “đồng”, không nhẹ không nặng gõ một cái. Lãnh Tĩnh theo bản năng xoa xoa trán, khó hiểu nhìn hắn giống như hỏi — cậu mắc mớ gì gõ trán tôi?

Bạch Trạch khoe mắt thoảng cong lại, thanh âm sung sướng nói, “Ngu ngốc, thật sự muốn đem tôi nhốt lại hay sao chứ?” Thực là bá đạo a.

Y nhìn thấy người trong lòng ngực cười vui đến như vậy, ánh mắt trong trẻo mỹ lệ, rốt cuộc nhin không được mà hôn lên mi mắt hắn, còn thật sự vô cùng nhin hắn, nhẹ nhàng mà trả lời, “Phải, tôi nghĩ muốn xem cậu” Lời phát ra tự nhiên vô cùng, từng chữ từng chữ giống như rất thật tâm Bạch Trạch trong nháy mắt như đại ra, có chút xấu hổ, cũng lại có một tia ngọt ngào ẩn chứa.

“Cho phép anh buổi tối xem tôi.” Gắt gao ôm lấy thân thể lạnh băng của y, Bạch Trạch cúi đầu chôn vào trên hõm vai y, hai má ửng đỏ không dám trở ra.

Lãnh Tĩnh mân mê bờ cổ thon đã muốn ửng đỏ của hắn, trong lòng có một mặt cảm giác không thể nói rõ, rốt cuộc hôn một cái lên cổ người yêu trong ***g ngực mình kia, ôm lấy hắn trở về phòng ngủ.

Đêm lạnh như nước, dịu dàng dài lâu.

Sáng hôm sau, Bạch Trạch vẻ mặt mệt mỏi được Lãnh Tĩnh đưa đến bệnh viện. Ân, tối hôm qua hai người ở trên giường triền miên nhiệt tình kịch liệt, song phương đều thực động tình. Lãnh Tĩnh lại bởi vì lần thứ hai “ăn” mà tác hoan không ngừng nghỉ, mãnh liệt tiến quân. Mây mưa trải qua, rốt cuộc nghỉ ngơi một chút hắn cũng không có, bởi cái người bên người hắn hai tay đang không ngừng sờ loạn liếm hôn, có chút ăn giấm chua bắt hắn phải cam đoan với y nào là “toàn tâm toàn ý”, “tuyệt không nhị tâm”, hơn nữa còn có phải hứa “kiên quyết không cho ai động chạm”, “mau chóng giúp bằng hữu giải quyết vấn đề sau đó liền tống hắn đi” – một đồng hiệp ước thật không đầu vào đầu a. Hai người cứ dây dưa tới hơn nửa đêm, rốt cuộc sau đó chỉ một mình y hành quân lạng lẽ cho nên hơi cuối cùng bất mãn mà tạm thời tha cho hắn a. (em Trạch ngất =)))

Lúc xuống xe, Bạch Trạch nắm lấy bàn tay phải lạnh như băng của y, nghiêng người hôn lên mặt y một chút, “Tôi sẽ nhớ anh. Còn có, nếu lo lắng thì có thể đến đây thị sát a.” Hắn cười tủm tỉm vỗ vỗ bờ vai của y rồi nhấc chân bước xuống xe.

Yêu nhau là phải cùng nhau trải qua bốn ba nan khổ, vô luận như thế nào hắn cũng phải hiểu cảm thụ của chồng hắn a.

Lúc đi vào đến văn phòng, quả nhiên là không ngoài dự đoán, La Tổ vẫn là ngồi trên chiếc ghế xoay của hắn. Nghĩ tối hôm qua hắn cùng Lãnh Tĩnh cam đoan đủ loại, còn có người này tùy hứng đến chơi như vậy, hắn không nghĩ sẽ cùng La Tổ chơi trốn tìm lẫn lẩn quần áo, cho nên trực tiếp mở lời hỏi La Tổ, “Buổi tối có rảnh không? Chúng ta cùng nhau nói chuyện.” Không cho đối phương có cơ hội để cự tuyệt.

La Tổ sắc mặt cổ quái nhìn hắn, “Em hiện tại chuyển thành ‘nữ vương’ rồi? Có muốn anh tìm cho em roi sứa hai hạ hay không a?” (roi sứa hai hạ là cái j? roi quần chồng?)

“Đừng có cợt nhả nữa. Tôi biết anh hiện tại thực nhàn rồi, vậy tan tầm đi theo tôi đi.”

La Tổ mở lớn mắt, đầy hứng trí nói, “Chúng ta là lên đi hẹn hò, em không sợ tên chồng băng sơn của em ghen a?”

“Anh ấy so với anh còn hiểu lí lẽ hơn.” Hắn đương nhiên là đang vì chồng mà biện hộ không đổ mặt, “Chỉ cần anh an phận một chút, đừng gây thêm phiền phức cho tôi là được rồi.”

“Ách——” Bạch Trạch nhìn La Tổ, cảm thấy thực rầu rĩ mở miệng, “King, tôi thực lo lắng cho anh.”

“...” Đôi mắt xanh biết nhìn hắn, chính là không có nói gì. Sau một lúc lâu, “Em sẽ làm cho anh cao hứng đi, ha ha.” Cười nheo mắt lại, nhưng hiện lên chính là một cái cười khổ cho mình mà thôi, thậm chí còn mang theo một tia ẩn ẩn đau thương. Nhìn La Tổ một chút, rốt cuộc Bạch Trạch trong lòng cũng có chút sáng tỏ. Hắn không có tiếp tục nhiều lời, chính là trong lòng thực cảm khái, là nên để dây dưa huyền vọng như vậy, hay là vẫn để y tiếp tục bị vòng dây trói quần quanh vĩnh viễn sống trong hư ảo đây? Cây thuốc phiện là một cây có độc đi, nhưng dù sao nó cũng giúp con người ta quên đi thống khổ mang thêm sang khoái, một khi chạm vào sẽ giống như đến một thế giới kì huyền tuyệt vời — nhưng nếu cứ nhiều lần như vậy mà không tìm cách ngăn trở, vĩnh viễn sẽ làm cho thế gian chìm vào thống khổ, ngay cả một hơi để thở cũng sẽ chẳng còn cơ hội đâu.

Bạch Trạch có chút do dự, cuối cùng vẫn là quyết định lấy ra di động từ trong túi gọi điện thoại cho Lãnh Tĩnh – y chính là chồng của hần a, y có quyền tham dự vào trong cuộc sống của hần. Đồng thời hần cũng đã biết, rằng hần chính thực đã có một bờ vai để chính mình dựa lấy đi.

Buổi tối, nhà hàng xx

Ngồi im lặng ở một góc phòng trong nhà hàng cao cấp, La Tổ cầm trong tay ly rượu hồng, ánh mắt mê li, hai tay thoải mái tựa người vào trên chiếc ghế sô pha màu đỏ, không thèm để ý đến bốn phía lại thỉnh thoảng có người tò mò kinh diễm nhìn đến mà vẫn nhất phái thong dong tao nhã giống như một vị đế vương — vài người trời sinh liền may mắn đã nhận được ánh mắt ca ngời của thế gian a. Anh sóng mắt lưu tràm, nhấp một ngụm hồng rượu trên tay —

“Liền bởi vì cái tên tật phu kia của em mà ngay cả bằng hữu từ phương xa tới em cũng không mời đến nhà chơi sao? Anh thật lâu chưa có ăn qua đồ ăn em làm a.” Hai mắt xanh biếc nhìn hần, giống như là thật hấp dẫn nha.

Tật phu? Thực chính xác quá đi. Bạch Trạch có chút xấu hổ nói, “Biết anh ấy là bình dấm chua hạng nhất như vậy rồi, anh còn đi chọc anh ấy làm gì? Đem anh ấy chọc giận, anh thì có thể phui tay bỏ đi, còn tôi đây liền phải vất náo ra trấn an anh ấy a.”

La Tổ không cho là đúng, “Có hay không người ta nói em thực xem nhẹ bạn bè đi?”

Nhún nhún vai, “Có a.”

Nhúu mày, “Ai?”

“Hoa Hoa con mèo nhà tôi a.”

“Chỉ là con vật thôi nói làm gì.” La Tổ nở ra một nụ cười đến mị hoặc, tùy tay vuốt vuốt phần tóc rối, “Anh không thích cái tên kia,” nhìn thấy liền không thuận mắt a.

“Tôi biết anh không thích hần” Bằng không ngày hôm qua anh cũng sẽ không như vậy chọc tức Lãnh Tĩnh a. “Tôi thích là tốt rồi. Anh cũng nói là không thích anh ấy, tôi như thế nào dám mang anh đến nhà? Nhà tôi vừa nhỏ vừa chật, hai người tùy hứng đầu đá nhau phá nhà của tôi, tôi sẽ lột da mấy anh cho mà xem.”

“Vật nhỏ, em ngày càng hung hãn nga.”

“Nói đi, anh rốt cuộc thế nào? Xảy ra chuyện gì rồi?”

La Tổ trưng ra bộ dáng chẳng sao cả đối hần nói, “Chuyện gì là chuyện gì? Anh ở đây nghỉ chơi dài hạn, chẳng lẽ không thể đến xem em sao? Em thật không lương tâm a, ngày lễ tết không chịu đến thăm anh, anh đây liền đến thăm em cũng không được?”

Hần liền cảm thấy vô lực với người này a, vẫn cứ như vậy thích càn quấy, “Mấy năm gần đây, mỗi lần tôi gọi điện thoại đến là ai không chịu tiếp, nhắn tin cũng không thèm nhắn trả? Hai năm trước chỉ có duy nhất một lần anh gọi về cho tôi, có nhớ khi đó anh nói với tôi cái gì hay không?” Không quan tâm là La Tổ đang dùng mị nhãn ném tới hần, hần cứ tiếp tục nói, “Anh nói anh bề bộn nhiều việc, bảo tôi không cần sang Mỹ thăm anh,” dừng một chút, “Không muốn gặp mặt, cho tới bây giờ đều chính là anh.”

“...”

“Kìng, tôi vẫn nghĩ muốn nói với anh, tôi đã không còn yếu ớt như xưa, còn có— anh cũng không có nhiều mị lực đến như vậy, tôi sẽ không ngu xuẩn mà tự mình treo mình lên trên cây, sẽ yêu anh đến chết đâu. Anh có biết, trốn tránh chưa bao giờ là phương pháp tốt nhất cả mà.” Lời hần nói một mà nghĩa có hai, mắt nhìn thẳng vào La Tổ. Đã muốn bốn năm trôi qua, cũng đủ xóa mờ vết thương năm nào của hần rồi đi.

La Tổ một hơi uống hết ly rượu đỏ, nhìn hần, “Cậu quả là một người biết hướng phía trước mà đi a.”

“Vậy còn anh?” La Tổ nhất thời không nói gì, tao nhã cắt thịt bò đưa vào trong miệng, “Em cũng đã biết, anh là người sống cùng quá khứ.”

“Anh có biết anh hiện tại bao nhiêu tuổi rồi hay không?” Bạch Trạch thở dài, nhịn không được mà hỏi.

“Ba mươi bảy, làm sao vậy?” Bộ hần không biết mình hỏi câu hỏi thực trẻ con lắm sao?

“Anh sai rồi, anh hiện tại mười ba tuổi, vĩnh viễn chỉ có mười ba tuổi thôi.” Cuộc sống đối với người kia mà nói, vĩnh viễn dừng lại ở mức mười ba kia.

Trong lúc nhất thời La Tổ dừng lại động tác, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn, “Em quả nhiên biết.”

“Là anh cũng không có kể cho tôi. Nhớ rõ lúc tôi về nước, ở sân bay tôi đã nói gì với anh hay không?” Một năm như hình với bóng cùng nhau cũng đủ cho hắn hiểu rõ tình huống của y rồi đi.

Nheo lại mắt, giống như lời nói kia của hắn thực làm mình ngạc nhiên lắm, “Em hướng anh nói ‘hẹn gặp lại’ hai lần”.

“Chúng ta đều biết thế giới này không có quỷ ma, như vậy anh nói xem, ngoài anh ra, tôi là hướng ai nói hẹn gặp lại đây?” Ánh mắt hắn sắc bén lắm, gần từng tiếng rõ ràng thẳng đến mục tiêu, “Nói cho tôi biết, anh ấy bồi anh bao lâu?” Hắn biết chính mình giờ phút này thậm chí có chút tàn nhẫn, chính là hắn không thể không nói, cũng đã không thể quay đầu lại.

La Tổ khước miệng gợi lên một nụ cười giễu cợt lạnh lùng, cười nhưng chẳng có ý cười đâu, “Ha hả, em không phải nói anh là vĩnh viễn mười ba tuổi không phải sao, vậy em nói đã muốn được bao lâu rồi đây?”

Kỳ thật đáy lòng đã sớm ẩn ẩn có đáp án, giờ phút này nghe La Tổ chính miệng thừa nhận, hắn vẫn là cảm thấy một cổ không nói nên lời ẩn chứa. Hai mươi bốn năm sống cùng ảo giác, lúc nào cũng khắc khắc bồi tại bên người mình một cái ảo tưởng giả dối. “Có nghĩ là nói chuyện anh ấy là người thế nào không?”

Khước miệng hiện lên giọng mỉa mai, “Ha hả, Bạch, cảm thấy anh thực đáng thương cho nên muốn làm tri tâm tỷ tỷ của anh sao?”

“Anh là thực đáng thương, tôi không đồng cảm anh nghĩa là tôi là động vật máu lạnh. Chính là này trên đời người đáng thương so với anh chỗ nào cũng có, bệnh nhân trên tay anh cũng không phải đều là mắc bệnh nan y không chữa được hay sao, bọn họ so với anh còn đáng thương hơn một trăm lần kia. Tôi đối việc làm tri tâm tỷ tỷ của anh không chút hứng thú, bất quá đêm nay tôi nguyện làm tri tâm ca ca lắng nghe tâm sự của anh.” Bạch Trạch nghiêm túc một hơi nói hoàn.

“Phải không, em nhưng thật ra hội khai đạo nhân, có phải hay không có học qua tâm lý học mà sao càng nói càng thâm nha.” nháy mắt vài cái, “Nói cho em biết một tin tốt, Andy đi rồi...” Lời này nói ra giống như ẩn chứa tuyệt vọng, vang đâu đó u buồn.

Bạch Trạch trong lòng căng thẳng, “Ý anh là anh ấy tiêu thất rồi?”

36. Chương 36

La Tổ nhìn hắn, ánh mắt có vẻ mê ly trống rỗng, “Anh ấy đi rồi, cũng đã muốn nửa năm trời. Anh biết anh ấy sẽ không bao giờ.... sẽ lại đến, sẽ không bao giờ....sẽ lại đến...” Dòng rượu đỏ trong ly không ngừng lay động, màu rượu đỏ chiếu rọi lên gương mặt thê lương của nam nhân.

“Em biết không? Cô nhi viện mùa đông rất lạnh, lò sưởi trong tường không đủ nhiều, cũng không có đủ chăn mền để mà đắp, bọn nhỏ tới mùa đông sẽ cùng ôm nhau sưởi ấm. Anh khi đó không phải gọi là King mà gọi là Tommy. Andy so với anh lớn hơn năm tuổi, anh ấy thực gầy, tóc thực đen, nhìn giống như em vậy đó, đôi mắt, a, đôi mắt rất to, bởi vì gầy cho nên mắt có vẻ đặc biệt tròn to. Em căn bản là không thể tưởng tượng được cô nhi viện điều kiện khó khăn đến thế nào đâu, cơ hồ từng đứa nhỏ còn muốn oán hận thế giới này, chỉ có Andy là không như vậy, trên mặt anh ấy vẫn luôn lộ vẻ mỉm cười, cũng không có oán trời trách đất, mỗi buổi tối sẽ dùng thân thể đơn bạc của anh ấy mà ôm anh, hát ru anh ngủ. Anh ấy nói bài anh ấy hát là bài hát tiếng trung có tên ‘thành nhỏ chuyện xưa’. Ha hả, em biết không, sau này anh mới biết, người hát bài này chính là một người nữ nhân Trung Quốc, anh đi mua đĩa của nàng nghĩ muốn tìm lại cảm giác lúc trước nhưng vô ích, chỉ có giọng hát của Andy mới có thể làm anh rất nhanh liền rơi vào trong giấc ngủ mà thôi.” La Tổ thanh âm rất thấp, ánh mắt mở ra thật lớn, nháy mắt cũng không nháy, “Cô nhi viện đích thực là không đủ ăn, vì một miếng bánh mì cuối cùng mà bọn trẻ sẽ vì muốn giành lấy mà đầu rơi máu chảy, giành không được thì liền bị đói, có khi cả một đêm đều không ngủ được. Andy ăn thực sự ít, cũng thực im lặng, nhiều khi cùng anh cũng sẽ không ăn đi. Anh đã muốn không nhớ rõ từ khi nào mình lại thích anh ấy, có lẽ là vào một buổi đêm anh một người trốn ở góc phòng khóc hoặc là sớm hơn, anh

lúc ấy quá nhỏ luôn cảm thấy đói bụng, Andy có thức ăn cũng phần lớn đều vào bụng anh đi, sau này lại thường xuyên nửa đêm trộm chuồn ra ngoài làm công. Anh ấy nhỏ gầy như vậy, lão bản nhà hàng căn bản là không chịu thuê anh ấy, anh ấy cầu hần thật lâu, sau lại bởi vì cùng là người Hoa cho nên lão bản mới chịu để lại anh ấy. Anh ấy không cần tiền công, chỉ cầu lão bản mỗi ngày có thể cho anh ấy mang về chút đồ ăn thừa thặng, mà mỗi lần mang về đều là mang tới cho anh ăn, mỗi lần nhìn thấy anh ăn như hổ đói, anh ấy đều cười ôn nhu đến thỏa mãn lắm. Anh khi đó bản năng con nít quẩn quýt lấy một người, lúc nào cũng phải theo anh ấy thì mới có thể an tâm. Ha hả, có phải hay không thực giáo hoạt? Lúc Andy mười ba tuổi, có một đôi vợ chồng người Hoa từng muốn nhận nuôi anh ấy nhưng cuối cùng lại không được, em có biết vì sao không? Anh lúc đó thực sợ hãi, anh sợ anh ấy đi rồi sau này anh sẽ không còn được gặp anh ấy, anh ấy sẽ không còn thêm quan tâm đến anh nữa, không còn ai hóng anh ngủ, không còn ai làm cho anh ăn no. Kia đối với đôi vợ chồng lần thứ ba đến cô nhi viện, anh trộm đi vào phòng viện trưởng, làm trò trước mặt viện trưởng cùng đôi vợ chồng kia. Anh chính là nói Andy là tên ăn trộm, là kẻ lừa đảo, là đứa trẻ có phẩm hạnh xấu nhất trong cô nhi viện a.... Ha hả, Andy làm sao có thể trở thành đứa trẻ hư nhất trong cô nhi viện, phải nói là anh ấy là người tốt thiện lương, tốt chính trực mới đúng, còn tối hư hỏng chính là anh đây này. Anh cơ hồ được một tay Andy nuôi lớn, chính là anh lại không biết cảm ơn, nói xấu anh ấy, chửi bới anh ấy, phá hủy điều trọng yếu nhất của anh ấy, thậm chí là một lần cơ hội sống duy nhất của cuộc đời anh ấy...”

“Anh thực hối hận?”

Gắt gao nắm chặt lấy tay, thống khổ nhắm lại hai mắt, “Anh hối hận, hối hận một nghìn lần một vạn lần, hối hận muốn giết đi chính mình. Anh đã từng nghĩ, nếu khi đó không phải bởi vì anh ích kỷ tùy hứng, anh ấy có lẽ đã có được một gia đình bình thường áo cơm không lo, còn có thể lãnh hội được giáo dục thật tốt. Ít nhất, lúc anh ấy bị bệnh có thể đi bệnh viện, cũng sẽ được điều trị trị liệu, anh ấy sẽ không như vậy thống khổ...”

Bạch Trạch trong lòng nghĩ, lúc ấy ‘ích kỷ tùy hứng kia’ nói gì thì nói cũng chỉ là một đứa trẻ con tám tuổi, “Anh ấy trách anh sao?”

“A ha hả, em cảm thấy anh ấy giống loại người như vậy sao, anh ấy sẽ trách đứa nhỏ do chính mình nuôi lớn sao chứ? Anh tình nguyện để cho anh ấy trách anh hận anh.... Sau lại anh mới biết được lúc anh trộm vào phòng viện trưởng thì anh ấy cũng đã muốn cự tuyệt đôi vợ chồng kia rồi. Anh ấy nói là anh ấy đã muốn quen với cuộc sống ở cô nhi viện, nói cảm thấy sống ở nơi này tốt lắm, chính là anh biết anh ấy không chịu đi chính là vì anh. Lần đó anh ấy thực sinh khí, sinh khí không phải vì anh phá hủy chuyện anh ấy bị nhận nuôi mà là vì anh nói dối cùng vô lễ đối với người lớn a. Anh ấy thực thương tâm bởi vì đứa nhỏ anh ấy một tay nuôi lớn tuổi còn nhỏ đã không thành thật, thô lỗ vô lễ, ha hả, anh ấy chính là một người như vậy, là người thân nhất của anh a, mà anh lại giống như con độc xà độc nhất thế gian lấy oán báo ơn, cắn ngược lại anh ấy một ngụm... Buồn cười nhất chính là đến cuối cùng anh ấy đều không có quên bức anh phải thể phải hảo hảo sống, ngay cả khi anh ấy không còn cũng phải hảo hảo sống...”

Nhìn thấy ở sơ pha đối diện bên cạnh vẽ mặt thống khổ của La Tổ, Bạch Trạch trầm mặc. Người thân nhất, cùng mình thời thơ ấu gắn bó bỗng chốc rời khỏi thế gian. Có lẽ với anh mà nói, Andy chính là thiếu niên mà anh đã ký thác bản thân mình vào, đóng đạt hết cơ hồ tất cả các vai diễn đi — là phụ thân của anh, là ca ca, là bằng hữu, thậm chí còn là thần tượng mà anh mong lung ngưỡng mộ. Andy lấy cả vai không dày rộng của mình che chở đứa trẻ cả quá trình anh lớn, cho anh ăn, chỉ dạy anh. Nhẹ nhàng run rẩy, Bạch Trạch nội tâm đối với thiếu niên chưa từng gặp mặt này dâng lên thật lớn kính ý, “Không có anh ấy sẽ không có anh. King, nhớ kỹ anh ấy hẳn là được rồi.” Cho nên hai mươi mấy năm từ đó đến giờ La Tổ chưa bao giờ quên anh ấy, thậm chí còn mang anh ấy tồn tại trong tâm tưởng trong đời thường.

“Ha hả, chính là anh ấy vẫn đi rồi. Khuôn mặt anh ấy đã ngày càng muốn mơ hồ đi, mơ hồ đến mức ngay cả anh còn muốn nhìn không rõ ràng lắm....” Cho dù ở trong mộng, La Tổ cũng đã muốn không thấy rõ diện mạo của anh ấy, gần là nửa năm, nửa năm mà thôi.

“Quan trọng là... anh nhớ kỹ anh ấy đối với anh thật là tốt, nhớ kỹ lời dạy của anh ấy đối với anh là được, không cần cô phụ anh ấy... Chính là, anh không có đạt thành tâm nguyện cuối cùng của anh ấy, anh ấy rõ ràng là đã căn dặn anh phải hảo hảo sống, anh còn chưa có làm được đâu.”

“Anh cố gắng, chính là quá khó khăn.... em biết không, thực sự là quá khó khăn....” La Tổ ngày đêm miệt

mài học tập, học y thuật, trở thành chuyên gia giải phẫu thần kinh hàng đầu thế giới, chính là đêm dài nhân tĩnh, anh thầm nghĩ muốn quay trở lại làm tiểu Tommy kia, vẫn muốn sẽ có người ôm lấy anh, hát lên bài hát ru anh đi vào giấc ngủ.

“Anh thực rất giỏi, King, anh đã muốn làm được tốt lắm.” Chuyện cũ như yên, quay đầu lại nhìn quá khứ lại làm cho người ta đau lòng, nhưng mà hẳn tin tưởng một ngày nào đó anh sẽ chân chính thực hiện được tâm nguyện của Andy. Bạch Trạch không nghĩ tiếp tục hỏi anh vấn đề mang đến ảo giác đeo bám anh tận hơn hai mươi năm kia nữa, quan trọng là... anh hội chậm rãi thoát khỏi nó, mang theo tâm nguyện của cố nhân một lần nữa ra đi.

“Andy, Andy, đừng đi. Đừng bỏ em lại một mình.....” Trên bàn bình rượu đã sớm cạn, nghe âm thanh của anh, Bạch Trạch trong lòng chịu khổ sở nâng lên thân thể cong vẹo ngả nghiêng của anh, vỗ nhẹ vào lưng anh, thở dài một tiếng, “Đi thôi.”

Sức nặng trên người nhẹ đi một nửa, Lãnh Tĩnh khuôn mặt trầm túc giúp hẳn đem người say rượu kia rời khỏi nhà hàng. Gió đêm thanh lương, màu đen nhiễm đậm lan tràn đến tận phía chân trời. Bạch Trạch cảm thấy ủ dột, vì bạn bè trải qua đau khổ mà chưa xót sâu muộn, lại có một đôi tay lạnh lẽo đặt lên trên gò má hẳn, nhẹ nhàng vuốt ve, “Anh ta sẽ không có chuyện gì đâu.” Nhìn đến khuôn mặt hẳn tái nhợt, Lãnh Tĩnh liền không khỏi lo lắng. Y có thể cảm thấy được hẳn đang thực ưu sầu nhưng y lại chẳng am hiểu làm cách nào để an ủi người khác đâu, cho nên chỉ có hể yên lặng nhìn hẳn, thật lâu liền nhịn không được mà sờ lên hai gò má hẳn, muốn cho hẳn an ủi cùng duy trì.

Hắn âm thầm cười cảm kích y. Hẳn là nghĩ gọi điện thoại gọi y đến đây quả là một quyết định đúng đắn đi. Lúc hẳn thương tâm, biết có người sẽ yên lặng ngồi bên cạnh an ủi hẳn, cho dù y không mở lời nói cũng làm cho người ta sinh ra thêm ấm áp, “Anh ấy đêm nay uống nhiều lắm, chúng ta mang anh ấy về khách sạn đi.”

Lãnh Tĩnh mày có chút nhíu lại, đưa đôi mắt lạnh đánh giá nam nhân đang ở phía sau, tựa hồ không thể hiểu được rượu vang đỏ cũng sẽ có thể làm cho người ta say túy lúy thành như vậy.

“King không giỏi uống rượu, anh ấy thể chất đặc thù, cho dù là uống rượu có độ cồn bình thường cũng có thể dễ dàng làm cho anh ấy bị say thật.” Cho nên lúc tâm tình phiền muộn, anh vẫn thường uống rượu, cũng là đến đêm nay hẳn mới hiểu được chính vì cái gì mà một người có tư lượng kém đến như vậy lại có thể ham thích uống rượu đến như thế. Kỳ thật cái anh thích không phải là cồn, mà chính là muốn say. Tá rượu kiêu sầu, lấy cái say làm xua tan đi phiền não cùng ưu sầu hiển hiện.

Đi đến bên cạnh xe, người đang nguyên bản say rượu bắt đầu nháo lên, miệng nói lầm bầm lập tức giãy khai ra khỏi cái nâng của Bạch Trạch, nhào vào trong lòng Lãnh Tĩnh, gắt gao ôm lấy y, thì thào không ngớt, “Andy, Andy, không cần đi, không cần bỏ em lại một mình.... Không cần đi.....”

Hai người bỗng chút ngẩn ra. Lãnh Tĩnh nhìn thấy người trong ***g ngực diện mạo yêu mị đầy mùi rượu, sắc mặt liền thoáng cứng ngắc đi, thập phần không kiên nhẫn, nhịn không được mà lạnh lùng mở miệng, “Hắn chết rồi.”

“Hàm hồ, nói bậy! Anh ấy không chết, không có chết...” La Tổ đột nhiên mở mắt, mê mang nhìn y, mạnh mẽ lắc bả vai Lãnh Tĩnh, “A Bạch, em phải tin tưởng anh, anh ấy không chết. Anh ấy chính là chỉ đi thể giới bên kia mà thôi, anh mơ thấy anh ấy, mơ thấy anh ấy, thật sự. Anh ấy, anh ấy làm hoàng đế nha, làm hoàng đế, còn có đứa nhỏ, hahaha. (QT ghi là làm hoàng hậu, cơ nhưng mà ta xét thấy anh Andy là công a => ta chém thành hoàng đế =))) giống như ngay cả chính mình đều cảm thấy được hoang đường, trong đôi mắt không chút tiêu cự dần hiện lên thần sắc điên cuồng, từng chuỗi dài nước mắt cứ như thể trào ra. Lãnh Tĩnh muốn đẩy anh ra, chính là đôi bàn tay anh rất nhanh, vừa khóc lại vừa nháo làm y nhất thời không biết làm sao, hướng ánh mắt cầu cứu về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch oan liếc y một cái, trong lòng bất đắc dĩ. Cái tên này, đối với một tên ma men mà còn luân lý cái gì? Hẳn vội vàng tiến lên ủng hộ thân thể La Tổ, đem anh dựa vào người hẳn, nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai anh thấp giọng an ủi, “Không có việc gì, không có việc gì đâu. Andy tốt lắm. Chúng tôi tin tưởng anh, anh ấy ở thế giới bên kia hẳn cũng thực hạnh phúc...”

Lãnh Tĩnh nhìn thấy được hai người ôm nhau trong lòng liền không vui, trong khoảng thời gian ngắn cũng

không có cách nào, dù sao cũng là tại y làm cho La Tổ khóc a, tuy rằng y thực sinh khí nhưng cũng không có bạo phát ra đâu. Chờ hai người luống cuống tay chân đem La Tổ trở về khách sạn, thay quần áo giúp anh chìm vào giấc ngủ xong thì trời cũng đã muốn vào khuya.

Trở lại nơi ẩm cúng của hai người, nằm trên giường, Lãnh Tinh ôm lấy hần, hai người không có nói chuyện gì. Cuối cùng vẫn là Bạch Trạch đánh vỡ trầm mặc, đem đầu tựa vào đầu vai y, nhẹ nhàng mở miệng, “Dạo này bận rộn, giữa trưa không thể cùng anh ăn cơm, dù tôi không ở đó anh cũng phải hảo ăn cơm có biết không? Phải chú ý thân thể, không cần làm việc không đáng làm, đừng lo lắng cho tôi, biết không?”

“Được.” Lãnh Tinh nhìn hần, hôn lên bờ môi đang hé mở, “Tôi sẽ chú ý đến thân thể” Từ trước đến nay muốn ở cùng cậu một chỗ... Câu kế tiếp Lãnh Tinh không có nói ra, chính là Bạch Trạch có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của y, hướng y mỉm cười một cái, hai người trong lòng đều muốn nổi lên ý muốn gặp người thiếu niên đã sớm ra đi kia —

Quý trọng người trước mắt, cả hai sẽ hạnh phúc tiêu sái thôi.

Hai tuần sau, sân bay.

“Anh thực sự muốn đi sao?”

“Yên tâm, bọn anh một hàng năm người đều là tay già đời, này cũng không phải là lần đầu tiên anh thượng châu phong a.”

“Anh phải cẩn thận.... Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Bóng dáng tiêu sái kia càng lúc càng xa, Bạch Trạch trong lòng yên lặng chúc phúc — King, đi đường bình an.

37. Chương 37

Buổi trưa ngày cuối tuần của một ngày hè chói chang, ở trên cành cây bên ngoài vang lên từng khúc nhạc líu lo, còn ở bên trong giường lớn lại chính là hai thân ảnh gần bó cùng nhau như ẩn như hiện.

Bạch Trạch mệt tới cực đỉnh lui vào trong ***g ngực của Lãnh Tinh, một cử động cũng không dám động a. Hần thật sự sợ hãi nếu chính mình lại vô tình trêu chọc thú tính của y lần nữa, thân thể bủn rủn của hần không thể lại thừa nhận thêm một lần nữa đâu. Có lẽ y thật sự cảm thấy được chính mình gần đây bị vắng vẻ, La Tổ đi vừa được vài ngày, Lãnh Tinh bảo hần phải phá lệ ngoạn, mỗi ngày đều động đến thật kịch liệt, chưa động gì đã muốn đem hần áp xuống dưới thân.

Giữa trưa cơm nước xong, hần vốn định chậm rãi hoàn thành một bài báo cáo thực nghiệm hạng mục, tiếc rằng mới vừa mở ra tư liệu đã bị y bò lên ăn no đậu hủ. Thôi thôi giạt nhẹ một cái, cuối cùng vẫn là bị y lôi qua tới bên giường áp tới. Một phen mây mưa, hần mệt mỏi không nghĩ nói chuyện cũng chẳng muốn nghỉ động, mà Lãnh Tinh coi bộ là cũng vừa lòng lắm cho nên cũng không có áp bức hần nữa, ôm hần vào lòng chậm rãi hôn tới, chẳng có thừa lời.

Bị quấy rầy xong rồi thì cũng đã là quá mười hai giờ trưa. Trải qua nhàn tản ngọt ngào làm cho người ta muốn mơ hồ. Ngáp một cái, trên khóe mắt thoáng cái đã muốn chảy ra nước mắt buồn ngủ rồi. Bạch Trạch hiện tại cảm thấy cảm khác nha, khó trách mọi người thường nói luyện ái làm cho người ta mất đi ý chí chiến đấu. Hần hiện tại cũng đã muốn sắp nghĩ không ra cái gì là làm luận văn báo gì đó nữa rồi. Liếc mắt nhìn qua người bên cạnh, nhin không được lại muốn thở dài. Ai~ Ai còn nói người này là công tác cuồng đâu? Y hiện tại mỗi ngày đều ở thường trú tại nhà hần a, tan tầm so với hần còn muốn sớm hơn, cuối tuần cũng ở lại nhà hần không có đi công ty làm việc, lại cũng càng không quay về căn nhà cao cấp của mình, mỗi ngày đều là gắt gao kề cận hần, giống như đi canh tù nhân không bằng vậy a. Tuy rằng hần là lạnh lùng không nói nhiều, nhưng lại thích dùng hành động để nói chuyện, khi hần sinh khí hay bất mãn không muốn nghe hần cãi nhai cái gì thì liền ôm hần áp hần, cái gì thời gian địa điểm y đều không quan tâm, áp trước nói sau a.

“Suy nghĩ cái gì?” Lãnh Tĩnh quay đầu sang thì nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh của hắn liền phát hiện hắn người này đang giống như đi vào cõi thần tiên vậy, không biết là đang nghĩ cái gì đây.

Trở mình sang, Bạch Trạch nhìn hắn, “Nghĩ tới anh có phải hay không hiện tại rất rảnh rỗi?” Đánh đánh nhẹ vào bờ vai của y, “Trước kia anh rõ ràng chỉ biết công tác, bây giờ lại nhàn hạ như vậy, cấp dưới của anh chẳng lẽ không oán hận câu nào sao?”

Đưa tay sờ lên trên trán của hắn, Lãnh Tĩnh thản nhiên mở miệng, “Bọn họ sẽ không cùng anh nói ra mấy câu oán hận của bọn họ, phúc lợi của Lãnh thị nhiều như vậy, làm tốt công việc chính là bổn phận của bọn họ thôi.”

Diễn hình của một tên có tư tưởng bảo thủ đây a.

Bạch Trạch đảo mắt, nâng tay chỉ nhẹ vào cái mũi tuấn tú của y, cười cười trêu ghẹo, “VẬY còn anh? Anh hiện tại mỗi ngày đều tiêu cực bỏ bê công việc, chẳng lẽ là tại vì mị lực của em so với công tác của anh còn lớn hơn cho nên anh mới bỏ qua mấy văn kiện công tác kia, mỗi ngày đều muốn cùng em một chỗ?”

Bắt lấy ngón tay đang ở trên mũi y làm loạn, sau đó nắm nguyên bàn tay hắn. Lãnh Tĩnh còn thật sự nghiêm túc nhìn hắn, “Lúc ở công ty, anh vẫn luôn nghĩ tới em, tan tầm thì nghĩ muốn về thật sớm để có thể nhìn thấy em.”

“Anh....” Bạch Trạch ngắt ra, nhất thời không biết nói cái gì. Nhắm mắt lại một lát sau mới cúi đầu nói, “Anh nói như vậy, em thật cao hứng.”

Thực là bị y hại nặng rồi, hắn nghĩ thầm rằng Lãnh Tĩnh sẽ chẳng bao giờ nói ra những lời ngon tiếng ngọt này đâu vậy mà hôm nay lại nói, cho nên hắn biết, mỗi câu y nói đều là những lời thật lòng của y. Loại lời nói tâm tình mộc mạc này luôn có thể dễ dàng lấy đi của hắn, làm cho hắn không kìm hãm được lòng mình mà cảm thấy thực sung sướng tràn đầy. Tuy rằng y còn chưa vào giờ đối hắn nói qua ba chữ “anh yêu em” nhưng chính là có đôi khi trong lời nói của y, so với ba chữ này còn làm cho hắn xúc động hơn. Hắn không phải nữ nhân, không cần những lời nói mật ngọt trắng sao, còn về phần ba chữ kia, một ngày nào đó hắn sẽ làm y phải cam tâm tình nguyện nói ra mới thôi!

Cảm thấy hạ quyết tâm, hắn đột nhiên lại nhớ tới một việc, “Anh mỗi ngày đều ở chỗ của em không quay về, kia biệt thự có phải hay không không có người trông giữ chiếu cố? Thời gian dài quá, anh không sợ khi anh trở về nó sẽ chuyển từ một căn nhà cao cấp sang một cái nhà ma hả?”

Nhíu mày, “Có ai để ý đâu.” Mấy cái việc vặt vãnh đó, thư kí của y sẽ xử lý tốt thôi.

Bạch Trạch cũng không hỏi y nữa nhưng lại đột nhiên nghĩ đến lần trước lúc ở biệt thự của y có thấy qua dàn dây leo xanh biếc ở trong hoa viên nhà y, nhất thời có chút tâm động, nhịn không được nói với y, “Ngày mai chúng ta quay về nhà anh một lần đi. Em thực vừa ý dàn dây leo ở nhà anh a, muốn đi xem, vả lại ở ngoại người không khí tốt, chúng ta coi như đi nghỉ phép tới nơi đó vừa yên tĩnh lại không có ai quấy rầy, chúng ta hai người nằm dưới dàn dây leo thưởng trà đọc sách, anh thấy có được không?” Hắn càng nghĩ càng thấy thích, âm thanh không kìm hãm được mà mang dạt dào hưng phấn, hai mắt long lanh mong đợi nhìn y.

Lãnh Tĩnh có một chút sợ sệt thoáng qua a. Y cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ tới nơi mà y sinh sống mấy mươi năm qua, tòa biệt thự kia, sẽ lại có một ngày bị người ta đem ví thành nơi thích hợp cho du nhân nghỉ ngơi, ở trong sân đọc sách thưởng trà ư? Y cũng chưa có từng nghĩ tới sẽ làm chuyện này, cũng không nghĩ đến tòa biệt thự của mình còn có tác dụng này a. Ở trong trí nhớ của y, nơi đó chính chỉ là một nơi để ngủ, hôm nay thế nhưng tự nhiên liền biến thành nơi dành cho nghỉ dưỡng nha. Từ khi nào thì căn phòng nhỏ rộng mấy chục bình phong trước mắt này lại làm cho y cảm giác chính là nhà còn căn biệt thự y sống mấy mươi năm kia ngược lại lại làm cho y chẳng có cảm giác thân thuộc nào đâu?

Lãnh Tĩnh cúi đầu hôn hắn một cái, sủng nịch nói, “Anh giúp em thu thập một chút.”

Ngày hôm sau, bọn họ sáng sớm đã quá kích động đem xe hướng phía ngoại ô thành phố mà thẳng tiến, dọc theo đường đi hai người tâm tình đều tốt lắm.

Căn biệt thự xa cách một quãng thời gian trước sau như vẫn tồn tại loại khí thế đó, dưới ánh mặt trời yên lặng đứng sừng sững, uy phong bát diện. Có lẽ là định kỳ có người đến quét dọn cho nên trong nhà rất gọn

gàng. Hai người rất có hứng trí vừa cười đùa vừa làm cơm. Nơi này trống trải, cho dù là phòng bếp ập ập ôm ôm một cái cũng không có chỗ nào cấm kỵ, ngược lại hôn môi vuốt ve cũng có vẻ có chút tình thú mới mẻ.

Sau buổi trưa, Bạch Trạch nhịn không được chạy ra khỏi nhà, thẳng hướng hoa viên có dàn dây leo mà hẩn tâm tâm niệm niệm bấy lâu chạy đến. Ngẩng đầu lên, quả nhiên là một mảng xanh mượt mà, các nhánh dây leo thì nhau uốn lượn thực đáng yêu, còn có những chùm nho treo đủng đỉnh, một vẻ xinh đẹp động lòng người không ngớt. Ở dưới dàn dây leo còn được trang bị đầy đủ đồ dùng mới, bộ bàn ghế giống như bộ sofa cũng có, còn có nguyên một bộ đệm dựa lót trên sofa. Ghế nằm sofa đều là khá dài có một màu xanh nhạt nhạt, sờ lên vừa mềm lại vừa thoải mái làm cho người ta chỉ muốn nằm lên trên đó mà thôi.

Bạch Trạch khẩn cấp ngồi lên ghế nằm sofa, dùng sức ấn ấn hai cái. Tuyệt, rất êm a. Buông tấm đệm trong tay ra, hẩn ở trên sofa nửa quỳ đứng dậy ôm lấy Lãnh Tĩnh đang chậm rãi đi tới, chui đầu vào trong ngực của y, cười hì hì khen ngợi, “Nơi này thật xinh đẹp, là một nơi tuyệt vời để nghỉ hóng mát a, về sau chúng ta thường đến đây đi. Kêu bí thư của anh đến luôn, đến làm việc cũng tốt,” Ngực khí tràn ngập kích động cùng thỏa mãn.

Lãnh Tĩnh có chút dở khóc dở cười ngồi xuống sofa, kéo thân thể hẩn qua. Hai người ở dưới màu xanh biếc thấp thoáng ôm nhau hôn môi.

Miền cưỡng nằm trên sofa, phía sau được thân thể lạnh lẽo của Lãnh Tĩnh ôm lấy, gió nhẹ thổi phất qua người, Bạch Trạch trong lòng có điểm thích ý không nói nên lời. Nói vài lời nhàn thoải cùng Lãnh Tĩnh xong rồi, hẩn một bên trở mình cầm trên tay sách thuốc, uống một ngụm trà hoa quả trong veo. Hẩn nhin không được trong lòng cảm thán, giống như đang ở chốn thần tiên a

~Lãnh Tĩnh nhìn người trong ***g ngực mình nheo mắt lại, bên miệng còn ngậy ngậy cười thì không khỏi trong lòng cũng dâng lên vui mừng thỏa mãn, một loại thỏa mãn tâm tình. Y cúi đầu xuống người yêu đang mơ màng muốn ngủ, vén đi những sợi tóc xòa trên vầng trán hẩn. Đập vào trong mắt y chính là một đôi chằm nhỏ đang nhô lên, y nhẹ nhàng cúi bỏ đi áo sơ mi của hẩn để lộ ra bờ ngực trắng nõn ẩn chứa thật nhiều hôn ngân vẫn chưa tan, sờ sờ lên trên đó làm y cảm thấy thực yêu thích không muốn buông tay xuống được, xoa xoa khi nhanh khi chậm khi mạnh khi nhẹ, lần nữa lại lần nữa. Đôi tay lạnh như băng lưu luyến trên làn da ấy không rời. Lãnh Tĩnh ở trong lòng không ngừng nói — Em là của anh!

Dưới dàn dây leo xanh mượt, hai người không có nói chuyện mà chỉ dùng hành động biểu lộ thân mật, lẫn nhau trao đổi ngọt nị sâu tận dưới đáy lòng.

Dưới ánh nắng xinh đẹp, nhẹ nhàng hôn môi.

Bị đối phương mềm nhẹ liên tục vuốt ve không biết qua bao lâu, Bạch Trạch thoải mái cảm giác muốn ngủ. Lúc hẩn sắp chìm vào mộng đẹp bên tai hẩn lại truyền đến tiếng ‘đình đông đình đông’ vang vọng lên. Hẩn cả kinh, mở mắt thanh tỉnh lại.

“Âm thanh gì thế?” Bạch Trạch xoay người hỏi Lãnh Tĩnh ở phía sau.

Buổi trưa yên tĩnh bị quấy rầy, y về mặt bất mãn lãnh đi xuống, không tình nguyện phun ra hai chữ, “Cửa sắt.”

“Có người gõ cửa?” Bọn họ có khách tới thăm? Hẩn đứng dậy, có chút tò mò, “Đi xem đi.”

“...” Áp chế ý không muốn trong lòng, lại nghe đến bên tai không ngừng truyền đến tiếng ‘đình đông đình đông’ ồn ào, Lãnh Tĩnh khí chịu đứng dậy hướng cửa lớn đi đến. Mặc kệ là ai, y thâm nghĩ phải nhanh đuổi gã đi. Bạch Trạch cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ mang dép vào, đi theo phía sau.

Đi đến cánh cửa sắt thật lớn, Lãnh Tĩnh cũng không có mở cửa mà đứng nhìn người trước mặt, vẫn không có nhúc nhích gì. Bạch Trạch có chút nghi hoặc bước nhanh đến, xuyên qua khe cửa sắt nhìn ra ngoài—

Trong chốc lát mọi âm thanh đều biến mất, ngoài cửa chính là một thân ảnh thẳng tắp, là một hắc y nam nhân —

Đối phương có thân hình cao lớn, toàn thân cao thấp một bộ quần áo màu (giống áo sa tăng ý, nghĩ vậy á :>)đàng hoàng, nhìn kỹ trên mặt còn có loáng thoáng hiện ra sợi ám kim (?) hình thức cổ quái, lộ ra một

loại ý tứ thời cổ đại, cũng có chút cảm giác của dân tộc thiểu số, sau lưng còn cắm một cây đoản côn. Nam nhân có làn da ngăm đen, ngũ quan anh tuấn, hơn nữa lại có một cái đầu bóng lờng. Nhìn thấy có người đến mở cửa, gã tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, có lẽ là nghĩ muốn tỏ vẻ thân mật, gã vỗ tay một cái rồi giờ lên trước ngực, hơi hơi xoay người hành lễ, sau giây lát thì nâng thân lên hướng bọn họ nở nụ cười – nụ cười sáng tươi như ngọc vậy, giống như ánh mặt trời, hàm răng sáng bóng lấp lánh.

Bạch Trạch ngây người, trong đầu không ngừng hiện lên dấu chấm hỏi ——

Hòa thượng? Ninja?

Sau một lúc lâu hắn từ nụ cười chói lóa của gã hoàn hồn lại, đưa mắt nhìn xem Lãnh Tinh ở bên cạnh lại phát hiện y đang chau mày mân miệng, trên mặt cũng trưng ra một bộ bất mãn cùng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Hắn đánh giá đối phương, do dự mở miệng, “Vị tiên sinh này, xin hỏi cậu tìm ai?”

Đối phương nhìn thẳng hắn, trên mặt lộ ra thần sắc khẩn thiết, lại xoay người, “Mạo muội quá vậy, xin hỏi La Tổ tiên sinh hiện tại ở nơi nào?”

Bạch Trạch lại ngẩn ngơ, nghe đối phương mở miệng nói ra tiếng Trung tiêu chuẩn, vị khách cổ quái này muốn tìm người, cư nhiên lại là King? Hắn cảm thấy kinh ngạc vì đối phương cư nhiên có thể tìm được nơi này, càng thêm không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày King cùng hòa thượng lập nên quan hệ. Tuy rằng chức nghiệp cùng tính cách của King, giao hữu có thể rộng lớn, nhưng mà người này...

“Cậu muốn tìm King? Xin hỏi cậu là....”

“Tôi tên là Thanh Diệp” Nam nhân trẻ tuổi lộ ra mỉm cười ấm áp, thông dong mở miệng “Là bạn đời của La Tổ.”

38. Chương 38

“Cái gì?!”

Bạch Trạch kêu lên sợ hãi. Bạn đời của La Tổ, bạn đời của La Tổ, mấy chữ này cứ như vậy lặp đi lặp lại trong đầu hắn làm hắn thật muốn choáng váng cả đầu a. Hắn cứng cứng ngắc một chỗ, gió nhẹ hiu hiu thổi, thật giống như là đang nằm mơ!

King cùng một tên ‘hòa thượng’ kết hôn!

Hắn theo bản năng nhìn về phía Lãnh Tinh thì thấy y cũng nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, trực giác truyền đến, chuyện này quả thật là quá hoang đường đi!

Gió mát phất qua, nhẹ nhàng thổi tới, Bạch Trạch cảm thấy được chính mình bị những lời của người kia biến thành ngây ngốc mất rồi. Hắn nhìn không được bắt đầu miên man suy nghĩ. Nay chẳng lẽ nói, King lần này đến Trung Quốc kỳ thật không phải là tìm hắn ôn chuyện cái gì cả mà căn bản là.... là trốn hôn? Trốn của nợ? Vẫn là muốn tránh né loại chuyện này?

Cảm giác thấy tay mình bị người khác nắm lấy, hắn quay đầu, nhìn thấy Lãnh Tinh nhú mi trưng ra một vẻ mặt thực sự không vui. Xem ra là y thật sự không thích cái tên ‘hòa thượng’ kỳ quái này a. Trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, khẽ lắc đầu một cái cố gắng lấy lại thanh tỉnh, quay sang nắm lấy tay y, không có nói gì mà chỉ là trấn an y mà thôi.

Lãnh Tinh mày khẽ buông lỏng xuống, bất quá vẫn là khóe miệng vẫn còn nhếch lên bực bội, không nói lời nào xoay người đi vào trong.

Bạch Trạch nhìn bóng dáng khuất đi trước mắt, lại không khỏi chuyển sang nhìn tới góc sáng sủa ngọt ngào xanh biếc kia một cái. Hắn ngẩng đầu nhìn vị ‘hòa thượng’ ngoài cửa đang tươi cười rực rỡ như nắng ban mai kia, cuối cùng vẫn là phải đi đến mở ra cửa sắt. Vô luận nhu thế nào thì hắn cũng muốn làm rõ ràng mọi chuyện, làm cho rõ những lời gã nói, thật giống như chuyện lạ trên đời vậy.

“Thanh tiên sinh, mời vào.” Đã không còn có cánh cửa sắt làm trở ngại, Bạch Trạch lễ phép mỉm cười đến phía người nam nhân tự xưng Thanh Diệp có thân hình tuấn đỉnh, dáng vẻ đường đường, khí độ bất phàm ở trước mặt. Hắn cũng không khỏi tán thưởng gã một chút, quả là một hảo phong lưu nha, hảo một nam nhân quý dị đào hoa, hảo một yêu nghiệt không nên dây vào a.

Tựa hồ là ý thức được sự mạo muội đến thăm của mình ảnh hưởng đến tâm tình thoải mái sung sướng của đối phương, nam nhân đưa ánh mắt ôn hòa nhìn hắn, hình như cũng có chứa một tia bất an mở miệng nói lời xin lỗi, “Bạch tiên sinh, thật sự có lỗi đã quấy rầy đến các anh, gọi tôi Thanh Diệp là được rồi.” Thanh âm phát ra lạnh lạnh, lời nói lại ẩn chứa mắng mắng tha thiết chân thành.

Bạch Trạch chậm rãi dẫn gã vào trong nhà, nghe được lời gã nói thì có chút tò mò, “Cậu có biết tên của tôi?” Chẳng lẽ là King nói với gã? Chính là hắn cùng với gã chưa có gặp qua nhau ba giờ, chẳng lẽ King lại chu đáo đến nỗi ngay cả ảnh chụp của hắn cũng đều đã mang ra đưa cho gã xem luôn rồi?

Nam nhân gật gật đầu, “Tôi biết anh là bằng hữu tốt nhất của Tổ.”

Lãnh Tinh lúc này đứng khoanh tay trước ngực, ánh mắt sắc lẹm đứng trong phòng khách nhìn nam nhân đang chậm rãi bước vào cửa. Bạch Trạch bắt đầu đi đến chỗ y kéo tay y cùng nhau ngồi xuống sofa. Hắn dạo gần đây phát hiện ra lúc hai người bọn hắn đang ở cùng một chỗ, chỉ cần có nam nhân nào khác xuất hiện thì y sẽ càng trở nên lãnh ngạnh, hơn nữa cũng sẽ không tỏ ra thân thiện, mặc kệ là bất kì trường hợp nào thì không khí vẫn là đột nhiên lạnh lẽo đến tận độ a. Vì thế cho nên lúc tan tầm hắn chỉ có thể tận lực tránh không cùng tiếp xúc với các đồng sự nam giống như lúc trước, miễn cho y gây ra lãnh khí, về nhà lại bị y gây thêm sức ép nữa.

Đương nhiên nếu đối phương là giới nữ thì y cũng sẽ như vậy không để cho người ta thở nổi đâu.

“Mời ngồi.” Hắn cùng Lãnh Tinh ngồi ở sofa, y rất nhanh liền đưa tay lên thân mật ôm lấy thắt lưng hắn, đem người thứ ba đang có mặt biến thành không khí.

Bạch Trạch có thấy xấu hổ nhưng vẫn là lựa chọn bỏ qua cho hành động bá đạo của y. Hắn suy nghĩ như thế nào mở miệng nhưng mà nhìn thấy ánh mắt thẳng thắn thành khẩn của nam nhân, hắn liền đổi ý. Trực gian chính là nói cho hắn biết nam nhân chính là một người chân thực, “Thanh Diệp, lúc này cậu nói King là bạn đời của cậu, hai người kết hôn sao? Hay là có nguyên nhân gì khác?”

“Không, chúng tôi không có kết hôn.” Nam nhân đột nhiên có chút ngại ngùng, tai hồng hồng, cúi đầu nói, “Anh ấy còn chưa có đáp ứng tôi, không muốn gả cho tôi.”

“Vậy còn .... kia ‘bạn đời’....”

Gã đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tinh lượng, “Xin hãy tin tưởng tôi, Tổ là bạn đời của tôi, tuy rằng bây giờ chưa có phải là như vậy nhưng tôi với anh ấy chính là trời định, chúng tôi ngày nào đó sẽ ở cùng nhau.”

“...” Bạch Trạch có chút không nói nên lời, “Nga? Nói cách khác là cậu thích King, nhưng mà anh ấy còn chưa có chịu thừa nhận cậu? Chính là cậu cho rằng cậu với anh ấy trời sinh một đôi, hoặc là nói cậu tự tin chính mình có một ngày sẽ làm cho anh ấy đồng tâm, làm cho anh ấy trở thành ‘bạn đời’ của cậu?”

Nam nhân mỉm cười, còn có nghiêm túc mở miệng nói, “Các anh nhất định cho rằng tôi là tên yêu đơn phương đến cuồng, ngay cả từ ‘bạn đời’ này cũng là nói quá rồi đi.” Gã nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dần trở nên sâu xa giống như là bắt đầu hồi tưởng, “Anh có biết chúng tôi như thế nào gặp nhau không? Cuối năm trước, tôi ở Bianco Ô Mã (nước nào thế?) cứu được anh ấy. Anh ấy lúc đó toàn thân lạnh như băng, hơn phân nửa người đều bị tuyết dày bao phủ. Tôi đem anh ấy về tộc giúp cứu chữa. Anh ấy có bị thương nặng, ước chừng tính dưỡng đến hơn hai tháng thì mới bình phục lại được đó. Chúng tôi sớm chiều ở chung.... Sau đó, anh ấy cố ý bỏ đi, còn mang đi.... tín vật của tôi.”

Bạch Trạch cảm thấy cũng không sai, King từ lúc mười lăm tuổi đã là một thiếu niên ham mê vận động, hoạt động càng nguy hiểm thì càng hứng thú, càng muốn ném thử một lần. Hắn không biết nguyên nhân làm King trở nên như vậy là cái gì, có lẽ là do Andy mất đi làm King luôn muốn khiêu chiến chính mình, truy tìm cái chết chẳng? Cũng có lẽ là xuất phát từ bản tính cuồng vọng của mình, cảm thấy được chính mình có thể vượt qua được hết tất cả thử thách khí khăng đi? Bianco Ô Mã là ngọn núi tuyết cao nhất Nam Mỹ, King muốn đi chinh phục nó hắn cũng không thấy có gì kì quái cả. Cái làm cho hắn cảm thấy nghi

hoặc chính là lúc trước King ở chỗ của hắn lâu như vậy nhưng lại chưa có từng kể qua cho hắn mình suýt chút nữa mất mạng này đâu. King đã lựa chọn giấu diếm, như vậy có nghĩa là trong đó có ẩn chứa điều gì đó cổ quái a.

“Anh ấy có hay không có di chứng để lại?” Cái Bạch Trạch quan tâm nhất bây giờ là tình huống thân thể của King.

Nam nhân ngẩng đầu, trịnh trọng cam đoan nói, “Yên tâm đi, thân thể anh ấy không còn vấn đề nữa, tôi sẽ không để anh ấy gặp chuyện đâu.”

Bạch Trạch nhẹ nhàng thở ra, “Thanh Diệp, vừa rồi cậu nói anh ấy cầm đi tín vật của cậu? Vật đó có trọng yếu lắm không?” Cái tên yêu nghiệt King này, chẳng lẽ lấy đi tâm của người ta còn chưa đủ hay sao mà còn muốn mượn gió bẻ măng trộm mất bảo bối của người ta chứ?

Nam nhân trên mặt liền ửng đỏ, vội vàng mở miệng, “Anh không cần hiểu lắm, anh ấy là lấy đi ‘ô tát’ của tôi, ‘ô tát’ đã muốn nhận thức anh ấy rồi mới là điều quan trọng. Anh ấy nghĩ muốn trả lại cho tôi, nhưng điều đó chính là không thể.”

“‘ô tát’?” Bạch Trạch mờ mịt không hiểu. Đây là cái gì a?

“‘Ô tát’ là một chiếc nhẫn màu đen. Dân tộc Cát Duyên Khương của chúng tôi, Khương nhân vào thời điểm trưởng thành, nam tử sẽ lấy chính tóc của mình luyện chế ra ‘ô tát’ để sau này có thể chân chính trao cho người sẽ cùng chúng tôi kết tóc đến bách niên giai lão.” Gã vừa nói vừa một bên kim lòng không đậu mơ tới cảnh tượng ngày hôm đó. Người nam nhân xinh đẹp đó từ trong phòng của gã tìm thấy được ‘ô tát’ của gã, anh cứ liên tục khen chiếc nhẫn này thật tinh xảo, nhất thời tò mò đeo nó vào trên tay của mình. Ai biết được đó chính là nhân duyên trời định, ‘ô tát’ kia chính thức thừa nhận ngón tay thon dài kia chính là chủ nhân của nó mà ôm chặt lấy ngón tay xinh đẹp đó không thể gỡ ra được. Gã vẫn còn nhớ rõ biểu tình kinh ngạc thực đáng yêu cùng gấp ghềnh kích động của anh khi gã đem sự tình về chiếc nhẫn nói cho anh nghe, anh khi đó mặt đỏ ửng hết cả lên, thở dốc hì hục, quả thật rất xinh đẹp. Gã trưởng thành đã lâu, nhìn thấy người ta có đôi có cặp kết duyên với nhau mà chính mình vẫn cứ như vậy đơn chẵn góa chiếc, gã dần dần sắp không còn hi vọng nữa, lại không nghĩ đến ông trời lại ban cho gã một đoạn nhân duyên với người vợ xinh đẹp vĩ đại này đâu. Gã cảm kích trời xanh, càng muốn vĩnh viễn cứ như vậy gặt gao bảo hộ người mà mình yêu thương trọn đời.

Bạch Trạch cùng Lãnh Tĩnh nhìn ở gã bất khả tư nghị, “Không thể gỡ ra sao?” Lãnh Tĩnh lạnh lùng mở miệng, y cũng có chút tò mò a.

“Trừ khi tôi chết.” Trầm đình tiệt tiệt.

Nguyên lai gã vừa rồi nói ‘mang đi’ chính là ‘đeo đi’ chứ không phải là ‘mang đi’ a. Bạch Trạch da đầu run lên, “Kia, King đeo nhẫn của cậu?”

Nam nhân gật đầu.

Bạch Trạch nghĩ nghĩ, thấy có chút kì quái nha, “Chính là lúc trước King có ở chỗ này của tôi, tôi cũng không có thấy anh ấy đeo nhẫn gì a.” King tuy rằng cách ăn mặc hơi quá sức tưởng tượng nhưng chính là đối với một bác sĩ ngoại khoa, đặc biệt là bác sĩ nam bởi vì luôn phải giải phẫu cho nên rất ít khi đeo nhẫn, dây đeo tay hay linh tinh gì đó lắm, cũng bởi vì thế mà King tuy ăn mặc ‘táo bạo’ nhưng phụ kiện thì không có mang nhiều đâu.

“‘Ô tát’, đối với người thường mà nói chính là chỉ giống như một chiếc nhẫn bình thường thôi, nhưng mà đối với ‘bạn đời’ thì không như vậy. Đối với ‘bạn đời’, một khi đã đeo vào thì ‘ô tát’ sẽ nhận chủ, sẽ ẩn vào bên trong tay chủ nhân, mãi cho đến khi người làm ra nó chết rồi thì mới có thể tróc ra khỏi. Người khác cũng nhìn không thấy được ‘ô tát’, chỉ có hai người mới có thể nhìn thấy, cảm nhận được nó mà thôi.”

“Kia, nhẫn là do cậu làm ra, cậu không cảm nhận được nó ở nơi nào sao?”

“Nó đã nhận thức Tổ là chủ nhân của nó, nó sẽ bảo hộ anh ấy. Tôi đã không phải là chủ nhân của nó, nếu Tổ có ý muốn giấu đi nó, tôi cũng sẽ không thể cảm nhận được đâu.” Thanh âm của nam nhân dần dần trầm thấp xuống, lộ ra một vẻ uể oải không thôi.

“Như vậy nếu King vẫn không chịu đồng ý cậu, cậu cùng anh ấy sẽ như thế nào đây? Có thể có hay không trường hợp sẽ có ‘bạn đời’ thứ hai xuất hiện? Hoặc là nói có thể hay không ‘ô tát’ nhận sai chủ rồi. Có lẽ nó thích ở trên tay người này nhưng người này cũng không nhất định là chủ nhân của nó a.” Bạch Trạch không thể không hoài nghi tư tưởng kén vợ kén chồng quá chủ quan này, “Hơn nữa, nếu cậu mới vừa trưởng thành như cậu nói, đối với King mà nói, anh ấy đối với tiểu hài tử không có hứng thú dây dưa đâu.” Nhìn không được nhìn cái đầu bóng lờng của gã, cảm thấy có chút cảm thán a. Đây chiếc nhẫn tà môn cần nguyên một đầu tóc để điều chế sao?

Nam nhân cười đến sáng lạng, “‘Ô tát’ nhận chủ tuyệt đối sẽ không sai. Dân tộc của chúng tôi đã tồn tại mấy ngàn năm, tình duyên thiên định, giai ngẫu thiên thành chưa từng sai.” Gã dừng một chút, lần thứ hai mở miệng, “Tôi biết trong lòng Tổ vẫn còn tồn tại một người. Người này đối với anh ấy rất trọng yếu, trọng yếu đến mức anh ấy đã muốn đem người này khảm sâu vào trong linh hồn của chính mình. Anh ấy rất nhớ người đó, trong lòng vẫn luôn rất áy náy. ‘Ô tát’ sẽ giúp anh ấy, giúp anh ấy tìm được đáp án chính xác cho bản thân mình.” Gã nhếch miệng mỉm cười, “Một ngày nào đó chúng tôi sẽ trở thành ‘bạn đời’ của nhau mãi mãi... Còn có, dân tộc Cát Duyên Khương của chúng tôi bất luận nam hay nữ, chỉ cần là ‘một nửa’ của nhau thì sẽ dắt tay nhau đi cả đời, đối chúng tôi mà nói thì đó là người quan trọng nhất. Nam tử mười tám tuổi khi trưởng thành sẽ bắt đầu luyện chế ‘ô tát’ hi vọng mình sẽ sớm tìm được ‘một nửa’ của mình. Tóc của chúng tôi, một khi chúng tôi đã tìm được ‘một nửa’ rồi, cùng người đó trở thành bạn đời của nhau thì sẽ không mọc dài ra nữa. Đây là một lời nguyện, cũng có ý nghĩa là — Chúng tôi cả đời chỉ có thể có một vợ, chỉ có thể cùng người đó yêu nhau làm bạn cả đời mà thôi...”

Bạch Trạch trầm ngâm, không thể phủ nhận a. Hắn bị ngôn ngữ kiên trì cùng vẻ mặt sở dĩ động của gã thuyết phục mất rồi. Cả đời chỉ một lần thề ước, tình cảm tốt đẹp mà hạnh phúc. Tuy rằng gã vì bảo hộ bộ tộc mà che giấu một số thông tin, không có tiết lộ ra, ngôn ngữ cũng có chút tiếng địa phương không rõ ràng, bất quá hắn trong lòng vẫn còn tồn tại một tia nghi hoặc. King hai mươi mấy năm tinh thần phân liệt cũng không phải nói hão có thể tốt đâu. Dừng ở lĩnh vực thần kinh học mà nói, bệnh tâm thần không thể khỏi hẳn được mà chỉ có thể có chuyển biến tốt hoặc chuyển biến xấu thêm mà thôi. Nếu không phải vì King có được tài năng trời phú cùng lão ba mang danh hiệu đế vương ngoại khoa kia, bệnh nhân tâm thần như King, bất luận nặng hay nhẹ đều là tuyệt đối không có khả năng có giấy phép hành nghề bác sĩ, trở thành một bác sĩ được đâu.

“Tôi phải cảm ơn cậu, vô luận như thế nào, nếu không phải quen biết cậu, King sẽ không như vậy trở về, chính là...” Chỉ sợ cũng vì nguyên nhân như thế, King hiện tại hẳn là ghi hận gã cho nên mới trốn tránh gã, không chịu cùng gã gặp lại a. Loại chuyện này đối với tính tình kiêu ngạo của King mà nói thì sẽ không dễ dàng chấp nhận đâu, huống hồ tình cảm của King cùng Andy dây dưa lâu như vậy, vô luận là tốt hay xấu hạnh, đây đều chính là lựa chọn của King. Chuyện của King cùng Andy tuy rằng chỉ là hư ảo nhưng cũng đã cùng anh dây dưa hai mươi mấy năm qua, loại ‘hảo ý’ này của gã, chỉ sợ King chẳng những không nhận mà còn có thể sinh khí, thậm chí còn có thể ghi hận nữa kia.

Đồng tình nhìn gã một cái, đường còn dài a....

“Tổ giận tôi, anh ấy cũng muốn gỡ ‘ô tát’ ra nhưng chính là không được. Anh ấy hiện tại không chịu gặp tôi.” Nam nhân thực uể oải. Vợ xinh đẹp chẳng những không chịu nhận gã mà còn muốn giận chó đánh mèo lên gã. Chính gã cũng thực ‘vô tội’ a. Nhẫn chính là do anh tự mang, tự làm cho nó nhận chủ mà. Nhẫn gỡ ra không được, gã trong lòng vừa có vui mừng lại vừa có bất đắc dĩ. Gã hiện tại chính là thê nô, nhưng cũng không có được tâm của vợ a.

Bạch Trạch mang vẻ mặt đồng tình tiếp tục nhìn gã, “Nếu anh ấy vẫn không chịu tha thứ cho cậu thì làm thế nào?”

“Tôi sẽ vẫn như vậy chờ anh ấy mãi cho đến khi anh ấy nhận tôi mới thôi. Anh ấy sẽ sớm chấp nhận tôi thôi, người kia trên trời cũng sẽ vui vẻ thôi, anh ấy sẽ sớm minh bạch.” Ánh mắt nam nhân kiên định hẳn, “Bạch tiên sinh, anh có thể nói cho tôi biết anh ấy hiện tại ở đâu không? Tôi biết anh ấy hiện tại sẽ không thừa nhận tôi, chính là tôi lo lắng cho anh ấy. Anh ấy vẫn luôn không biết chiều cố tốt chính mình, tôi phải ở bên cạnh anh ấy mới có thể yên tâm.”

Người kia.....

‘Người kia’ theo lời nam nhân, sẽ không phải là muốn nói tới người kia đi, bất quá bộ tộc thần bí của nam nhân cùng chiếc nhẫn tà môn này, thật sự là vượt quá hiểu biết trong phạm vi khoa học của hắn a. Tuy rằng hắn là một bác sĩ hưởng qua nền giáo dục khoa học hiện đại, nhưng lời nói của nam nhân quả là hoang đường cực kỳ, chính là không biết vì nguyên nhân gì mà hắn lại cảm thấy hết thảy những lời gã nói đều là sự thật. Hắn nguyện ý tin tưởng sự chân thành của gã.

“Gọi tôi Bạch Trạch là được rồi. Còn có một vấn đề cuối cùng này, Thanh Diệp, cậu làm sao đến được đây tìm tôi?” Bọn họ chính là ngẫu nhiên quyết định tới đây a, căn bản là không có ai biết chuyện này đâu.

“Tôi đi qua nhà anh.” Nam nhân nhìn mặt hắn, ánh mắt có chút do dự.

“Nga? Cậu như thế nào biết được địa chỉ nhà tôi?” Hắn không nghĩ King sẽ nói cho gã nghe mấy cái này đâu.

“Thực xin lỗi, ách, kỳ thật, sở thích của tôi là làm hacker bán thời gian a.” Ngụ ý, địa chỉ của anh tôi hack được nha.

“...” Bạch Trạch tủm tỉm cười nhìn gã, “Kia, vậy sao cậu tìm được đến đây?”

“Có người nói cho tôi biết các anh đã đến nơi này.”

“Ai?”

“Mèo nhà anh, Hoa Hoa.”

“...” Bạch Trạch sửng sốt, ánh mắt nhìn gã càng thêm cổ quái, “Cậu, có thể cùng động vật câu thông sao?” Chẳng lẽ đây là năng lực trong truyền thuyết?

“Đây là năng lực của dân tộc tôi.” Người dân tộc Cát Duyên Khương rất thừa thốt, từ xưa chính là đế vương câu thông cùng thần thú phục vụ cho dân tộc, nhưng mà hồng trần ngàn năm luân chuyển, thần thú nguyện ý xuất thế kỳ thật cũng không còn nhiều. Thiên đạo tuần hoàn, chuyện kể về thần thú cũng không còn nữa, vu người (?) cũng liên dần dần ẩn tích ở núi rừng Hồ Hải. Nam nhân liếc mắt một cái nhìn hai người đang trầm mặc không nói, khẽ cắn môi, đánh trống một tiếng cũng cố tinh thần hăng hái thêm, “Hoa Hoa nói Lãng Tinh chính là ma quỷ, chỉ biết khi dễ chủ nhân của nó, mỗi ngày đều ngược đãi nó, chỉ biết cho nó ăn bánh bích quy...” Thanh Diệp trong lòng yên lặng giải thích, Hoa Hoa a, thực xin lỗi mày, tao không phải là cố ý bán đứng mày đâu. Vì hạnh phúc của tao và Tổ, mày liền chịu ủy khuất một chút đi. Mày là mèo ngoan a, này hết thảy đều là vì muốn để cho chủ nhân mày tin tưởng tao, nói ra chỗ ở của Tổ cho tao biết thôi. Chờ khi tao cùng Tổ hòa hợp, mày muốn ăn bao nhiêu thức ăn ngon tao cũng đều thỏa mãn cho mày....

“...”

Sau một lúc lâu ——

Lãng Tinh nâng lên khoeo mắt tối tăm, lạnh lùng mở miệng, “Đi về đánh chết nó.”

Quả nhiên loài động vật y ghét nhân chính là mèo!

“Tuần trước anh ấy đi Châu Phong.” Bạch Trạch quyết đoán mở miệng.

“Cảm ơn.”

Thân ảnh nam nhân trong nháy mắt đã rời khỏi biệt thự, đi càng lúc càng xa.

Bạch Trạch trong lòng thở dài, nhân duyên thiên định ư? King, anh chọn trúng người không tầm thường rồi, anh tự mình giải quyết cho tốt đi.

39. Chương 39

Chậm rãi ăn cơm tối cùng uy thức ăn cho đồng chí Hoa Hoa gần đây đã chịu nhiều cô đơn xong, Bạch Trạch nhàn nhã rửa chén rồi tắm rửa thoải mái, sớm lên giường chuẩn bị đi ngủ. Hắn nằm trên chiếc giường lớn màu trắng mềm mại, cọ cọ chiếc gối đầu, quá thỏa mãn nhin không được ‘Ngô’ một tiếng.

Thật là thoải mái a, một buổi tối chả bị ai quấy rầy

~Lãnh Tĩnh gần đây đi công tác ở Mỹ, mà hình như chi nhánh công ty ở Mỹ xảy ra vấn đề gì đó có chút khó giải quyết cho nên y mới không thể không tự mình giải quyết được. Không có y ở bên cạnh mấy ngày nay, Bạch Trạch cảm thấy một loại thoải mái mà trước nay chưa từng có qua a – Không có ai trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo nhìn hần này, không có ai đối hần nói mấy lời lạnh nhạt này, mà quan trọng nhất chính là hần mỗi đêm đều có thể đi ngủ sớm, ăn no ngủ kĩ, có thể ôm gối ôm ngủ mà không phải bị cái tăng băng lớn kia ôm vào trong ngực vận động kịch liệt này, áp lực giảm đi không ít a, thỏa mãn a thỏa mãn.

Tuy rằng y ly khai đã được một tuần, hần trong lòng đương nhiên cũng có chút nhớ nhung nhưng chính là vì đã lâu không có ăn ngủ được thoải mái như vậy cho nên hần liền nhịn xuống quyền luyện y mà hưởng thụ cho sướng a. Còn nữa, cái tên đáng giận kia mỗi ngày đều nhắm chính xác giờ hần tan tầm ra – cũng chính là sáng sớm của Mỹ – gọi điện thoại cho hần, mà mỗi lần câu đầu tiên nói cũng chính là hai chữ ‘Là anh’ lạnh lẽo, sau đó đương nhiên là sẽ hỏi hần cả ngày nay làm cái gì, hiện tại đang làm cái gì. Sau khi nghe hần trả lời là ‘mới vừa tan tầm’ thì y nhất định sẽ chèn thêm một câu mệnh lệnh ‘về nhà sớm một chút’. Hần cũng thật muốn chán nản a, tuy rằng nói hần tan tầm về nhưng thực chất cũng chẳng có nơi nào tốt để đi đâu, bình thường thì cũng chính là sớm về nhà nghỉ ngơi thôi, chính là vì y ngày nào cũng như ngày nào đúng giờ từ Mỹ gọi về ra lệnh cho hần vẫn là làm cho hần bức mình a. Người kia, cái người đang ở Mỹ ấy, ở tận ngàn dặm xa xôi rồi còn muốn quản lý quyền tự do của hần nữa, nghĩ muốn đem hần ‘nhốt ***g’ hay sao chứ? Nếu hần ở trong điện thoại nói hần đang về nhà thì y sẽ không nói gì nữa, nhưng mà nếu hần không có lập tức đáp ứng là đi về nhà liền hoặc là là do dự mà không chịu trả lời thì y ở đầu dây bên kia liền khẩu khí ngày càng lãnh đạm nói ‘về nhà’, ‘mau về nhà đi’ liên tục không chịu dừng. Hần không cần nhắm mắt lại cũng đủ tưởng tượng ra gương mặt lãnh của người đó như thế nào rồi, nhíu mày này, mím môi, hai tay nắm chặt thành quyền.

Mãi về sau hần mới dần dần phát hiện ra Lãnh Tĩnh có tính độc chiếm cùng dục vọng đối với hần là rất rất cao, có thể nói là có xu thế quá mức mãnh liệt. Bình thường tất cả mọi chuyện y đều rất dễ thương lượng, hần muốn như thế nào thì y liền đáp ứng như thế đó, chỉ có duy độc nhất hai chuyện là y sẽ phi thường cương nghị không chịu cho hần cự tuyệt — Chính là chuyện của hai người và chuyện bạn bè giao tiếp của hần! Hần có thể cảm giác được y muốn ở tại các phương diện đều chỉ có một mình y độc chiếm hần – cả thân thể cùng tâm của hần đều chỉ có thể cho y, y nhất định không để cho người khác muốn mơ tưởng chạm vào. Hần trong lòng ngẫu nhiên nổi lên một tia bất an, giống như là cảm nhận được cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn là theo bản năng mà không để ý đến.

Nửa đêm —

Nam nhân nằm trên giường cuộn mình an giấc, khuôn mặt ở dưới ánh trăng chiếu rọi ẩn hiện lên một tầng sương, vẻ nhu hòa điềm tĩnh, miêng hơi hơi vểnh vểnh lên, thỉnh thoảng mím lại một chút. Nam nhân tuần tú đang ngủ này, một chút ý thức cảnh giác cũng không có!

Nam nhân bước đến đưa ánh mắt lãnh nhìn chăm chú khuôn mặt của hần, đảo lượt trên thân thể thon dài tinh tế của hần mãi cho đến khi chạm đến được đôi chân dài trắng nõn mới dừng lại. Nam nhân ánh mắt nhớ nhung đưa tay chạm đến đôi chân ngọc trắng tuyết kia, yêu thích mãi không chịu buông tay, chậm rãi vuốt ve lên xuống. Lãnh mâu lại tiếp tục chuyển đến trên mặt hần, trầm ngâm một hồi. Y không chút do dự cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng làm cho y nhớ nhớ thương thương bấy lâu nay.

“Ngô...” Trong lúc ngủ mơ, Bạch Trạch chỉ cảm thấy cả người càng ngày càng nóng, trên người cũng càng ngày càng nặng làm cho hần cả người không thể nhúc nhích nổi, dần dần mất đi khí lực. Hần khó chịu chậm rãi mở mắt, dưới ánh trăng, hình dáng một người nam nhân cả người đặt trên người hần. Hần cảm thấy cả kinh, cơn buồn ngủ cũng theo đó mà chạy mất, hai mắt mở lớn —

Lãnh Tĩnh?

Y không phải cuối tuần mới về sao?

Tại sao bây giờ lại ở đây đánh lén hần?

“A!” Hần chỉ mới thất thần một chút, bàn tay lạnh như băng của nam nhân đã muốn khấn cấp với vào bên trong áo ngủ của hần, chạy dọc theo thắt lưng tiến lên trên, lập tức dừng lại niết lên hai khóa hồng anh

trước ngực hắn, dùng sức mà xoa nắn. Tay kia cũng len vào trong quần ngủ một phen cầm lấy hạ thân đang ngủ say của hắn, cao thấp trượt trượt.

“Ân...” Hắn không tự chủ được rên rỉ lên thành tiếng, nghĩ muốn giãy dụa đẩy nam nhân trên người ra nhưng khí lực của nam nhân ôm hắn vô cùng lớn, đem hắn vây kín cực nhanh làm hắn một chút cũng chẳng thể nhúc nhích.

“Chờ... Chờ chút...” Một hai chữ còn chưa có nói hết thì bàn tay hư hồng kia đã muốn len vào giữa hai cánh hông hắn, đặt phía sau mật huyết bí ẩn. Hắn cả kinh, theo bản năng muốn ngăn cản sự xâm chiếm của bàn tay y, “A...” Hắn đột nhiên kêu lên sợ hãi lập tức liền bị y xâm nhập vào hai ngón tay. Cả thân thể trong nháy mắt cứng lại, hỗn hển, “Anh... Đi ra ngoài...” Đã lâu chưa có hoan ái, thân thể hắn căn bản không chịu nổi xâm phạm bá đạo như vậy đâu.

“Cho anh.” Y ghé vào lỗ tai hắn nói ra thứ thanh âm khàn khàn không nói nên lời, ý đồ cầu hoan rõ ràng mà cấp bách, “Tiểu Trạch, cho anh...” Ấc đồ xâm phạm chiếm đoạt rõ ràng như vậy rồi mà còn cố tình nói ra ngữ khí cầu xin nữa!

Nhìn thấy ánh mắt hung ác của y dưới ánh trăng giống như một con ác lang đói khát, Bạch Trạch cả người co rúm lại. Hắn có thể cảm nhận được cự vật đang kề dưới hạ thân mình giờ phút này là như thế nào thô ngạnh nóng bỏng, còn hơi thở ngay cổ hắn kia là như thế nào nóng rực bức người, gắt gao vây bủa hắn.

“Lãnh Tĩnh, anh... Anh bình tĩnh một chút, trước nên..... tắm rửa đã...” Trán hắn toát ra một tầng mồ hôi lạnh, thanh âm theo đó cũng không kiềm chế nổi mà run rẩy, ỉn ỉn cầu xin, cũng là muốn khuyên bảo nam nhân đang muốn dục hỏa đốt người kia cho hắn một bước đường lùi.

“Không.”

“A a a.....” Vừa mở lời cự tuyệt xong, nam nhân rớt cuộc mắt kiên nhẫn mà mãnh liệt vọt tiến vào, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài...” Bạch Trạch cả thân thể đau đớn không chịu được, hai tay dùng sức nắm lấy bả vai y, cắn chặt môi dưới, hai mắt cũng muốn mờ hồ đi, trong chốc lát liền nổi lên một tầng sương mù.

“Không kiềm chế được” Y thở dài, âm thanh phát ra khàn khàn mà trầm thấp. Y không có tiếp tục động tác của mình mà chờ người dưới thân thích ứng y trước đã. Y biết y đã quá nóng vội, vẫn còn chưa có chuẩn bị cho hắn gì cả. Nhưng mà y rời hắn đi nhiều ngày như vậy, y thực không có ngày nào không nghĩ đến y, đương nhiên cũng luôn khát vọng hắn không ngừng. Người dưới thân hiện tại vẫn còn giãy dụa, y ánh mắt xót xa cúi xuống hôn lên khóe miệng hắn, “Anh rất nhớ em.” Nói ra lời yêu xnog y bắt đầu nhích đến, bắt đầu điên cuồng luật động.

“A..... Ân..... Chậm, chậm một chút..... A.....” Tiếng rên rỉ không ngừng từ trong miệng hắn tràn ra. Hắn nghĩ muốn khẩn cầu y buông tha hắn, chính là y hiện tại đã muốn mất đi ý chí rồi, trong đầu y chỉ còn lại ý muốn cắn xé hắn, chiếm đoạt cơ thể hắn mà thôi. Y thỉnh thoảng cúi đầu gặm lên, mỗi lần rút ra thì sẽ lại đẩy vào thật mạnh đem chính y ngày càng tiến sâu vào thân thể hắn. Y giống như là dục vọng vô biên không có điểm dừng, vô luận hắn mở miệng cầu xin như thế nào đi nữa hắn vẫn cứ như vậy điên cuồng không chịu buông tha, tham lam mà hưởng thụ thân thể hắn, thỏa mãn chính mình. Y cứ như vậy tiến tiến xuất xuất không ngừng giống như đường thẳng có điểm đầu nhưng không có điểm kết thúc vậy.

Không khí ngày càng nóng lên, trong phòng không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ nức nở cùng với tiếng gầm rống của nam nhân.

Khi trời rạng sáng, trước khi mất đi ý thức, Bạch Trạch mơ hồ nghĩ — Lãnh Tĩnh, lần sau anh đi công tác, tôi nhất định phải khóa cửa phòng lại!.....

Vì thế hắn vào mấy ngày Lãnh Tĩnh đi công tác ở Mỹ đã ăn ngủ nhàn nhã thì bây giờ lại nằm trên giường hai ngày không động nổi, thỉnh thoảng lại bị y làm thêm hai lần. Nằm trong vòng tay bá đạo lạnh như băng của Lãnh Tĩnh, hắn bị thăm nghĩ chẳng lẽ đây là đang trả nợ cùng trả luôn tiền lãi sao chứ?

“Thực xin lỗi,” nhìn thấy đôi mắt đen thâm quầng cùng thân thể bủn rủn của hắn, y cứ lặp đi lặp lại duy nhất ba chữ này, lời nói thì ra lạnh như băng còn có thêm vẻ mặt thỏa mãn cuay làm hắn nhìn không được sinh ra giận dữ xoay người sang chỗ khác nhắm mắt lại. Hắn đang mệt nên chẳng nghĩ muốn động, cũng lại càng chẳng muốn phản ứng y.

Bàn tay lạnh lẽo trên người vuốt ve dọc khắp thân thể hắn, những nụ hôn không ngừng triền miên rơi xuống trên cổ và vai hắn, Lãnh Tĩnh cúi đầu, âm thanh băng lãnh cũng theo đó từ bên tai truyền đến —

“Anh rất nhớ em.”

Bạch Trạch trong lòng thở dài, tâm tình nóng giận ban nãy cũng theo đó mà hạ dần hạ dần giống như bong bóng xà phòng gặp ánh mặt trời chói lóa liền tan biến đi vậy. Kỳ thật từ lúc thấy bộ dạng y khấn hoảng cầu hoan thì hắn đã có thể cảm nhận được tình tình của y như thế nào rồi, trong lòng tại lúc đó cũng không khỏi cháy lên một tia ngọt ngào, bao nhiêu nhưng nhớ bấy lâu cũng tràn ra. Nếu Lãnh Tĩnh thật nhớ hắn như lời y vừa nói, kia hắn làm sao không vui cho được?

Ai~ hắn giống như bị kiềm kẹp vậy, nhưng cho dù không cam lòng, hắn không thừa nhận cũng đâu có được đâu.

Bắt lấy đôi tay đang chạy loạn trên người mình, hắn dựa vào trong lòng ngực y, thở dài, “chẳng lẽ về sau mỗi lần anh đi công tác về đều gây sức ép như vậy với em sao?”

“Anh nhịn không được.” Dừng một chút, “Anh về sau không vậy nữa.” Lãnh Tĩnh cau mày. Y đã muốn quyết định từ nay về sau sẽ không rời đi người đang ở trong ***g ngực mình nữa, một lần là quá đủ rồi. Lúc ở Mỹ, mỗi đêm y đều cảm thấy trong ***g ngực trống rỗng, cũng cảm thấy được thiếu thốn cái gì đó. Y lúc nào cũng nhớ tới thân ảnh tuấn tú cùng bóng dáng ấm áp của hắn mọi ngày cả. Không có hắn bên cạnh y lại cảm thấy bất an, lại sinh ra một loại bối rối không nắm bắt được thứ gì đó trong tay vậy. Mỗi ngày y đều tính đúng thời gian hắn tan tầm thì gọi điện cho hắn, muốn nghe thanh âm của hắn, muốn nghe hắn dùng giọng nói ôn nhu uyển chuyển nói lên chuyện hàng ngày hắn làm, cuối cùng thì y sẽ cường ngạnh yêu cầu hắn sớm về nhà không cần đi lang thang ngoài đường. Y lo lắng hắn một thân một mình bên ngoài, cũng không nguyện ý để hắn cùng nam nhân nữ nhân khác ngoạn nhạc ở một nơi nào đó mà y nhìn đến không được. Ngày cũng chậm rãi trôi qua, cuối cùng y trước giờ định ba ngày thì đã bay ngay trở về, vừa nhìn thấy hắn một khắc, bao nhiêu luống cuống bất an, tâm tình khó chịu mấy ngày nay mới chậm rãi tan dần.

Trải qua lần này y đã xác định được chắc chắn y không muốn rời khỏi hắn, cũng không nguyện ý để y rời khỏi tầm tay y.

Buổi chiều ngày hôm sau Bạch Trạch nhận được điện thoại của viện trưởng, mày hắn chậm rãi nhíu lại hiện ra thần sắc khó xử. Lúc buông điện thoại trong tay xuống hắn theo bản năng nhắm chặt mắt lại. Hắn bỗng nhiên nghĩ nhân sinh khổ đoản sẽ có lúc tránh không được, hắn dần dần thả lỏng, trong lòng tính toán — nếu đã muốn tới bước này rồi, hắn chỉ có thể dũng cảm tiến về phía trước mà thôi, hơn nữa cũng chẳng thể quay đầu.

Nhìn đến ánh mắt sâu thẳm đầy nghi hoặc của Lãnh Tĩnh, hắn mỉm cười kéo tay y.

“Nếu em thất nghiệp, anh có chịu nuôi em không?”

Nhíu mày, không chút do dự gật đầu. “Anh nuôi em.”

Bạch Trạch ngẩng đầu, “Tối mai chở em đi đến một nơi đi.”

“Có chuyện gì?”

“Xem mắt.”

40. Chương 40

Nguyên nhân dẫn đến chuyện xem mắt này thật ra là phi thường đơn giản, viện trưởng bệnh viện nơi Bạch Trạch đang làm nhìn trúng hắn a, mà theo nguyên tắc sống của lão là ‘nước sông không chạm nước giếng’* (câu này dùng k phải dịch nghĩa đen nga, là nghĩa sâu xa á :”>) cho nên muốn đem hắn — ‘thanh niên tuấn tú thời đại’ cùng với cháu gái rượu vĩ đại nhất của lão làm thành một đôi, thân càng thêm thân.

Lão viện trưởng họ Phạm vẫn luôn luôn đối với hắn chiếu cố rất nhiều, cũng là rất luôn luôn khen thưởng thái độ công tác chăm chỉ cùng với tinh thần học hỏi của hắn không ngừng. Hắn trong điện thoại khi này

đã muốn nói lời cự tuyệt với lão rồi, hơn nữa cũng tỏ ý nói chính hắn đã có ý trung nhân – là ‘hoa đã có chủ’ rồi nhưng mà lão viện trưởng vẫn cứ một mực kiên trì nói là “Đều là người trẻ tuổi cả, không muốn cưới thì thôi nhưng đi gặp mặt nhau một chút thì có vấn đề gì chứ...” gì gì đó, rồi còn nói rằng nếu hắn không đi thì chính là không thêm nể mặt lão nữa. Hơn nữa, xét trên một phương diện khác, hắn nghĩ đến quan hệ của hắn với Lãnh Tĩnh hiện tại dĩ nhiên là không còn giống như lúc trước, hai người rồi một ngày nào đó cũng sẽ phải đối mặt với vấn đề này thôi, vả lại hắn cũng không muốn che che lấp lấp chuyện này với y, lại càng không muốn chỉ vì một vài chuyện nhỏ con con này mà làm cho hai người sinh ra khoảng cách. Nhân sinh ngắn ngủi, tìm được một người thật tâm yêu mình cũng đâu có dễ dàng gì. Hắn nghĩ muốn dùng hết sức để bảo vệ tấm chân tình của hai người mãi mãi. Tuy rằng tận đáy lòng hắn cũng không muốn đi mấy chuyện gặp gỡ xem mặt này nhưng chính là vì phải nể mặt người ta, vả lại đây cũng chính là một cơ hội tốt để hắn giới thiệu y cho mọi người biết. Đúng, hắn đã có chủ rồi, người đó là một người nam nhân – cũng chính là một nam nhân vĩ đại. Chỉ cần hết tối mai thôi, có lẽ hắn sẽ mất đi hoặc là thay đổi rất nhiều chuyện này nọ nhưng chính là vì hạnh phúc lâu dài của cả hai, hắn nguyện ý đánh cược một phen. Kết quả thế nào không quan trọng, bởi vì hắn từ đầu đã sớm chuẩn bị rồi. Hơn nữa xã hội hiện đại cũng tân thời phóng khoáng hơn, quan niệm cũng chẳng còn giống trước, ai cũng có quyền quyết định vận mệnh của mình cả. Thế giới lớn như vậy, hắn có là gì đâu.

Nói đến đối tượng gặp mặt kia đương nhiên chính là cháu gái của lão viện trưởng rồi, tên gọi là Phạm Hồng Linh. Hắn trước kia có từng gặp qua nàng một lần là vì lần đó nàng đến bệnh viện tìm viện trưởng có việc, mà hắn cũng vừa vặn lúc đó đang cùng với lão thảo luận về một bệnh án a. Ấn tượng bề ngoài của nàng đối với hắn bây giờ đã sớm có chút mơ hồ, đại khái chỉ nhớ được nàng bề ngoài xinh đẹp lưu loát, có lẽ là đã sống ở nước ngoài khá lâu, nhìn sáng sủa, ăn mặc hợp thời lắm. Nói chung ấn tượng của nàng trong hắn là không tồi đi. Nàng về nước không lâu, hiện tại đang làm ở một công ty lớn, rất có tiềm lực phát triển a. Chính là ——

Hắn đưa mắt nhìn gương mặt lãnh nghiêm của nam nhân bên cạnh, kia biểu tình âm trầm trên mặt y... Ai~——

Hắn trước khi để cho y kịp nổi cơn thịnh nộ liền rất nhanh đem mọi chuyện giảng cho y nghe một lần, mặc kệ mấy câu lạnh nhạt y nói ra hắn vẫn cứ một dạ kiên trì nói cho y hiểu, hơn nữa hắn còn luôn miệng cam đoan với y hắn trăm phần trăm không có ý nào khác hết, y mới là người chồng duy nhất của hắn. Hắn chính là muốn đem quan hệ của hai người ra ‘chiêu cáo thiên hạ’ thôi a.

Lãnh Tĩnh yên lặng lắng nghe hắn nói, sắc mặt âm tình bất định, chính là y tiến tới ôm chặt lấy hắn, hung hăng hôn xuống một hồi lâu mãi cho đến khi cả hai thở không nổi nữa y mới chịu buông hắn ra, sau đó còn hung tợn nói, “Em là người của một mình anh!” Hai mắt y tỏa ra băng lãnh, trưng ra một bộ hung ác không thôi làm cho hắn có lúc còn tưởng y định giết chết hắn luôn rồi. Trong hai ngày qua hắn cũng đã muốn ‘nhiệt tình’ trở lại với Lãnh Tĩnh rồi, vậy mà hiện tại lại bị nổi cơn nóng lần thứ hai a. Ở hắn bị Lãnh Tĩnh điên cuồng hung mãnh đoạt lấy hắn bắt hắn phải cam đoan hắn là của một mình y, còn nói cái gì mà muốn mua phẳng cái bệnh viện kia làm cho cái ‘lão già chết tiệt’ kia biến đi làm hắn thực muốn dở khóc dở cười — Ngài a, bệnh viện của bọn họ là bệnh viện công lập, là bệnh viện quốc gia đó!

Lãnh Tĩnh không thêm để ý con mắt thế nhân nhìn vào mình như thế nào, y chính là thích làm theo ý của mình, sống trong thế giới của riêng mình thôi. Y từ nhỏ đến lớn ngay cả cha mẹ y cũng chẳng thể đối y nói này nói nọ thì còn ai trên đời có thể quản được y? Đối với y mà nói, điều khiển người khác, sai bảo bọn họ tuân thủ cái gì đó y đưa ra là bình thường. Y, chính là luật! Lãnh Tĩnh nhìn người đang trong lòng y ngủ say sưa, y liền không khỏi mệnh mệnh suy nghĩ. Hắn nguyện ý đem quan hệ của cả hai nói cho thế nhân biết, nguyện ý để cho mọi người đều biết — Hắn, chính là chỉ của một mình y!

Nhẹ nhàng hôn lên trán hắn. Bệnh viện sao? Nếu em nguyện ý, anh có thể xây cho em luôn mười cái bệnh viện cũng được...

Tối thứ sáu, nhà hàng XXX

Hắn cùng Lãnh Tĩnh đến sớm hơn thời gian đã hẹn nửa giờ. Vì trấn an cái tên nam nhân lãnh ngạnh giờ phút này lại sinh ghen bóng ghen gió, hắn không thể không nói ra mấy lời tốt đẹp, dành nhãn nhin xuống

mà hướng y cam đoan này cam đoan nọ. Hắn trước hết để cho y ngồi xuống rồi mới không ngừng hướng y cam đoan nói nhất định sẽ cự tuyệt nàng kia, nhất định sẽ ‘tốc chiến tốc thắng’, ngay lúc y mới vừa nhếch lên khóe miệng một chút thì lại vừa xoa vừa hôn tới. Bạch Trạch còn thật sự nhìn vào đôi mắt lạnh của y, cúi đầu mở miệng, “Em yêu anh, tin tưởng em.”

“Ân.” Lúc hắn nghĩ muốn trở về chỗ ngồi thì lại bị y dùng sức bắt lấy kéo vào trong ngực tùy ý hôn môi một phen mãi cho đến khi muốn tắt thở thì mới không tình nguyện mà chậm rãi buông hắn ra.

Trở về chỗ của mình, Bạch Trạch uyển chuyển gọi bồi bàn tới. Hắn nhìn đồng hồ trên tay đã là tám giờ kém hai phút, cách thời gian hẹn người kia cũng chẳng còn là bao. Ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa nhà hàng, một thân ảnh tinh lệ cùng với một nam nhân béo mập đang hướng chỗ hắn đi tới.

“Tiểu Bạch a, đến sớm như vậy, ha ha.” Viện trưởng Phạm đương nhiên là đối với hắn cực kì vừa lòng. Trong mắt lão cho rằng, lần gặp này hắn thực sự rất coi trọng à nga.

Biết lão đang hiểu lầm, hắn cũng chẳng có muốn nhiều lời giải thích làm chi, trong lòng không khỏi cười khổ, “Viện trưởng a, cháu cũng vừa mới đến không lâu.” Mỉm cười vươn tay, “Phạm tiểu thư, xin chào.”

Cô gái đứng đối diện hắn cũng đưa tay ra bắt tay hắn chào, “Xin chào, gọi em Hồng Linh là được rồi, em cũng sẽ không gọi anh là Bạch Tiên sinh mà gọi là anh Trạch nha.”

Lão viện trưởng cười đến mắt híp lại thành một đoàn đánh giá đôi trai tài gái sắc trước mắt, “Ha ha a, tốt, hai người trẻ tuổi các người cứ chậm rãi mà nói chuyện đi nha, lão nhân ta đây sẽ không quấy rầy nữa, ta đi trước a.” Nói xong còn vỗ vỗ vào vai Bạch Trạch, nói, “Người trẻ tuổi, nên hảo hảo nắm chắc nha.” linh tinh gì đó rất có ý tứ.

“Viện trưởng, bác cũng đừng vội đi sớm, cháu có lời muốn nói.” Bạch Trạch nhìn thấy lão nhân phải đi liền vội vàng lên tiếng giữ lại.

Lão nhân dừng lại quay sang nhìn hắn, nhìn thấy được biểu tình nghiêm túc trên mặt hắn thì có chút nhượng mày lên, “Cháu nói.”

“Chủ nhiệm, cảm ơn bác bình thường đã chiếu cố cùng giúp đỡ cháu nhiều.” nhìn một chút sang cô gái xinh đẹp trước mắt, hắn cố gắng làm tinh thần hăng hái thêm, “Phạm tiểu thư, anh thật cao hứng vì được biết em. Lúc trước anh cũng từng gặp qua em một lần rồi, em là một nữ hài tử phi thường vĩ đại, xinh đẹp hào phóng, sự nghiệp thành công. Chính là, anh không phải là người xứng với em. Anh cũng không biết viện trưởng có từng nói qua cho em biết là anh đã có người yêu rồi hay không nữa.”

Không nghĩ đến hắn lại trực tiếp ‘ngả bài’ sớm như vậy, lão viện trưởng mặt mày tàn khốc, thoạt nhìn dĩ nhiên có chút tức giận, còn Phạm Hồng Linh đang bị cự tuyệt kia trừ bỏ kinh ngạc ra thì chưa có thêm biểu hiện nào khác.

Nàng nhìn hắn, có chút tò mò, “Nga? Hai người quen nhau được bao lâu rồi?”

“Hơn nửa năm.” Bạch Trạch nghĩ tới Lãnh Tĩnh lần đầu tiên đến thăm nhà hắn thì không khỏi mỉm cười một chút.

Nàng cười khẽ nháy mắt mấy cái, “Em đối với anh rất có hảo cảm, chính là hai người mới quen nhau có hơn nửa năm thôi a, em cũng không phải là không có cơ hội. Hai người còn chưa có kết hôn mà, chúng em có thể công bình cạnh tranh, không sao cả.” Đối với nàng mà nói, nam nữ thành thị quen nhau nửa năm cũng chẳng có gì là chứng minh bền bỉ cả. Nàng đối với nam nhân này lần đầu tiên gặp mặt đã rất có hảo cảm, nam nhân tuấn tú lại giỏi giang. Hạnh phúc chính là cần tự mình nắm chắc, nàng không nghĩ muốn bỏ qua cơ hội này cho nên mới để cho thúc thúc ra mặt giật dây bắt cầu đó chứ.

Bạch Trạch có chút kinh ngạc, tựa hồ như không nghĩ đến nàng có thể cố chấp đến như vậy, bất quá cũng có một tia thưởng thức dâng lên — Vị tiểu thư này cư nhiên lại phi thường dũng cảm theo đuổi hạnh phúc cho mình a. Chính là nang lớn mặt trực tiếp thổ lộ như vậy, lọt vào trong tai tên nam nhân kia rồi, hắn cũng không biết đêm nay mình sẽ bị y gây sức ép như thế nào đâu/

“Thực có lỗi, anh không thể cho em cơ hội này được. Anh chỉ thương có một mình người đó thôi. Phạm tiểu thư điều kiện tốt như vậy, dung mạo học thức đều xếp vào loại thượng đẳng nháy định sẽ tìm được người

so với anh còn thích hợp hơn, càng vĩ đại hơn.”

“Thực ra em cũng không có tham nhiều như vậy, điều kiện của anh cũng vừa vặn hợp với em. Em cũng không có hứng thú đối với tiền bạc, cũng không muốn phụ thuộc vào nam nhân. Đối với em, anh chính là một người trượng phu tốt, sẽ yêu thương vợ con.” Phạm Hồng Linh dừng một chút, “Anh cũng nói em điều kiện tốt, như vậy còn không thể so với bạn gái hiện tại của anh ư?” Nàng cho tới bây giờ vẫn luôn biết chính mình như thế nào, cũng rất có tự tin vào bản thân. Xét về dung mạo, cấp bậc, công tác, gia thế, nàng mỗi cái đều xếp ở bậc tốt nhất cả.

Bạch Trạch mỉm cười nhìn nữ hài tử tràn đầy tự tin trước mặt, “Có lẽ em sẽ có chỗ so với người kia vĩ đại hơn, nhưng chính là trên đời này người vĩ đại hơn người đó còn có nhiều rất nhiều. Anh yêu là yêu cả con người người đó, là dung mạo, là học thức, là tính tình, là ưu điểm cùng khuyết điểm của người đó. Ở trong mắt của anh, mọi điều của người đó đều là tốt nhất là đẹp nhất. Anh cũng không cần người đó phải là mỹ nhân hay cái gì cả. Nếu hôm nay anh vì em có điều kiện tốt hơn hẳn mà lựa chọn em, vậy ngày mai anh cũng sẽ vì người khác có điều kiện tốt hơn em mà lựa chọn người khác đó.”

Phạm Hồng Linh thở dài, “Anh biết không, anh thật là một nam nhân tốt cho nên em mới muốn quen anh sớm một chút.” Cũng đúng, chậm quá mất chỗ, nàng cố gắng tranh thủ đến nhưng đối phương lại vẫn vô tình. Nàng rút cuộc tử triền lận đánh, giống như tức giận quay đầu qua, “Thức thức, vì cái gì bác không chịu nói sớm một chút, không sớm đem nam nhân tốt như vậy giới thiệu cho cháu chớ? Hiện tại người ta đã muốn có chủ rồi, cháu thật thương tâm a.” Nói xong còn làm nũng nhào vào trong lòng lão viện trưởng.

Lão viện trưởng ngẩn ngơ, trán bắt đầu đổ mồ hôi hột., “Này... Khi đó không phải cháu vẫn còn ở nước ngoài sao...” Liếc mắt nhìn cái tên ‘không biết nhìn xa trông rộng’ trước mặt, lão bắt đầu tinh tế trấn an đứa cháu gái đang ‘bi thương khóc thầm’ “Thôi nào, cháu yên tâm đi, trong bệnh viện của bác thanh niên vĩ đại còn nhiều lắm, không có thiếu đâu. Năm nay trong bệnh viện còn mới tuyển thêm được hai bác sĩ giỏi lắm, để bác giới thiệu cho cháu có được không?”

“Không cần.” Phạm Hồng Linh nhịn không được trở mình một cái xem thường. Nàng đối với mấy người ở trong trung y viện từ trên xuống dưới đã sớm biết, trừ bỏ người trước mặt này thì làm sao còn có cái gì ‘thanh niên tuấn tú’, không phải là lão nhân thì chính là con cóc, nàng mới không thêm a! Chớp chớp mắt, nàng cười tủm tỉm nhìn Bạch Trạch, “Tuy rằng chúng ta không thể làm tình nhân thì làm bằng hữu vẫn có thể đi?” Nàng không phải nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, cũng không cần tranh giành chi đâu, thiệt tình là muốn kết giao với hắn làm bằng hữu.

“Không thể.” Bạch Trạch đang muốn đáp ứng nàng thì bên tai lại truyền đến âm thanh cự tuyệt lạnh lùng băng giá. Một đôi tay hữu lực tiến tới ôm lấy thắt lưng hắn, một nụ hôn cháy bỏng liền lập tức hạ xuống. Cái lưỡi bá đạo của y không để ý đến hắn kháng cự thế nào mà tiến quân thần tốc, đẩy đưa cùng lưỡi hắn, cùng nhau trầm luân.

Hắn không biết y đến tột cùng là hôn hắn bao lâu, chỉ biết khi hắn đỏ mặt thở dốc, phục hồi lại tinh thần thì lão viện trưởng cùng Phạm Hồng Linh trước mặt đã muốn hóa đá, kinh ngạc nhìn hai người.

Trước mặt bàn dân thiên hạ mà hôn nồng cháy, muốn dài cả năm phút đồng hồ a ——

Hắn xấu hổ ho khan một tiếng gọi thần trí hai người kia kéo về, cũng không có giãy ra khỏi cái ôm cường lực của Lãnh Tĩnh, hắn dò xét nhìn y một cái. Ai, dù sao đêm nay đã y đến cũng là muốn làm rõ quan hệ của hai người với họ, để cho hắn công khai, ‘tuyên thệ quyền sở hữu’ hắn của y a.

Phạm Hồng Linh chỉ qua chỉ lại hắn cùng Lãnh Tĩnh, “Anh, anh... Anh ta..... Anh là gay?”

“Anh không phải gay, bắt quá, anh ấy/ cậu ấy chính thực là người yêu của anh/ tôi.” Bạch Trạch cùng Lãnh Tĩnh đồng thời mở miệng. Nhìn thấy lão viện trưởng đã sớm sợ đến ngây nguwoif, hắn thông dong tiếp tục nói, “Bọn anh yêu nhau, sẽ không tách ra.”

“Cậu ấy là của tôi.” thanh âm của Lãnh Tĩnh tối tăm mà độc tài, ý uy hiếp đến mười phần.

Phạm Hồng Linh nhìn thấy khí thế bức người của y. Nam nhân lạnh lùng đến đáng sợ đang nhìn nàng giống như hận không thể dùng ánh mắt đem nàng ra lăng trì, nàng nhịn không được trong lòng run lên. Nàng tự xưng là cường nữ nhân tương lai – doanh nhân thành đạt tự nhiên cảm thấy được bề ngỗ thái độ cao

cao tại thượng, ánh mắt lạnh lùng cao ngạo cùng động tác dứt khoát của y giống như muốn cảnh cáo nàng, nàng liền cảm nhận được nàng không nên đụng vào y a. Nàng nghĩ y nhất định là một nhà lãnh đạo thành đạt lớn, là trời sinh nam nhân khí thể phi phàm.

Cùng với loại nam nhân này giành người, nàng căn bản là không có phần thắng!

Huống hồ ánh mắt cừu thị ghen ghét của y biểu lộ ra trắng trợn như vậy cũng làm cho nàng giờ phút này giống như đứng trên đồng lửa như ngồi đồng than vậy. Nàng theo bản năng lại nhìn Bạch Trạch.

Trên lưng căng thẳng, “Ách, chính là giống như những gì em đã thấy.” Hắn có chút ngượng ngùng a, trừng mắt liếc y đang không ngừng uy hiếp hắn kia một cái. Ân, mặc dù có chút mất mặt, bất quá làm cho người này hạ giận thì tốt hơn. Hắn hưởng thụ tình ái, chính là cũng không thật sự nghĩ y sẽ muốn chết đến trình độ này a. Y nếu muốn ‘quá hùng vĩ’ thì thôi cứ theo ý của y vậy, cùng lắm thì nhà hàng này về sau sẽ không đến nữa thôi.

“Tiểu Bạch, cậu, cậu... Đây là ý gì?” Lão viện trưởng vất vả lắm mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần. Nhìn thấy hai tên nam nhân ở trước mặt công chúng ôm ôm ấp ấp, lão dĩ nhiên là khó thở rồi, trên mặt từ hồng chuyển sang trắng, lại từ trắng biến thành đen, “Kỳ cục, rất kỳ cục, các cậu, các cậu....” Lão nổi giận nhìn về phía Bạch Trạch, “Cậu có biết mình đang làm cái gì không hả?”

“Cháu đương nhiên biết, chủ nhiệm, cháu không muốn giấu diếm chuyện này nữa. Cháu cùng anh ấy, chúng cháu cùng một chỗ.” Nhìn nhìn y bên cạnh mình, “Chúng ta là bác sĩ cũng đều biết rằng đồng tính luyến ái cũng không phải là tật bệnh, cũng không phải biến thái, huống hồ chúng cháu thật tâm yêu nhau. Viện trưởng, đêm nay cháu làm cho bác thất vọng rồi. Bác giúp cháu nói với mọi người, cháu sẽ tôn trọng an bài của bệnh viện. Nếu trung y viện không thể dung loại tình cảm này của cháu, cháu nguyện ý từ chức.” Đây là quyết tâm lễ vật đính hôn của hắn.

“Cậu.... Cậu nghĩ kĩ chưa?!” Lão viện trưởng tức giận không chịu nổi, thân thể run lên nhẹ nhẹ. Lão không nghĩ tới hậu bối mà mình yêu thương nhất sẽ làm cho lão ‘kinh hỉ’ đến như vậy đâu, “Cậu sẽ không sợ người khác chỉ trích mình sao, sẽ không sợ tiền đồ của mình trong chốc lát đều bị hủy sao?”

“Cháu đã nghĩ kĩ rồi.” Thái độ kiên quyết.

Lãnh Tinh nắm tay hắn, nhìn hắn, “Em sẽ không thất nghiệp, em muốn phòng khám hay bệnh viện?”

“Anh muốn mở phòng khám hay bệnh viện cho em?” Bạch Trạch ngạc nhiên.

“Ân.” Còn thật sự gật đầu.

Ách, thiếu chút nữa đã quên nam nhân này không có thiếu tiền xài đâu, Bạch Trạch nhin không được nâng lên khóe miệng, “Được, nếu em thất nghiệp, lại không tìm được việc làm mới, anh mở phòng khám hoặc bệnh viện cho em.”

Tâm tình hắn bỗng chốc trở nên tốt hơn, cũng không để ý tới người ta sẽ coi thường hắn thế nào – hắn đường đường là học sinh giỏi được nhận học bổng du học, được làm sinh viên của giáo sư nổi tiến Smith mà còn không tìm được việc ư? Bất quá, nếu hắn tự mở phòng khám, tựa hồ cũng tốt lắm.. Hắn như vậy có tính là nhân tài biết tính toán không ha?

Nhìn thấy hai nam nhân trước mặt thâm tình thân ái, Phạm Hồng Linh không ngừng bóp chặt nắm tay, nhin không được thì thào ra tiếng, “Chẳng lẽ hảo nam nhân trên đời này nếu không chết thì đều là đồng tính luyến ái hết sao?!”

Bạch Trạch mỉm cười, mở miệng tiếu nuối, “Thực xin lỗi, xem ra chúng ta không thể làm bằng hữu rồi.”

“Bởi vì anh ta phản đối?” Phạm Hồng Linh có chút cảm phẫn không thêm để ý đến nam nhân mặt lạnh nữa mà nhìn chăm chăm hắn, “Anh liền sợ anh ta, liền nghe lời anh ta như vậy? Anh không phải là nam nhân sao?!”

Mắt mâu của Lãnh Tinh rất nhanh trầm xuống, gắt gao nhìn chăm chăm vào cái nữ nhân không biết sống chết là gì kia. Hắn ở một bên vội vàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của y, không tiếng động trấn an y.

Hắn thản nhiên mở miệng, “Đúng, anh sợ anh ấy buồn.” Bạch Trạch nghĩ nghĩ, “Người khác đều nói anh ‘trọng sắc khinh bạn’” cả. Đối với hắn mà nói, chuyện này cũng không phải vấn đề mang tính nguyên tắc gì cả, hỏi hắn phải làm sao ư? Kiếp này, trọng yếu nhất là vợ chồng hay bằng hữu, lựa chọn thế nào, không cần nói cũng biết.

“Đừng quan tâm. Ken quả nhiên không biết dạy dỗ cấp dưới của mình.” Thanh âm lạnh lùng ý tứ uy hiếp hàm xúc mười phần.

Phạm Hồng Linh thoáng cả kinh, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn nam nhân hung ác lạnh như băng trước mặt. Ken? Tổng tài của nàng? Y là đem ông chủ của nàng ra uy hiếp nàng?! Cảnh cáo nàng ở trước mặt y bất quá cũng chỉ là một con kiến không quan trọng gì cả, mà y thậm chí chẳng cần động thủ là đã vô cùng đơn giản bóp chết nàng rồi?! Y rốt cuộc là ai?

“Đi thôi.” Kéo y đi, hướng hai người trước mặt gật đầu chào, Bạch Trạch dẫn đầu hướng cửa đi ra. Hắn thật sự là nhịn không được! Thực mất mặt, y cư nhiên lấy quyền thế ra áp chế người ta, lấy đó ra mà uy hiếp tình địch a!

Đi ra khỏi cửa nhà hàng, Bạch Trạch thở sâu. Thời tiết hiện tại dần dần mát mẻ, gió nhẹ khẽ vuốt qua hai má hắn. Không khí ban đêm thật sự là không tồi nha.

“Về nhà thôi.” Hắn nâng lên tinh thần, mỉm cười mở miệng. Tuy rằng không biết tương lai sẽ ra sao nhưng dù sao trải qua đêm nay hắn lại coi như nhẹ nhàng thở ra, yên tâm đi thôi, mặc kệ đi, thuyền đến đầu cầu tự dừng sẽ thẳng.

“Không” Lạnh lùng cự tuyệt.

“?” Bạch Trạch nhìn thấy y bất động, có chút khó hiểu nói, “VẬY ĐI ĐÂU?”

“Đi – hẹn – hò.” Nghiến răng nghiến lợi nói.

“?”

Nhân sinh luôn có điều kinh hỉ, không phải sao?

---

41. Chương 41

Bạch Trạch cổ quái nhìn thần sắc cứng ngắc của nam nhân trước mắt, “Vì có gì bây giờ lại muốn cùng em đi hẹn hò?” Nói đi nói lại, đối với loại người ‘chỉ số thông minh rất cao nhưng trong chuyện tình cảm lại rất thấp, luyến ái chứa trong não dung lượng rất nhỏ’ này mà cũng sẽ chủ động đề nghị đi hẹn hò sao?

Giống như là bị hắn đánh giá từ trên xuống dưới y như vậy, y có chút mất tự nhiên.... Muốn tiếp tục giả bộ ‘bất động như núi’, trên mặt lộ ra biểu tình thờ ơ không ngớt nhưng đáng tiếc trên khuôn mặt lạnh kia lại lộ ra khe hở, lộ ra một dấu hiệu của sự quẫn bách không ngừng a.

A~ Lỡ tai đồ rồi kìa ~

Bạch Trạch âm thầm cảm thấy buồn cười, tiến lên ôm lấy cánh tay y, “Đi thôi.” Y đã chủ động như vậy rồi thì cũng không nên làm khó y miễn cho y xấu hổ a. Ha hả, dù sao ngày mai cũng là cuối tuần cho nên hôm nay cứ thoải mái đi chơi đi, “Đi đâu bây giờ?”

Nam nhân nghe xong cả người liền ngẩn ra, đứng bất động yên lặng nhìn hắn.

Không thể nào, chẳng lẽ ——

“Anh đừng nói là anh căn bản không biết hẹn hò chỗ nào nha?” Bạch Trạch trừng lớn mắt.

“Em muốn đi đâu?” Y tuyệt không chịu thừa nhận mình bị bí điểm này a. Y cố gắng đầu ưỡn ngực không nhìn hắn chỉ có nghiến răng nghiến lợi mở miệng hỏi, cái bộ nhe răng nhếch miệng nhìn vào buồn cười muốn chết.

Thấy hần một bộ nhin cười y nội tâm ủ dột không thôi. Hồi nãy nhìn thấy dưới ngọn đèn của nhà hàng phản chiếu có một đôi tình nhân đang ôm nhau thắm thiết, y ngẩn cả nửa ngày mới nhận ra đó hần chính là chuyện tình nhân nên làm — mà y với hần hình như chưa có từng giống như vậy thì phải. Y không khỏi nghĩ đến khoảng thời gian hai người bắt đầu ở cùng một chỗ tới nay hết thấy đều là thuận theo tự nhiên tốt đẹp, nhưng chính là trong trí nhớ lại chưa từng có một mảng dành cho cái gì gọi là hẹn hò cả. Nhớ tới ngay cả cái tên trợ lý ngốc ngốc hồ hồ của y lúc trước ở trong giờ nghỉ ngơi đối diện thoải nồm nớp lo sợ mở miệng mời bạn gái đi hẹn hò, vậy mà y một lần hẹn hò với hần cũng chưa có? Tuy rằng kì thực y cũng không biết hẹn hò này có gì hấp dẫn hay ho, bất quá nếu mọi người đều làm, như vậy thì y cũng nên thử một chút, nói không chừng hần sẽ thích thì sao.

“Ách....” Bạch Trạch nhất thời cũng có chút ngây ngốc, sắc mặt Lãnh Tĩnh cũng vì thế mà dịu xuống được một ít.

Nói đến đây, hai người bọn họ đều là người yêu của nhau. Ai khi yêu lại chẳng trải qua hẹn hò chứ, ai cũng không thể cười nhạo ai đâu.

Mắt to nhìn mắt nhỏ, hai người lẫn nhau đều nhìn thấy được bộ dạng ngốc ngốc hề hề của người đối diện, hần bỗng nhiên phì cười, “Em cũng không biết đi nơi nào.” Cầm tay y, “Chúng ta tùy tiện đi dạo phố đi, sau đó muốn đi đâu thì tính sau.” Trời đất bao la, hần nhiên sẽ có chỗ hai người đều thích đi a. Cho dù tạm thời còn chưa có tìm ra nhưng chỉ cần hai người bọn họ ở cùng một chỗ, chậm rãi vượt qua, hần cũng đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

“Nói, vì cái gì muốn cùng em hẹn hò?” Hần thật sự hơi tò mò chuyện này nha, cứ như vậy không chịu buông tha y.

Lãnh Tĩnh quay đầu, nhú mày, “Người khác ai cũng hẹn hò hết.”

“Người khác?” Ai? Hần khó hiểu nha.

“Người trong nhà hàng vừa nãy.” Y cũng lộ ra ánh mắt khó hiểu, nguyên lai cũng có nhiều người thích đi hẹn hò như vậy sao?

“Phải không?” Bạch Trạch còn thật sự gắng nhớ lại. Không ấn tượng, hần vẫn nghĩ như thế nào trấn an hần cho nên cũng không có chú ý đến xung quanh lắm đâu.

Này kì thật hai người cũng không biết, nhà hàng mà khi nãy hai người vào chính là nổi tiếng là ‘nhà hàng tình lữ’ mới nổi lên những năm gần đây a. Nhà hàng này lấy trang trí tao nhã cùng ‘món ăn tình nhân’ mà nổi tiếng lên, thậm chí còn từng được bình chọn trên mạng là nằm trong top 3 những ‘nhà hàng tốt nhất dành cho những cặp tình nhân’ nữa. Ngày mai là ngày cuối tuần đương nhiên là phải tụ tập nhiều người rồi, mà lão nhân gia kia chọn nơi này làm nơi xem mắt chắc là cũng đã có cân nhắc qua, nói chung là cũng có dụng ý bên trong. Chỉ tiếc hần là người ‘khó hiểu phong tình’ đối với mấy loại này lại thấp phần thờ ơ, nhưng thật ra ngay từ đầu ngồi ở một góc kia, người có chỉ số thông minh về ái tình rất thấp nào đó ở lúc nhàm chán nóng lòng lại chú ý tới mọi chuyện xung quanh, thoáng cũng học hỏi được chút ít a.

Phía trước mọi người bắt đầu tụ tập ngày càng đông, rất nhiều người xếp hàng chờ lấy chỗ.

“Nếu không hai chúng ta đi xem phim đi. Tình nhân hẹn hò thường đi xem phim a, anh thấy thế nào?” Bạch Trạch cười tươi đề nghị.

“Được.” Lãnh Tĩnh từ chối cho ý kiên, chỉ cần hần vui là được rồi.

Bạch Trạch kéo Lãnh Tĩnh chen vào dòng người đang xếp hàng chờ lấy vé, “Là phim Kungfu Panda đó nha~ Em nghe đồng sự nói phim này hay lắm, rất thú vị, bất quá lại là phim hoạt hình, anh có xem được không?”

Hần không khỏi trong đầu vận dụng trí tưởng tượng phong phú của mình tưởng tượng – Chậc, Lãnh Tĩnh mặt than nghiêm nghị xem phim hoạt hình, này cũng quá quý dị đi =))

Nam nhân ngẩng đầu lên nhìn tấm áp phích quảng cáo thật lớn đang treo kia, mặt liền có chút vặn vẹo — Con gấu mèo mập ú nu đang uốn cái bụng mỡ làm động tác gì đó chả rõ, nhìn vừa ngu ngu lại vừa ngố ngố. Sắc mặt y nhất thời đen đi ba phần. Bộ thời này ai cũng thích xem mấy loại phim như vậy sao?

“Àn.” Không tình nguyện trả lời ngắn gọn một tiếng.

“Chúng ta đi mua vé đi.” Nhìn thấy mặt y ngày càng vụn vặt không chịu nổi, hắn trong lòng cười to không ngừng. Hắn bắt động thanh sắc xoay người chạy vội vào xếp hàng, dấu đi ý cười ngay bên miệng. Ha ha.

Chờ đến khi Lãnh Tĩnh chậm chậm thông thả bước đến chỗ hắn thì phía sau lưng Bạch Trạch đã muốn “phụt” một phát bị một thằng nhóc tầm năm sáu tuổi mặt mày bần bần dành lấy, trên tay nó còn cầm một ly kem thật to. Lãnh Tĩnh sắc mặt lạnh lùng, nhìn mày chán ghét nhìn chăm chăm thằng nhóc không chút không chút lưu tình. Thằng nhóc con dám dành chỗ của y, dám đem y cùng Bạch Trạch chia rẽ ra đôi đường a, điểm này làm cho y cảm thấy rất không vừa lòng muốn đem thằng nhóc con này đuổi đi nhưng lại chẳng biết cách nào mở miệng, vì thế y ỷ mình chân dài bước một bước lớn —

“Á, thúc thúc dám chen ngang” Tiểu tử lớn tiếng lên án, giọng trẻ con cứ lạnh lạnh chính khí nghiêm nghị bảo, “Không được chen ngang a!” Nguyên bản tay hắn của tiểu tử nhóc con kia đang cầm ly kem nay lại cầm lấy quần y nghĩ muốn ngăn cản lại hành vi “bừa bãi” của thúc thúc.

Lãnh Tĩnh hung hăng trừng mắt, không kiên nhẫn giãy ra khỏi bàn tay bần của nhóc con, lạnh lùng nhìn chăm chăm tên nhóc đang tranh cãi ầm ĩ không ngừng. Cả người y tản ra một mặt hàn khí lãnh như băng đen, không giận mà dọa đầy khí thế, vì thế —

“Oa oa oa —” Kem ly mất đi bàn tay giữ mình rơi xuống đất, tiểu hài tử cứ như thế ngồi xổm xuống ôm mặt nhỏ khóc lớn, “Mẹ ơi, ô ô ô, mẹ ơi, ô ô ô ô...” Thúc thúc này thiệt hung dữ, thật đáng sợ quá đi!!!!

Chung quanh trong lúc nhất thời ồn ào bàn tán, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn quá vẻ mặt đen nghiêm nghị của Lãnh Tĩnh. Y mắt lạnh nhìn đứa nhỏ, nhìn ly kem, nhìn xuống cái quần dính bẩn do bị đứa nhỏ cầm vào khi này, bỗng chốc mặt mày liền nhăn lại thành một chỗ. Y hận không thể nhào đến bóp chết cái thằng nhóc không biết sống chết là gì kia quách đi cho rồi!

“Tiểu Tề, Tiểu Tề, làm sao vậy, đừng khóc, đừng khóc, mẹ đây này...” Người mẹ trẻ nghe được tiếng con mình khóc vội vàng chạy lại đến ôm lấy con mình vào lòng. Tiểu hài tử thấy mẹ liền nhào đến ôm lấy cổ mẹ, khóc càng lớn, người mẹ cũng vì thế mà dỗ dành dỗ dành. Bên tai nàng truyền đến mấy lời xì xầm giống như “kì cục quá đi!” “Còn dám bắt nạt cả con nít” vân vân và vân vân, nàng liền lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra với cục cưng bé bỏng của mình ngay.

Nữ nhân nổi giận dùng dùng đứng lên, “Còn dám bắt nạt con nít như vậy, anh có biết xấu hổ là cái gì không hả?!” Trong phương diện bảo hộ con cái, mỗi người phụ nữ đều là chiến sĩ a!

Sự tình diễn ra quá nhanh, cũng quá hí kịch tính, Bạch Trạch từ trong khiếp sợ rút cuộc cũng phản ứng lại vội vàng chạy đến bên người Lãnh Tĩnh đang nghiêm mặt đen kịt kia. Hắn tiến lên từng bước, liên tục mở miệng xin lỗi, “Vị tiểu thư này, thực xin lỗi, chúng tôi là hai người đi cùng nhau. Bằng hữu của tôi vừa này quá sốt ruột nên không có nhìn thấy tiểu bằng hữu này đang đứng phía trước. Anh ấy không phải cố ý muốn dọa vị tiểu bằng hữu này đâu..... Hai người cứ lên mua vé trước đi.” Nói xong hắn cũng bước ra khỏi hàng của mình, chừa lối cho mẹ con tiểu hài tử đi đến. Hắn thái độ khách khí, giải thích cũng thực thành khẩn, vừa hướng mẹ con tiểu nam hài xin lỗi còn vừa một bên nhanh nhẹn gỡ xuống móc di động hình miêu mẽ treo trên di động của mình đưa đến trước mặt tiểu nam hài. Chỉ chút này thôi mà đã liền có thể đem nụ cười trở lại trên khuôn mặt nam hài ướt nhẹp vì nước mắt khóc nhè vừa này rồi. Tuy rằng hai mẹ con nàng lúc sau vẫn là liên tục từ chối nhưng hắn vẫn là đem móc khóa đáng yêu một lần nữa đưa cho tiểu nam hài. Móc khóa hình miêu mẽ này là được thợ khéo tinh xảo làm ra, làm bằng chất liệu bằng gỗ mun đen. Móc khóa này theo hắn cũng đã được một khoảng thời gian rồi, tuy rằng nhìn vào không thấy sang trọng nhưng lại sẽ làm người khác vừa nhìn vào liền ấn tượng ngay, sẽ yêu thích không thôi. Hắn không chút do dự nào cởi bỏ móc khóa tặng cho tiểu nam hài làm cho mẹ bé cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng quá.

Rút cuộc cũng trở lại an ổn ban đầu. Vụ “người lớn khi dễ con nít” này thực làm người ta không biết là nên khóc hay nên cười a.

Hắn thở dài. Hắn ngồi trên ghế tình nhân dựa vào trong ***g ngực y, dờ dặc cười mở miệng, “Anh a, đi khi dễ con nít thực mất mặt quá đi.”

“...” Lãnh Tĩnh đen mặt, khó có được có chút cảm giác thất bại a. Y làm sao lại bị gọi là “đi khi dễ” cái thằng nhãi con kia?

“Cái móc khóa kia....” Em cũng thực thích đi. Y trong lòng có chút để ý nghĩ muốn tìm lại một cái móc khóa giống y hệt như vậy tặng cho hắn.

Bạch Trạch nhẹ nhàng thở dài, hắn nắm lấy tay hắn, “Chỉ là một cái móc khóa thôi, đừng có để ý a. Em lúc đi vào cửa hàng bách hóa vừa nhìn thấy móc khóa hình miêu mẽ kia là liền thích cho nên liền mua ngay, vốn nghĩ về đeo lên trên cổ Hoa Hoa làm trang sức thì nhất định sẽ rất đẹp, bất quá Hoa Hoa lại không thích đeo mấy thứ này trên cổ cho nên sau đó em liền tự mình dùng luôn.”

“Anh mua một cái lại cho em.” Y lời thề son sắt cam đoan.

Bạch Trạch nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của y, ngăn ngợ ngay, “Ngốc. Không cần đâu. Cũng đâu phải cái gì quan trọng, chính là dùng lâu thành quen thôi.” Dùng một chút, hắn nói sang chuyện khác, “Em xem thấy trong tạp chí có viết bài nói là có mấy nhà khảo cổ học kia đi khai quật một cổ mộ được xây dựng hơn bốn ngàn năm trước có phát hiện được canh giữ cổ mộ đó là một loài mèo đã sớm tuyệt chủng. Con miêu này nha, rất giống như một chú báo lớn vậy đó. Đương lúc mấy nhà khảo cổ muốn đem mộ lý chuyển dời đi, nó càng không ngừng gầm gừ rú lên, run run tấn công mấy nhà khảo cổ đó, còn dùng răng nanh cắn xé bọn họ nữa kia. Đội viên chung quanh liền chấn kinh cùng nhau hợp sức đánh lui con miêu này, bọn họ dùng vải bạt bắt nó trói lại đưa vào phòng thí nghiệm, sau mới phát hiện ra con miêu này có khuôn mặt thực gầy, lỗ tai lại còn dài nữa. Vừa mới chuyển nó vào phòng thí nghiệm, nó liền từ một con miêu khỏe mạnh chuyển thành chuyển biến xấu đi, mấy giờ sau thì chết. Không biết tin đồn này là thật hay giả, bất quá, em cảm thấy chuyện này thực thú vị a. Hơn nữa ở Ai Cập là nơi tập trung rất nhiều cổ vật, loài miêu luôn luôn là loài vật giám hộ có địa vị cũng cao lắm, thường đóng vai trò là vị thần bảo hộ cổ mộ nha.”

“Em muốn nói cái gì?” Lãnh Tĩnh từ chối cho ý kiến. Y một vẻ mặt mờ mịt chả hiểu gì.

“Em là nói, miêu mẽ là bằng hữu của chúng ta a, ha ha, anh cùng với Hoa Hoa hòa thuận ở chung với nhau đi. Anh không cần phải khi dễ nó đâu, nó so với anh còn muốn tiến vào nhà em sớm hơn anh bốn năm lần đó.”

“ ... ”

Không bao lâu thì bộ phim bắt đầu được chiếu lên trên màn ảnh. Hắn nhìn bốn phía một chút, quả nhiên chung quanh nếu không phải tiểu hài tử thì cũng chính là những cặp tình nhân hết. Bộ phim này không những hấp dẫn mà còn rất vui, cười muốn lộn cả ruột ra ngoài luôn. Chú gấu trúc mập mập một bộ đáng điệu ngây thơ không chịu được, chỉ cần nhìn đến nó thôi là liền thấy thoải mái a. Hắn nhin không được cũng hòa cùng đoàn người đang ngồi trong rạp rạp ngây ngô cười âm lên.

Điều duy nhất không tốt chính là, bọn hắn ngồi ở trong góc tối, mà tên nam nhân mặt than ngồi bên cạnh hắn tựa hồ như không lòng dạ nào quan tâm đến bộ phim một chút, hai mắt lạnh lẽo cứ một mực dán chặt trên người hắn đảo qua đảo lại. Hai tay y cũng đều không nghiêm túc luôn luôn tìm cách luồn vào trong quần áo hắn làm hắn khó lòng phòng bị được. Y luôn chả có chỗ nào để kị, lợi dụng bóng tối sờ lên thắt lưng hắn, càng niết càng dụng thêm lực. Mỗi lần thấy hắn bị con gấu trúc kia làm cho cười to thì y liền chồm tới ôm lấy cổ hắn, hôn loạn xuống trên mặt hắn không ngừng.

Rốt cuộc hắn bị làm phiền quá liền nổi giận, đưa đôi mắt đẹp trừng y, “Anh nghiêm túc chút đi a!”

“...” Lãnh Tĩnh mặt không chút thay đổi. Thật sự là không thể hiểu nổi mấy thứ ngu xuẩn này có gì đáng giá để xem chứ, bất quá tuy rằng không quá tình nguyện đi xem bộ phim vớ vẩn này nhưng hiện tại nhìn thấy mặt hắn vui vẻ sung sướng như vậy y lại cảm thấy thực sự say mê, đã vậy trong rạp chiếu phim ánh sáng hôn ám mờ mờ ảo ảo, lại còn ngồi ở trong góc tối làm cho y có thể không chút kiêng nể gì muốn làm gì thì làm. Y hiện tại thật sự cảm thấy được đi xem phim là lựa chọn đúng đắn khi hẹn hò a, khó trách nhiều người thích đi xem như vậy, về sau y với hắn vẫn là nên thường thường đi mới được.

Mắt lạnh của y chuyên chú nhìn chằm chằm đôi môi bị y hôn đến đỏ au kia, y lại lần nữa bộc phát hôn hắn. Làn hôn này ngay cả tay cũng liền với vào trong áo hắn. Bàn tay sờ soạng lên làn da trắng mịn kia làm y không khỏi thỏa mãn hít sâu một cái, rất nhanh tiểu đệ cũng muốn đứng lên luôn rồi.

Bạch Trạch nhanh chóng đè lại bàn tay hưng phấn của hắn, không chút tình nguyện mà hoàn hồn thoát khỏi tình tiết của bộ phim thú vị. Hắn khỏe mắt run rẩy, trên mặt đầy quần bách ai ai mở miệng, “Đừng như vậy. Lãnh Tĩnh, nơi này là nơi công cộng đó...” Trên mặt còn có mang theo cả khăn cầu nữa.

Hắn thực đau đầu a. Vì cái gì đi xem phim hoạt hình mà y cũng có thể giống như đang xem phim cấp 3 hứng trí bùng bùng như vậy chứ?

Lãnh Tinh nhìn thấy đôi mắt hắn yếu thế cầu xin như vậy thì cũng cảm thấy có chút không nỡ. Y thở hổn hển chậm rãi rút tay ra khỏi áo sơ mi của hắn. Bạch Trạch rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, chính là không đợi hắn kịp thở hết hơi thì đã “Ân hừ...” không ngớt. Bàn tay phải của y cứ nhiên lại linh hoạt luồn vào trong quần hắn, càng ngày càng đi xuống. Bàn tay lạnh lẽo một phen cầm lấy nơi yếu ớt của hắn. Hắn nhin không được kêu ra tiếng, thân thể cũng theo đó nhuyển xuống. Hắn trừng mắt nhìn y, cắn răng cúi đầu mở miệng, “Anh..... Đi ra đi.”

“Không cần.” Lãnh Tinh mê muội nhìn bộ dáng người trong ***g ngực mình động tình quặn rũ trong màn đêm, có lẽ là vì cảm thấy thẹn chuyện này mà nhú mi lại, mắt lại có chút run run, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên ẩn nhẫn thực vất vả. Bộ dạng như vậy lại càng giống như một loại hấp dẫn điên cuồng khác lạ a. Y khàn khàn khiêu khích, “Không cần ra tiếng.” Ngữ khí nói ra vừa bá đạo vừa đáng giận, nhưng vừa dứt lời, bàn tay y liền bắt đầu cao thấp di động, tới tới lui lui trêu chọc thân thể hắn.

“Anh!” Bạch Trạch không thể không nhắm chặt mắt cắn chặt răng, cố gắng nuốt xuống tiếng rên rỉ muốn tràn ra khỏi cổ họng. Thân thể vừa nóng vừa khó chịu, giờ phút này thực sự là thời gian dài tựa một năm, vừa thoải mái lại vừa đau khổ.

Rất hoang đường! Cứ nhiên ở rạ chiếu phim công cộng lại cùng y làm loại chuyện này!

Lúc bước ra khỏi rạp chiếu phim, Bạch Trạch hai chân hư nhuyển, sắc mặt ửng hồng. Hắn trong lòng tràn đầy xấu hổ, hoàn toàn không biết đoạn sau của bộ phim này là cái gì hết. Hai người bọn hắn cứ như vậy ở trong bóng đêm chẳng còn lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện phim ảnh đang chiếu nữa. Bọn hắn chỉ biết lo làm bừa, lớn gan làm chuyện dọ lạc như vậy mà thôi. Hơi thở phả vào mặt nhau lúc đó, hắn cơ hồ nghĩ bọn họ quả nhiên không thích hợp đi hẹn hò, lại càng không thích hợp với loại hoạt động đi xem phim này. Về sau tuyệt đối là không cần cùng y đi xem phim nữa. Tuy rằng hai người đi xem là đi xem phim hoạt hình nhưng hắn lại có cảm giác như là cả hai đang xem phim cấp ba làm nổi lên cảm giác vậy đó!

Bạch Trạch trong lòng vừa tức vừa giận, mắng trăm lần tên kia dám cả gan làm loạn, nhưng cũng vừa tức chính mình không có lập trường kiên trì, tùy tiện một chút liền đã bị y trêu chọc đánh bại tơi bời rồi.

Gió mát thổi nhẹ qua, hắn nhất thời thanh tỉnh trở lại không ít. Quay sang liếc mắt cái người đáng giận đang đắc đạo dật đi bên cạnh mình một cái, hắn hất tay y ra, đi nhanh lên phía trước. Lần đầu tiên hẹn hò mà rốt cuộc lại kết thúc đầy mất mặt như vậy a!

Tên nam nhân đáng giận này, chỉ số thông minh trong lĩnh vực yêu đương căn bản là không có! Y chính là chỉ dựa vào bản năng để yêu!

Ngồi vào xe rồi Bạch Trạch nghiêm mặt nặng nề mở miệng, “Ngày mười một nghỉ một bữa theo em về nhà.”
“?”

Quay đầu mỉm cười, “Theo em trở về gặp mẹ em.”

Vợ có xấu cỡ nào cuối cùng cũng đều phải dẫn về ra mắt ba mẹ chồng, không phải sao?

42. Chương 42

Tâm tình Bạch Trạch hiện tại thực vi diệu a, nếu nói trước kia trong lòng hắn đối với mối quan hệ giữa hắn và Lãnh Tinh còn có chút sầu lo phiền muộn thì hiện tại, từ đêm chính thức ở chung với nhau cho đến giờ, mọi bất an trong lòng hắn ngược lại đều tiêu tan hết. Lúc trước còn có rất nhiều chuyện mờ mịt không biết nên làm thế nào, giống như là bị lạc lối trong đồng sương mù dày đặc không thể tìm được lối ra vậy, bây giờ thì cũng tựa hồ giống như sương mù tan biến nhìn mọi cảnh vật đều quá đổi rõ ràng hơn.

Sáng sớm thứ hai hắn vẫn đi đến bệnh viện làm việc, hết thấy đều giống như ngày thường.

Hắn được gọi đến phòng viện trưởng. Chỉ mới hai ngày không gặp thôi mà đầu tóc chả có mấy cọng kia của lão viện trưởng tựa giống như là rụng đi không ít. Lão vẻ mặt khó xử lộ ra một bộ không biết phải mở

miệng thế nào, ánh mắt vừa nhìn thấy hấn cũng giống như thiên biến vạn hóa, coi như có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói ra được, lại cũng bởi vì không hiểu rõ được nguyên nhân ngọn nguồn mà không thể thốt nên lời. Hấn nghĩ hấn lúc này đã có thể hiểu được tại sao người ta cứ thường nói “đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn”, còn có “ánh mắt biết nói” nữa, bởi vì hiện tại lão viện trưởng đang dùng ánh mắt mà nói chuyện với hấn a. Hiện tại ánh mắt lão cứ như thể dán chặt lên người hấn, chứa tràn ngập cổ quái, bất đắc dĩ cùng nghi hoặc, lại còn có cả ‘đồng tình’? Mắt to nhìn mắt nhỏ một hồi rồi cuộc lão viện trưởng cũng mở miệng nghẹn ra được một câu, “Người trẻ tuổi không cần băn khoăn, bệnh viện của chúng ta là cùng nhau cầu tiến, là một bệnh viện có những con người hiện đại, cho nên bệnh viện cũng tôn trọng lựa chọn của mỗi nhân viên trong viện....” Hấn vừa định nói rõ một chút lập trường của mình nhưng lão nhân liền mạnh mẽ lườm hấn, giả một bộ bận rộn phê duyệt văn kiện rồi nói thêm vài câu gì đó lấy lệ rồi đuổi hấn ra khỏi phòng.

Bạch Trạch từ chối cho ý kiến thêm. Hấn nghĩ rằng chính mình cũng quá thực sự coi thường năng lực thừa nhận của mọi người già trẻ trong viện này rồi đi. Đầu năm nay mỗi người ai cũng đều giảng nào “nhân tính hóa” nào “tôn trọng riêng tư”, cho nên thiết nghĩ chuyện hấn làm đồng tính luyến ái kì thật cũng không phải chuyện gì to tát đâu. Hấn tâm tình không tồi ngâm nga nhẹ một bài nhạc. Lúc tình cờ gặp lão chủ nhiệm trên hành lang, lão có chút hừ một tiếng nhưng hấn đều cong khoe miệng cười, ôn tồn chào hỏi — Cũng là nên nề mặt lão nhân gia, để cho lão cần nhằn vài tiếng đi.

Kỳ thật điều hấn không biết chính là, lão viện trưởng vì chuyện của hấn mà hai ngày ăn không ngủ không ngon giấc a. Rồi cuộc lão nhân trong lòng buồn bực cũng không có chỗ nào xả, liền đem chủ nhiệm ‘nhiều chuyện’ mắng xối xả, nói nào là người nói xem người ta muốn làm đồng tính luyến ái thì mắc gì liên quan đến lão a, lão có thể làm cái gì với hấn được đây? Kia hấn nếu là con của lão, nếu hấn dám cùng nam nhân một chỗ, lão khẳng định sẽ chạy đến giành lại người của lão. Nhưng mà người kia chính là nhân tài đi du học từ Mỹ về a, tay nghề cũng thuộc dạng đứng đầu trong viện, là người được bệnh nhân kịch liệt hoan nghênh a, lão già đây có thể vì chuyện hấn là đồng tính luyến ái mà đem hấn xử phạt hấn sao? Thời đại lúc này khác với lúc trước, hướng hồ chí thân làm bác sĩ cũng có biết được chút kiến thức — Làm đồng tính luyến ái không phải bệnh! Không nói tin này là chuyện gì lớn đến nỗi phóng viên phải tới chụp ảnh đăng báo nhưng chính là bác sĩ y tá lớn nhỏ trong viện này lão thực không thể che giấu được. Đến lúc đó nếu mọi người ai cũng biết, bệnh viện sẽ chắc chắn mỗi ngày đều đem đề tài đồng tính luyến ái ra mà thảo luận! Nếu vậy thì bệnh viện trung y này còn không biến thành cái chợ sao, rồi khi hàng năm các bệnh viện to nhỏ cả nước tụ hội về thì còn không phải sẽ tin xấu đồn xa sao? Tuy rằng từ tận trong đáy lòng lão thực không thích quản mấy loại chuyện nam nhân như vậy, nhưng cũng thực hận vị văn bối vĩ đại mình vẫn luôn xem trọng này cứ nhiên lại rẽ đi theo con đường này a. Chính là, lão có quyền gì mà can dự vào? Chỉ cần hấn vẫn cứ như vậy ý thức tập trung vào công tác, cẩn thận không gây phiền toái cho bệnh viện thì hấn cùng nữ nhân hay nam nhân một chỗ lão cũng không nghĩ muốn quản, cũng sẽ không xen vào.

Làm lãnh đạo thật khổ a

~~oo~

Mọi chuyện đâu trở về đó đáng lý là tin vui, nhưng y lại vẫn như cũ lạnh lùng như băng.

Lúc giữa trưa ăn cơm cùng nhau, hấn đem ‘tin tức tốt’ này nói cho Lãnh Tĩnh nghe nhưng y vẫn chỉ có phản ứng bình thản, âm dương quái khí tựa hồ rất giống như là không cam tâm, bộ dạng giống như thật không có cái gì thống khoái.

Bạch Trạch cảm thấy có chút cổ quái, “Chẳng lẽ anh hi vọng em thất nghiệp?” Cái loại tâm tình gì vậy a, thật sự là....

“Đúng.” Y không chút nào che giấu, ngữ khí nói ra còn rất nghiêm túc nữa, ánh mắt y nhìn hấn làm hấn mao cốt tung nhiên (rã rời a~), “Em có thể mở phòng khám, anh đã tìm giúp em được một nơi rất tốt.”

Ngực hấn liền chấn động một phen, có cần phải vội như vậy không? Trán không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, “Anh thật đúng là tính toán muốn nuôi em hả? Anh muốn em mở phòng khám ở đâu a?” Hấn trong lòng loáng thoáng ý thức được cái gì đó.

Lãnh Tĩnh trực tiếp đưa ra trước mặt hấn tờ quảng cáo cho thuê mặt bằng cùng bản hợp đồng soạn nháp — Y cứ nhiên là đã muốn tích cực chuẩn bị chuyện này từ sớm!

Thiên! Bạch Trạch đối với tờ giấy trước mặt hết chỗ nói rồi. Hắn khiếp sợ ngẩng đầu, “XX Building? Đại lâu đối diện Lãnh thị?” Mở phòng khám ngay tại trong khu trung tâm mua sắm không phải là quá xa xỉ rồi còn gì, y thật là quá độ nha.

“Anh hi vọng em theo ý anh chuyển đến chỗ này làm.”

Bạch Trạch cảm thấy được ánh mắt chuyên chú đầy lợi hại của y giống như muốn ép buộc hắn bằng được, hắn cảm thấy có chút chật vật...., “Anh thật muốn mỗi ngày hai mươi bốn giờ đều nhìn thấy em sao? Khoảng cách sinh ra nhưng nhớ, góp phần làm cho tình yêu càng thêm sâu anh có hiểu không?” Ngữ khí hắn tràn ngập oán hận rên rỉ không thành thép, trong lòng cũng không ngừng nghĩ rằng ngồi tù bình thường thì còn có ngày ra tù hít thở lại khí trời, chứ mà tự hắn đâm đầu vào tù của y thì có mà làm tù nhân cả đời!

Lãnh Tĩnh chồm qua đem hắn ôm vào trong lòng mình, lạnh lùng mở miệng, “Anh không thích chúng ta ở xa quá. Phải rút ngắn khoảng cách.” Bàn tay y không ngừng ở sau lưng hắn sờ soạng lung tung, hàm xúc đầy đủ ý tứ uy hiếp.

Bạch Trạch đau đầu với loại thái độ kiên quyết bá đạo này, lại còn có một bộ giống như đang mơ tưởng đến viễn cảnh hắn mỗi hai mươi bốn giờ đều ở trong tầm giám thị của y mà khi nói chuyện về mặt cùng động tác đều đầy vẻ đắc ý không ngừng.

“Em không phải là con gà con lúc nào cũng núp dưới cánh anh a, cũng không cần anh mọi khắc đều phải che chở. Mà anh cũng không cần biến thành gà mẹ a. Hơn nữa hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất để mở phòng khám đâu cho nên anh cũng đừng lo lắng quá. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa hắn tính chuyện này, được không?” Hắn có bản khoản của chính mình a, trong lòng cũng có chút bất an nhưng hắn cũng biết rằng nếu chính hắn trực tiếp cự tuyệt y, y nhất định là sẽ tiếp tục day dưa không ngừng cho nên hắn tính toán trước là nên ổn định y đã, sau đó còn lại từ từ tính.

Lãnh Tĩnh cũng không nói gì chỉ có đưa ánh mắt thâm trầm nhìn hắn, sau đó cở bỏ xuống hàng nút trên áo hắn để lộ ra xương quai xanh trắng nõn quyến rũ. Y cúi người cắn xuống, một ngụm lại một ngụm. Coi như không cần tốn hơi thừa lời, này chính là cách phát tiết bất mãn của y a. Bạch Trạch trong lòng bất đắc dĩ, cũng chẳng thêm ngăn cản y cứ để y tùy tiện muốn làm gì thì làm, bởi hắn biết hiện tại dù hắn cái gì thì y cũng sẽ không làm cho hắn nguyện ý đâu. Cùng với nhau một khoảng thời gian lâu như vậy, mỗi thói quen lớn nhỏ của y đương nhiên hắn cũng dần biết hết tám chín phần rồi, tỷ như lúc y có chút tức giận thì liền thích cắn lên xương quai xanh của hắn không cần phải thừa lời a — Kia y day một ngụm thật mạnh làm trên da càng thêm trắng nõn.

Hai người lẳng lẳng như vậy triền miên một trận, Lãnh Tĩnh vẫn là chưa có vui lên. Y ngay tại đôi môi hắn hôn một trận đến hơi nhuyển sau mới rầu rĩ mở miệng nói, “Chỗ kia anh đi anh trước đi thuê đã, không cần trang hoàng gì cả, chờ em đi xem rồi bàn tiếp.” Vẫn là một bộ dạng uy hiếp chẳng chịu thỏa hiệp gì cả.

Hắn buồn cười, “Anh thật đúng là ‘không có trâu liền bắt chó đi cày’, thật không biết nói đạo lý gì cả.”

“Hừ.”

—oo—

Thời gian cứ như vậy trôi qua thật mau. Đã vào tháng chín rồi nhưng thời tiết vẫn như cũ nóng nực, không có giống như tháng chín của những năm trước gió lạnh kéo về khiến người run rẩy.

Hắn cùng Lãnh Tĩnh cũng rơi vào giai đoạn tươi đẹp, ngày qua ngày càng thêm hạnh phúc thích thú, hai người ngày càng ăn ý nhau hơn. Mỗi ngày trải qua đều thực ngọt ngào khoái hoạt, hai người một miêu cứ như vậy cũng coi như là một gia đình êm ấm hạnh phúc rồi đi. Bình thường hai người dù bận rộn nhưng cũng rất theo quy luật, cứ mỗi cuối tuần Lãnh Tĩnh lại đưa hắn đến biệt thự của y nghỉ mát tiêu khiển nhàn nhã trải qua, tâm tình cũng đều thả lỏng. Hai người đều thực hưởng thụ cuộc sống hiện tại này a.

Gần đây lại xảy ra một chút chuyện đại sự.

Thứ nhất, Lãnh Tĩnh mua đứt căn nhà sát vách nhà hắn luôn, còn có khoét cửa thông qua luôn nhà hắn hợp thành làm một, còn có trang hoàng lên làm thành thư phòng cùng phòng tập thể thao. Thư phòng thì quả thật là cần thiết bởi Lãnh Tĩnh không thích tăng ca, mỗi ngày y đều sớm về nhà, nhưng là chuyện công ty bề bộn nhiều việc cho nên những văn kiện trọng yếu y sẽ mang về nhà xử lý. Có chỗ chuyên môn làm

mấy chuyện này thì cũng quả là tiện đi. Hơn nữa hần nguyên bản cũng có rất nhiều sách cùng tài liệu, số lượng thì cũng càng ngày càng tăng thêm nhiều, hiện tại có thư phòng thì hần không cần sợ hãi về sau sẽ không đủ chỗ chứa a. Cho nên nói kì thật thư phòng này là để cho cả hai cùng nhau sử dụng. Ở bên trong thư phòng y trải thảm mềm mại thoải mái, còn mua sofa lớn cùng rất nhiều gối đệm êm mềm mịn mịn, nơi nơi đều có thể nằm xuống, thuận tiện cho hần lúc nào cũng có thể nghỉ ngơi đọc sách. Hiện tại chiều nào cũng vậy, hần cùng y thường thường im lặng ở trong thư phòng, hần uống trà đọc sách, y xử lý chuyện công vụ, cả hai cứ như vậy cùng nhau tiêu khiển thời gian.

Phòng tập thể thao còn lại thì lại giống y như là cái phòng tập thể thao trong biệt thự của Lãnh Tĩnh thu nhỏ lại vậy. Trước kia y một mình ở Lãnh Trạch, mỗi tuần đều bớt chút thời gian rèn luyện hai ba lần, khi nào bận quá thì mới bỏ qua. Hiện tại bởi vì một nguyên nhân không thể nói nào đó ra làm cho y ngày càng hứng thú. Người bị liên lụy chính là hần a, ngay tại mỗi ngày hần bình thường đều la ban công tập chút Thái Cực quyền thì nay lại bị y nửa uy hiếp nửa bắt buộc bắt hần đi vào trong bắt đầu kế hoạch tập thể hình. Thái độ của y thực kiên quyết, mà ánh mắt đánh giá hần lại rất là *** tà không có chút hảo ý nào cả. Ở dưới ánh mắt “gian *** đáng khinh” của y một hồi, lại nghe y nói là “Hảo hảo rèn luyện thân thể thì mới thể làm được nhiều lần.” =))))

Thật sự là đáng giận a!

Thứ hai là, King ở chỗ ngàn dặm xa xôi gửi tin đến — King hiện tại đã trở về Mỹ rồi! Âm thanh của King trong điện thoại phát ra tràn ngập phần hân cùng thẹn quá thành giận cũng có cả không cam lòng tuyên bố nói rằng sau gặp lại nhất định phải hảo hảo giáo huấn hần một trận, phải trừng trị hành vi ‘ăn cây táo rào cây sung’ của hần, làm cho hần phải trả cái giá đắt nhất thế giới vân vân và vân vân. Mà bên trong còn truyền ra thêm một âm thanh tràn ngập cảm kích của một người nữa, đó khẳng định chính là vị bằng hữu người dân tộc lần trước a, gã còn thập phần nhiệt tình hoan nghênh hỏi hần có rảnh không, nếu có thì đi đến bộ tộc gã chơi một chuyến đi.

Kỳ thật điều làm cho lo lắng chính là — Cái tộc của gã là “hỉ mã lạc nhĩ sơn, châu mục lãng mã phong” (núi thường thì ngựa đi được, còn núi chỗ anh dân tộc này là ngựa cũng muốn què k đi nổi =)) hiểu nôm na là thế =))) nằm tận trên núi, là nằm trên đỉnh của thế giới a. Nơi đó dễ cho người ta tìm ra lắm sao? Chẳng lẽ nói hần nếu không biết đường thì tìm động vật trên đó hỏi thăm đường để đi hả? Mà nam nhân kì quái nhưng thành thật kì tựa hồ như là đã quyết định chế độ ‘địa báms’ rồi a. Tuy rằng ai cũng đều nói “liệt nữ sợ thiên lang” (sợ cái thứ báms mãi gỡ quai k ra =))), nhưng mà loại câu nói này áp dụng lên người yêu nghiệt như King cũng có thể dùng sao? Hần thực sự là hoài nghi a. Mặt khác, hần trong lòng nhin không được đối nam nhân đồng cảm — Cho dù có một ngày nào đó King tiếp nhận gã rồi đi chẳng nữa, lấy tính tình thành thật trung hậu của gã cùng với tính tình ương ngạnh thất thường của King mà xét thì gã thật sự sẽ dễ bị khi dễ, bị tra tấn đến chí mạng mà thôi.

Thứ ba chính là, ngày mười một càng tới gần, Lãnh Tĩnh bắt đầu có chút khác lạ. Tuy rằng vẫn là khuôn mặt than kia nhưng cảm xúc lại ngày càng giống như bất an, sợ thất bại, sợ không kiểm soát được nguy hiểm đến gần gì đó. Tựa hồ là y cũng hiểu chính bản thân mình, y biết loại người như y không phải là loại mà mấy bậc trưởng bối thích thú. Mỗi đêm sau khi làm hần xương sống thất lưng đều rã rời cả ra, y còn hung tợn nói cái gì mà ‘dù mẹ em không thích, em cũng là của anh...’ linh tinh xà ngẫu gì đó. Hần kì thật là cũng đã khai đạo cho y nghe, đã nói y là cứ để thuận theo tự nhiên là tốt rồi, hơn nữa cũng đã nói cho y biết là chính hần đã sớm nói chuyện tình cảm của hai người ra cho mẹ hần nghe qua điện thoại rồi, mà mẹ hần cũng đã muốn chấp nhận y. Tuy rằng mẹ hần không thích loại ‘con dâu’ như vậy nhưng bất quá bà tôn trọng lựa chọn của con trai, cũng hi vọng con trai bà sẽ có cuộc sống khoái hoạt hạnh phúc. Lãnh Tĩnh nghe xong liền giật mình nhìn hần, vẻ mặt trầm chuyển khó lường. Có lẽ là yêu người nào thì yêu luôn cả đường đi lối về, bởi vì thích hần cho nên y liền hỏi han thái độ của mẹ hần thế nào. Sau đó y lại trước sau chuẩn bị rất nhiều bản nhạc xưa nổi tiếng, mua về một đồng đĩa nhạc — này là bởi vì hần nói cho y nghe mẹ hần rất thích nhạc xưa a. Không biết là y đi hỏi han ở đâu không biết mà mua về một đồng thứ linh tinh hỗn loạn. Y nói nghe đồn là người già sẽ thích cái gì là lá trà tơ tằm, trân châu ngọc khí gì đó làm cho hần thực cảm động, cũng thực có chút đỡ khóc đỡ cười.

Kì thật tình cảnh nhà hần cùng với Lãnh gia là không giống nhau — Gia đình của hần không phải loại nhà giàu sang quyền quý.

Hắn không phải sinh trưởng ở thành phố phồn hoa mà là lớn lên ở một thị trấn nhỏ ở vùng Giang Nam, cách thành phố cũng không xa lắm, nhưng về đời sống kinh tế của người dân thì lại cách thành phố lớn một trời một vực. Cha mẹ hắn đều là phần tử tri thức làm nghề giảng dạy, làm giáo viên ở một trường trung học nhỏ. Theo hắn thấy thì ba mẹ hắn chính là bậc cha mẹ từ ái lắm. Lúc hắn mười hai tuổi thì chacha hắn qua đời vì bệnh, mẹ hắn từ đó một thân một mình trang trải gia đình mãi cho đến khi hắn vào đại học.

Từ mẫu chịu khổ, mang cuộc sống no đủ cho con.

Hắn vẫn cảm thấy được mẹ hắn là một người phụ nữ tài năng, từ lúc hắn còn nhỏ bà đã giáo dục hắn rất nghiêm khắc, nhưng cũng không bức bách cưỡng cầu hắn. Khi lớn lên, mỗi khi có chuyện gì đó khó giải quyết hắn đều thường xuyên hỏi qua ý kiến của bà. Có thể nói hai người bọn hắn là mẹ con, nhưng cũng có thể xem là bằng hữu. Bà đã sớm về hưu, hắn cũng đã từng hỏi qua ý bà có muốn đến thành phố sống cùng hay không để cho hắn có thể hảo hảo chiếu cố bà lúc tuổi già, nhưng chính là bà không chịu rời đi nơi quê hương quen thuộc, cũng không thích sống ở thành phố là bao cho nên hắn mỗi tuần sẽ đều điện thoại nói chuyện với bà, nói cho bà biết cuộc sống cùng công tác của mình thế nào, ngày lễ tết nào cũng đều trở về quê đoàn tụ cùng nhau.

Chuyện cuộc sống cùng chuyện công tác của hắn hắn chưa từng có giấu diếm bà lần nào. Kể từ khi hắn xác định tình cảm của mình giành cho Lãnh Tĩnh thì hắn liền gọi điện nói cho bà biết tình huống tình cảm không giống người bình thường của mình. Bà nghe hắn nói, lúc ban đầu còn có chút trầm mặc nhưng nàng bà là hi vọng hắn có thể hảo hảo suy nghĩ, phải đối chính mình, đối y có phụ trách. Mặc kệ kết quả là gì đi chăng nữa thì tương lai cũng không được hối hận quyết định của mình, cũng muốn hắn khi nào thấy thời điểm thích hợp thì dẫn y về cho bà nhìn qua một chút.

Đối với người mẹ khoan dung thông cảm như vậy, hắn nội tâm có hạnh phúc, cũng có áy náy. Hắn biết, là hắn may mắn có được người mẹ là bà.

Còn gia đình của Lãnh Tĩnh thì tình huống có chút phức tạp hơn. So với hắn, cuộc sống của y chính là chìm trong cô độc. Mẹ y trong lòng có người yêu khác, yêu nhưng lại không có được cho nên bà cũng sớm mất đi, còn cha thì sau đó cũng có tình nhân khác. Mẹ đẻ y mất không được bao lâu thì cha hắn lại cưới thêm người phụ nữ khác về, không đến một năm thì lại chào đón thêm em trai Lãnh Dật. Lãnh Tĩnh tựa hồ như không quá để tâm mấy chuyện này, kết thân thêm người này người nọ trong nhà y cũng như vậy lạnh lùng như trước. Có nhiều chuyện y cũng không thêm nhiều lời nói ra nhưng mà hắn đoán được — Đứa nhỏ tính cách quái gở như y lúc còn nhỏ, dù mẹ đẻ trong lòng có người yêu khác cho nên rất ít chỉ bảo quan tâm y thì cũng được đi, nhưng mà còn cha đâu? Cha y cùng với người mẹ kế kia với em trai Lãnh Dật của y xem ra còn giống như người một nhà hơn! Y cô độc tịch mịch như vậy có lẽ là đã bắt đầu từ lúc mới sinh ra rồi kìa. Nếu thật sự có người quan tâm yêu thương y, Lãnh Trạch lớn như vậy vì cái gì mà chỉ có một mình y ở trong nước cai quản, dốc sức làm vì sự nghiệp của gia tộc, mặt khác ‘người nhà’ của y lại cùng nhau tụ hội ở nước ngoài hưởng ngoạn thiên luân chi nhạc?

Y thực tế chính là người đứng đầu Lãnh thị, vạn nhân phía trên, liền ngay cả ba, mẹ kế cùng em trai cũng đều sợ hãi y, không dám một chút động chạm đến y. Chính là, cảm giác âm áp khoái hoạt hạnh phúc của gia đình, y một chút cũng không được hưởng thụ.

43. Chương 43

Chuyện gì đến sẽ đến, chỉ sau vài ngày Bạch Trạch nhiều ít đều có thể cảm nhận được tâm tình rối rắm của y giờ phút này đây. Mỗi ngày ngày nào cũng bị y lấn qua lấn lại gây sức ép không ít, mà y cũng sẽ không vì bất luận kẻ nào can thiệp mà dừng lại a. Ngày mười một quốc khánh này vẫn là không nhanh không chậm một thoáng đã muốn đến rồi.

Đại khái y thật sự là muốn tạo ra ấn tượng tốt trong mắt ‘mẹ vợ’ cho nên trước ngày xuất phát hai ngày thì Lãnh Tĩnh đã đi thu thập không ít đồ. Sáng ngày khởi hành, y tuy rằng phải ‘nhịn’ thật vất vả nhưng lại không có giống như mọi ngày để hắn xuống ăn tươi nuốt sống tới bến, chính là chỉ để cho người đáng thương là hắn đây dùng tay giải quyết giúp y một lần thôi — Như thế xem ra cũng đã nể mặt mẹ vợ lớn rồi đi.

Bảo bối Hoa Hoa của hai người sáng sớm sẽ được gửi vào nhà trẻ thú nuôi ở vùng phụ cận. Có lẽ bởi vì biết chính nó sẽ bị nhốt vào trong ***g sắt vài tiếng đồng hồ, Hoa Hoa có vẻ có chút rầu rĩ không vui chỉ mãi cúi đầu, cũng không thèm để ý đến bọn hân mà trưng ra một bộ dạng hết sức bị ủy khuất – Đại khái nó thật sự là bị Lãnh Tinh đả kích lớn a, cho nên hiện tại nó đã muốn bị thuần phục đến ngoan ngoãn ‘nhận lệnh’ rồi. Tuy rằng nó bất mãn nhưng cũng không dám lên tiếng động phản kháng chống lại sự thống trị của đại ma vương Lãnh Tinh máu vón cục kia đâu. Loại biểu hiện uể oải này vẫn cứ như vậy duy trì mãi đến khi nó được đem vào phòng kính ở nhà trẻ thú nuôi, gặp phải một nàng tiểu thư mèo Ba Tư kiêu mị động lòng người thì mới thôi. Tiểu thư mèo này là tiểu thư cao quý đến từ ngoại quốc a, Hoa Hoa cảm thấy được đây chính là thời điểm thích hợp để nó biểu hiện một chút phong độ nam nhân của mình, để cho nàng thấy được nó là con mèo tốt có một bộ lông quyến rũ nha. Theo lý thì nó cũng nên có bạn gái làm bạn rồi a.

Về phần một đồng đồ lễ vật mà Lãnh Tinh tự mình chuẩn bị kia thì, bởi vì số lượng quá lớn nên tự xách quả là thực sự không có khả năng, đồng thời Bạch Trạch cũng sợ Bạch mục mục đáng yêu nhìn thấy đồng này cũng sẽ sợ hãi a — Bạch mục mục cũng mang họ Trạch, là mang cùng họ với chồng bà, sau khi bà lập gia đình thì liền chuyển từ “Bạch tiểu thư” sang thành “Bạch phu nhân”. Cuối cùng xét tới xét lui hân vẫn là quyết định chỉ mang mấy đĩa nhạc xưa cùng một chiếc vòng ngọc thanh lịch nhìn có vẻ cổ xưa thanh — Hoàng kim có giới ngọc vô giá (tiền có hạn nhưng ngọc thì chả có giá a?), hân là đã hỏi giá kĩ càng rồi mới đồng ý cho y lựa chọn vòng này làm quà, bởi vì giá cả vòng ngọc này cũng không thập phần sang quý lắm đâu, vẫn là ở trong phạm vi có thể thừa nhận được. Lãnh Tinh mày nhú lên, có chút do dự. Y vẫn là cảm thấy nên mang hết đi như vậy thì Bạch mục mục sẽ dễ dàng lựa chọn ra những gì mình thích, tỉ lệ bà thích nhiều món càng tăng thêm, suy ra bà cũng sẽ cao hứng hơn. Mấy thứ này đối với y thực ra chỉ giống như “Chín trâu mất sợi lông” — thực không đáng kể gì a.

Thực không biết thưởng thức!

Bạch Trạch giận lên liếc y một cái, “Ngốc! Đưa nhiều quà tặng sẽ dọa người đó anh có biết không hả? Anh muốn để cho mẹ em có cảm giác giống như bà đang bán đứa con trai của bà hay sao chứ? Mấy thứ này cũng đâu có đem bỏ, về sau còn có nhiều cơ hội nữa, ngày lễ ngày tết này, anh chậm rãi đem tặng cũng đâu có sao.”

Là như vậy sao?

Lãnh Tinh nhú nhú mi có chút hoài nghi, bất quá nghĩ mãi rồi cuộc vẫn là đồng ý với ý kiến của hân thôi. Y đích xác là có chút bất an a. Mấy vị thúc bá cổ đông trong công ty, cha y cùng mẹ kế ở nhà cùng với những người tầm tuổi y y quen biết cũng không tính nhiều không tính ít, chính là y có thể tự mình hiểu lấy, y không thích mấy người đó, mấy người đó cũng chưa từng bao giờ thích y. Mẹ của Bạch Trạch, tuy rằng y vẫn luôn nghe hân nói bà đã thừa nhận mối quan hệ của cả hai nhưng chính là y thật khó tưởng tượng được là bà thực sự thừa nhận y a. Có lẽ tự trong tiềm thức y đã thật sự hi vọng bà là một người mẹ tham tiền tài, nếu là như thế thì vô luận bà muốn bao nhiêu tiền y đều nguyện ý bỏ ra để mua con trai bà, vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay. Như hiện tại bây giờ tình hình vẫn chưa rõ ràng, cũng vì thế mà y luôn có một loại cảm giác khó chịu trong lòng, luôn làm cho nội tâm y ủ dột không ngừng. Bất quá y biết rằng dù bà có thích hay không thích y thì y cũng đã hạ quyết tâm rồi — Bạch Trạch là của y, vĩnh viễn là của y. Đối với y mà nói, y sẽ mãi mãi không buông tay hân ra!

—oo—

Thực tình mà nói thì thị trấn nhỏ quê hân kì thực không xa, cho nên chính bọn họ hai người lái xe đi, tới chiều là tới nơi. Thị trấn nhỏ dân cư ít cho nên hết mực yên tĩnh, không có giống như nơi thành phố lớn ồn ào náo nhiệt đầy phồn hoa kia mà hoàn toàn ngược lại mang một vẻ đẹp thiên nhiên thoáng đãng. Nếu đem hai nơi ra so sánh, có thể nói quê hân là tiểu thư khuê các hoàn toàn khác với con gái rượu.

Nhà Bạch Trạch chính là xây từ hồi chế độ cũ, đã muốn có chút tuổi. Bờ tường bên ngoài cũng khó nén được dấu vết của năm tháng, khi mặt trời chiếu vào liền thành một màu trắng đen hỗn độn, còn có ẩn ẩn những vết loang lổ màu đậm. Hàng hiên nhà hân thật nhỏ, phía dưới chân cầu thang cũng có nhiều chỗ đã muốn bị sòn bạc, loang lổ chút màu đồng cũ nát. Cầu thang nổi lên hành lang tầng trên vừa tối lại vừa dài.

“Cẩn thận một chút, nơi này thực tối. Nhà xây cũng lâu rồi, anh đi nhớ chú ý dưới chân một chút a.”

“Ân.” Lãnh Tinh đánh giá ngôi nhà lâu tối tăm này một chút, trong lòng không khỏi tò mò — Nơi này là

nơi hấn đã lớn lên sao? Hấn khi còn nhỏ, thân hình nho nhỏ đầy linh hoạt đã từng đi qua đi lại nơi này thật nhiều lần trước đây sao?

Bạch Trạch khó nén kích động đưa tay ấn chuông cửa. Lúc chờ đợi cửa mở, hấn đột nhiên nắm tay bàn tay y, các ngón tay chậm rãi đan vào nhau thật chặt, là một loại cổ vũ cùng tín nhiệm không cần dùng lời nhưng vẫn đủ để thể hiện ra.

Cửa mở, Bạch Trạch lập tức tiến lên, “Mẹ, con về rồi.” Ngửi khí hấn tràn ngập kích động, ý cười đầy khuôn mặt hấn. Trong đôi mắt hấn còn lộ ra một vẻ thân mật nhưng nhớ cùng ý lại không ngừng.

Từ bên trong cánh cửa đang đứng chính là một vị phu nhân dáng người nhỏ xinh, tóc đã muốn chuyển sang màu hoa râm. Bà đang mặc một bộ quần áo ở nhà, tóc có hơi xoăn một chút. Đuôi lông mày cùng khoe mắt bà còn in dấu vết của năm tháng, nở một nụ cười hòa ái hiền lành đối bọn hấn.

“Mau vào. Mấy đứa đi đường cũng đã mệt rồi đi.” Mời hai người vào trong nhà, Bạch mục mục bất động thanh sắc đánh giá một chút từ phía sau nam nhân tuần dật kia. Bà không có hiển lộ quá nhiều nghi hoặc hay nhìn kỹ lưỡng mà chỉ là lộ ra một loại thần sắc thông dong của trưởng bối đối với hậu bối mà thôi.

“Mẹ, anh ấy là Lãnh Tĩnh. Là, ‘vợ’ của con.” Bạch Trạch ôm vai mẹ mình, đi thẳng luôn vào vấn đề. Y từ phía sau hấn tiến lên phía trước, trong lòng có chút lo sợ, bất an đưa mắt nhìn bà.

“Chào bá mẫu, người khỏe.” Thanh âm của y trầm thấp lạnh như băng, nhưng án mắt chuyên chú sâu thẳm. Thân ảnh nam nhân cao ngất của y một mực đứng bên cạnh hấn, một chút cũng không rời.

Bạch mục mục nhìn nam nhân khí chất lãnh đạm trước mặt. Bà có thể thấy được khí độ bất phàm của y, cũng có thể biết được y chính là một nam nhân thành công, là nam nhân suất chúng. Nhìn bề ngoài y thì rất được, chính là khi xét về phần tính cách thì có thể nhìn ra được y chính là thuộc dạng người lạnh lùng vẫn luôn cố gắng cùng người khác duy trì khoảng cách. Chỉ có điều, khi đôi mắt lãnh khốc kia của y từ đầu đến cuối vẫn luôn dán lên trên người con trai bà lại thập phần nhu hòa!

“Tiểu Trạch thường kể cho ta nghe về con. Nơi này là nhà của nó, con cũng cứ xem như nơi này là nhà của con đi. Lần này đến chơi cũng không cần khách khí nha, để tiểu Trạch dẫn con đi tham quan vài nơi xem thế nào a. Thị trấn này nhỏ cho nên có thể sẽ không náo nhiệt giống như thành phố đâu, bất quá vẫn là có vài chỗ để đi chơi, để đi mua sắm chút đỉnh đó nha.”

Lãnh Tĩnh khó nén được nét kinh ngạc trên mặt, yên lặng nhìn người phụ nữ đứng tuổi trước mặt. Lời bà nói nghe thực mộc mạc đầy chân thành, giống như thật sự đối với quan hệ của hai người bà một chút cũng không thấy lạ vậy. Y có chút thuận theo “Àn” một tiếng, từ trong đôi mắt lạnh bỗng chốc lộ ra thả lỏng không ít.

“Ngoan lắm, hai đứa trước đi nghỉ ngơi một chút đi. Tiểu Trạch, con mang tiểu Tĩnh đi soạn đồ dùng ra đi rồi đi tắm rửa một cái. Đi đường cũng mệt rồi, đi tắm một chút cho thoải mái đi. Trong tủ lạnh có dưa tây đó, mấy đứa tự mình lấy ăn đi. Mẹ đi nấu cơm đây.”

Tiểu Tĩnh ——

Bạch Trạch cười trộm, nam nhân ba mươi hai tuổi như Lãnh Tĩnh cũng được gọi như vậy a

~“Mẹ, mẹ cũng đừng có vội a. Hai đứa con sao cũng được mà.” Về lại nhà ngôi nhà ấm áp của mình, Bạch Trạch lộ ra một vẻ cười làm nũng với mẹ mình. Hấn dặt theo Lãnh Tĩnh đang ngốc lăng lăng một chỗ nói, “Đi thôi, tiểu Tĩnh a~”

Y bị trêu chọc sắc mặt liền khê biến, trên mặt lúc hồng lúc xanh, có chút mất tự nhiên. Bạch Trạch kéo y hướng phòng ngủ mà đi.

Bạch gia không lớn, một phòng khách hai phòng ngủ. Mẹ hấn một phòng, phòng còn lại là phòng của hấn.

Phòng của hấn vẫn giống như trước đây, đồ đạc vô cùng sạch sẽ. Giường này, tủ này, bàn học nữa, đều là những thứ hấn dùng từ khi còn nhỏ rồi. Dùng lâu cho nên cũng sinh ra cảm tình, sẽ không đổi cái mới đâu. Hấn cũng giống như những đứa nhỏ khác lúc còn nhỏ hay có chút tâm tưởng mơ hư vinh này nọ, hay thích ở trên tường dán lên một đồng giấy khen to nhỏ của mình a. Hấn chính là dán một đồng giấy lúc còn nhỏ tập viết, nét chữ viết bằng bút lông cong vẹo thật ngây thơ vụng về không chịu được lên đây trên tường.

Lúc trước nhìn vào những chữ mình viết ra liền cảm thấy đắc ý thỏa mãn lắm, hiện tại nhìn vào liền thấy lúc đó mình cũng thật là ngốc quá đi. Hắn cũng nhận không được mà nhớ lại những năm tháng vô ưu vô tư lự.

Mấy thứ nhỏ nhỏ này ghi lại những ngày tháng của hắn, Lãnh Tĩnh khi còn nhỏ hoàn toàn là không có giống như vậy đâu. Y quan sát chăm chú những thứ dán trên tường, giống như bị mấy thứ giấy này mê hoặc vậy, làm cho hắn một bên hơi hơi thẹn thùng, “Đừng nhìn, đều là mấy bức vẽ xấu om lúc còn nhỏ thôi, em biết nhưng mà....”

Lãnh Tĩnh đưa tay sờ lên những bức vẽ bằng bút lông trên tường, thản nhiên nói, “Em trước đây thực có tài vẽ tranh.”

“Đều không phải gì lớn, chỉ là vẽ chơi thôi.” Hắn vẫn là ngượng ngùng a. Được ‘ông xã’ khích lệ như vậy hắn trong lòng thực sự là ó hường thụ, loại “yêu ai yêu cả đường đi lối về” này cũng thật quá lợi hại đi, đồ rác rưởi cũng được đem ví với báu vật a. Hắn vội vàng lấy đồ trong hành lý dọn ra, nhất nhất treo vào trong tủ, còn cầm thêm quần áo chuẩn bị thay đồ ra, “Phòng em nhỏ, giường cũng nhỏ, hai người ngủ có vẻ hơi chật. Tối em xuống đất nằm cũng được.” Dù sao hiện tại trời cũng còn nóng lắm, trải đệm xuống dưới nền nhà là được rồi, cho nên ngủ dưới đất cũng không thành vấn đề.

“Không, chúng ta cùng nhau ngủ.” Lãnh Tĩnh đưa mắt nhìn chiếc giường không lớn, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt lời hắn. Sau đó y còn quyến luyến nhìn lên bức tường đã muốn ố vàng dán đầy mấy bức vẽ loạn xạ bằng bút lông của hắn thuở nhỏ, “Lúc đi về mang mấy cái này đi.”

Bạch Trạch trong lòng liền chấn động nhưng lại có cảm giác thực ngọt ngào. Hắn nhẹ nhàng ôm y, “Mau đi tắm rửa thay quần áo đi. Mấy thứ này nếu anh thích, chúng ta đều có thể mang về. Bất quá... anh cũng không cần đem treo lên trên tường đâu.” Mấy bức vẽ loạn của con nít này nếu treo lên trên tường trong nhà thì quả là kì quái a. Huống hồ hắn đã lớn rồi, cũng không có tự kỉ nhiều như ngày xưa nữa, cũng không có mặt dày đâu. “Anh bất quá, cũng có thể treo lên trong văn phòng anh a.” Ân, ân, hắn kim lòng không đậu mà ngẩng đầu lên, tưởng tượng tới cái văn phòng lạnh lẽo của đại tổng tài y bốn phía tự nhiên đều treo mấy thứ ‘tranh vẽ xuất sắc tuyệt thế’ này, thực sự là hiện đại của hiện đại a. Hắn nhận không được nhếch môi lên, bắt đầu trêu chọc y, “Anh nếu thích, em còn có thể vẽ thêm cho anh nha, cho anh treo lên từ hành lang ra tới ban công luôn!”

Nhìn thấy nụ cười đến đắc ý thoải mái của người yêu, Lãnh Tĩnh ôm đồm ôm hắn vào lòng, thật sâu hôn hắn.

“Mẹ của em...” Lãnh Tĩnh có chút do dự không biết phải nói thế nào. Bà lại ngoài dự kiến của y hòa ái dễ gần, tâm vô khúc mắc như vậy...

“Chuyện gì?”

Y nhún lại mi, tựa hồ không biết phải biểu đạt ra sao. Nghĩ nửa ngày rốt cuộc mới nói, “Rất không giống nhau.”

“Ha ha.” Bạch Trạch trong lòng ần ần đắc ý, “Đừng lo lắng, bà thật thích anh a. Em đói bụng, chúng ta mau tắm rửa xong rồi đi ra đi. Mẹ em nấu ăn ngon lắm nha, anh cứ ăn sẽ biết, nhất định sẽ thích cho mà coi...”

Tay nghề của Bạch mục mục thực sự là bất phàm, tay nghề nấu ăn của Bạch Trạch cũng là đều học từ bà mà ra cả. Bà là một nữ nhân nữ công gia chánh đều tốt, một mình một người cứ như vậy nuôi con thành người. Bà vừa dạy dỗ quản lí gia đình thật tốt, công tác cần cù, thật thà, là một nữ nhân gương mẫu khắp thiên hạ.

Tuổi đời tích lũy kinh nghiệm, đứa con của nàng cùng người nam nhân kia, bà xem thấy, cũng đã nghe thấy, trong lòng cũng đã từng có so đo. Con cháu đều có cái phúc của con cháu, bọn họ chính là có con đường phải đi của riêng mình, bà không thể thay hắn quyết định được tất cả, cũng không thể bắt hắn thay đổi con đường nhân sinh của hắn được. Nhìn thấy được hai người ở chung với nhau, bà biết chính mình bất lực rồi, sẽ không có khả năng đem hai người bọn họ tách ra được đâu. Bà nếu muốn dùng cái chết để uy hiếp thì cũng chỉ tổ hủy hoại đứa con của bà, hủy gia đình này của bà mà thôi. Bà không hiểu nam nhân cùng nam nhân với nhau có cảm tình gì, chỉ là bà biết, chuyện tình cảm của con người rất phức tạp, mà tình yêu

cũng sẽ không từ nhân, cũng sẽ có ngoại lệ. Lúc còn trẻ bà có lẽ cũng không xem như là một người phụ nữ hiểu biết nhiều chuyện, chính là trải qua năm tháng dài đằng đẵng, bức bách của cuộc sống, rồi bà kết hôn, chồng mất, bà một mình nuôi nấng con trai, rồi đi dạy học. Phòng học một năm bốn mùa đều không thay đổi, chỉ có những đứa trẻ lớn dần lên thành những thiếu nam thiếu nữ cả.

Bà vẫn còn nhớ mang máng một đêm của mấy năm trước, lúc đó xã hội vẫn còn tương đối bế tắc kia, có một hai thiếu niên trẻ tuổi nước mắt lã chã chực khóc, quật cường đứng trước mặt bà, một đứa trong đó còn không thể chịu đựng được mà quỳ xuống trước mặt bà. Thiếu niên đó anh tuấn mỹ mạo, một mực kể ra chuyện tình yêu của hai đứa cho bà nghe. Kỳ thật ai cũng không biết, khi nàng nghe được chuyện này thì đã rất sợ hãi, cũng chẳng biết phải làm thế nào. Ở trong thị trấn nhỏ này, hai đứa nhỏ yêu nhau sớm như vậy, lại còn là hai thiếu niên chỉ mới mười tám tuổi.

Mãi đến hôm nay bà vẫn còn cảm thấy may mắn mình lúc đó đã không làm chuyện gì sẽ khiến mình hối hận cả đời. Bà lúc đó lén lút tìm đọc tư liệu, xem sách báo, rốt cuộc cũng hiểu rõ “đồng tình luyến ái” chính là cái gì. Bà thực mâu thuẫn, trong lòng cũng thực rối rắm, nhưng cuối cùng cũng không có kế cho bất cứ ai nghe về bí mật của hai đứa kia, kể cả cha mẹ của hai đứa. Bà chỉ cầu hai đứa nó trước khi tốt nghiệp nửa năm không cần phải gặp mặt, chờ đến khi vào đại học rồi hãy tính tiếp.

Sau đó lại rất nhiều năm, mãi cho tới bây giờ, hai đứa nhỏ kia đã sớm thành tài trở về quê nhà đi đến thăm bà. Tuy rằng, lúc đầu là hai người cùng đến, vài năm sau đó thì lại là mỗi người đến riêng. Nhưng bà đã không hề so đo giữa hai đứa có chuyện gì, bà chỉ cần nhìn thấy hai đứa khoẻ hoạt không hối hận quyết định khi trước, sự nghiệp thành công thì bà đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Con đường tình yêu gập ghềnh này cũng không phải dễ đi, làm người thân nhất của hắn, bà nghĩ không muốn bức bách hai người bọn hắn. Làm cho đứa con hạnh phúc, này cũng là chuyện một người mẹ nên làm, cũng là điều duy nhất mà bà có thể làm vì hắn mà thôi.

“Mẹ, đây là mấy đĩa nhạc xưa cùng vòng ngọc Lãnh Tĩnh mua cho mẹ đó. Mẹ đeo thử xem có thích không. Nếu không thích thì kêu anh đi đổi cái khác.” Bạch Trạch đem vòng ngọc ôn nhuận đeo vào cổ tay mẹ mình, “Đẹp lắm a, mẹ, mẹ thích không?” Nhìn thấy vẻ mặt mẹ hắn thoáng có chút do dự, hắn liền hiểu rõ mà trấn an bà, “Yên tâm đi, mẹ, vòng ngọc này không quý đâu. Mẹ mang thực hợp a. Ngọc này là ngọc bảo bình an nha, hai ngày sau chúng ta mang vòng tới chùa bảo sư thầy tụng kinh, có Bồ Tát phù hộ thì sẽ càng thêm linh nghiệm. Nó nhất định sẽ phù hộ cho mẹ thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi a.”

“Con nha, cũng đều là con nói cả.” Bạch mẹ gật đầu cười. Bà không hiểu ngọc khí, lại biết con bà nhất định sẽ không gạt bà. Chỉ bằng mẫu thân bà nhận chiếc vòng này đi, ánh sáng của chiếc vòng này bà quả thật thích lắm. Dù sao cũng là tâm ý của con trẻ, bà liền hào phóng nhận là được rồi, “Cảm ơn con, tiểu Tĩnh, làm tốn tiền con rồi.”

“Không sao cả.” Nhìn thấy bà thực thích lễ vật của y, y mới yên lòng. Nghĩ nghĩ, “Chỗ con còn có rất nhiều, lần sau sẽ lại mang đến.”

“...” Bạch mẹ sững sờ. Bà quay sang hung hăng liếc thẳng con trai quý tử của bà một cái. Bà trong lòng có chút trấn an, cũng có chút hiểu rõ, “Ha ha a..... Hảo hài tử.....”

Tuy không phải là người dễ cùng người khác ở chung nhưng là một đứa nhỏ không tồi a.

“Trong nhà hết dầu rồi, tiểu Tĩnh, cùng ta ra ngoài mua hai chai đi.” Bạch mẹ nhận vòng ngọc, ngoài ý muốn lại muốn ‘mời’ Lãnh Tĩnh cùng đi.

Hai người ngẩn ngơ, Bạch Trạch đầu tiên phục hồi lại tinh thần, thúc khủy tay mẹ hắn một cái, “Để con chở đi cho, anh lại không có quen chỗ này mà.”

“Con đi rửa đồng chén đi, mẹ cùng tiểu Tĩnh đi mua dầu. Nó là lần đầu tiên đến, mẹ dẫn nó đi làm quen một chút thôi mà.” Bạch mẹ một chút cũng không chút thay đổi, vẫn là giữ nguyên ý kiến của mình.

Bạch Trạch thở dài, hắn thật lo lắng a. Thái độ của y luôn cứng nhắc như vậy, ngôn ngữ lại còn bá đạo nữa, không biết có thể làm hài lòng mẹ không đây.

“Đi thôi, bá mẫu.” Lãnh Tĩnh nhìn hai mẹ con một cái, dẫn đầu đi ra cửa.

Cầu hôn rồi =)))))))))))))))))))))))))) Toẹt vời =))))

44. Chương 44

Đi xuống dưới lầu rồi, Lãnh Tĩnh theo bản năng liền đi tới chỗ đậu xe của mình.

“Đây là xe của con đó hả? Hai đứa lái xe tới đây có lâu không?” Bạch mục mục không khỏi đưa mắt đánh giá chiếc xe đắt tiền hiệu BMWs 7 màu bạc này, ở dưới ánh mặt trời càng thêm long lanh đại khí tôn quý ngất trời.

Lãnh Tĩnh nghĩ nghĩ, “Là xe của con, đi đến đây cũng không tốn nhiều thời gian lắm.” Hai người bọn y dọc theo đường đi thường thường nói chuyện với nhau cho nên thấy thời gian cũng không phải là lâu lắc lâu lơ.

“Ha hả, hai đứa tại sao lại mua chiếc xe này? Bình thường cũng là đi bằng xe này hả?” Tuy rằng bà không hiểu nhiều về xe cộ, nhưng chính là so với chiếc xe của con trai bà thì chiếc xe trước mắt này rõ ràng là cao cấp hơn rất nhiều.

Lãnh Tĩnh có chút kì quái nhìn bà, liếc nhìn bà một cái, cuối cùng vẫn là phi thường thành thực trả lời, “Lúc con cùng tiểu Trạch đi lựa chọn xe, tiểu Trạch nói chiếc này không chói mắt.” Nghĩ đến thời điểm lúc hai người ở trong hãng bán xe lựa chọn xe đều bị hấn lấy lý do quá đắt tiền ra từ chối, cho nên y chỉ có thể lấy chiếc xe ‘đơn sơ nhất’ này thôi. Nếu không, hấn cứ nhất nhất kiên quyết không chịu ngồi lên xe để y chở rước đâu.

“Chúng ta đi thôi, siêu thị cách chỗ này cũng không xa lắm đâu, nhưng mà nhiệm vụ là nhiệm vụ, ta chính là phiên con đi cùng ta mua dầu rồi a. Bình thường ta đều đi một mình mua dầu, nhưng mà hôm nay hai đứa về chơi, ta nghĩ mua luôn hai thùng dầu, như vậy chờ lúc mấy đứa đi rồi ta cũng dư dả xài một trận cho đã. ” Đứa nhỏ này, nói vậy bình thường cũng không có tiếp xúc qua mấy chuyện lật vật gia đình đâu ha.

“Àn.” Lãnh Tĩnh cũng không có nói gì chỉ là chạy theo đuổi kịp Bạch mục mục ở phía trước.

“Nghe tiểu Trạch nói con trước kia ăn uống qua loa lắm, cũng không thèm chú ý thân thể mình phải không? Hiện tại có ăn uống đầy đủ không? Tiểu Trạch nhà ta làm cơm con ăn có quen không? Nó giống ta a, nấu nướng mùi vị có hơi nhạt, nếu con thích ăn khẩu vị mặn thì chỉ sợ là ăn không quen thôi.” Bạch mục mục chậm rãi đi bên cạnh Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh nhú mày, nghĩ sao hai mẹ con hấn ai cũng quan tâm mấy chuyện ăn uống vậy, “Tiểu Trạch nấu đồ ăn ngon lắm, con ăn rất tốt.” Ăn không quen thì y cũng sẽ tìm cách làm cho quen thôi, “Bữa tối thì hai đứa con ăn ở nhà, còn cơm trưa khi nào rảnh sẽ cùng ăn, tiểu Trạch muốn ăn cái gì thì chúng con liền ăn cái đó.” Ở cùng một chỗ với hấn, y ăn nhiều hơn so với trước kia. Buổi tối hai người ngủ cùng nhau, y ôm hấn, cũng không còn mất ngủ nữa. Y đôi khi còn bị hấn sai làm chút chuyện nhà vặt vãnh, cho mèo ăn và vân vân. Cuộc sống mỗi ngày, ách, giống như cuộc sống của một người bình thường vậy.

Cảm giác rất kì quái, nhưng cũng không tồi.

“Ha hả, ngoan lắm.” Bạch mục mục cười lớn, tựa hồ rất cao hứng, “Tiểu Trạch lúc còn nhỏ liền rất thích chiều cổ người khác, ngay cả con mèo con chó cũng phải được chăm sóc đàn hoàng thỏa đáng thì nó mới yên tâm được. Trong trường học cũng bận rộn cho nên ta có thời điểm cũng không quan tâm nó lắm. Từ lúc ba ba nó mất đi, nó về sau càng biết chuyện hơn, ngay cả giặt quần áo nấu cơm gì cũng đều giành làm, đến trường đi học cũng không cần ta phải lo lắng. Thấy ta bận bịu không có thời gian, nó liền tự mình đi họp phụ huynh, một đứa con nít ngồi giữa một đám thúc thúc a di ..... Ta nhớ rõ lúc đó nha, nó bất quá cũng chỉ là một đứa nhỏ học cấp hai thôi, vậy mà thấy ta ở dưới ngọn đèn bàn làm việc vất vả quá, nó vậy mà còn muốn giúp ta chấm bài cho lớp mười một đó, ta một bên chấm bài, còn nó một bên ngồi cộng điểm a....”

Trong lòng giống như có cái gì đó bị tràn ra cho nên y liền bắt tay vào thu dọn, thật lâu sau mới ra tiếng, thanh âm khàn khàn, “Khi đó, có người khi dễ em ấy không?”

Bạch mục mục ngắt người, không nghĩ tới y lại hỏi như vậy. Bà thở dài, “Nó cũng chưa từng nói qua với ta là có người khi dễ nó hay không. Nó thành tích tốt, lại luôn giúp đỡ trường học, trong trường bạn bè thầy cô

đều thích nó, mà nó cũng nói với ta thấy cô trong trường tốt lắm, bạn học cũng tốt nữa.... Làm giáo viên lâu như vậy rồi, mấy chuyện lớn nhỏ trong trường học ta còn không biết quá rõ ràng sao. Nó còn nhỏ tuổi như vậy lại không có cha, tính tình lại luôn luôn thẳng thắn, nếu nó gặp phải một hai đứa nhỏ ương ngạnh thì cũng khó không xảy ra xung đột, nhưng mà nó không chịu nói, ta cũng không ép nó phải nói. Tuy rằng đau lòng nhưng ta tin tưởng nó có thể kiên cường vượt qua hết thử thách khó khăn...”

Lãnh Tĩnh trong lòng âm trầm, thanh âm thậm trong vang lên, “Em ấy thực kiên cường.” Y thừa nhận hẳn vẫn luôn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ mà.

“Ta thân là mẹ nó, nhưng lại cảm thấy được mình không có hảo chiếu có bao nhiêu. Nó lúc còn nhỏ liền như vậy quật cường, lại luôn rất có chủ kiến, nó chính là thích quyết định chuyện của nó. Lúc nó lên đại học sau này cũng không cho ta làm lụng vất vả nuôi nó nữa mà nó tự mình làm việc thu lo học phí, cũng không thêm một lần xòe tay ra xin tiền ta a. Mà mỗi lần nó trở về nhà chơi thì cũng chẳng bao giờ kể ta nghe bên ngoài nó một mình chịu khổ thế nào, có ủy khuất ra sao. Nó lúc nào cũng nói ta trường học cùng bạn bè tốt lắm, giáo sư cũng chiếu cố hẳn, bệnh viện hay bệnh nhân cũng như thế nào tốt với hẳn a....”

“...”

“Tiểu Tĩnh, đáp ứng bá mẫu, ta huy vọng con có thể làm cho nó nói ra hết ủy khuất trong lòng, có được không?”

Lãnh Tĩnh gật gật đầu, trong lòng cũng có chấn động. Y đột nhiên lại có một loại cảm giác thất bại trước đây chưa từng có. Thì ra là có nhiều chuyện y vẫn chưa có nắm được xuyên suốt, cũng không có nhìn thấy được rõ ràng, và thứ y đang cố gắng nắm chặt trong tay kia sao lại giống như chỉ là viên đá nước, qua một khoảng thời gian sẽ chậm rãi tan ra. Trong lòng đột nhiên có chút hốt hoảng, y phải hảo suy ngẫm lại, hảo hảo suy ngẫm lại. Y khàn khàn mở miệng, “Bá mẫu, không phản đối chuyện của chúng ta sao?”

Bạch mục mục thở dài nhìn về phía xa xa, “Đứa con nuôi lớn chừng đó lại mang về một người nam nhân, nếu con là một người mẹ thì hẳn sẽ hiểu tâm tình của ta lúc này. Nó từ nhỏ đã mang tính cách trưởng thành lắm, luôn biết làm việc có chừng mực. Con có lẽ là người duy nhất cho tới bây giờ tiểu Trạch mang về nhà đó, ta .... Bá mẫu biết con là một người tốt, ta nguyện ý tin tưởng mắt nhìn người của tiểu Trạch, chính là....”

“?”

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của y, Bạch mục mục muốn nói gì đó lại thôi. Trong một lát nghĩ ngợi nên nói hay không, rốt cuộc vẫn là thốt nên lời, “Tiểu Trạch nó đã muốn nhìn trúng con rồi thì ta cũng không còn có thể làm gì khác. Hai đứa thời gian ở cùng nhau cũng chưa có dài lắm, bá mẫu nhìn thấy được con hẳn chính là một người có hoàn cảnh gia đình không phải là bình thường. Về sau này, năm năm, mười năm, thời gian dài quá rồi tình cảm cũng sẽ chậm rãi phai nhạt dần, đến lúc đó, hai người tụi con hẳn cũng sẽ không còn cảm giác mãnh liệt giống như bây giờ nữa. Nếu có một ngày con có tính toán khác thì không cần phải lừa nó, trực tiếp nói cho nó biết, được không? Nó là đứa nhỏ rất biết lễ độ, nó sẽ không tiếp tục day dưa nữa...” Nói đến đoạn này lại cảm thấy ưu thương, thanh âm cũng mang chút nghẹn ngào.

Tim y đập thật lợi hại, y chỉ cảm thấy bên tai một mảnh vù vù, mắt không thể tin được nhìn bà, giống như là bà là một người kì lạ lắm vậy. Y không biết bà đến tột cùng là nói cái gì, cái gì mà “có tính toán khác”, bà đang nói cái gì vậy? Ý của bà là gì? Chỉ cần nghĩ đến hẳn và y sẽ có ngày tách nhau ra, hai người ở hai nơi khác nhau, hoặc là nghĩ đến chuyện y không thể nhìn thấy được hẳn ở một nơi nào đó rơi lệ một mình yên lặng rồi bỏ y thì y liền cảm thấy ngực thực đau buốt, giống như nơi đó bị một tảng đá lớn đè lên làm y không thể nào hít thở được vậy.

Giống như y thật sự không thể chịu đựng được nữa, đôi mắt y tràn ngập đau lòng muốn nứt cả ra, thanh âm phát ra cũng khàn khàn đầy áp lực đến cực điểm, sắc lạnh giống như đến từ địa ngục, “Sẽ không! Con sẽ không buông ra tiểu Trạch! Sẽ không có cái gì là ‘tính toán khác’! Con không có, tiểu Trạch cũng không có! Con không cho phép, không cho phép....” Y chợt ngắt đầu, hung tợn nhìn Bạch mục mục, “Con cùng tiểu Trạch sẽ kết hôn, hai chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ, không có ai có thể tách chúng ta ra được! Tuyệt đối không có ai!!”

Có lẽ là đã bị kích thích đến cực điểm rồi, nam nhân vừa nói ra suy nghĩ của mình, sắc mặt âm trầm sáng

giọng, đột nhiên xoay người chạy như điên hướng về nhà để lại Bạch mù mù ngơ ngác đứng dưới ánh trời buổi chiều hạ chầm chầm nhìn bóng dáng nam nhân điên cuồng chạy đi, thật lâu vẫn chưa có hoàn hồn.

Hai thùng dầu ăn lớn, vẫn là quên đi, mua một thùng nhỏ là được rồi. Nhớ đến đôi mắt muốn sung huyết cùng bộ dạng phát cuồng của y, Bạch mù mù trong lòng rầu rĩ, buồn bã trong lòng lại giống như gặp được một luồng gió lớn thổi qua càng thêm bị đè nén. Mãi đến khi bà một mình ôm thùng dầu ăn trở về thì mới hoàn hồn lại, chậm rãi phun ra vài câu hơn giận.

Bất đắc dĩ nhìn thùng dầu nhỏ trong tay, trời chiều hạ, bà đi lại càng chậm hơn, chậm rãi hướng nhà mình mà đi — Bà cùng với y, không biết là ai kích ai trước a.

—oo—

Y giống như một con gió lớn chạy như bay trở về. Bạch Trạch đang ở trong nhà bếp gọt dầu tây, dao trong tay còn chưa có buông ra thì bên hông đã bị một đôi tay gắt gao ôm lấy, khí lực cực lớn làm cho hắn sợ hãi kêu thành tiếng.

“Anh, anh như thế nào về nhanh vậy? Mẹ đâu? Dầu ăn đâu?” Hắn trong lòng trầm xuống rồi, trong đầu lại hiện lên hàng đồng dấu chấm hỏi, nhưng mà y một bên giống như không hề nghe thấy câu hỏi của hắn, chỉ có vội vàng đưa tay muốn cởi áo hắn ra, “Uy, anh đừng có xăng bậy....” Hắn ba chân bốn cẳng ra sức phảng kháng lại động tác day dưa của y, nhưng y lại càng ra sức day dưa lấy hắn. Hắn dần dần cũng nhận ra có gì đó không thích hợp — Mắt y đỏ ngầu, tóc hỗn độn, mặt cũng trắng đến dọa người, một bộ dạng điên cuồng không thể khống chế được bản thân. Hắn dừng lại kháng cự, nhẹ nhàng mở miệng “Anh làm sao vậy?”

Không nên như vậy a, đã chịu kích thích gì rồi đây?

“Em là của anh, anh không có người khác, em cũng không được có người khác, vĩnh viễn không được rời khỏi anh. Chúng ta lập tức kết hôn đi!” y kích động nói, lời nói cũng thật là quá thất linh bát lạc, vừa thở hổn hển vừa mạnh mẽ ôm lấy bờ vai hắn.

Bạch Trạch bị ánh mắt của hắn làm cho làm cho run rẩy. Hắn âm thầm đẩy y ra, nhẹ nhàng ân cần. Mắt Lãnh Tĩnh thoáng có màu đỏ, xem ra là mẹ hắn đã cùng y nói cái gì đó rồi, hắn là đề cập đến chuyện hai người sau này đi, đã vậy còn không viên mãn nữa, thậm chí là có hơi ‘thê thảm’ đi cho nên mới đem y trở thành kích thích đến nhường này a.

Hắn nhẹ nhàng trấn an y, ôm lấy thắt lưng y, nhóm lên hôn lên môi y một cái, không có hôn sâu, chính là môi chạm vào môi nhẹ nhàng, mãi đến khi cảm nhận được hơi thở của y dần dần ổn định lại thì hắn mới ngừng lại, vội vàng kéo y vào phòng ngủ.

Đem y vào phòng rồi hắn ấn y ngồi xuống giường còn hắn thì nửa ngồi nửa quỳ dưới sàn nhà, ngẩng mặt lên nghiêm túc nhìn y. “Là mẹ em nói gì sao? Bà là mẹ em, bà chính là chỉ muốn bảo vệ con trai mình tránh khỏi ủy khuất tổn thương thôi. Có lẽ mẹ đã nghĩ đến quá xa, nhưng là bà lo lắng nhìn ở góc độ của bà thôi, anh không cần phải.... như vậy.”

Lãnh Tĩnh liền kích động lên, bá đạo quyết tuyệt nói, “Chúng ta có thể kết hôn, sẽ không có ai có thể tách chúng ta ra. Anh không cho phép!”

Hắn thở dài, “Anh đừng kích động. Có thể tách được chúng ta ra cũng chỉ có chúng ta thôi. Lãnh Tĩnh, chuyện tình cảm rất khó nói, có đôi khi chỉ cần một ít cảm giác thay đổi thôi, chúng ta cũng không có cách nào suy chuyển được vấn đề đâu. Cho dù kết hôn rồi cũng không giữ vững được cái gì. Nhìn những đôi vợ chồng trên thế gian này xem, đôi nào cũng vậy, lúc kết hôn đều nói rằng phải đầu bạc răng long, chính là thế sự vô thường cho nên cũng đã có rất nhiều cặp đã chẳng thể thực hiện lời mình nói ra đó thôi, cũng là bởi đủ thứ loại lý do. Nam nhân cùng nữ nhân là như vậy, còn chúng ta là hai người nam nhân, sẽ lại càng không thể nói ...” Cho tới nay hắn tuy rằng vẫn luôn đối chính mình nói rằng phải nắm chắc hiện tại, không thể để cho chính mình sau này hối hận chuyện gì, nhưng nghĩ đến tương lai vẫn chưa rõ ràng kia, trong lòng hắn cũng ẩn ẩn đầy lo lắng. Hắn cũng đã nghĩ đến tình huống lúc y nghe được loại chuyện như vậy, lại không nghĩ rằng y lại phản ứng kịch liệt đến thế.

“Em sẽ thay lòng đổi dạ? Em sẽ tìm người khác?” Y phẫn nộ nói, ánh mắt âm lạnh nhìn hắn giống như là

đang nhìn một người xa lạ vậy. Y hướng hẳn gầm nhẹ, “Anh không cho phép, không cho phép! Em là của anh, là của anh!...” gắt gao nắm chặt lấy tay hắn.

Bạch Trạch bị nắm đến phát đau. Ai, nam nhâ này thật sự là vẫn không thông được. Hắn đứng lên, có chút cảm thấy vô phương dùng sức đẩy nhẹ y một chút, “Anh bình tĩnh chút đi! Em nếu muốn tìm người khác thì làm sao giờ còn yêu anh? Anh cho rằng anh có bao nhiêu hảo chứ? Em là ngàn chọn vạn tuyển thế nào lại chọn anh? Đổi tâm hay không chính là ở anh, em không có nhiều công phu đổi tới đổi lui như vậy đâu!”

“Anh sẽ không đổi tâm!” Lãnh Tĩnh hữu lực nhắc lại. Chết tiệt, vì cái gì bọn họ đều nghi ngờ y!

Bạch Trạch gắt gao nhìn thẳng vào mắt y, “Nhớ kỹ những lời hôm nay anh nói, em cũng sẽ nhớ kỹ lời em nói. Chỉ cần anh không đổi tâm, em cũng sẽ không đổi lòng đổi dạ. Em có thể là người của anh, bất quá điều kiện đầu tiên là anh cũng phải là của em. Anh phải nhớ kỹ, nếu có một ngày anh phản bội em, em sẽ không còn là của anh nữa. Em sẽ rời đi.”

Gật đầu lia lịa. Y hốt mắt phím hồng hôn lên gò má hắn.

Bạch Trạch trong lòng thở dài, hôm nay hai người bọn họ xem như cũng đã làm rõ hết rồi, tự nhiên cũng thấy thoải mái, cũng có chút mờ mịt bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện khác, “Anh thật sự không muốn có con sao?” Cho dù hai người bọn hắn không thể sinh con, nhưng cũng có thể nhận nuôi một đứa.

Y chán ghét nhũ mày, không chút do dự nói ra, “Không cần có con nít.” Dừng một chút lại nói, “Em chỉ cần chiếu cố một mình anh, chúng ta không cần tiểu hài tử!” Tiểu hài tử chắc chắn sẽ phân tán lực chú ý của hắn đối với y. Y không nghĩ đến chuyện trong nhà lại có thêm người khác nữa, trong nhà có một con mèo cũng đã là muốn đạt tới giới hạn chịu đựng của y rồi, y sẽ không đồng ý ở giữa hai người lại có thêm một kẻ nào khác đâu. Huống hồ con nít đứa nào cũng thực sảo quyết, nghĩ đến thằng nhóc ngày đó ở rạp chiếu phim khóc nháo không ngớt kia, sự chán ghét trên mặt y lại càng muốn biểu hiện rõ ràng hơn

“Chúng ta đi Mỹ kết hôn.” Y vẫn là thực kiên trì ở điểm này. Ở trong phòng đi qua đi lại, “Khi kết hôn, em chính là của anh, pháp luật cũng nói em là của anh.”

Bạch Trạch hai mắt trợn trắng, pháp luật chỉ nói quyền lợi nghĩa vụ, làm sao có việc nói tới chuyện sở hữu nữa? Huống hồ —

“Anh là đang cầu hôn em đó hả?” Thái độ mãnh liệt, động tác lại dã man, cái gì cũng không có đưa ra mà cứ như vậy trắng trợn buộc hắn phải kết hôn với y?

“Em không chịu? Em muốn thế nào?” Dừng lại bước chân, y đưa ánh mắt lạnh chuyển đến hắn, thái độ ác liệt cũng lần thứ hai bùng cháy.

Kỳ thật hắn cũng không muốn tiếp tục kích thích y, chính là —

“Đi mua một đôi nhẫn kết hôn đi.” Hắn thở dài, vì cái gì hắn ‘bị cầu hôn’ lại còn phải nói ra loại chuyện này đây, nhưng mà này cũng là thưởng thức đi, “Hình thức không cần phức tạp, đơn giản hào phóng một chút là được rồi.”

Y trầm mặc, cả hai người cùng trầm mặc. Cả hai người trong đầu liền nổi lên hình ảnh của một nam nhân đầu bóng lưỡng kì quặc của bộ tộc thần quý kia. Cái thế gọi là tượng trưng cho tình yêu trung trinh ấy — là ‘ô tát’ đó. Tuy rằng chưa từng nhìn thấy nhưng lại nhận không được làm cho người ta mơ tưởng nghĩ tới. Bộ tộc này — Nếu có cơ hội liền đi tham quan một chút.

Hai người gắt gao ôm nhau, cả hai cũng đều thực hưởng thụ loại không khí yên lặng không chút tiếng động này, “Cái nhân kì quái kia anh khẳng định không làm được đâu, bất quá hiện tại chúng ta phải kết hôn thì cũng phải có cái gì đó tượng trưng, coi như là một loại kỉ niệm đi. Khi nào rảnh chúng ta cùng nhau đi lựa đi. Nhẫn này chúng ta sẽ mang thật lâu cho nên phải chọn cái, ách, chắc một chút, hơn nữa cũng phải chọn cái này chúng ta thực thích ỹ.”

“Ân.” Lãnh Tĩnh hôn hắn, nhận không được hôn lên bàn tay xinh đẹp của hắn, “Đôi tay này vĩnh viễn không thể tách rời.”

“...” Thật sự hết nói nói.

Thật lâu sau —

“Anh giúp mẹ mua dầu, vậy dầu đâu?” Chắt vắn.

“...”

“Anh để mẹ một mình ngoài đường, còn anh thì chạy về?” Giận nha.

“...”

—oo—

Buổi tối, Bạch Trạch cùng Bạch mụ mụ ở trong nhà bếp rửa chén.

Bạch Mụ mụ thở dài, trong mắt lộ ra nét lo lắng nhìn hần, “Tiểu Trạch, nó tính tình kịch liệt như vậy, con...”

“Mẹ, ngày mai con bảo ảnh đi mua dầu cho mẹ.” Hần cẩn thận bắt tay vào lau chén bát, ngữ khí bình ổn lắm, “Không có việc gì đâu, mẹ đừng có lo. Ảnh có chút kì quái vậy đó, bất quá sẽ không có khi dễ con đâu. Mẹ cứ yên tâm đi.” Bên miệng hần còn mang theo ý cười.

“Ai, ngày mai dẫn nó đi gặp cha con đi.”

Con trai trưởng thành không phải là phải cưới vợ sao? Cuối cùng con mình cũng phải xuất giá? Phải có đứa ‘con dâu’ kì quái như vậy? Mà ‘con dâu’ sao? Bạch mụ mụ liền đau đầu a.

Ai~ Sao bộ này nó sến dữ dội nha~ =))

—oo—

45. Chương 45

Ngày thứ ba kể từ lúc bọn họ trở lại về nhà mẹ của Bạch Trạch, Bạch Trạch mang theo Lãnh Tĩnh cùng hoa quả tươi đi thăm mộ cha hần.

Hình ảnh cha còn trong trí nhớ hần chính là một người đàn ông tri thức nhã nhặn ôn hòa, làm việc cần cù và rất thật thà. Ông tựa hồ còn thích cùng hần ngoạn nháo nhiều hơn cả Bạch mụ mụ nữa kìa. Lúc cha hần qua đời ông còn chưa đến bốn mươi tuổi, mà hần thì cũng vừa mới vượt qua độ tuổi mười hai. Đúng là đời người khó đoán quá đi? Bất quá hần vẫn luôn cảm thấy được tuy rằng hai cha con bọn hần chỉ mới có mười hai năm tình phụ tử, nhưng ông vẫn là một người cha rất tốt trong lòng hần. Nếu không phải bởi vì ông sớm ra đi, ông nhất định sẽ trở thành người cha tốt nhất trên đời này đi.

Nam nhân trong ảnh chụp có hết bảy tám phần tương tự với Bạch Trạch, khí chất toát ra cũng không khác nhau là mấy, đều là một bộ dạng thực tao nhã, quân tử như ngọc. Hần mỗi lần trở về quê nhà đều sẽ đến thăm mộ cha mình, bởi ông nói chuyện tâm sự, kể một chút chuyện của mình cho ông nghe. Lần này cũng như vậy, khác nhau chính là lần này hần còn có dẫn thêm một người — là Lãnh Tĩnh, người sẽ cùng hần đầu bực răng long.

Đi đến bia mộ của cha mình, hần lẳng lặng đứng ngắm nhìn ảnh chụp của cha. Bộ dạng của cha trong trí nhớ hần cũng đã muốn dần mờ hồ đi, hần thực cảm thấy giạt mình. Ở trong lòng yên lặng cùng cha tâm sự chuyện nhà, cuộc sống việc vặt hàng ngày. Hần có chút không yên nghĩ có hay ông không thích hần mang nam nhân đến cho ông xem mặt, nhưng chính là vì hần phạm làm con, cho dù có khó khăn sợ hãi cỡ nào hần cũng vô pháp che giấu đi. Cốt nhục thân tình, hần nghĩ hần muốn nói cho họ nghe lựa chọn của chính mình.

Quét mộ, đem hoa tươi cùng trái cây lên mộ, hần theo lễ quỳ xuống dâng hương, nhóm lửa đốt giấy tiền vàng mã. Hần làm mọi việc đều rất tự nhiên, rất quen thuộc, chỉ có điều vẫn có một người vẫn còn ngây ngốc đứng một bên. Hần túm lấy y kéo y xuống cùng nhau quỳ lạy. Ngoài dự đoán chính là Lãnh Tĩnh đối với chuyện này cũng có chút nghe lời lắm, tuy rằng động tác y có chút cứng ngắc nhưng cũng rất nghe theo lời hần bảo mà quỳ xuống, cùng hần bái lạy. Chỉ là lúc hần bảo y gọi ông một tiếng “cha” thì y về mặt còn

có chút do dự, ghen cả nửa ngày mới quay sang hỏi hần, “Anh kêu như vậy, ông có phải hay không sẽ tức giận?”

Người chết không thể nói đến chuyện phản kháng, Lãnh Tĩnh cau mày, trong lòng có một loại cảm giác rất kì quái trào dâng lên. Hần cảm thấy được chính mình tựa hồ như đang nóng ruột chen chúc mua hàng. (ứ hử, trans đại :>)

Bạch Trạch nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn là ép y gọi, “‘Đánh người chạy đi chứ ai đánh kẻ chạy lại’, chữ ‘cha’ này sớm muộn gì anh cũng phải kêu thôi. Cho dù ông có tức giận thì cũng sẽ chỉ đến tìm đứa con bất hiếu là em, em sẽ chậm rãi nói chuyện với ông. Nếu em cùng ông không giải quyết được, không chừng ông còn có thể tới tìm anh nữa đó. Anh dù sao buổi tối cùng ngủ bên cạnh em, ông muốn tìm đến nói chuyện với anh cũng quá dễ đi. Nếu ông đối với anh làm khó, anh có sợ không?”

Lãnh Tĩnh nghiêm túc nhìn ảnh chụp nam nhân trên bia mộ, y đối với người này liền có một loại tình cảm thân thiết khó nói nên lời. Theo bản năng, y nghĩ không muốn làm cho ông sinh khí cho nên mới do dự có nên hay không mở miệng gọi ông một tiếng ‘cha’. Nhìn gương mặt nhả nhặn trên ảnh chụp kia làm y không khỏi hơi hơi nhoèn miệng cười, trong đầu lộn xộn nghĩ người bên cạnh y kia mười năm sau hẳn là cùng sẽ giống như vậy đi, vẫn là khuôn mặt xinh đẹp đó, tuyệt không có một chút già nua nào hết. Nếu là lão nhân có khuôn mặt giống tiểu Trạch như vậy tới tìm y, y như nào có thể cảm thấy sợ a?

“Không sợ.” Y chính là cảm thấy được ông là một người rất thấu tình đạt lý, sẽ hảo hảo nói chuyện trước sau, “Hai người rất giống nhau.”

“Ha hử, nghe nói cha em năm đó lưng danh là ‘mỹ nam tử’ đó nha.” Bạch Trạch mỉm cười, có chút kì quái nhìn biểu tình nhu hòa trên mặt y. Hần đột nhiên hỏi y, “Anh không phải là thực thích cha em rồi đó chứ?”

“Ấn.” Y không phủ nhận, một bên giúp hần thu nhập những thứ đồ trái cây điểm tâm cả hai mang đến, một bên lại thản nhiên nhắc lại một lần, “Hai người rất giống.”

Ách, người kia, yêu ai yêu cả đường đi cũng quá rõ ràng đi ha.

Sau đó hai người lại ở trong nhà an nhàn thêm hai ngày.

Từ sau vụ chuyện ngày đầu tiên kia, Bạch mục mục bị Lãnh Tĩnh có chút dọa sợ, mỗi khi nghĩ đến thì đều nhẹn không được mà cảm thấy có chút bất an cho nên năng sau đó cũng chẳng còn dám tiếp qua sự ‘kích thích’ của ‘con dâu’ lần thứ hai nữa. Còn Lãnh Tĩnh đại đa số thời điểm vẫn là luôn cùng Bạch Trạch một chỗ, có đôi khi sẽ bị hần chỉ huy sai bảo làm này làm nọ chuyện gia đình một chút, nhiều khi nếu y làm không được tốt thì còn bị hần ngoan nháo giễu cợt. Buổi tối hai người cùng nằm trên giường nhỏ cũng là bởi vì y kiên quyết không chịu cho hần ra đất nằm cho nên bọn họ hai người chỉ có thể ôm nhau ngủ, tay ôm tay, chân ôm chân đến chật vật, ôm chặt đến nỗi giống như hai người hòa vào làm một. Nhiều khi hần nửa đêm bừng tỉnh dậy, cảm giác giống như là bị y ôm bóp chặt đến ghen thở không nổi luôn. Hơn nữa bởi vì ôm nhau quá chặt cho nên hai người thường thường sẽ nổi lên lửa nóng nhiệt tình, nhiều khi còn làm Lãnh Tĩnh thiếu chút nữa nhẹn không được. Hần cũng thực bất đắc dĩ mà, dù sao nơi này cũng đã quá cũ rồi, hiệu quả cách âm cũng không tốt, vả lại Bạch mục mục lại ngủ cách vách nữa, đêm dài nhân tĩnh, chỉ cần có một động tĩnh nhỏ thôi thì cũng đủ để cả năm tầng lầu đều nghe thấy hết rồi. Hần cho dù có lớn mặt cỡ nào cũng chẳng dám ở nhà cùng nam nhân thân thiết đâu, vạn nhất ‘kích thích’ đến vị nữ nhân trong nhà kia, trong lòng hần sẽ liền cảm thấy áy náy ngay. Mỗi lần súng sắp lên đạn hần chỉ có thể không ngừng trấn an y, dùng chính tay mình giúp đỡ y giải quyết. Không thể không nói đến chuyện nhu cầu của y dạo này càng ngày càng nhiều, tinh lực tràn đầy làm hần cuối cùng bị buộc đến con đường cùng, ngay cả khẩu giao cũng liền dùng tới luôn. Lần đầu tiên dùng miệng giúp y làm, hần thật chật vật không chịu nổi, vậy mà y một bên lại càng thêm động tình dữ dội, đưa mắt nóng hổi nhìn hần làm hần run rẩy không ngừng.

Cuối cùng hai người quyết định vẫn là sau hai ngày này liền trở về ngôi nhà của bọn họ. Có ba nguyên nhân để trở về a. Thứ nhất, bầu không khí giữa Lãnh Tĩnh và Bạch mục mục vẫn là có chút xấu hổ, lúc bọn họ rời đi, cả y cùng Bạch mục mục đều âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Thứ hai, đêm dài nhân tĩnh, hai người bọn họ lại khó tránh khỏi tình cảm mãnh liệt khó nhẹn, chuyện trên giường là chuyện nên sớm kịp thời giải quyết. Thứ ba, Lãnh Tĩnh càng ngày càng nôn nóng về chuyện kết hôn của hai người. Y là muốn vội vả xác nhận quyền sở hữu của y đối với hần thật nhanh a.

Hai người về nhà, vẫn là còn có ‘người’ thứ tư cảm thấy cao hứng a. Đó chính là Hoa Hoa. Nó ở nhà trẻ thú nuôi ngóng a ngóng, chờ đợi chủ nhân đón về nhà. Lúc đón nó về, đôi mắt to của Hoa Hoa ngấn lệ không ngừng, quần quít bên người hân ngao ngao: vàng bạc châu báu cũng không bằng con mèo của mình đâu a. Nơi này dù là có mỹ nhân, chính là ‘Tây phương’ mỹ nhân lại chướng mắt nó, nguyên nhân chính là cả hai không thể nào thích ứng văn hóa khác biệt của cả hai được. Bất đồng ngôn ngữ chính là kết quả! Ngay lúc nó lần thứ hai nhìn thấy lại chủ nhân, nó bỗng nhiên cảm thấy được liền ngay cả lãnh đại ma vương mặt lạnh bên cạnh chủ nhân cũng đột nhiên trở nên thân thiết hẳn ra nha

~Hai người một miêu về đến nhà, trong lòng đều có cảm khái khác nhau nhưng có thể nói là đều cảm thấy thật nhẹ nhõm đi. Xếp gọn mọi thứ, ăn cơm tắm rửa, rồi Hoa Hoa ngủ xong rồi, buổi tối hai người liền tình cảm mãnh liệt một phen.

Sau đó về sau, tâm tình Bạch Trạch liền không tồi, thần thanh khí sảng đi làm, cuộc sống cứ như vậy khôi phục lại tiết tấu ban đầu.

Bất quá không quá vài ngày sau, chuyện phiền não lại lần nữa đến — Lãnh Tĩnh giống như là ma vậy, cả ngày cứ thúc giục hẳn về chuyện hai người cần phải kết hôn cùng với chuyện khai trương phòng khám mới.

Hai người là đồng tính luyến ái, chứng nhận kết hôn là rất khó làm. Sau khi hết tuần thứ nhất, Lãnh Tĩnh mời tới nhà thiết kế nổi danh Châu Âu chuyên thiết kế nhẫn đôi cho giới đồng tính đem bản thiết kế kiểu nhẫn ra cho bọn họ lựa chọn. Hai người nhìn nhìn, cẩn thận sàng lọc một phen, cuối cùng chọn được một đôi nhẫn bạch kim mặt ngoài khảm hai điểm đá vụn, không hoa lệ, nhưng hình thức nhìn qua cũng thật đáng giá để cân nhắc, bên trong hai chiếc nhẫn còn có khắc lên vài chữ tiếng anh, chính xác hơn là tên hai người. Của Lãnh Tĩnh là khắc B&L, nghĩa là Bạch và Lãnh, còn của hẳn thì là Z&J, nghĩa là Trạch và Tĩnh, vừa ngắn gọn lại vừa ý nghĩa, khắc cũng thực tinh xảo đi. Hai người đều là thực thích cặp nhẫn này, liền đưa đơn đặt hàng sang Châu Âu, chỉ một tuần sau là nhận được ngay. Lãnh Tĩnh mở hộp nhẫn ra liền khấn cấp đeo ngay vào ngón áp út của hẳn, chính mình cũng ngay lập tức đeo vào. Nghe nói mọi người thường đem nhẫn kết hôn đeo vào ngón tay áp út bên trái chính là vì nó có nhiều mạch máu nối liền đi đến trái tim nhất, cho nên nhẫn kết hôn mang ở ngón này chính là tượng trưng cho trái tim đã có chủ mất rồi.

Hai tay giao nắm lại thật chặt, đá đính trên hai chiếc nhẫn tỏa chiếu vào nhau. Hai người nhìn nhau cười, mang trên tay bọn họ chính là lời thề bọn họ dành cho nhau.

Nghe nói Philippines, Ireland, Malta, Paraguay, Andorra, cùng San Ma-ri-no (ở đâu vậy?) là sáu quốc gia trên thế giới không cho ly hôn, nam nữ một khi đã kết hôn rồi thì vĩnh viễn không được ly dị. Đương nhiên, mấy quốc gia này cũng đều chưa có công nhận kết hôn đồng tính cho nên Lãnh Tĩnh tuy rằng trong lòng thực hướng đến mấy quốc gia này nhưng bọn họ hai người cũng không thể đến đó kết hôn.

Mà trước mắt những nước có thừa nhận hôn nhân đồng tính chính là Hà Lan, Pháp, Đức, Anh, Đan Mạch, Thụy Sĩ, Thụy Điển, Na Uy, Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, Bỉ, Canada, Australia cùng bang Ma-xa-chu-xét của Mỹ và New York. Nguyên bản cũng còn một số ít bang ở Mỹ chấp nhận chuyện hôn nhân đồng tính kết hôn, bất quá tháng mười một năm trước chính phủ có thông qua chuyện cấm đồng tính luyến ái kết hôn rồi cho nên hiện tại nước Mỹ thực tế chỉ còn hai tiểu bang là cho phép đồng tính kết hôn thôi. Mấy quốc gia cho phép kết hôn đồng tính đều cho phép bọn họ có quyền lợi được hưởng tài sản kế thừa, phúc lợi xã hội, bảo hiểm xã hội cùng việc nhận nuôi tiểu hài tử, nhưng trên nhiều phương diện cũng có chỗ bất đồng, chỉ có một số rất ít quốc gia quy định sau khi người đồng tính kết hôn rồi thì sẽ có toàn bộ quyền lợi, tỉ như Hà Lan và Đan Mạch. (Ay~, chém đại nha bà con cô bác :”>)

Lãnh thị là một tập đoàn tài chính quốc tế cho nên Lãnh Tĩnh tự nhiên cũng có được nhiều thẻ xanh ở nhiều nước, y thậm chí còn có một loại ý niệm điên cuồng trong đầu nữa kia — hai người bọn họ ở tất cả các nước nào cho phép đồng tính kết hôn đều đi đăng kí kết hôn ở đó một lần, y còn vì thế mà mời luật sư chuyên môn đến tư vấn! Cuối cùng dưới sự đồng khuyên can của luật sư và hẳn, nhiều lần cứ như thế nói đi nói lại mới làm cho y từ bỏ cái ý niệm điên rồ đó trong đầu a. Bạch Trạch vẫn là cảm thấy được bọn họ nên tốt nhất đi Mỹ kết hôn, cũng là có cha mẹ y ở đó mà. Hai người bọn họ kết hôn là chuyện đại sự cho nên dù gia đình Lãnh Tĩnh cùng y không thân nhau nhưng hẳn cũng sẽ để ý, vẫn là nên nói với bọn họ một tiếng, hơn nữa hẳn cũng từng đến Mỹ du học, hẳn cũng đã thật lâu không có đến thăm giáo sư cùng bạn bè

ngày xưa rồi. Về phương diện khác, hấn trong lòng vẫn còn nhớ đến tình huống của King, không biết King cùng vị ‘Thanh Diệp’ kia đã thế nào rồi đây.

Thật sự là bị Lãnh Tinh hối thúc mạnh quá cho nên hấn chỉ còn cách bất đắc dĩ chấp nhận, vội vàng đến bệnh viện xin nghỉ phép để cùng y bay sang Mỹ. Còn về chuyện mở phòng khám, hấn kiên trì không chịu thỏa hiệp với y. Lãnh Tinh thoáng có chút bất mãn nhưng bất quá thấy hấn đồng ý chịu cùng y sang Mỹ kết hôn, y rất cuộc cũng chịu tạm thời tha cho hấn a. Nhưng mà ‘ý đồ không bao giờ từ bỏ’ hiện lên trong mắt y nói cho hấn biết, y nhất định sẽ không dễ dàng buông tha chuyện này như vậy đâu. Nếu về sau hấn còn không chịu đồng ý, y nhất định sẽ không để hấn yên thân đâu.

Ai~.....

Ở trên máy bay, hấn một đường ngủ thẳng căng. Đi gấp như vậy, ăn bài chuyện trong bệnh viện thực bận bịu không có giờ nghỉ ngơi, hấn quả thật là rất mệt a. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hấn mơ mơ màng màng nghĩ, từ lúc hấn cùng Lãnh Tinh ở cùng một chỗ, hấn bản chất gió mặc gió, mưa mặc mưa ân cần chăm chỉ làm một bác sĩ chuyên cần, vậy mà giờ đây lại đang ở trên đường đi sang Mỹ, đã vậy còn ngày càng tệ hơn, đại khái cũng không chờ hấn chủ động từ chức thì bệnh viện cũng đã muốn đem hấn đuổi đi mất tiêu rồi.

Nội tâm thoáng nổi lên chút buồn bực, như thế này có gì hảo chứ!

Mục đích của Lãnh Tinh trên cơ bản xem như đã gần đạt được rồi, trong lòng đương nhiên là cảm thấy rất vừa lòng. Lúc đầu y còn có điểm thành thật, nhưng sau đó nhìn thấy người bên cạnh vẫn là nhắm mắt bất động, cũng không có phản ứng gì với y cả. Y nhìn hấn vì ngủ mà hai má đỏ ửng cả lên, nhin không được liền đưa tay giải khai cúc áo hấn, ở trên làn da trắng nõn của hấn hết sờ lại xoa không ngừng nghỉ.

Cứ như vậy để bàn tay hoạt động trên người hấn, không ngừng quấy rầy giấc ngủ của hấn, hấn liền trong lòng thở dài. Quả nhiên là giống như hấn đoán lúc đầu a, y là bao trọn cả khoang hạng nhất xa hoa này, căn bản là vì loại tâm tình mờ ám này a. Khoang này đồ điện gia cụ đều đầy đủ, xa xỉ như vậy, căn bản chính là một cái khách sạn thu nhỏ!

Mười mấy giờ sau, máy bay rốt cuộc cũng đáp xuống sân bay của nước Mỹ. Lúc đi ra khỏi sân bay hai người trao đổi ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ, nội tâm đều có một ít kích động — Sắp mở ra một con đường mới cho cả hai, đang đợi bọn họ trước mắt, là cái gì đây?

46. Chương 46

Sau khi xuống máy bay, hai người trước hết đi gặp King và Thanh Diệp. Kì thật Bạch Trạch nguyên bản mời hẹn gặp chỉ có một mình King, bất quá lúc tới thì lại tới cả hai người. Hấn đối với chuyện này cũng đã sớm có đoán được rồi, lúc nhìn thấy hai người đồng thời xuất hiện, hấn nhin không được liền ném qua King một loại ánh mắt trêu ghẹo ý tứ hàm xúc không rõ, lại một lần nữa đem bá vương kia nhạ mào một phen.

Nam nhân thành thật kia tóc vẫn chưa có dài ra. Ai~ xem ra làm việc tốt thường rất khó khăn a. Nam nhân đầu trọc lóc vẫn cứ như vậy tự nhiên tươi cười, vẫn luôn trung thành bám sát nút bá vương King tóc dài phiêu phiêu kia không rời. Không thể không nói thêm, mắt gã còn dán chặt lên người King mọi lúc mọi nơi không hề buông thả.

Buổi tối, cả đám hội họp chơi đùa một phen, chính xác mà nói thì chỉ có mỗi hấn và King tụ hội vui đùa. Hai người bọn hấn vốn là bạn bè thân thiết đã lâu, tuy rằng chỉ mới mấy tháng không gặp nhau nhưng khi gặp lại, bên người mỗi người đều có thay đổi lớn cho nên tránh không được trêu chọc nhau một phen ra trò. Giữa hai người tuy rằng vẫn luôn bị hai tên chứng mất kia bám lấy, một tên thì lạnh lùng không nói lời nào, còn một tên thì lại yên lặng cũng không nói lời nào. Trừ hai người này ra, nói tóm lại, phần còn lại chính thực là giai đại vui mừng.

Ngày hôm sau hấn cùng Lãnh Tinh liền trực tiếp đi đăng kí, King cùng Thanh Diệp thì đảm đương chức vụ làm nhân chứng. Cuối cùng, hai người cũng rốt cuộc trở thành một đôi ‘phu thê hợp pháp’.

Thanh Diệp đối với chuyện bọn họ có kết cục mỹ mãn ‘gạo nấu thành cơm’ thì không khỏi nổi lên hâm mộ không nói nên lời, mà có một người nào đó ở bên cạnh gã, bởi vì chứng mất chuyện ‘gia đình hòa thuận’, ‘phu sướng phụ tùy’ không hay ho này cho nên trước khi đi còn không sợ quan tài mà đùa giỡn bông đùa

vài câu sốc hàng — “Ngày xưa phu quân người là người khác. Người ta vốn là một đôi, hiện giờ người lại không sợ rét lạnh mà đi theo băng sơn, ta cũng bị ác bá bỏ lên. Hai người chúng ta chung quy chính là hữu duyên vô phận, tiếc thay kiếp này a.” Nói xong sét cũng chưa kịp đánh xuống thì King đã nhào đến hôn hân, sau đó nhanh chân cong móng bỏ chạy đi.

Thanh Diệp ngẩn ngơ, nhưng cũng vì đã qua huấn luyện cho nên liền không cần nghĩ ngợi gì mà chạy theo, đem Lãnh Tĩnh tức giận ngập trời quăng lại sau lưng.

Hắn nguyên bản là không nghĩ sẽ kết hôn gấp như vậy. Hắn vốn nghĩ khi hai người đến Mỹ rồi, tốt nhất là mời hai vị Lãnh phu phụ cùng đệ đệ y cùng sống ở Mỹ này mời đến, nói cho bọn họ nghe chuyện của hắn và y. Nếu bọn họ có thể chấp nhận — Dù tỉ lệ này là rất nhỏ, nhưng nếu thật vậy, bọn họ có thể làm nhân chứng cho hắn và y, cũng coi như là có dự ‘hôn lễ’ của hai người bọn hắn. Còn nếu không thể thừa nhận chuyện này, ít nhất bọn họ cũng đã được bọn hắn báo tin cho biết. Nhưng là Lãnh Tĩnh vẫn không chịu như vậy, nguyên bản ở trong nước y ra sức hối thúc chuyện này như vậy, hiện tại khi đã đến Mỹ rồi y lại càng không muốn bị mấy người ‘không thể sống chung’ này lãng phí thời gian, bảo y chờ một giây y cũng không chịu chứ đừng nói chỉ là, y sẽ rất tức giận đó.

Ai~ không thể chọc giận y a

~Bạch Trạch trong lòng bất đắc dĩ, nơi bờ biển Tây này thời tiết quả thực là nóng bức đến khó chịu làm ý nghĩ hắn có chút hỗn loạn — Hắn cứ nhiên cứ như vậy ‘lấy chồng theo chồng’, mà người nhà chồng lại không hề hay biết a. Nếu hai người bọn họ ở thời cổ đại, này cũng có thể có thể xem là ‘tự mình thành thân’ cộng thêm tội ‘lén lút quan hệ’ đi?

Ha hả

~Lãnh Tĩnh chả thèm để ý thái độ người trong nhà y thế nào, thậm chí cũng không nghĩ đến mình phải có nghĩa vụ báo cho bọn họ biết chuyện trọng đại của đời mình nữa. Bạch Trạch cảm thấy chuyện này thật không ổn a, vô luận như thế nào thì bọn họ cũng là người nhà của y, cho dù bọn họ có không thể chấp nhận được loại chuyện này thì dù sao nói cho bọn họ biết cũng là chuyện tất yếu phải làm. Hắn cố gắng tiến một bước khuyên bảo y. Bọn họ có được kết quả ngày hôm nay, ít nhất bọn hắn hẳn là nên đi thăm hỏi ‘bà mối’ — Lãnh tiểu đệ đệ đi có phải không a? Lãnh Tĩnh trầm mặc không nói gì, chỉ im lặng nghĩ nghĩ, tựa hồ cảm thấy cũng có điểm đúng đắn cho nên rốt cuộc cũng chịu đứng dậy gọi điện thoại đi. Điện thoại gọi đến biệt thự Lãnh gia ở phía Đông New York thì được người giúp việc nói là cha mẹ y hiện tại đang ở trang viên Lãnh gia ở Nam bộ, không có ở New York. Hai vợ chồng Lãnh gia vẫn là luôn cùng bạn bè tụ tập sống ở khu Đông này, nay khi con trai trở về thì hai vợ chồng lại bắt đầu chán ghét chuyện tụ tập tiệc rượu xã giao trong giới thượng lưu nữa, ngược lại càng ngày càng thích hưởng thụ cuộc sống yên lặng chốn thôn quê an hưởng cuộc sống an nhàn.

Lãnh Tĩnh là nói một không hai, lời ít mà ý nhiều cho nên cũng gọi điện thoại đến trang viên, cũng chẳng thèm quản là ai nhắc điện thoại lên nghe mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói cho người đó nghe — Y ngày mai sẽ về; y kết hôn; đối tượng kết hôn là một người nam nhân. Nói xong rồi liền không kiên nhẫn chờ người ở đầu dây bên kia phản ứng gì mà thực lãnh khốc treo điện thoại luôn rồi. Động tác y liền mạch lưu loát, một chút cũng không rề rà bần thủ.

Bạch Trạch không nói gì, sau đó lại nhin không được mà chút ý xấu muốn cười to. Có lẽ là do quan hệ của hắn với người nhà của Lãnh Tĩnh a, trừ bỏ Lãnh tiểu đệ ngu ngốc kia ra, chính là hắn không thể sinh ra hảo cảm với bọn họ, thậm chí còn có khi hắn chỉ cần nghĩ đến cuộc sống tịch mịch cô độc một mình của Lãnh Tĩnh thì trong lòng liền ần ần đau lòng cùng oán hận bọn họ — May mắn là Lãnh Tĩnh trời sanh là một người tình cảm đậm đặc, về phương diện tình cảm này nọ thì có phần hơi bị trì độn, nhưng mà lúc y còn nhỏ mảnh khảnh mảnh cảm như vậy, bọn họ thân là ‘người nhà’ lại lạnh lùng vô tình không thèm để ý tới y. Đối với đứa nhỏ cỡ y mà nói, như thế nào có thể chịu đựng được thương tổn như vậy đây?

Khẩu khí ác bá của Lãnh Tĩnh vang lên gọi về lại thần trí hắn. Bỗng nhiên trong đầu hắn lại sinh ra một loại ý tưởng hoang đường khác — Nếu lúc này đây, tưởng tượng nếu là một đại thiếu gia nhà giàu cùng một vị tiểu thư người bình thường cùng trở về gặp cha mẹ bên nhà trai, như thế liền thật giống như chuyện vương tử vượt mọi chông gai giết rồng cứu cô bé lọ lem nha (==) Ta đĩa đây). Chính là hắn cùng với Lãnh Tĩnh, hắn thật sự là thực khó nhập vai vị tiểu thư đáng thương để đứng diễn bên cạnh vương tử cùng

rồng dữ a – Thực ai là rồng dữ cũng thực sự khó nói lắm ~ Dựa theo vở kịch xưa thì Lãnh Tĩnh hẳn là vương tử giết rồng, trải qua không biết bao nhiêu gian nguy, nhưng chính là vì cái gì hắn lại luôn có cảm giác giống như y là con rồng dữ tợn muốn phá cửa vào nhà cướp của giết người phóng hỏa nha?

“Ngày mai anh nhớ thủ hạ lưu tình một chút a.” Nói xong câu cuối này, hắn nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ. Hoạt động cả ngày rồi hắn thực là mệt mỏi lắm rồi. Hắn đắp chăn lại, trở mình, ngủ, để lại một người ở bên cạnh cau mày không biết hắn nói như vậy tội cùng là có ý tứ gì đây

~Trang viên Lãnh gia nằm ở một tiểu bang phía nam nước Mỹ, là một trang viên có quy mô điển hình a. Nghe nói nguyên bản nơi này là trang viên của chủ đồn điền trong thời nội chiến, đã nhiều lần qua tay hiện tại lại trở thành chỗ an tĩnh nghỉ mát của Lãnh gia.

Ngồi trong phòng khách của ngôi biệt thự lớn như vậy là Lãnh phụ, kế mẫu của Lãnh Tĩnh và Lãnh tiểu đệ, ngồi thành một hàng đối diện hai người bọn hắn. Ba người hiện tại thân thể cứng ngắc, biểu tình cũng cứng ngắc, vẻ mặt thâm trầm, ánh mắt ba người thì thoảng còn ở trên người hắn và Lãnh Tĩnh đảo qua đảo lại – Sáu con mắt kia thâm quầng như vậy, hẳn là tối hôm qua ngủ không ngon đi, cũng không biết là người nào xui xẻo nhận diện thoại của Lãnh Tĩnh hôm qua nữa a. Bạch Trạch yên lặng ngồi một bên nghĩ nghĩ.

Nên đứng ngồi không yên hẳn nên là hắn và Lãnh Tĩnh đi, cơ nhưng lúc này đây hắn trong lòng rất bình thản, còn y thì lại người ở lòng không ở a. Có lẽ là do ở cùng với y một thời gian dài riết rồi thành quen, cũng đã muốn quá quen loại phong cách mọi khác mọi nơi đều cao cao tại thượng cùng với ý tứ ‘ức hiếp’ vô hình trung của y rồi đi. Lại nhìn đôi vợ chồng họ Lãnh đã già không có cái gì gọi là uy hiếp kia, cũng thật sự là khó sinh ra bất an hay áy náy linh tinh gì đó a.

Nhìn cha của Lãnh Tĩnh, Bạch Trạch cũng là có thể nhìn ra được huyết thống của ông và y. Nếu nói phải nói rõ thì có thể nói ông nhìn qua có đến bảy tám phần giống Lãnh Tĩnh, là một người đàn ông anh tuấn nhưng lại không có loại khí thế âm lãnh sắc bén trên người giống Lãnh Tĩnh mà lại có một vẻ ôn hòa bình thường. Còn mẹ kế của Lãnh Tĩnh, cũng chính là mẹ ruột của Lãnh Dật, là một loại nữ nhân ‘con gái rượu’ điển hình. Có lẽ vì hàng năm an nhàn sống quá sung sướng, được chăm sóc kĩ càng khuôn mặt cho nên có thể thấy được ở bà một tia tuổi trẻ tú lệ mà tao nhã. Bà lúc này đang gất gao nhìn chồng mình, có chút kinh hoàng nhìn hai người bọn hắn. Còn Lãnh Dật thì tựa hồ như đã nói qua rồi, cậu rất sợ Lãnh Tĩnh, từ nhỏ đã sớm không dám lên mặt với y, mà mẹ của cậu, hình như là cũng như vậy hơn chứ không có kém đi? Lãnh tiểu đệ hoàn toàn choáng váng, kể từ lúc bọn hắn bước vào cửa thì đã liên tục nhìn chăm chăm y và hắn, mắt một chút cũng chẳng chớp. Từ ngày hôm qua đến giờ, đầu óc cậu vẫn là mù mịt không ngừng a – Đúng, cậu thừa nhận cậu đã có loại ý nghĩ này, học trưởng cùng đại ca, bọn họ kết hôn ư?! Kia đại ca của cậu chuyện trên trời dưới đất không có cái nào không làm được kia cư nhiên lại là đồng tính luyến ái? Còn có vị học trưởng thiên tài của cậu, cũng là đồng tính luyến ái luôn? Hai người bọn họ còn yêu nhau nữa? Kia đại ca mặt cao hơn đỉnh, khiết phích thành cuồng cư nhiên có thể đi yêu người khác sao? Còn cam tâm tình nguyện kết hôn?

Mỗi người trong lòng đều giống như sấm rền dữ dội, hỗn loạn không ngừng a

~Rốt cuộc, bình tĩnh nhất lại là hắn và y. Hắn bởi vì đã có miễn dịch cho nên đã sớm thông suốt rồi, còn Lãnh Tĩnh thì lại nhàn nhã ngồi bên cạnh hắn, không có chút e dè nào mà ôm lấy thắt lưng hắn, nói cũng không nói một lời. Hôm qua đã nói rồi, cho nên hiện tại căn bản là lười cùng bọn người này nhiều lời tổn nước bọt.

Nhìn thấy ba người người giống đang mộng du người giống như đã chết, Bạch Trạch thực dễ khóc dễ cười. Mặc dù lúc vừa bước vào đã cùng bọn họ chào hỏi nhưng giờ phút này hắn vẫn là quyết định làm thêm một lần giới thiệu, kéo linh hồn nhỏ bé của bọn họ từ cõi tiên trở về a.

“Bá phụ, bá mẫu, chào hai người, cháu là Bạch Trạch. Cháu cùng Lãnh Tĩnh cũng đã kết hôn rồi, cháu hiện là vợ anh ấy a.” Hắn tùm tùm cười nhìn bọn họ lại lần nữa giống như cá thiếu nước ngáp ngáp, hắn xoay người mặt hướng Lãnh tiểu đệ, “Lãnh Dật, thật lâu không gặp, em khỏe không?” Tiêu diệt từng bộ phận, trước tiên là nên giải quyết tên dễ thu phục này đi.

“Ách, tốt, rất tốt.” Lãnh Dật bị gọi tên trong lòng liền run lên, nhìn vị học trưởng đang tươi cười rạng rỡ trước mặt kia, cậu liền trong lòng khấn nguyện, “Học trưởng, hai người, anh cùng ca ca em, ách, hai người thực sự kết hôn??” Cậu cố trừng lớn mắt, cơ hồ là ráng đánh trống cứu lên tinh thần hăng hái mà gào thét

hỏi ra miệng – Không có biện pháp a, cậu thực sự là rất khó chịu, chuyện khuất mắt trong lòng không giải được thật bức bối lắm a, mà cậu cũng không có làm gì sai cả, mắc gì lại phải chột dạ chứ?

“Ha ha, đương nhiên là thật rồi. Bọn anh lần này đến Mỹ chính là để đăng kí kết hôn mà. Vốn định mời mọi người đi đến làm nhân chứng cho bọn anh a.” Hấn vừa nói vừa cố tình liếc mắt nhìn người nam nhân bên cạnh vẫn luôn luôn giữ thái độ bình ổn như thường. “Nhưng thời gian gấp quá, không kịp báo cho mọi người.” Nam nhân đáng giận, đến mà chẳng thèm nói lời nào kia vậy mà bày đặt đi đến đây làm cái gì?

Lén đưa mắt nhìn thấy vị đại ca không có chút biểu cảm nào thay đổi trên mặt, cậu nhanh chóng thay đổi ánh mắt, bốn chữ ‘Chúc mừng hai người’ suýt chút nữa là đã thốt ra rồi, may mà lại nhìn thấy cha mẹ một bên thần sắc phức tạp quá cho nên lời vừa thoát ra cổ họng liền nhanh chóng bị nuốt xuống trở lại, “Học trưởng, hai người, hai người khi nào thì ở cùng một chỗ a?” Cậu có chút khiếp sợ, cũng có chút nghi hoặc, cũng là có chút khó hiểu. Vô luận như thế nào, lòng hiếu kì cũng luôn giết chết ý chí con người mà. Lãnh Dật đánh bạo hỏi vào vấn đề thứ hai, hướng hồ, cậu dò xét nét mặt của cha mẹ, bọn họ hẳn là cũng muốn biết đi. Cậu không dám hỏi đại ca cậu, vẫn là nên hỏi học trưởng a. Hỏi học trưởng hẳn là có thể đi.

“Sau lúc em đi không lâu, cũng hơn nửa năm rồi đi.” Bạch Trạch thần nhiên trả lời, trong mắt hàm chứa ý cười, “Lãnh Dật, anh và đại ca em đều là phải cảm ơn em a. Nghiên túc mà nói, em cũng xem như là bà mối của bọn anh rồi. Đừng quên nói đại ca em lì xì cho em a.” Nhìn bộ dạng si ngốc của Lãnh tiểu đệ, hấn nhin không được trêu chọc vài câu.

Vừa nói dứt lời, mọi ánh mắt đều nhất tề hướng vào Lãnh tiểu đệ – Ánh mắt cảm kích của học trưởng, ánh mắt lãnh đạm nhưng cũng không mất đi nhu hòa của đại ca, ánh mắt hung tợn của lão ba và lão mẹ giống như là đang trách cứ lột da cậu vậy.

Lãnh Dật giống như đang ở trong tâm bão vậy. Cậu trong lòng than thở, hận chính mình không thể biến mất luôn cho rồi, tựa như là chính mình đang đứng đồng lửa đặt mông trên đồng than không bằng, mồ hôi cũng theo đó mà đổ như mưa.

Lãnh Thiên Tường hừ lạnh, “Làm mấy loại chuyện này, ta xem ra chính là muốn tiền trăm hậu tấu đi? Lãnh gia ta, quyết không thừa nhận loại người như vậy, người như vậy.....” Lãnh phụ thân nguyên bản nói hai chữ ‘con dâu’, nhưng lời vừa định nói ra liền bỗng nhiên liền cảm thấy có chỗ không đúng, ghen cả nửa ngày, ngay cả mặt cũng muốn đỏ cả lên.

“Nam nhân, ý bác là không thừa nhận cháu là thân nam nhân?” Bạch Trạch hảo tâm giúp ông nói hoàn câu của mình. Nghĩ nghĩ, không phải tội của một mình hấn đâu, ít nhất, phải hai người cùng gánh vác mới đúng, “Bác đừng nóng giận, kỳ thật chá cũng không tính toán kết hôn nhanh như vậy. Cháu cùng Lãnh Tĩnh cùng một chỗ vẫn là hi vọng được nghe người nhà chúc phúc cho. Bác là trưởng bối, chúng cháu nguyên bản hẳn là nên hỏi qua ý kiến qua. Nhưng mà hiện tại, nếu bác không thừa nhận, vậy bác muốn tụi cháu ly hôn sao?”

Đột nhiên nghe thấy hấn hỏi ngược lại mình, Lãnh Thiên Tường nội tâm đã muốn rơi vào trong kinh ngạc tột độ. Con trai lớn ánh mắt đã muốn bắn vào ông làm cả người ông cứng ngắc đi, khí thế tăng vọt lúc này lại giống như cái phao xì hơi ỉu xìu xuống, vừa muốn mở miệng ra nói thì bên cạnh lại vang lên một loại thanh âm lạnh lùng cao ngạo, “Là tôi phải lập tức kết hôn, các người có ý kiến gì?” Lời nói lạnh như băng này nghe vào trong tai bọn họ liền biến thành một loại giống như là đang uy hiếp người vậy.

Ánh mắt âm lãnh đảo mắt quét qua từng ‘người nhà’ của y.

Lãnh Dật cảm thấy đang chiến tranh cho nên tốt nhất vẫn là không cần nhiều lời, cảm thấy tốt nhất là nên ngậm miệng lại đi. Hôn sự của đại ca, cậu không có tư cách quản, càng không có can đảm quản đâu.

Mẫu thân của Lãnh Dật, Trương Á Cẩm không tự chủ được mà cúi đầu xuống, cũng chẳng dám nói lời nào. Bà lúc trước là thư kí của Lãnh Thiên Tường, lúc còn trẻ bà diện mạo thật ngọt thật xinh đẹp, tính cách lại dịu dàng nữa. Lãnh Thiên Tường khi đó hôn nhân không toàn vẹn, vợ mình lại có tình nhân, con ông thì lại coi ông giống như người lạ, sự ôn nhu hiền lành của bà đối với ông lại chính là một loại an ủi, thế là hai người từ đó chậm rãi đến với nhau. Sau khi mẹ đẻ của Lãnh Tĩnh qua đời, bà cứ như vậy nghiêng ngàng bước vào cửa Lãnh gia. Lần đầu tiên bước chân vào Lãnh Trạch, ánh mắt của nam hài đứng trên cầu thang nhìn bà đã làm bà sợ hãi. Bà không phải là nữ nhân ác độc cho nên cũng muốn đưa con này vui vẻ, hảo hảo

chiều cổ nó, nhưng đứa nhỏ sớm trưởng thành đầy kiêu ngạo chưa bao giờ cảm kích bà, trong ánh mắt nó vẫn là ẩn ẩn lộ ra một nỗi chán ghét bà thường làm cho bà thực không biết làm sao. Sau đó, bà có Lãnh Dật, có được đứa con thân sinh của mình, bà cũng vô ý quên mất sự có mặt của ‘đứa con’ kia, rồi cuộc lại càng làm cho bà cùng nó thêm bất hòa hơn, bà cũng thế mà cố ý vô tình lảng tránh nó đi. Bà cùng Lãnh Thiên Tường cứ như vậy khoái hoạt cùng với Lãnh Dật đáng yêu, ba người cứ giống như là một gia đình chân chính vậy, mà Lãnh Tĩnh thì lại không hề giống như vậy. Đứa nhỏ âm lãnh tài giỏi này ở trong hoàn cảnh đó lại ngày càng trở nên thêm độc lai độc vãng. Chờ đến lúc bà phát hiện ra rồi thì loại tình cảnh gia đình kì quái này đã sớm được hình thành. Trong lòng bà đã không còn cứu được nữa, vẫn là luôn cảm giác mình đã mang trong người một loại tội ác, cảm thấy chính mình đã cướp đi phụ thân cùng quyền hưởng thụ cảm giác gia đình hạnh phúc của y. Bà muốn bù lại, nhưng khe rãnh đã muốn rạn nứt quá rõ, còn đáng cười nữa là bà dù muốn bù đắp lại nhưng chính là nội tâm càng áy náy, áy náy không biết phải cùng y ở chung thế nào đây, cũng không dám nhìn vào ánh mắt ngày càng tối tăm của y. Bà sợ y, điều đó là không thể nghi ngờ.

Không có người nào nghi ngờ Lãnh Tĩnh chính là một thiên tài. Năm ấy y chỉ mới hai mươi tuổi thì đã bắt đầu cầm quyền Lãnh thị, dứt khoát cải cách toàn bộ. Lãnh thị ở dưới sự dẫn dắt của y đã vượt lên quá mức tưởng tượng của Lãnh Thiên Tường, phát triển đến mức độ huy hoàng kìa. Bà không phải là một người phụ nữ hám tài hám lợi, đời này vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực bà cũng đã đều nếm quá hết rồi. Bà có chồng yêu thương mình, còn có đứa con của riêng mình, bà như vậy đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi. Tuy rằng nàng cũng muốn Lãnh Dật không thua kém y, muốn cậu phải tài giỏi giống như đại ca cậu, cũng đều phải tiếp nhận Lãnh thị nhưng mà sự thật lại cho thấy chỉ đứa con của bà không phải là ở đó, mà cậu cũng không phải có tài kinh doanh trời phú, không phải là đứa nhỏ có thể cùng với đại ca nó tranh quyền đoạt lợi. Càng ngoài ý nguyện chính là, đứa con này của bà đều bị ánh hào quang của đại ca nó che phủ, bị đánh bại hoàn toàn, đánh tan đi ý nghĩ sẽ chạy theo loại mộng tưởng hư ảo ngay từ đầu kia nữa. Tình cảm của con trai bà cùng Lãnh Tĩnh không rồi, Lãnh Tĩnh cho dù khô khan tình cảm không thêm để bọn họ trong lòng nhưng là y vẫn luôn cung cấp cho bọn họ, vẫn luôn đem Lãnh thị không ngừng phát triển lớn mạnh lên. Bọn họ vẫn như vậy sống trong vinh hoa phú quý, thậm chí cuộc sống so với trước kia còn thêm xa hoa an ổn hơn rất nhiều. Từ lúc cùng chồng lui ra khỏi vị trí cao ngất kia, bà càng có nhiều thời gian bên cạnh con trai mình hơn, cuộc sống của bọn họ lại càng thêm yên ổn không cần lo âu.

Mọi thứ tất thấy đều làm cho bà cảm thấy thỏa mãn, bà nhất định sẽ không cùng Lãnh Tĩnh đối nghịch. Cảm giác của Trương Á Cầm đối với Lãnh Tĩnh thực phức tạp, bà sợ hãi, áy náy, kính nể vị tổng tài Lãnh thị trẻ tuổi này. Xét trước xét sau, dù là chuyện công hay chuyện tư, bà cũng sẽ không phản đối y, cũng sẽ không dám phản đối y.

Khụ, ta ghét bà Trương Á Cầm *huyết sao khẩy móng bỏ đi*

47. Chương 47

Trương Á Cầm ngẩng đầu lộ ra một nụ cười hàm súc của một vị phu nhân quý phái, nhẹ nhàng nhấp lấy một ngụm trà, thoáng có chút khấn trương nhìn hai người. Rồi cuộc ánh mắt bà dừng lại trên người Bạch Trạch, đem đĩa hoa quả tươi đủ màu sắc đẩy đến trước mặt hắn, “Bạch tiên sinh, không cần khách khí, ăn chút hoa quả đi.”

“Cám ơn”, Bạch Trạch đưa tay cầm một miếng trái cây màu xanh biếc, bỏ vào trong miệng, “Thực ngọt. Đây là quả gì thế Lãnh phu nhân? Là quả do trang viên mình trồng sao?”

“Là trái cây ở đây trồng, dân bản xứ gọi nó là ‘lục quả’.”

Bạch Trạch lại cầm lên thêm một miếng, tò mò đánh giá một hồi. Miếng trái cây trên tay có màu lục nhạt, vừa ngọt lại vừa mọng nước, so với dâu tây thì giòn hơn một chút. Hắn lại ăn thêm một miếng, sau đó lấy một miếng nữa dứt vào trong miệng Lãnh Tĩnh, “Anh cũng thử xem, thực ngọt a.”

Trong miệng bị nhét vào miếng trái cây không lớn không nhỏ kia, Lãnh Tĩnh thu hồi lại ánh mắt âm lãnh này giờ cứ nhìn ba người đối diện. Y không có sinh khí, cũng không có phản kháng, chỉ là theo bản năng

nhai nhai thứ trong miệng rồi nuốt xuống, sau đó ngẩng đầu lên nhìn người thương yêu bên cạnh, thực hợp tác trả lời — “Không tồi.”

Vì thế, Bạch Trạch vừa ăn vừa đút cho y, hai người cứ ta một miếng người một miếng, rất nhanh liền đem đĩa trái cây ăn sạch sẽ, cũng không màng đến mấy người đối diện mình đang kinh ngạc, tò mò, nghi hoặc, bất mãn đủ thứ loại ánh mắt nhìn mình.

Bạch Trạch tủm tỉm cười. Hẳn quả thật là rất thích loại trái cây lạ mắt này a, đồng thời cũng muốn phá vỡ loại không khí giăng co qua lại này nữa. Mà Lãnh Tĩnh một bên lại rất dỗi lơ đãng – Đây cũng đã là thói quen của y rồi đi, lúc ở nhà, hẳn cũng thường có thói quen đem mấy thứ đồ ăn mình thích nhét vào trong miệng y, để cho y nếm thử thế nào, sẵn tiện hỏi ý kiến y có thích hay không. Riết rồi thành quen, cho dù là trước kia y như thế nào cũng không thích mấy loại trái cây củ quả thì hiện tại cũng sẽ rất ngoan ngoãn mở miệng ra, nhai, rồi nuốt vào.

Không khí căng thẳng bị Bạch Trạch phá vỡ, đương lúc Lãnh Tĩnh nhìn về phía hắn trả lời, loại cảm giác ngột ngạt tối tăm làm cho người ta cảm giác khó thở kia cũng theo đó mà tán đi không ít.

Cũng bởi vì Bạch Trạch phá vỡ được trầm mặc giữa bọn họ, Lãnh Thiên Tường bắt đầu để ý, còn nghiêm túc nhìn kỹ vị thanh niên trước mặt. Hẳn mi thanh mục tú, cả người mang một loại phong độ của người có tri thức cao. Thẳng thắn mà nói, nếu người ngồi trước mặt là bằng hữu của ông, ông nhất định sẽ đối với vị văn bối vĩ đại này sinh ra hảo cảm, bởi vì ông nhìn ra được hắn là một người tốt có giáo dục đẳng hoàng, cử chỉ lễ độ, lại còn có cá tính ôn hòa hào phóng. Chính là, thân làm cha làm mẹ, có ai có thể nhẫn nại thừa nhận con mình đi làm đồng tính luyến ái đây? Thực buồn cười chính là, ông cũng chưa từng nghĩ đứa con lạnh lùng vĩ đại của mình cư nhiên lại sẽ đi yêu một người nam nhân, lại còn là một bác sĩ nữa. Bác sĩ, chức nghiệp làm cho người ta cỡ nào chán ghét! (Nguyên do chán ghét đọc xuống sẽ rõ :))

Lãnh Thiên Tường nheo lại mắt, “Nghe nói Bạch tiên sinh là bác sĩ?”

“Đúng vậy. Bá phụ, bác gọi cháu là Bạch Trạch được rồi.” Bạch Trạch trả lời. Đúng như dự kiến, Lãnh phụ đối với hắn rất không thích hắn a. Nhìn người bên cạnh mình đang trầm mặc không vui, hắn bất động thanh sắc nắm tay y, nhẹ nhàng trấn an.

Hắn cướp đứa con vĩ đại của người ta, hôm nay hiển nhiên sẽ bị làm khó dễ a~ Hắn đương nhiên biết

~“Nga? Bạch tiên sinh như thế nào lại nghĩ muốn làm bác sĩ?” Lãnh phụ trực tiếp bỏ qua đề nghị xưng hô gọi thẳng tên của hắn, cứ như vậy tiếp tục đặt câu hỏi.

Bạch Trạch nhìn cây cối to lớn che hết cả một khoảng trời bên ngoài cửa sổ, “Trên này có biết bao nhiêu là chuyện huyền bí, con người là một thể, hơn nữa chúng ta lại cùng hít thở trên cùng một thể giới. Con người sinh lão bệnh tử, cũng sẽ có sợ hãi, cháu bắt quá chỉ là nghĩ muốn dùng hết khả năng để nắm giữ lại những gì có thể thôi...” Mặt nhăn mày nhúm, khoe miệng lại gọi lên ý cười, “Không đúng, nói nắm giữ thì hơi có chút tự đại đi, phải nói là để hiểu biết những gì chưa biết. Hơn nữa, cháu cũng là muốn đem hết sức lực của mình để giúp đỡ người khác thoát khỏi đau thương khổ não thôi.”

Lãnh Thiên Tường cũng không thua kém, nói, “Chí hướng của Bạch tiên sinh quả thật là vĩ đại. Trị bệnh cứu người... Không tồi. Bác sĩ là một chức nghiệp thật cao thượng, vậy xin hỏi, vì sự nghiệp vĩ đại cứu giúp nhân loại, Bạch tiên sinh có phải hay không sẽ hy sinh hết tất cả chuyện gì?” Gây chuyện, ánh mắt Lãnh phụ không từ chút nào mang đầy âm trầm bén nhọn, mãnh liệt chằm ngoi.

Câu hỏi vừa được hỏi ra, Trương Á Cầm một bên cũng nhin không được mà nhúm mày, giật mình nhìn về phía trưởng phu. Lãnh Dật cúi đầu lui ở một bên. Lông mày Lãnh Tĩnh lại càng ngày càng gập.

Bạch Trạch có chút ngây người, lộ ra một loại thần sắc mê hoặc. Hẳn không hiểu ý tứ của ông cho lắm, “Bá phụ là muốn hỏi cháu là có thể hay không giữ vững chí hướng của mình?”

Lãnh Thiên Tường nổi lên giọng mỉa mai, “Ta tin tưởng cậu là một bác sĩ vĩ đại, cũng tin tưởng cậu sẽ luôn giữ vững kiên trì trong sự nghiệp của mình, cả đời sẽ đều an ổn làm ‘hộ lý’ tôn kính cho người ta. Bất quá xem ra cậu vừa này thật sự là không có hiểu ta vừa rồi hỏi cậu cái gì, ta sẽ nói lại cho cậu nghe. Ý ta, nếu phải lựa chọn giữa chuyện cứu người cùng với chuyện gia đình, cậu sẽ chọn cái gì đây?”

Bạch Trạch trong lòng kinh ngạc, càng ngày càng choáng. Nghĩ nghĩ một chút, “Cháu nghĩ sẽ không có tình huống như vậy xảy ra. Làm bác sĩ có lẽ sẽ có áp lực rất lớn, thường xuyên tăng ca, chính là chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống cùng gia đình của cháu. Cháu cũng không phải là công ác cuồng, sẽ không chỉ mãi lo chuyện công việc của mình mà quên đi gia đình, quên về nhà. Tương tự, cháu cũng sẽ không vì gia đình, ách, mà không làm việc.” Hắn trong lòng thầm nghĩ, hắn vẫn là thường nghe mấy cô đồng sự trong bệnh viện hay nói cái gì mà làm nữ nhân thật vất vả, chuyện công tác chuyện gia đình cũng không thể lưỡng toàn được, thực là khó làm cân bằng này nọ. Hắn thực cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày hắn cũng sẽ bị người khác nghi ngờ loại chuyện này. Hắn nguyên bản còn tưởng rằng chỉ có nữ nhân mới thấy loại chuyện này gây áp lực, không ngờ là.... Hắn có một loại cảm giác thật kỳ quái, Lãnh phụ tựa hồ như đối với chức nghiệp của hắn có chút kín đáo phê bình a, chính là, vì cái gì chứ? Hắn đương nhiên sẽ không vì công việc mà quên gia đình. Hắn cũng không phải người máy không biết mệt mỏi là gì, mặt khác, hắn cũng sẽ không vì gia đình mà quên công việc đâu. Đầu hắn đầy hắc tuyến, kia không phải sẽ trở thành ‘tiểu bạch thỏ’ được Lãnh Tinh dưỡng sao? Vừa nghĩ đến loại chuyện đáng sợ như vậy hắn nhin không được mà run — không thể sa đoạ như thế được a.

Lãnh phụ hừ nhẹ một tiếng, trong lòng đối với đáp án của hắn cũng không có vừa lòng, “Nếu giả thiết hiện tại xảy ra một loại tình huống, cậu khi đó đang làm giải phẫu mà người nhà của cậu, hoặc là vợ cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn có nguy hiểm đến tánh mạng, muốn được gặp mặt cậu. Vậy, cậu phải làm sao đây? Hoặc là giả sử trước mặt cậu đang có một cơ hội lớn để thực hiện chí hướng của mình, cậu là một bác sĩ vĩ đại, lương y như từ mẫu, là một bác sĩ cao thượng, nếu cậu bị điều đi làm bác sĩ ở vùng biên giới, chính là lúc này đây cậu không phải chỉ có một thân một mình, cậu còn có vợ và gia đình nữa, vậy không lẽ cậu sẽ không đi?”

Lời còn chưa dứt, những người ngồi xung quanh đã muốn choáng váng. Mấy câu hỏi nhỏ như vậy thôi nhưng mặt khác lại làm cho mọi người trong lòng căng thẳng, toàn bộ ánh mắt đều nhìn về Lãnh Thiên Tường.

Lãnh Thiên Tường không quan tâm bọn họ, mắt ông chỉ nhìn chăm chăm vào Bạch Trạch. Ông biết vấn đề này một khi đã nói ra khỏi miệng, mọi người nhất định là sẽ rất lo lắng, nghi kỵ cùng rầu rĩ. Trong ngực bị đè nén, ông cũng thật cảm thấy giật mình lắm, thầm than chính mình vẫn là không thể bỏ xuống hết mấy ý nghĩ này được. Ông cố ý lơ đi ánh mắt sắc bén như dao của đứa con lớn, ánh mắt kinh nghị của đứa con út, còn có ánh mắt ưu thương thống khổ của thê tử bên người. Ông nhắm mắt lại, nhin không được nhớ lại quá khứ, còn có hình ảnh xinh đẹp cao ngạo của một nữ nhân quý phái —

Mẹ của Lãnh Tinh chính là một nữ nhân có dung mạo tuyệt mỹ, nếu như nói thế giới này vẫn còn có cái gì gọi là khuynh quốc khuynh thành như ngày xưa thường nói thì bà chính là hoàn toàn xứng đáng với chức danh này, lãnh diễm cùng nhu nhược, đôi mắt thật to mà đẹp dễ hút hồn. Bà giống như là nữ thần Muse tối cao trong thần thoại Hy Lạp vậy, làm cho các nam nhân nhìn thấy nàng thì liền lâm vào điên cuồng, mà ông khi xưa đã từng như thế. Anh hùng khó vượt ải mỹ nhân, có lẽ thiên tính nam nhân chính là luôn cuồng vọng đôi mắt, tuyệt sắc mà nhu nhược, làm cho bọn họ đều nổi lên dục vọng xâm chiếm muốn bảo hộ, luôn có thể làm cho bọn họ mất đi lý trí cùng phán đoán, nhìn không ra chân tướng sự thật. Bà không yêu ông. Lúc gả cho ông, bà đã sớm có người trong lòng, chính là khi đó ông lại khờ dại nghĩ điều kiện của mình hậu đãi như vậy, chỉ cần ông yêu bà thì khi thời gian trôi qua, ông hẳn là sẽ chiếm được tâm của giai nhân đi. Bà là tiểu thư gia thế, còn ông chính là danh môn công tử, chính là bà không yêu ông, lại điên cuồng đi yêu vị bác sĩ anh tuấn trẻ tuổi của gia đình mình kia. Người đó là một người bác ái, không chút màng đến chuyện nam nữ mà trong lòng là mang một tình yêu lớn, đó là vọng tưởng đi cứu vớt nhân loại trên đời. Nam nhân tuổi trẻ, đối với tất cả nam nữ đều lấy ôn nhu cư xử, đối xử bình đẳng, không màng ba chuyện tình yêu nam nữ này nọ mà thay vào đó chính là tận tâm gieo rắc tình yêu đối với nhân thế, cứu vớt sinh mệnh, cứu sống con người. Bà thất vọng với nam nhân này nhưng nam nhân lại không chấp nhận, từ bỏ chức vụ bác sĩ gia đình kia để cùng một ‘kẻ điên’ khác lưu lạc ở những quốc gia nghèo khổ trong thế giới thứ ba kia, trở thành một bác sĩ lưu lạc vùng biên giới, bốn ba tiền tuyến. Hai năm sau, bà được gả vào nhà ông. Từ lúc bắt đầu cuộc hôn nhân này, ông và bà chính là đã sai lầm. Bà chưa từng yêu ông, cho dù cùng với ông có được đứa con trai thì quan hệ của hai người vẫn là như cũ không hề thay đổi. Trời sinh lạnh lòng, hơn nữa tình yêu lại cầu mà không được, bà cũng từ đó mất hết niềm tin vào cái gọi là tình yêu. Bà cả đời này, chính là đem hết tình yêu chỉ dành cho nam nhân kia mà thôi. Mà đối với ông, bà chỉ có lạnh lòng, nhìn cũng không nhìn, thậm chí còn có một tia giống như miệt thị — Bà miệt thị ông cần tình yêu của bà. Ông cũng đã từng dùng nhiều loại phương pháp muốn dẫn động bà nhưng rốt cuộc cũng chẳng có thành

công. Mà đứa con bọn họ sinh ra cũng không thể làm cho bà đối với ông tốt hơn, đối với gia đình này sinh ra một chút tình ý. Thậm chí lúc bà đối mặt với đứa con cũng luôn có chút dăm chiêu, thản nhiên, không yêu không hận. Nam nhân điên cuồng ‘nhận lệnh chúa Jesus’ cứu nhân độ thế kia vài năm sau chết ở Châu Phi không biết thế nào. Mà bọn họ hai người đã sớm ở riêng, ông có Á Cầm, còn bà thì khi đó mắc bệnh nặng, vừa biết được tin dữ của nam nhân thì đối thế gian này liền giống như đã không còn lưu luyến, rốt cuộc nhắm mắt ra đi.

Tính tình cũng dung mạo của Lãnh Tĩnh trước đây thật giống với mẹ y, vô luận là đối với người nào thì trên mặt cũng đều là một bộ lạnh lùng kiêu ngạo cao cao tại thượng, thậm chí ngay cả vẻ mặt mỉa mai kia của y, cũng đều là giống của mẹ y như đúc. Y từ lúc nhỏ đã không có nét hoạt bát khờ dại của một đứa nhỏ rồi. Nhìn thấy y, ông lại không tự chủ được lại nghĩ về vợ trước của mình, người phụ nữ đã đem đến thống khổ thất bại lớn nhất trong cuộc đời ông. Ông đương nhiên sẽ không vì người vợ hiện tại mà e ngại đứa con của mình, chính là nhìn thấy dung mạo lạnh lẽo cùng tính tình lạnh nhạt giống người vợ trước của ông trên mặt y, ông thật sự là không chịu đựng nổi. Ông cảm thấy đượ chính mình chưa hề từng có được dù chỉ một ít tình yêu của nữ nhân kia, chính là bà đã để lại cho ông một đứa con trai giống bà như đúc. Ông biết y là con ông, nhưng trong lòng ông chính là tràn ngập một loại cảm giác hoang đường ngờ vực. Hai mươi mấy năm trôi qua, ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại quá khứ, có đôi khi ông cảm thấy mình đã sớm buông xuôi, nhưng cũng có lúc lại cảm thấy mình chưa thể dứt được. Về tình cảm, ông không thích đứa con này, nhưng chính là đêm tối tĩnh mịch, lý trí sẽ lại làm ông nổi lên áy náy. Lãnh Tĩnh là một người vĩ đại, là thiên tài, so với ông thì tài buôn bán còn được trời phú hơn. Ông tham gia vào chuyện kinh doanh vài chục năm, chỉ mới có thể giữ vững sự nghiệp của đời cha ông truyền lại mà thôi. Mà Lãnh Tĩnh lại khiến cho Lãnh thị phát triển phồn vinh dương quang đại phát. Có lẽ là xuất phát từ lo lắng chuyện thương trường, cũng có lẽ là xuất phát từ nỗi áy náy trong lòng mà ông đem Lãnh thị trao cho y.

Bốn đôi mắt chặt chẽ nhìn hẩn, Bạch Trạch trong nháy mắt cảm thấy chính mình là bị lỗi giác rồi, tựa hồ như vấn đề đang hỏi kia không phải là vấn đề đơn giản như vậy đâu. Bên trong câu hỏi còn có bao hàm một ý tứ thâm sâu nào đó. Hẩn cảm giác được ánh mắt dọa người này giờ của Lãnh Tĩnh cũng thay đổi, lúc này chính là sắc bén gắt gao nhìn lên người hẩn, giống như chuyện này đối với y mà nói cũng là rất quan trọng.

Hẩn không nhìn Lãnh phụ, ngược lại nhìn vào Lãnh Tĩnh. Nhìn thấy ánh mắt du lãnh của y, hẩn cúi đầu mở miệng đánh vỡ trầm mặc, “Vấn đề thứ nhất, cháu nhất định sẽ không bỏ ca mổ. Bởi vì cháu không thể chỉ vì tình yêu của mình mà giết chết một sinh mệnh vô tội. Chức nghiệp của cháu chính là không cho phép, lương tâm cháu lại càng không cho phép như vậy.” Hốc mắt của hẩn chậm rãi phấp phồng, “Nếu vì cháu như vậy mà không thể gặp được người mình yêu lần cuối, cháu không cần người đó tha thứ cho cháu. Người chết ta sống, một mình trên đời, này chính là trừng phạt lớn nhất rồi.” Hẩn nắm lấy bàn tay lạnh như băng của y, mỉm cười thật khó coi, “Vấn đề thứ hai, làm bác sĩ là để trị bệnh cứu người, ở nơi nào cũng vậy. Nếu không có anh, không có mẹ, nếu có cơ hội, em nhất định đi làm bác sĩ ở vùng biên giới xa xôi.” Hẩn không phải dạng cứu nhân độ thế, trong lòng quan trọng nhất đương nhiên chính là người mình yêu và người thân của mình rồi.

Lãnh Tĩnh nheo mắt lại, xiết chặt bàn tay lạnh như băng, “Không chính xác đi.”

Bạch Trạch dựa vào bả vai y, “Có anh cùng mẹ, em đương nhiên sẽ không đi làm chuyện nguy hiểm như vậy rồi, sẽ không làm cho mọi người ở nhà lo lắng đâu.”

Bầu không khí có chút xấu hổ, Lãnh Tĩnh cầm tay hẩn đi qua trước mặt mọi người, thẳng tiến hướng lên lầu mà đi. Y lôi kéo hẩn, nhưng hẩn lại bất vì sở động, còn rất nghiêm túc nhìn y, biểu tình ứ động, “Anh có trách em không?” Hẩn thật cần một câu đáp án.

“Cái gì?” Lãnh Tĩnh nhăn mi.

“Nếu như thật sự có một ngày em vì công việc không thể ngừng lại giữa chừng mà không thể đi gặp anh lần cuối, anh có trách em không?” Bạch Trạch nhìn y, không biết vì cái gì hẩn lại cần một câu đáp án từ y như vậy. Hẩn từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến loại chuyện này, hẩn không biết chính mình tại sao lại nhập tâm như vậy, càng rất muốn biết được câu trả lời từ y. Chính là chỉ cần nghĩ đến loại khả năng này — Nếu không được gặp mặt y lần cuối, hẩn liền trong lòng hít thở không thông làm cho hẩn không thể nào chịu nổi, “Nếu em không phải là bác sĩ, hoặc là lúc ấy không phải ở trong phòng mổ, hoặc là tánh mạng người

kia không có nguy hiểm thì cho dù vứt bỏ công việc, thân bại danh liệt, thậm chí là mất đi tánh mạng mình, em cũng sẽ chạy đến bên anh. Như thế anh có trách em không?”

Trong lòng chấn động, đôi mắt lạnh như mắt hiện lên dao động. Nhìn thấy hấn vì chuyện này mà vẻ mặt không chút an tâm, Lãnh Tĩnh trong lòng có chút nôn nóng — Hai người ở cùng một chỗ đã lâu nhưng chưa từng có qua bâng hoàng bất an giống như hiện tại. Đồng tử co rút nhanh, y kéo bả vai run nhẹ của hấn ôm hấn vào lòng, gắt gao mà êm, “Anh không có trách em.” Dừng một chút, “Anh biết em là của anh, cho dù chết, em cũng là của anh.”

“...” Không nói gì.

Vì cái gì khi hấn nghĩ đến loại chuyện ‘ác cảm’ này, tự làm cho chính mình áy náy tự trách thì tên nam nhân này lại còn gắt gao nghĩ đến ‘dục vọng chiếm giữ’ kia chứ? Hấn bắt đắc dĩ trợn trắng mắt, mây đen trước mắt trong phút chốc liền tan thành mây khói. Vì loại bá đạo không biết nói thế nào của y, chính mình khi này đa sầu đa cảm kia thật là uổng phí a. Hấn nhin không được cất cao giọng, trùng, “Anh cũng đã chết rồi, còn muốn quản em?”

Nghiến răng nghiến lợi a nghiến răng nghiến lợi.

Lãnh Tĩnh hạ mắt, còn giống như đang suy nghĩ vấn đề vừa được hỏi. Bàn tay lạnh như băng của y bỗng nhiên nắm lấy chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn của hấn, ở trên đó mà xoa qua xoa lại. Thanh âm y trở nên trầm thấp khàn khàn, mang theo bá đạo mệnh lệnh cùng áp lực nói ra lãnh như băng, “Mặc kệ sống chết, em đều là của anh.”

Bốn phía đột nhiên im lặng đến đáng sợ, mọi phần tử trong không khí giống như đều đã ngưng đọng tại một chỗ cùng nhau vậy. Lãnh Dật khản trương nuốt nước miếng. Trái tim cậu kinh hoàng, trong đầu cũng thật loạn thất bát tao — Giết người a, đây là hiện trường phạm tội a!

Uy hiếp, đại ca cậu đang uy hiếp học trưởng! Kia ánh mắt lạnh như băng đến đáng sợ kia, cái cổ trắng nõn thon dài kia, giống như ngay sau đó một chút thôi, đại ca của cậu sẽ nhào đến cắn lên cổ học trưởng, hoặc là niết chặt nó a. Cậu trong lòng bồn chồn — Bọn họ thật sự là đã kết hôn sao? Có vợ chồng bình thường nào sau ngày kết hôn đã liền bóp cổ vợ, uy hiếp đòi giết sao chứ?

Xem ‘trò khô hải’ trước mắt này, Lãnh Thiên Tường hai tay nắm chặt lại, ở trên mặt hiện lên một vẻ đầy châm chọc — Thật là cỡ nào kinh người a. Giờ khắc này, Lãnh Tĩnh trước mặt kia cùng với mẹ hấn, Khuôn mặt lạnh như băng cao cao tại thượng của hai người trong mắt ông thật trùng hợp hiện hữu — Cả hai người đều có một loại lạnh lùng có thể làm cho tâm địa người giá rét. Trong máu cả hai người bọn họ đều chứa một loại tình yêu điên cuồng cùng cố chấp đến tột cùng, hai người cũng bất tri bất giác yêu bác sĩ, tâm tình lạnh như băng cao ngạo của bọn họ luôn sẽ bị loại người ầm áp đối trá, bác ái này mà động tâm. Bọn họ một khi đã yêu thì sẽ yêu đến chết, không, phải nói là dù có chết cũng không chịu bỏ qua. Cho dù đã chết cũng sẽ liều mạng truy đuổi cái trong quá khứ mình gắt gao cầm nắm kia.

Lãnh Thiên Tường bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nổi lên một loại mệt mỏi nói không nên lời. Ông thở dài, thả lỏng thân thể, nản lòng dựa vào ghế sofa. Ông nghĩ kĩ thật ông cũng chưa từng hiểu rõ Phương Phỉ cùng Lãnh Tĩnh, cho dù bọn họ là thê tử và con trai ông nhưng bọn họ lại dường như thật xa lạ. Ông không thể lý giải nổi tình yêu cố chấp và điên cuồng của bọn họ. Hôn nhân của ông và mẹ của Lãnh Dật cũng do cảm tình mà nên, từ lúc hai người sống cùng nhau sống hưởng vui cùng vượt qua hoạn nạn, bọn họ vẫn là không có loại tình yêu oanh oanh liệt liệt, chỉ là có một loại cảm tình mà thôi. Xuất hiện của Á Cẩm chỉ là bù đắp vào chỗ trống tổn thương của tình yêu ông không thể có được kia. Qua nhiều năm, khi quay đầu nhìn lại, kia đoạn tình yêu làm nội tâm ông đau nhói kia dần dần cũng trở nên mơ hồ không thấy rõ. Tận dưới đáy lòng, ông đã muốn thừa nhận ông khi trước vẫn là không nên Phương Phỉ – người vợ trước của ông chấp nhất muốn được tình yêu của bà. Có lẽ miệt thị khi đó của bà không phải là không có lý do. Nếu nói yêu một người chính là yêu toàn bộ của người đó thì, đúng, ông yêu nét đẹp mỹ mạo của bà, ngưỡng mộ dáng người cao cao tại thượng của bà, nhưng chính là ông cũng lại không hề thích tính tình nội tại lạnh lẽo như băng của bà đâu.

Về mặt Bạch Trạch vẫn là điềm tĩnh như cũ, trong lòng cũng là điềm tĩnh trước sau như một. Người tâm loạn không phải là hấn, mà là y, Lãnh Tĩnh. Y cho dù sắc mặt vẫn lạnh như băng nhưng hấn vẫn có thể cảm thấy được nội tâm bá đạo mãnh liệt của y tựa như bão táp nổi trên mặt biển vậy. Mặt ngoài Lãnh

Tình vẫn là như cũ nhưng kì thực bên trong đã sớm nổi lên gợn sóng. Mỗi lần y bất an nôn nóng, y vẫn luôn thích ở trên cổ hần vuốt ve cần lấy, giống như chỉ cần y làm như vậy thì tâm tình của y sẽ an tĩnh trở lại vậy. Hần kì thật đã sớm quen thuộc với ‘tuyên ngôn chiếm giữ’ cùng ‘điên ngôn điên ngữ’ của y đối với hần rồi, chính là ———

“Nếu em chết sớm hơn anh, anh cũng sẽ không thay lòng đổi dạ, cũng sẽ không đi tìm người khác sao?” Bạch Trạch nhìn không được hỏi, tuy rằng hần kì thật biết nói ra như vậy y sẽ ‘nổi điên’ vô lý, nhưng mà hần thật sự là có chút tò mò a.

Giọng điệu của y không chút nào có vẻ hứng thú phun ra hai chữ, “Sẽ không.” Nói chắc như đinh đóng cột.

Tận sâu đáy lòng Bạch Trạch chấn động, trái tim kinh hoàng – Hần không phải đã sớm biết câu trả lời rồi sao? Tình yêu của Lãnh Tĩnh, ích kỉ mà cố chấp, tâm tưởng độc chiếm rất cao, cho dù chết cũng sẽ không hề phản bội.

Cả một đời, chỉ yêu một lần thôi...

Thực, không biết nói đạo lý, nhưng cũng thực công bình ^^

~Làm cho người ta thực cảm động a

~Hần cảm thấy chính mình giống như bị mê hoặc mà gọi lên khoe miệng. Hần cảm động nói ra cả một lời thề, “Em đáp ứng anh, vô luận sống chết, em đều là của anh.”

48. Chương 48

“Cậu yêu nó ở điểm nào?”

Bạch Trạch từ trong không khí tìm hồng rơi rụng của hai người hoàn hồn trở lại. Lãnh phụ ngồi đối diện này giờ vẫn là dõi theo hần, tuy rằng lúc này ông là người muốn gây chuyện nhưng hiện tại trên mặt ông lại hiện lên càng nhiều nghi hoặc hơn.

“Bá phụ, nếu cháu có thể lựa chọn người hoàn hảo trên đời này để yêu, cháu khẳng định sẽ không lựa chọn con của bác.” Hần dừng một chút, mắt nghiêm túc nhìn về phía Lãnh phụ, “Kỳ thật trên người ảnh khuyết điểm cả một đồng. Nếu bác hỏi cháu cháu ghét ảnh cái gì và vân vân, cháu chắc chắn có thể nói ra được rất nhiều.” Hần nói xong còn tự nghĩ đúng mà gật gật đầu, cũng không thêm quần gườm mặt Lãnh Tĩnh càng ngày càng thêm đen lại cùng với ánh mắt giật giật của Lãnh Thiên Tường.

“Phải không?” Lãnh Thiên Tường hừ lạnh một tiếng, sau đó lại mở miệng, “Nó nếu không tốt cái gì, nhưng dù sao cũng chính là chủ nhân của Lãnh thị, chẳng lẽ cậu ngay cả địa vị quyền thế, tiền tài của nó cũng không yêu?” Ông hiển nhiên là không thể tin được lời hần rồi, có người nào đối với quyền thế tiền tài mà không ham sao? (Đúng, anh Trạch khùng rồi :))

Bạch Trạch nhún nhún vai, cũng không có trả lời ngay vấn đề của Lãnh Thiên Tường. Hần cúi đầu trầm ngâm một lát, bỗng nhiên ánh mắt trở nên sáng ngời nhìn về phía Lãnh Tĩnh, mở miệng nói, “Em hỏi anh, anh hiện tại ở nhà của ai?”

Chọn mi, “Của em.”

Hần vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục hỏi, “Anh mỗi ngày là ăn cơm ai nấu?”

“Em.” Không có chần chờ.

Bạch Trạch tung ra câu hỏi thứ ba, “Vậy anh có trợ cấp tiền gia dụng không?”

“...” Bốn phía im ắng, Lãnh Tĩnh nhăn mày nhìn hần, sau đó lại đưa mắt quét qua người Lãnh Thiên Tường đang có chút mờ mịt kia. Thật khó có được lúc trên gương mặt lạnh kia lại hiện ra một tia chật vật như vậy a. Ythấp giọng khụ khụ, rốt cuộc cũng không cam lòng mà phun ra hai chữ — “Không có.” Sự thật là, y cho tới bây giờ cũng không có nghĩ đến mấy chuyện ‘gia dụng’ này nọ đâu. Tự dưng lòng mày y nhăn lại càng nhanh hơn – Nguyên lai ở lâu như vậy rồi, y lại đều là ở trong nhà hần ‘ăn không không phải trả tiền’ sao?

gặt=" gặt=" đầu=" thập=" phân=" lơ=" đỉnh,=" bát=" quá=" vãn=" là=" nhớ=" rất=" rồ=" một=" chuyện=" —=" y=" không=" thể=" để=" cho=" hấn=" 'nuôi=' y=" được=" như=" thể=" nào=" cũng=" phải=" là=" y=" nuôi=" hấn=" a=" tưởng=" tượng=" đến=" chính=" mình=" cư=" nhiên=" lại=" để=" hấn=" nuôi=" ăn=" nuôi=" uống=" mình=" lâu=" như=" vậy,=" y=" trong=" lòng=" lại=" bắt=" đầu=" không=" thoả=" mái=" bạch=" trạch=" tới=" gần=" y,=" tiếp=" tục=" giáo=" dục,=" "kỳ=" thật=" chỉ=" cần=" anh=" yêu=" cầu=" không=" cao,=" không=" cần=" phải=" nạm=" vàng=" trét=" bạc,=" móng=" rồng=" ngà=" voi=" gì=" đó=" và=" vãn=" vãn,=" em=" vãn=" có=" đủ=" khả=" năng=" nuôi=" anh=" a,=" hấn=" hướng=" y=" chớp=" mắt,=" "bắt=" quá=" hiện=" tại=" nếu=" chúng=" ta=" đã=" kết=" hôn,=" đương=" nhiên=" phải=" là=" hai=" người=" cùng=" nhau=" xây=" dựng=" gia=" đình,=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" phải=" góp=" sức=" a,=" anh=" nói=" đúng=" hay=" không?"=" lãnh=" tỉnh=" gặt=" đầu=" tổ=" về=" đồng=" ý,=" hấn=" bỗng=" nhiên=" giáo=" hoạt=" cười,=" "cho=" nên=" nói,=" về=" sau=" anh=" cũng=" phải=" rửa=" chén=" ~=" biết=" không?"=" "..."=" nam=" nhân=" im=" lặng=" ...=" giả=" vờ=" như=" chưa=" từng=" nghe=" thấy,=" hai=" người=" cứ=" như=" vậy=" không=" coi=" ai=" ra=" gì=" liếc=" mắt=" đưa=" tình,=" ba=" người=" đối=" diện=" đã=" sớm=" ngậy=" người,=" sắc=" mặt=" cũng=" ngày=" càng=" thêm=" cổ=" quái,=" bầu=" không=" khí=" đậm=" chất=" hồng=" kia=" làm=" cho=" lãnh=" thiên=" tường=" tức=" giận,=" ông=" nhin=" không=" được=" quát,=" "các=" ngưoi=" hai=" người=" nam=" nhân=" như=" vậy=" lại=" muốn=" ở=" cùng=" một=" chỗ,=" các=" ngưoi=" sẽ=" không=" quản=" danh=" dự=" của=" lãnh=" thị,=" sẽ=" mặc=" kệ=" mọi=" người=" chỉ=" trở=" ra=" sao=" hay=" sao?"=" cũng=" không=" nghĩ=" sẽ=" có=" đứa=" nhỏ=" sao?!=" câu=" hỏi=" của=" lãnh=" phụ=" làm=" cho=" bạch=" trạch=" nghiêm=" túc=" trở=" lại,=" "bá=" phụ,=" thứ=" cháu=" nói=" thẳng,=" còn=" quan=" trọng=" hơn=" ánh=" mắt=" thể=" nhân,=" hạnh=" phúc=" của=" chúng=" cháu=" mới=" là=" quan=" trọng,=" quan=" niệm=" của=" mọi=" người=" không=" ai=" giống=" ai=" cả,=" chúng=" cháu=" thật=" không=" có=" cách=" nào=" ngăn=" cản=" được,=" chúng=" cháu=" sẽ=" không=" vì=" quan=" niệm=" của=" người=" đời=" mà=" sống,=" chúng=" cháu=" là=" vì=" chính=" mình=" mà=" sống,=" lại=" là=" mấy=" câu=" hỏi=" kiểu=" cũ,=" bạch=" trạch=" nói=" ra=" rồ=" ràng=" hết=" lời=" mình,=" cũng=" cho=" ông=" thấy=" lập=" trường=" của=" mình=" luôn,=" hấn=" nhìn=" lãnh=" tỉnh,=" nhàn=" nhàn=" mở=" miệng=" hỏi=" y,=" "anh=" hiện=" tại=" cùng=" nam=" nhân=" sống=" cùng=" một=" chỗ,=" anh=" nói,=" cái=" ghế=" tổng=" tài=" của=" anh=" kia=" có=" thể=" hay=" không=" sẽ=" lung=" lay?"=" lãnh=" thị=" có=" hay=" không=" tụt=" dốc?"=" còn=" có,=" anh=" có=" muốn=" tiểu=" hài=" tử=" không?"=" mắt=" lạnh=" đảo=" qua=" mọi=" người,=" mặt=" không=" chút=" hờn=" giận=" mà=" u=" ám=" bao=" quanh,=" chuyện=" này=" đã=" là=" người=" thứ=" n=" nghi=" ngờ=" y=" rồi=" đó,=" y=" thanh=" âm=" lạnh=" như=" băng=" không=" có=" chút=" cảm=" tỉnh=" nào,=" đồng=" thời=" lộ=" rõ=" kiên=" quyết,=" "nếu=" tổng=" tài=" tôi=" đây=" không=" làm=" hài=" lòng=" mấy=" người=" kia,=" vậy=" thì=" để=" cho=" bọn=" họ=" tự=" mình=" quản=" đi,=" y=" lại=" nhìn=" về=" phía=" phụ=" thân=" mình,=" gần=" từng=" tiếng,=" "hoặc=" là=" ông=" đi,=" hoàn=" toàn=" khiêu=" khích=" cùng=" vô=" lễ,=" y=" là=" tư=" bản=" tự=" đại=" có=" ngạo=" mạn,=" y=" tiền=" bạc=" vô=" số,=" cũng=" đủ=" để=" y=" thỏa=" ý=" tiêu=" xài,=" y=" có=" thể=" đem=" lãnh=" thị=" phát=" triển=" đến=" ngày=" hôm=" nay,=" đương=" nhiên=" cũng=" có=" thể=" dễ=" dàng=" phá=" hủy=" nó,=" y=" có=" thể=" dẫn=" dắt=" lãnh=" thị=" ngày=" càng=" lớn=" mạnh,=" đương=" nhiên=" cũng=" có=" thể=" tạo=" ra=" thêm=" một=" cái=" lãnh=" thị=" thứ=" hai=" thứ=" ba=" nữa=" —=" lãnh=" thị=" đối=" với=" y,=" cái=" gì=" cũng=" không=" phải,=" mà=" y=" đối=" với=" lãnh=" thị=" mới=" là=" không=" thể=" thiếu,=" thật=" là=" một=" tên=" tính=" tình=" xấu=" xa=" a~=" bạch=" trạch=" cảm=" thấy=" thở=" dài,=" lại=" có=" ý=" không=" nhìn=" tới=" sắc=" mặt=" có=" chút=" thất=" bại=" kia,=" mặc=" cho=" chính=" mình=" bị=" con=" trai=" đá=" kích,=" "không=" cần=" tiểu=" hài=" tử,=" anh=" ghét=" con=" nít,=" ai~=" kỳ=" thật=" lãnh=" thiên=" tường="

hân="" là="" đã="" biết="" rồi="" không="" phải="" sao?="" nếu="" muốn="" đưa="" nhỏ,=""
 vô="" luận="" là="" muốn="" đích="" thực="" ruột="" rà="" của="" mình="" thi="" lấy="" khoa=""
 học="" kỹ="" thuật="" phát="" triển="" như="" hiện="" tại,="" lấy="" quyền="" thế="" địa=""
 vị="" của="" lãnh="" tinh="" thì="" nói="" một="" câu="" ‘quá="" đề="" cũng="" không=""
 phải="" là="" quá="" đi,="" máu="" chốt="" chính="" là="" y="" không="" có="" nguyên="" ý=""
 lãnh="" tinh="" là="" người="" nói="" một="" không="" hai,="" nếu="" y="" không="" muốn,=""
 không="" ai="" có="" thể="" miễn="" cưỡng="" y="" lãnh="" thiên="" tường="" vẫn="" là=""
 không="" cam="" lòng,="" ngược="" lại="" nhìn="" về="" phía="" hân,="" “nhà="" cậu="" ở=""
 đâu?="" cha="" mẹ="" cậu="" đối="" với="" chuyện="" hai="" người="" không="" có="" ý=""
 kiến="" gì="" sao?=""” bạch="" trạch="" thờ="" dài,="" “cha="" cháu="" trước="" đây="" đã=""
 qua="" đời="" rồi.=""” thảng="" trước="" chúng="" cháu="" đã="" trở="" về="" nhà="" cháu=""
 gặp="" mẹ="" cháu,="" chuyện="" của="" chúng="" cháu,="" ngay="" từ="" đầu="" cháu="" đã=""
 không="" hề="" giấu="" diếm="" mẹ.=""” cháu="" biết="" chính="" đã="" làm="" bà="" phiền=""
 lòng,="" chính="" là="" bà="" vẫn="" là="" tôn="" trọng="" quyết="" định="" của="" cháu.=""
 bà="" hiểu="" được="" cuộc="" sống="" của="" chúng="" cháu,="" ai="" cũng="" không="" có=""
 khả="" năng="" tách="" rời="" bọn="" cháu="" được.=""” hân="" dùng="" một="" chút,="" cùng=""
 lãnh="" tinh="" mặt="" đối="" mặt,="" “chuyện="" đứa="" nhỏ,="" chúng="" cháu="" cũng=""
 đã="" nói="" qua.=""” anh="" ấy="" không="" thích="" tiểu="" hài="" tử,="" cháu="" tôn=""
 trọng="" ý="" kiến="" của="" anh="" ấy.=""” chúng="" cháu="" hai="" người="" ở="" chung,=""
 rất="" tốt.=""” “cậu,="" các="" người....=""” “bá="" phụ,="" kỳ="" thật="" cháu="" cùng=""
 lãnh="" tinh,="" chúng="" cháu="" cũng="" không="" phải="" là="" đồng="" tính="" luyện=""
 ái,=""” chính="" là="" hai="" người="" chúng="" cháu="" thật="" trùng="" hợp="" yêu="" nhau.=""
 trừ="" bỏ="" chuyện="" chúng="" cháu="" đều="" là="" nam="" nhân="" ra,="" bác="" có=""
 thấy="" chúng="" cháu="" thực="" hợp="" nhau="" không?="" quan="" trong="" nhất="" không=""
 phải="" là="" nam="" nhân="" hay="" nữ="" nhân="" mà="" là="" về="" sau="" này="" ảnh=""
 sẽ="" không="" cô="" đơn="" một="" mình.=""” có="" rất="" nhiều="" chuyện="" dù="" cho=""
 ảnh="" không="" nói="" nhưng="" cháu="" biết,="" từ="" nhỏ="" đến="" lớn="" ảnh="" đều=""
 là="" một="" thân="" một="" mình="" cô="" đơn,="" ngay="" cả="" gia="" đình="" cũng=""
 không="" có.=""” hiện="" tại="" chúng="" cháu="" ở="" cùng="" một="" chỗ,="" ảnh="" sẽ=""
 không="" còn="" độc="" thân="" nữa,="" bác="" thật="" sự="" thấy="" như="" vậy="" là=""
 không="" tốt="" sao?="" vì="" cái="" gọi="" là="" mặt="" mũi="" gia="" tộc,="" quyền="" lực=""
 địa="" vị="" gì="" đó,="" bác="" vẫn="" là="" cảm="" thấy="" ảnh="" vẫn="" là="" nên=""
 buông="" tha="" hạnh="" phúc="" của="" đời="" mình="" đi="" sao,="" cứ="" như="" vậy=""
 tiếp="" tục="" sống="" một="" mình="" cô="" đơn="" mãi="" mãi?="" “...=""” “hơn="" nữa,=""
 thứ="" lỗi="" cho="" cháu="" nói="" thẳng,="" cho="" dù="" bác="" không="" đồng="" ý,=""
 thậm="" chí="" là="" tìm="" mọi="" cách="" cản="" trở,="" hiện="" tại="" bác="" cảm="" thấy=""
 được="" bác="" có="" thể="" quản="" được="" ảnh="" hay="" sao?="" kỳ="" thật="" cho="" nói=""
 nay="" cháu="" đều="" muốn="" hỏi="" bác="" một="" chút,="" lãnh="" tinh="" cũng="" là=""
 con="" bác,="" tuy="" rằng="" ảnh="" so="" với="" những="" đứa="" nhỏ="" khác="" không=""
 giống="" nhau="" nhưng="" chính="" là="" từ="" nhỏ="" đến="" lớn,="" bác="" có="" từng=""
 chân="" chính="" quan="" tâm="" chăm="" sóc="" ảnh="" sao?=""” ảnh="" mắt="" hân="" nhìn=""
 vào="" lãnh="" thiên="" tường="" cùng="" nữ="" nhân="" bên="" người="" ông,="" “lãnh="" gia=""
 kì="" thật="" có="" bốn="" người,="" nhưng="" các="" người="" một="" nhà="" chỉ="" có=""
 ba="" người,="" vậy="" ảnh="" để="" ở="" chỗ="" nào?="" bác="" chưa="" từng="" có="" lần=""
 chăm="" sóc="" dạy="" dỗ="" ảnh,="" chẳng="" lẽ="" này="" lần="" đầu="" tiên="" quan=""
 tâm="" ảnh="" lại="" muốn="" vì="" lợi="" ích="" của="" bản="" thân="" bác="" mà="" cướp=""
 đoạt="" hạnh="" phúc="" duy="" nhất="" trong="" đời="" của="" ảnh="" sao?=""” “cậu!=""” cảm=""
 miệng!=""” này="" là="" cách="" cậu="" nói="" chuyện="" với="" trưởng="" bối="" sao?="" tôi=""
 dù="" như="" thế="" nào="" cũng="" là="" cha="" của="" nó,="" không="" tới="" lượt="" cậu=""
 làm="" ngoại="" nhân="" mở="" miệng="" giáo="" huấn="" tôi!=""” lãnh="" thiên="" tường=""
 thân="" thể="" phát="" run,="" tức="" giận="" đến="" đỏ="" mặt="" trợn="" mắt.=""” trong=""
 lòng="" bạch="" trạch="" kì="" thật="" cũng="" có="" chút="" hối="" hận,="" không="" phải=""
 là="" hối="" hận="" vì="" đã="" nói="" ra="" những="" lời="" này="" mà="" chính="" là=""
 mình="" đã="" bị="" xúc="" động="" như="" thế="" nào.=""” hân="" có="" chút="" không=""

biết=" làm=" sao=" nhìn=" về=" phía=" lãnh=" tỉnh,=" lại=" nhìn=" thấy=" ánh=" mắt=" y=" đang=" lạnh=" leo=" đến=" đáng=" sợ=" hấn=" không=" khỏi=" ảo=" não,=" kỳ=" thật=" việc=" này=" cũng=" đã=" qua=" lâu=" rồi,=" mà=" cũng=" có=" thể=" nói=" mọi=" người=" hấn=" trong=" lòng=" cũng=" biết=" rõ=" ràng,=" hấn=" cứ=" như=" vậy=" tùy=" tiện=" nói=" toạc=" ra=" như=" vậy=" cũng=" chẳng=" có=" thay=" đổi=" được=" gì=" đâu,=" ngược=" lại=" còn=" làm=" cho=" mọi=" người=" ngồi=" ở=" đây=" cảm=" thấy=" nan=" kham,=" cũng=" là=" cho=" tâm=" tình=" y=" càng=" thêm=" tối=" tăm=" nữa.= hấn=" thật=" sự=" là=" đã=" làm=" điều=" thừa=" thái=" rồi=" đi?=" này=" thực=" không=" giống=" phong=" cách=" cư=" xử=" của=" hấn,=" đùng=" tới=" chuyện=" của=" lãnh=" tỉnh=" thì=" liên=" làm=" hấn=" mất=" đi=" điềm=" tỉnh=" mọi=" ngày=" a.= y=" kéo=" hấn=" qua,=" đưa=" tay=" nâng=" lên=" gương=" mặt=" uể=" oải=" của=" hấn,=" sờ=" sờ=" lên=" hai=" gò=" má=" hấn.= ngay=" tại=" lúc=" hấn=" vẫn=" còn=" lằng=" lằng=" si=" ngốc=" thì=" y=" đã=" cầm=" lấy=" tay=" hấn,=" nắm=" thật=" chặt,=" cũng=" không=" thềm=" quan=" tâm=" mấy=" người=" ở=" trước=" mặt=" nữa=" mà=" kéo=" hấn=" thẳng=" hướng=" lên=" lầu=" mà=" đi.= "phanh=" —=" cánh=" cửa=" bật=" ra,=" ngăn=" cách=" hai=" thế=" giới...=" nghe=" học=" trưởng=" nói=" xong=" một=" phen,=" lãnh=" dật=" trong=" lòng=" khổ=" sở.= câu=" tự=" đáy=" lòng=" cảm=" thấy=" cao=" húng=" cho=" đại=" ca,=" câu=" chính=" là=" sùng=" bá=" học=" trưởng=" của=" mình=" lăm=" a=" —=" học=" trưởng=" quả=" thật=" là=" tài=" a,=" vừa=" rồi=" lúc=" học=" trưởng=" hỏi=" đại=" ca=" câu=" chuyện=" gia=" dụng=" gì=" kia,=" câu=" thực=" kinh=" ngạc=" tột=" độ=" chuyện=" trăm=" năm=" khó=" gặp=" này=" a.= cả=" hai=" người=" đều=" nói=" cảm=" ơn=" câu,=" còn=" muốn=" tặng=" câu=" lễ=" vật=" nữa,=" này=" có=" phải=" là=" sự=" thật=" hay=" không=" chứ?=" giờ=" khắc=" này,=" câu=" biết=" chuyện=" mình=" đã=" làm=" chính=" là=" đem=" bạch=" học=" trưởng=" giới=" thiệu=" cho=" đại=" ca=" câu,=" để=" cho=" bọn=" đến=" được=" với=" nhau.= tuy=" rằng=" lúc=" đầu=" không=" có=" nghĩ=" gì=" nhưng=" rốt=" cuộc=" lại=" mang=" đến=" cho=" hai=" người=" kết=" cục=" tốt=" đẹp=" kia.= hai=" người=" thật=" là=" một=" cặp=" trời=" sinh=" a.= tuy=" rằng=" hai=" người=" đều=" là=" nam=" nhân,=" chính=" là,=" có=" quan=" trọng=" sao?=" có=" lẽ=" bởi=" vì=" từ=" nhỏ=" câu=" đã=" chịu=" nền=" giáo=" dục=" của=" phương=" tây,=" cũng=" có=" lẽ=" là=" câu=" chuyên=" nghiệp=" làm=" trong=" lĩnh=" vực=" nghệ=" thuật=" cho=" nên=" mới=" không=" thấy=" đại=" ca=" cùng=" học=" trưởng=" một=" chỗ=" có=" chuyện=" gì=" là=" không=" tốt=" cả.= thử=" hỏi=" trên=" thế=" giới=" này,=" trừ=" bỏ=" học=" trưởng=" ra,=" còn=" có=" người=" nam=" nhân=" nữ=" nhân=" nào=" ở=" nơi=" cùng=" một=" chỗ=" với=" đại=" ca=" câu=" đây?=" nhìn=" thấy=" phụ=" thân=" mặt=" tức=" giận=" như=" lửa=" còn=" mẫu=" thân=" thì=" mặt=" không=" chút=" thay=" đổi=" kia,=" tận=" đáy=" lòng=" câu=" cảm=" thấy=" được=" những=" lời=" vừa=" nãy=" học=" trưởng=" nói=" kỳ=" thật=" là=" không=" có=" nói=" sai=" —=" 'một=" nhà'=" của=" câu=" đã=" làm=" thiệt=" của=" đại=" ca=" nhiều=" lăm,=" lúc=" còn=" nhỏ=" thì=" không=" hiểu=" cho=" nên=" câu=" cứ=" như=" vậy=" hưởng=" thụ=" sung=" ái=" của=" cha=" mẹ,=" nhưng=" mà=" đại=" ca=" câu=" lại=" một=" mình=" cô=" độc.= nhưng=" đến=" lúc=" nhận=" được=" sự=" giáo=" dục=" nghiêm=" khắc=" của=" gia=" tộc=" cùng=" với=" ngày=" càng=" lớn=" lên,=" câu=" càng=" lúc=" càng=" ý=" thức=" được=" tình=" trạng=" kì=" lạ=" của=" gia=" đình=" mình.= gia=" đình=" này=" của=" câu=" không=" phải=" là=" gia=" đình=" bình=" thường,=" ít=" nhất=" đối=" với=" đại=" ca=" câu=" thì=" chính=" là=" không=" phải,=" mà=" thái=" độ=" của=" cha=" mẹ=" đối=" với=" đại=" ca=" câu=" thật=" sự=" là=" làm=" cho=" người=" ta=" thật=" đau=" khổ=" buồn=" bã.= câu=" biết=" cha=" mẹ=" câu=" đều=" là=" có=" nỗi=" khổ=" riêng,=" câu=" cũng=" không=" có=" tư=" cách=" gì=" nói=" được=" với=" cha=" mẹ=" người=" đã=" từng=" yêu=" thương=" câu=" thật=" nhiều=" như=" vậy.= nhưng=" chính=" là=" tận=" đáy=" lòng,=" mỗi=" khi=" câu=" nhìn=" đến=" bóng=" dáng=" cô=" độc=" của=" đại=" ca,=" câu=" đều=" nhin=" không=" được=" mà=" áy=" náy.= cho=" nên,="

dù=" câu=" sợ=" đại=" ca=" câu=" rất=" nhiều,=" cũng=" biết=" y=" cũng=" chẳng=" thích=" thú=" gì=" làm=" bạn=" với=" câu=" nhưng=" lúc=" cha=" mẹ=" quyết=" định=" cho=" câu=" xuất=" ngoại,=" câu=" vẫn=" là=" lựa=" chọn=" ở=" lại=" cùng=" đại=" ca=" sống=" chung=" dưới=" một=" mái=" hiên=" nhà=" khi=" trước.= "con=" lại=" đây=" cho=" cha.= "lãnh=" thiên=" tường=" bị=" kích=" thích=" không=" nhẹ,=" mà=" lại=" biết=" người=" một=" bên=" khỏi=" xướng=" là=" ai=" kia=" cho=" nên=" liên=" một=" phát=" gọi=" đến,=" "lại=" đây=" nói=" rõ=" ràng=" cho=" cha=" này=" là=" chuyện=" gì=" xảy=" ra!=" lãnh=" phụ=" đứng=" dậy=" hướng=" thư=" phòng=" mà=" đi,=" lãnh=" đặt=" tội=" nghiệp=" quay=" đầu=" nhìn=" mẹ=" mình=" một=" cái,=" thở=" sâu,=" cuối=" cùng=" vẫn=" là=" có=" lấy=" dùng=" khí=" nói=" ra=" ý=" nghĩ=" của=" chính=" mình,=" "cha,=" có=" rất=" nhiều=" chuyện,=" đối=" với=" đại=" ca=" mà=" nói,=" cha=" cùng=" mẹ=" đều=" không=" thể=" làm=" được...=" chính=" là=" con=" cảm=" thấy=" học=" trưởng=" có=" thể=" làm=" được.= "bạn=" họ=" ở=" cùng=" một=" chỗ=" thực=" hạnh=" phú.= "để=" cho=" bạn=" họ=" hai=" người=" quen=" nhau=" là=" sự=" kiện=" con=" thấy=" mình=" làm=" tốt=" nhất=" trên=" đời=" này.= "cha,=" cha=" liên=" đồng=" ý=" cho=" hai=" người=" đi.= "một=" hơi=" nói=" xong,=" giống=" như=" không=" nghĩ=" dám=" tiếp=" tục=" đối=" mặt=" với=" lãnh=" phụ=" nữa=" vậy,=" câu=" xoay=" người=" chạy=" thật=" nhanh=" trở=" về=" phòng=" mình.= "lãnh=" phụ=" nghe=" thấy=" vậy=" liên=" chán=" động.= "ông=" thật=" không=" ngờ=" sẽ=" có=" một=" ngày=" đưa=" con=" nhỏ=" của=" mình=" lại=" nói=" chuyện=" này=" như=" vậy.= "ông=" chết=" trần=" một=" chỗ=" nhìn=" lãnh=" đặt=" chạy=" đi=" thật=" lâu,=" sau=" đó=" thì=" nặng=" nề=" ngã=" lên=" trên=" ghế=" sofa=" pha.= "quản=" ư?= "kỳ=" thật=" đúng=" như=" lời=" người=" trẻ=" tuổi=" kia=" nói,=" ông=" căn=" bản=" là=" quản=" không=" được=" —=" ông=" chưa=" từng=" thật=" sự=" quan=" tâm=" y,=" hiện=" tại,=" ông=" quản=" y=" thế=" nào=" đây?= "lấy=" cái=" gì=" để=" quản=" y=" đây?= "thiên=" tường,=" dùng=" nghĩ=" nhiều,=" anh=" quản=" không=" được=" nó=" đâu.= "trương=" á=" cầm=" từ=" từ=" mở=" miệng.= "bà=" thở=" dài,=" lưu=" lại=" một=" câu,=" sau=" đó=" cũng=" chậm=" rãi=" xoay=" người=" trở=" về=" phòng,=" "dùng=" làm=" cho=" nó=" càng=" thêm=" hận=" anh.= "dùng=" quên,=" là=" anh=" có=" hai=" đứa=" con.= "hai=" đứa=" con=" sao?= "ông=" cười=" khở.= "ông=" che=" mặt=" ngồi=" đó=" —=" ông=" không=" đủ=" tư=" cách=" làm=" một=" người=" cha.= "—oo—" bạch=" trạch=" cùng=" lãnh=" tỉnh=" sau=" khi=" về=" phòng=" thì=" vội=" vã=" tắm=" rửa,=" sau=" đó=" cũng=" không=" thèm=" sửa=" sang=" lại=" hành=" lý=" mà=" chỉ=" lẳng=" lẳng=" nằm=" ôm=" nhau=" trên=" giường.= "thực=" xin=" lỗi.= "bạch=" trạch=" gối=" trên=" ngực=" y,=" nhẹ=" nhàng=" lẳng=" nghe=" tiếng=" tim=" đập=" của=" y.= "hắn=" chậm=" rãi=" hạ=" tâm=" tình=" xuống,=" thở=" ra=" một=" hơi.= "...=" "em=" vừa=" nãy=" quá=" xúc=" động.= "thanh=" âm=" hắn=" âm=" trầm,=" ẩn=" chứa=" áy=" náy.= "em=" nói=" đúng.= "y=" nhẹ=" nhàng=" vỗ=" về=" bờ=" vai=" hắn,=" thanh=" âm=" nói=" ra=" khàn=" khàn,=" "em=" là=" đang=" bệnh=" vực=" anh=" sao,=" tiểu=" trạch?= "đúng=" vậy.= "em=" cũng=" không=" biết=" chính=" mình=" vừa=" rồi=" là=" bị=" làm=" sao=" nữa,=" chính=" là=" nhịn=" không=" được=" a.= "khi=" phục=" hồi=" lại=" tinh=" thần=" thì=" mọi=" chuyện=" đều=" đã=" nói=" ra=" lời=" hết=" rồi.= "hắn=" ngẩng=" đầu=" lên=" nhìn=" ánh=" mắt=" lạnh=" lùng=" của=" y,=" "nói=" em=" biết,=" anh=" trước=" đây=" một=" mình=" tịch=" mịch=" thể=" nào?= "thương=" tâm=" tịch=" mịch,=" hắn=" muốn=" nghe=" chính=" miệng=" y=" nói=" ra.= "y=" trầm=" mặc=" một=" lúc,=" "anh=" khi=" đó...=" không=" biết=" cái=" gì=" là=" tịch=" mịch...=" thanh=" âm=" của=" y=" âm=" lãnh=" đáng=" sợ.= "y=" cau=" mày,=" trên=" mặt=" mang=" theo=" nét=" mê=" vờ=" thản=" nhiên.= "tịch=" mịch=" sao?= "tịch=" mịch=" là=" ý=" chỉ=" một=" người=" có=" thói=" quen=" thích=" náo=" nhiệt,=" thói=" quen=" hưởng=" sự=" qua=" tâm=" của=" mọi=" người,=" nhưng=" sau=" đó=" có=" một=" ngày=" tỉnh=" lại=" liên=" phát=" hiện=" ra=" bên=" cạnh=" mình=" ngay=" cả=" một=" người=" cũng=" không=" có,=" từ=" nay=" về=" sau=" chỉ=" có=" thể=" sống=" một=" mình=" mình=" cô=" đơn=" mà=" thôi.=

lúc=" " đó=" " y=" " khăng=" " định=" " sẽ=" " cảm=" " thấy=" " thực=" " tịch=" " mịch=" " nhưng=" " mà=" " đối=" " với=" " một=" " người=" " ngay=" " từ=" " lúc=" " sinh=" " ra=" " từ=" " đầu=" " đến=" " cuối=" " đều=" " là=" " một=" " mình=" " một=" " người=" " năm=" " này=" " tháng=" " nọ=" " y=" " cũng=" " đã=" " muốn=" " sớm=" " quen=" " với=" " cuộc=" " sống=" " như=" " vậy=" " rồi=" " như=" " vậy=" " đối=" " với=" " y=" " mà=" " nói=" " y=" " làm=" " sao=" " biết=" " được=" " hai=" " chữ=" " tịch=" " mịch=" " đây=" " trước=" " khi=" " gặp=" " hần=" " y=" " kì=" " thật=" " không=" " biết=" " cái=" " gì=" " là=" " tịch=" " mịch=" " đầu=" " hôn=" " lên=" " mí=" " mắt=" " đã=" " có=" " chút=" " nhu=" " hòa=" " từ=" " mắt=" " đến=" " môi=" " bạch=" " trạch=" " nhẹ=" " nhàng=" " ghé=" " vào=" " lỗ=" " tai=" " y=" " thăm=" " thì=" " “về=" " sau=" " chúng=" " ta=" " hai=" " người=" " một=" " mực=" " cùng=" " nhau=" " hơn=" " nữa=" " còn=" " có=" " hoa=" " hoa=" " chắc=" " sẽ=" " thật=" " vui=" " cho=" " xem=" " chúng=" " ta=" " sẽ=" " không=" " thấy=" " tịch=" " mịch=" " nữa...=" " ở=" " trên=" " mặt=" " y=" " hôn=" " thật=" " mạnh=" " “chụt=" " một=" " cái=" " hần=" " cười=" " “ngày=" " mai=" " chúng=" " ta=" " về=" " nhà=" " được=" " không?"=" " “được=" " chúng=" " ta=" " về=" ">

49. Chương 49

Một đêm bình yên.

Nguyên bản ngày hôm sau hai người dự tính sẽ trực tiếp về nước nhưng vào lúc buổi sáng rời giường thì lại phát hiện Lãnh Tinh có chút sốt nhẹ. Y không cho là như vậy, vẫn là kiên trì một mực đòi về nước. Bạch Trạch kiểm tra một chút cho y thấy thực ra bệnh của y không có gì to tát, bất quá vẫn là nên... Hần vẫn là không cho y xằng bậy, nguyện ý bồi y trong phòng cả một ngày.

Ăn rồi lại ngủ, thể giới của hai người một chút cũng không lại cùng những người của Lãnh gia kia tiếp xúc thêm.

Vào ngày thứ ba hai người ở lại biệt thự này, cơn sốt của Lãnh Tinh cũng đã dần ổn thỏa, nhưng lúc hai người chuẩn bị về nước thì phân nhánh công ty bên Mỹ lại xảy ra chút vấn đề. Chính phủ Mỹ đem một loạt tương quan pháp lệnh nhắm vào Lãnh thị, sự tình cũng có chút rối ren cho nên Lãnh Tinh cũng chỉ có thể vội vàng lên máy bay đến đó xem xét tình hình, để lại một mình hần ở lại nơi đây. Nguyên bản hần muốn cùng y để tiện bề chăm sóc y nhưng y lại không nghĩ muốn cho hần nhún chân vào chuyện thương trường tranh cãi, hơn nữa chuyện lần này còn có liên quan đến chính phụ cùng một ít mặt bàn giao dịch, y lo lắng đến một loạt nhân tố không tốt, cuối cùng vẫn là chẳng chịu cho hần đi.

Hai ngày sau Bạch Trạch chỉ có thể một mình một người ở trong trang viện to lớn như vậy đi dạo một vòng, ngắm phong cảnh, ăn trái cây uống nước quả, mỗi ngày trải qua cũng đều thực nhàn hạ. Chính là không có ai để nói chuyện, thật rất nhàm chán a! Vợ chồng họ Lãnh đối hần áp dụng chính sách hờ hững, nhắm mắt làm ngơ cho nên hần cũng không nghĩ tự mình làm mất mặt, thế nên cũng không có tự động đi bắt chuyện với hai lão nhân gia ở phòng bên cạnh. Hai bên đều là có ý vô tình lảng tránh đối phương cả. Lãnh Dật thế nhưng đối với chuyện của hai người bọn hần lại rất tò mò muốn biết, thừa cơ đại ca cậu không có ở đây liền chạy tới tìm hần nói này nói nọ, đối với ‘chuyện tình lãng mạn’ của hần và Lãnh Tinh cực kì hứng thú, thường xuyên giống như một chú chó nhỏ quấn chủ nhân của nó mà hỏi đông hỏi tây hần chuyện này chuyện kia, cũng chẳng chịu quay trở về trường đi học, cả ngày cứ hướng hần nháy nháy mắt gọi “đại tẩu” “đại tẩu”. Lãnh Tinh thì vẫn là giống như những lần đi công tác xa trước đây cứ thế mỗi ngày đều gọi điện thoại cho hần, nói đến nói đi đều phải là hần ‘không cần chạy loạn’, ‘anh rất nhanh sẽ về’ linh tinh gì đó. Chính là có một ngày nọ, khẩu khí y trong điện thoại càng ngày càng nóng, để lộ ra vội vàng cùng khao khát tận trong nội tâm che giấu cũng không được —

Lãnh Tinh xảy ra tai nạn xe cộ.

Lúc nhận được điện thoại, Bạch Trạch chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, hai tay run rẩy cơ hồ như cầm không nổi điện thoại nữa luôn vậy. Hần vội vàng đuổi đến bệnh viện, y đã muốn làm cấp cứu xong rồi, vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê. Bác sĩ chủ trì của y nói rõ tình huống, kết quả MRI (từ hạch cộng hưởng) cho thấy y bị chấn động não nhỏ, cộng thêm tay phải cùng phần chân phải có nhiều chỗ bị gãy xương.

Hần ngồi ở trên ghế hành lang bệnh viện, một lần lại một lần ở trong lòng cảm tạ trời xanh.

Lâm Dịch Phong từ New York chạy đến. Nguyên lai công ty bọn họ lần này gặp phải vấn đề thật rất khó giải quyết, chính phủ cùng một xí nghiệp của Mỹ hợp tác muốn bức lui Lãnh thị đang ngày càng phát triển lớn mạnh kia, đem Lãnh thị đuổi ra khỏi thị trường Bắc Mỹ. Lãnh Tĩnh suất lĩnh phân công, đem toàn bộ mọi việc sắp xếp chu toàn mới rồi cuộc giải quyết được chuyện này. Ở lại New York mười lăm ngày, y rồi cuộc cũng hết kiên nhẫn, vấn đề về sau liền lưu lại cho Lâm Dịch giải quyết, còn mình thì vội vàng lên máy bay trở về. Lúc xuống máy bay lại một đường vội vã lái xe, chạy trên đường cao tốc với tốc độ tận trên 180, cuối cùng bị đâm vào một chiếc xe tải. May mà cả hai bên đều phản ứng kịp thời xoay tay lái cho nên không có rơi xuống vách đá núi ở bên trái mà riêng rẽ đâm vào hàng rào phòng hộ ở bên phải. Xe tuy rằng bị hủy hơn phân nửa nhưng may mắn không có thiệt hại về người.

Lãnh Tĩnh buổi chiều hôm sau thì tỉnh lại, y thần trí rõ ràng, não dù chấn động nhưng không có tổn hại đến thần kinh đâu.

Sống sót sau tai nạn, hai người gắt gao ôm hôn, thật lâu cũng không chịu tách ra.

Sau đó Bạch Trạch vẫn một mực ở lại bệnh viện chiếu cố y mãi cho đến khi y xuất viện. Lãnh Tĩnh giao phó cho Lâm Dịch trở về nước xử lý vài chuyện của công ty.

Sau khi xuất viện bọn họ hai người vẫn là về lại trang viện của Lãnh gia. Lãnh Tĩnh bị gãy xương cần chậm rãi dưỡng thương, không nên động nhiều, cho nên chuyện về nước chỉ có thể tạm thời hoãn lại mà thôi.

Lãnh Dật vì ngày nghỉ đã kết thúc, lưu luyến ngậm ngùi quay trở về trường.

Thiếu chút nữa người đầu bạc tiến người đầu xanh, Lãnh Thiên Tường cũng không có như lúc trước đối chọi gay gắt với bọn hắn nữa, cả người ông cứ giống như là già thêm mười tuổi vậy. Tuy vậy, hai cha con gặp nhau vẫn như trước không nói lời gì, Lãnh Thiên Tường mỗi lần chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ lại một câu “Hảo hảo dưỡng thương” rồi vội vàng rời đi.

Lại trôi qua nhiều tháng sau, cơ thể Lãnh Tĩnh trên cơ bản đã khỏe lại, hai người liền cấp tốc trở về.

Vừa về trở lại nước, Bạch Trạch lập tức đến bệnh viện trình đơn xin từ chức, và thế là một tháng sau “Phòng khám Trung y” ở tầng dưới cùng của tòa nhà thương vụ đối diện Lãnh Thị được khai trương.

Nhất thời người đến đông ngùn ngụt.

Sau khi hai người kết hôn xong thì cũng chẳng có kiêng dè người ngoài nhìn vào thế nào, mỗi ngày sau khi tan tầm thì luôn cùng nhau, giữa trưa ăn cơm cũng thường ôm cùng một chỗ, người tới ta đi, riết thời gian lâu, mọi người ở Lãnh thị và ở phòng khám trung y đối với quan hệ của hai người đều quá rõ tường tận trong bụng. Không ít người vì muốn có quan hệ hòa hảo với Lãnh thị cho nên liền đánh chú ý đến trên người hắn, không biết làm thế nào mà làm thật nhiều người đại giá quang lâm phòng khám của hắn, làm cho hắn khám bệnh lời không ít a. Bạch Trạch đối với ý đồ của bọn họ cũng không thêm để ý, cứ một lòng làm tròn phận sự của mình, đối với mấy chuyện nói bóng gió ‘thả con tép bắt con tôm’ của mọi người hắn vờ như không biết, đối với mấy người này tới khám bệnh, hắn vẫn là đối xử bình đẳng như thường, khám và chữa bệnh, cuối cùng kết quả lại thành ra chữa khỏi không ít bệnh nhiều năm khó chữa của một số người trong đó a. Danh tiếng của hắn cũng từ đó mà lưu truyền trong xã hội, người đến khám bệnh càng thêm tăng. Thế cho nên, hắn lục tục thông báo tuyển dụng hai bác sĩ trung y giỏi, chính mình trở thành lão bản kiêm chuyên gia trong phòng khám của mình.

Hoa Hoa lúc trước bị hai người vứt bỏ ở nhà trẻ thú nuôi mấy tháng, tịch mịch không chịu nổi, buồn bực phi thường, thế cho nên chậm rãi cùng một con mèo đen tuyền khác cũng bị gửi ở trong đó nổi hỏa, riết thành thân thuộc, hiện tại biến thành con mèo đực đã thành gia lập thất mất rồi.

Từ lần phát sinh sự cố tai nạn xe cộ ở Mỹ, số lần Lãnh Tĩnh xuất ngoại đi công tác càng ít, tất cả đại sự đều giao cho mấy lão tướng cấp dưới xử lý cả, bất kể thắng bại thế nào, y vẫn là một năm khó có được chỉ phải đi một hai lần. Chính là một hai lần hiếm có đó, Bạch Trạch lần nào cũng đều đi cùng. Hắn thật sự là không yên tâm để cho y đi một mình, đối với hắn mà nói, này cũng coi như là cho mình một cái nghỉ dài hạn đi.

Ngày qua ngày cứ trôi đi như thế, lúc cuối tuần, bọn họ hai người vẫn thường đi tới biệt thự của Lãnh Tĩnh, bơi lội nghỉ ngơi, hưu nhân nghỉ phép a. Lúc mùa hè qua đi, mùa đông gõ cửa, ở nhà ngủ mới chính là

hưởng thụ lớn nhất.

Lãnh Tinh vẫn là như cũ không có làm chuyện gia đình, tuy rằng có khiếm tốn học qua nhưng vẫn là vì trời cho có hạn a. Kết quả là, cố gắng lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng rửa được chén bát mà không làm vỡ, chính là tốc độ quá chậm, có mấy cái chén cũng phải rửa mất cả nửa ngày. Cho nên về sau, nhiệm vụ của y trong nhà chỉ còn lại hai chuyện: Hút bụi cùng ụ miếu.

Cố tình nói y bốn y còn không chịu thừa nhận, quả thực ngoan cố!

Y đối với mấy lời hần nói ở Mỹ, nào là “Đã không làm việc nhà, ăn uống không phải trả tiền, đều là do hần dưỡng cả”, mấy lời này y vẫn cứ canh cánh trong lòng a. Bởi vì bị thành ‘được người dưỡng’ cho nên sau khi về nước, y thường thường đưa tiền cho hần, lúc hai người đi ra ngoài dạo phố cũng luôn dành trả tiền, nếu không cho thì y sẽ không cao hứng, rồi sẽ lại cùng hần nháo cả nửa ngày trời. Hần thực bất đắc dĩ a, bởi vì tình huống thực tế sẽ vẫn thường là — Hần vừa vặn nghĩ muốn mua cái kia bằng tiền lẻ của mình, thế nhưng y lại cầm trong tay một trăm khối nhân dân tệ đỏ au đưa ra, tiểu thương tiểu phiến càng nguyện ý lấy năm mao tiền xu trong tay hần còn hơn là lấy tiền chẵn kia để rồi để phải đi tìm một cục tiền lẻ thôi a, còn có cộng thêm phụ tăng cho y một cái ánh mắt rõ ràng nữa. Lần nào cũng thế!

—oo—

Thật lâu về sau, vào một buổi tối mùa hè, tại ban công Bạch gia —

Bạch Trạch hí mắt oa trong lòng ngực Lãnh Tinh, im lặng ngắm sao. Bốn phía lặng như tờ, chỉ có tiếng ve kêu từ xa truyền đến.

Y do dự mà mở miệng, “Năm ấy từ lúc từ Mỹ trở về, em vì cái gì thay đổi chủ ý, đồng ý từ chức mở phòng khám?” Đây là nghi vấn từ trong lòng y từ lâu rồi.

Miễn cưỡng giương mắt, “Mở phòng khám không tốt sao?”

“...” Tay y ở trên người hần vuốt ve, “Em không phải là lúc đầu không chịu sao?”

“Ân.” Hần là một bác sĩ, còn là một bác sĩ giỏi nữa. Hần thân nhiên mở miệng, “Lúc còn ở trong nước, em chỉ là có chút phân vân không xác định rõ, nhưng sau khi đến Mỹ rồi, phát sinh ra nhiều chuyện như vậy. Lúc ở bệnh viện nhìn thấy anh hôn mê bất tỉnh, sau lại nghe được Lâm Dịch nói rõ mọi chuyện, em nghĩ cũng đủ để xác định đáp án của em rồi.”

Y trầm mặc một hồi, “Anh đã đi gặp bác sĩ tâm lý.”

Bạch Trạch dò xét nhìn y một cái, “Ngốc, chứng cơ khát động chạm của anh cũng không phải bệnh.” Nghĩ hần không biết sao? Còn gạt hần trộm đi gặp bác sĩ tâm lý!

Lúc còn học ở trường, cũng bởi vì hứng thú mà hần cùng đã từng học qua nhiều học phần về tâm lý học. Hần kì thật vẫn không nghĩ cơ khát động chạm là một loại bệnh đâu.

Xã hội hiện đại, kì thật mỗi người đều có loại bệnh này trong người a. Rất nhiều người có lẽ không biết, ở mỗi khối da rộng tầm đồng tiền xu có chứa dây thần kinh dài 25 thước cùng 1000 đầu dây thần kinh, như vậy nếu như người có làn da trường kì bị trạng thái cơ khát động chạm này, tâm linh sẽ bị ăn mòn, dần dần rơi vào trạng thái cô độc phong bế bản thân. Cùng người mình yêu thân thể tiếp xúc, đối với một người mà nói là thể nghiệm phi thường trọng yếu trong đời. Khi còn nhỏ được cha mẹ trưởng bối chăm sóc, đối với cơ thể đứa nhỏ trong lúc phát dục, làn da khỏe mạnh – Từ xúc giác đến năng lực cảm giác cũng đều tăng lên, có tác dụng xúc tiến cực kì trọng yếu. Mà ở phương diện phát dục tâm lý khỏe mạnh, nếu cha mẹ không thường chăm sóc con cái, tâm lý đứa nhỏ khi lớn dần sẽ đạt được cảm giác an toàn không cao, làm cho nó không ngừng tìm kiếm, do đó trong quá trình kết giao cùng người khác, yêu cầu tiếp xúc cùng độ chiếm sẽ rất cao. (chém nhiều nhé ^^)

Rất nhiều đứa nhỏ mới trước đây động bất động liền khóc lớn không ngừng, hoặc là đột nhiên sinh khí công kích người khác, này kì thật đều là một loại tìm kiếm tiếp xúc da thịt theo bản năng. Ở xã hội phương tây, mọi người khi gặp nhau khẽ mặt hôn môi, ôm xả giao, theo góc độ tâm lý học mà nói, đối với một người nhân cách hoàn thiện kì thật là rất có ích. Nếu một người từ nhỏ đã khuyết thiếu âu yếm của người khác, sau khi lớn lên, một khi có cơ hội thì sẽ liền phát ra loại bệnh trạng cơ khát tiếp xúc da thịt này. Đây có

thể nói là một loại bệnh tâm lý, bởi vì nó thường sẽ khiến nhiều người không tự giác sản sinh ra một loại cảm giác không an toàn, tính cách trở nên ngày càng kịch liệt, táo bạo cố chấp hơn.

“Em không sợ sao?” Y ôm chặt hân, tinh tế hôn môi và dừng lại trên bờ vai hân.

“Em chỉ sợ anh sẽ lại xảy ra loại tình trạng như lần trước.” Hân thở dài, còn thật sự nghiêm túc nhìn y, “Cùng tử thần tái kiến qua, nhìn thấy anh nằm trên giường bệnh không nhúc nhích, cứ như vậy một lần là quá đủ rồi. Hơn nữa——” Hân nhướn mày nháy nháy mắt vài cái.

“Hơn nữa cái gì?”

Kẽ vỗ lên tay y, “Kỳ thật em biết, anh là bởi vì gặp em cho nên mới dẫn đến loại bệnh trạng này. Em là một người có trách nhiệm, em sẽ phụ trách. Anh cứ yên tâm đi.”

Y dở khóc dở cười gật đầu — Em là độc dược của anh cũng chính là giải dược, vĩnh viễn chỉ là người của một mình anh...

....

“Kì thật anh rất đặc ý đi? Anh ra cái dạng này em cũng chỉ có thể vĩnh viễn cùng anh, không bao giờ ... có thể rời khỏi anh a.”

“...” Y bỗng nhiên cúi đầu nặng nề hôn lên môi của hân, âm thanh khàn khàn quấn quanh bên tai hân —

“Anh yêu em.”

Nam nhân rốt cuộc cũng nói ra ba chữ này rồi.

Cư nhiên hiện tại lại nói với hân ba chữ này.

Thực là giao hoạt a.

(Truyện này sến quá đi :)))

Chương 50

Hôm nay lúc Lãnh Tĩnh tan tầm thì lại có việc gấp ở công ty giữ lại, y liền không thể giống như ngày thường cùng Bạch Trạch trở về nhà được.

Lúc y về đến nhà thì thấy hân đang ở trong nhà bếp bận rộn nấu nướng. Y vẫn là thói quen cũ đứng cở cửa nhìn hân trong chốc lát rồi sau đó liền trở về phòng thay quần áo. Khi y cởi bỏ bộ tay trang, ngón tay thon dài lại bỗng nhiên ngừng lại một chút, trong mắt thoáng lóe tinh quang, y lập tức rất nhanh thay quần áo ở nhà chạy ù trở lại phòng bếp. Quả nhiên y nhớ không lầm a, vừa rồi thiếu chút nữa là lơ là mất tiêu rồi. Y cau mày, thanh âm lạnh lùng bao phủ gian nhà bếp nhỏ hẹp —

“Tập dề của em đâu?”

Bạch Trạch đang đứng xào món đồ ăn cuối cùng, nghe thấy liền quay đầu lại nhìn y một cái. Thấy y đã muốn thay quần áo ở nhà rồi, hai tay đang bắt chéo trước ngực đứng dựa ở cửa phòng bếp, mắt đang mãnh liệt đảo từ trên xuống dưới người hân, hân liền cảm thấy trong lòng có chút kì quái, tay cũng theo đó mà vội vàng trở lại xào rau không thêm nghĩ nhiều mà trả lời y, “Rách rồi.”

Hân khi tan tầm về thì vào bếp chuẩn bị cơm chiều, nguyên bản cái tập dề vẫn thường treo ở phía sau cửa bếp lại không cánh mà bay, hân ở trong nhà tìm kiếm một lượt rốt cuộc ở tại ngay ban công thì tìm thấy cái tập dề trắng sáng của hân đã muốn bị cắn rách tan nát rồi. Tên đầu sỏ gây nên chuyện này cũng đã chạy mất dạng không còn tung tích, hân là ‘chạy án’ rồi đi. Theo lý thuyết, tập dề của hân vắt ở móc trên cửa bếp, Hoa Hoa hẳn là không thể với tới đi, có lẽ là buổi sáng hân đi gấp, vội vội vàng vàng cho nên làm rơi xuống đất chăng? Điều làm cho hân nghi hoặc chính là Hoa Hoa đã sớm không còn là ấu miêu rồi, như thế nào lại bị chứng ngứa răng chứ? Còn cắn cái tập dề của hân tan nát đến tình trạng này nữa? Ai~ hôm nào nhất định là phải mang nó đi gặp bác sĩ thú y thôi. Không có tập dề đúng là rất bất tiện, lúc xào đồ nấu xơm, khói mùi đồ ăn đều dễ dàng bám lên trên quần áo. Hân trong lòng nghĩ nghĩ, nhất định cuối tuần phải đi mua một cái mới mới được.

Thân thể thon dài đứng ở trước bếp, tay nâng xẻng lên đảo qua đảo lại thức ăn trên chảo, động tác liên mạch lưu loát, tuy rằng cả thân người bị khói thức ăn trong phòng bếp bao phủ lấy nhưng vẫn để lộ ra nét khí chất ôn nhã không màng danh lợi của hắn, làm cho người nhìn người bị mê hoặc. Lãnh Tĩnh chật chẽ nhìn hắn, mày không triển, trong lòng lại nổi lên một loạt cảm xúc thực khó hiểu nhận nhận không ngừng, y nhìn thân ảnh ngọt lịm kia mà ngẩn người, y tổng cảm thấy mình thật không được tự nhiên giống như là đang thiếu thiếu một cái gì đó. Y vài bước tiến lên ôm lấy thắt lưng hắn, một đường tinh tế di chuyển từ thắt lưng đi lên đến trước ngực hắn, bàn tay theo đó mà cọ qua cọ lại hai ba lần. Cảm giác thật tốt lắm, chính là, theo bản năng liền hạ khóa miệng —

Thật không quen chút nào!

Cả đêm hôm đó Bạch Trạch trong lòng đều là cảm thấy nhốn nháo cả lên. Nam nhân kia cứ dính vào người hắn như hình với bóng, cứ đưa mắt không ngừng đánh giá hắn, nhìn đến nỗi mà da đầu da gà gì của hắn đều muốn dựng thẳng đứng lên luôn — y nhìn chăm chăm hắn như vậy, hắn thấy thế nào cũng không phải là tâm ý tốt đây, thật làm cho hắn như đứng đồng lửa như ngồi đồng than a.

Hai ngày sau, hôm đó Bạch Trạch đi làm ở phòng khám trung y, buổi chiều lúc hắn xong việc định trở về nhà thì được bác gái trông cửa ở tòa nhà hắn làm việc chỉ vào một cái thùng lớn đặt ở một góc sáng sửa bảo đó là của hắn. Hắn khi đi vào liền thấy, nguyên lai là trên cái thùng được gói kĩ, mặt trên không có viết tên người nhận, người gửi chính là ‘công ty mạo dịch chuyển đồ gia dụng XX’. Hắn trong lòng có chút kinh ngạc nhưng bất quá vẫn là mang trở về nhà mình — Cái thùng thật lớn, hắn phải dang rộng hai tay mới có thể ôm được, cũng có chút nặng, nhưng cũng không phải đến mức phải cố hết sức mới có thể ôm lên.

Về đến nhà hắn đem thùng đặt ở một góc trong phòng khác, nghĩ có lẽ là ai đó kí gửi đồ cho Lãnh Tĩnh cái gì đó đi, hắn nghĩ thế liền không thèm nhìn đến nó nữa, tự mình đi về phòng tắm rửa.

Tắm xong sạch sẽ lau khô tóc, múc nước vào bình tưới thông thả đi đến ban công. Hắn uy Hoa Hoa uống nước rồi tưới nước cho đám cây cỏ ngoài ban công, sau đó lại trở về phòng khách, khóa mắt lơ lửng lại nhìn đến cái thùng lớn kia. Công ty đồ dùng gia dụng ư? Trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia nghi hoặc, ánh mắt nhìn cái thùng cũng dần dần có thêm chút quái dị. Hắn suy nghĩ, do dự một lát, rốt cuộc vẫn là nhin không được tò mò mà đi đến bên cạnh cái thùng, ngồi xổm xuống đưa tay mở ra —

Một thùng chứa toàn tạp dề màu sắc rực rỡ.

Bạch Trạch nhin không được run rẩy khóa miệng. Hắn hiện tại có thể khẳng định đây là đồ Lãnh Tĩnh mua chứ không ai vào đây hết.

Từ trước cho tới nay, Lãnh Tĩnh có một loại chấp nhất khó hiểu đối với phòng bếp a. Trừ bỏ phòng ngủ, nơi hắn vẫn là thường xuyên bị y quấy rầy nhất chính là phòng bếp. Hắn cũng đã không ít lần bởi vì cản không lại y mà tại nơi không gian nhỏ hẹp ở nhà bếp phát sinh ra nhiều chuyện khó nói. Đại bộ phận nam nhân đều có sở thích của mình đi, tỷ như có nam nhân thích sự dữ dằn của nữ nhân, có nam nhân thích chân đẹp của nữ nhân, cũng có nam nhân không thích làm mấy chuyện yêu đương ở trên giường như khuôn phép cũ mà thích tìm kiếm ở một nơi nào đó làm thì mới gây kích thích hơn. Lãnh Tĩnh đối với thân thể hắn tựa hồ không có chỗ nào đặc biệt thích, đối với các bộ vị của hắn đều ăn như nhau .... Ách, là yêu thích như nhau. Kia y có chút thiên vị với phòng bếp hơn, kì thật có phải hay không là xuất phát từ cái tạp dề hắn mặc?

Tùy tay cầm lên đủ loại tạp dề trong thùng, hắn ngậm ngùi không biết nói gì. Bên trong ít nhất cũng phải có hơn mấy chục kiểu tạp dề đủ loại màu sắc, đại bộ phận đều là có hình dạng thập phần quỷ dị, cũng đều không có giống cái tạp dề cũ mà khi trước hắn vẫn thường mặc chống được khói dầu kia. Đủ thứ loại kiểu dáng, lộ ngực có, trong suốt có, cắt lố lố cũng có... Trong đó, đại bộ phận đều là tạp dề ‘thiếu vải’ đến đáng thương, nhìn xem cái tạp dề trong tay chỉ có hai miếng vải nhỏ tạo thành, nhìn thế nào cũng giống như đồ nội y của nữ nhân vậy, hắn trên trán liền hắc tuyến mòng mòng, trong lòng cảm giận — Mấy thứ này mà là tạp dề sao? Căn bản là đồ dùng tình thú đi? Ít vải như vậy, cấp cho Hoa Hoa mặc còn thiếu chứ đừng nói.

Chứng kiến sự thật trước mắt, người thông minh như hắn đương nhiên là sáng tỏ cái tên mặt than kia mua mấy thứ này chính là muốn hắn dùng, muốn hắn mặc mấy thứ ‘mảnh vải’ này pose vài kiểu cho y xem chứ còn là cái gì nữa? Hắn đúng thật là có ‘hàm lượng nguyên tố trong quặng’, tâm chí thật mạnh mẽ a, nhìn thấy mấy thứ này mà không xuyên nha. Hắn kì thật cũng không phải là không thích mấy loại tiểu tình thú

này, cũng hiểu được là tìm kiếm chút mới mẻ đi. Chính là Lãnh Tinh lúc ở trên giường lúc nào cũng hung mãnh, chỉ cần trêu chọc một chút thì liền động tình, ngẫu nhiên còn có thể phát ra một vào *** ngữ trêu chọc hần nữa kia. So sánh với y lúc bình thường với lúc ở trên giường, quả nhiên là hai con người hoàn toàn khác biệt a. Hần cũng không nghĩ đến muốn chính mình vì mặc mấy loại tạp dề tình thú này mà kích thích hung tính của y, để chính mình phải vài ngày liền không xuống giường được đâu.

Hạ quyết tâm, hần ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thời gian Lãnh Tinh tan tầm về còn dài a, vẫn là mau đem mấy thứ này quẳng đi, hủy thi diệt tích vẫn là tốt nhất nên làm. Tuy rằng cũng không chắc y lần sau lại có thể mua tiếp về hay không, bất quá thoát nạn được ngày nào vẫn là hay ngày đó mà.

Đem hết mấy cái tạp dề tất cả ném trở lại trong thùng, hần ôm thùng vội vội vàng vàng chạy xuống lầu. Cũng bởi vì chạy vội quá cho nên lúc chạy xuống lầu, dép lê liền bị trượt, hần một cái lão đảo ngêng diện nam nhân đang đi lên lầu kia vấp thành một đoàn.

“Ai u~ Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Cái thùng quá lớn căn bản là che mất tầm mắt hần, hần vội vàng hướng nam nhân bị mình liên lụy giải thích.

“Em đang làm sao vậy?” Âm thanh quen thuộc lạnh lẽo như băng chẳng hề có chút độ ấm này từ nam nhân kia truyền đến.

Bạch Trạch trong lòng run lên, trên mặt hiện lên nét chột dạ, từ phía sau cái thùng ngẩng đầu lên nhìn đến khuôn mặt vô biểu tình đứng bên phải hần nhìn hần, hần liền lắc lắc cười, “Hôm nay như thế nào về sớm vậy?” Trong lòng hần thực ra là đang ai oán, thiên thật không thương hần a, này quả thực là bị bắt quả tang mất rồi

~Y đứng ở nơi đó, trong lòng đối với hành vi của hần đang hoang mang rối loạn chạy tới chạy lui của mình có chút bất mãn kia, mặt lạnh của y liền rất nhanh quét một vòng trên người y, thấy hần không có bị thương liền thoáng yên lòng, liếc thêm một cái lại thấy cái thùng trong tay hần, “Em đang làm cái gì thế? Đây là cái gì?”

“Quần áo cũ trong nhà, em thấy, thấy nhiều cho nên định đem đi ném.” Tuy rằng trong lòng bối rối, hoảng loạn, hần mặt một chút đổi sắc cũng không có, biểu tình đầy trấn định nhìn y, “Em đi một chút” Nói xong liền xoay người, cứ như vậy một mực đi xuống lầu.

Lãnh Tinh hơi hơi nhíu mày nhìn hần trên mặt một bộ tự cường trấn định lại còn ra vẻ tự nhiên, còn có vừa rồi trả lời câu hỏi của y nhanh như vậy nữa, y liền cảm thấy hồ nghi, thân thể liền so với đầu óc nhanh hơn, “Từ từ.” Một bước đi đến chặn đường đi của hần, lãnh mâu dò xét liếc hần một cái, nhanh chóng đem cái thùng đang được ôm trong tay hần đánh giá một phen. Y bỗng nhiên ra tay, tốc độ nhanh như sấm gắt gao nắm lấy cổ tay hần, một đường dùng sức bức ép đem hần tha trở lên lầu, “phanh” một cái đem cửa đóng lại.

Trong lúc bối rối quá, cái thùng liền bị y không cẩn thận ném xuống dưới đất, rốt cuộc mấy cái tạp dề kia đều rơi vãi ra ngoài. Lãnh Tinh nhìn một cái liền hiểu rõ, dùng sức ép chặt hần dựa trên cửa, lại dùng thân thể ngăn chặn thân hình đang run nhẹ của hần. Y vươn ra đầu lưỡi liếm lên vành tai trắng nõn nõn của hần, đầu lưỡi liếm một cái, miệng chậm rãi mở ra, “Tiểu Trạch, em ngày càng không ngoan, cứ nhiên còn bắt đầu nói dối.” Vừa dứt lời, một ngụm cắn liền đi xuống, cắn vào bên gáy của hần.

Nếu đã bị y phát hiện rồi hần cũng không nghĩ muốn phản kháng, thân thể cũng trầm tĩnh lại. Hần nhìn y, tiếp theo chính là trả lời, “Mấy thứ áo này rất biến thái, em không cần mặc!” Cầm ngăn cao, bày ra một bộ ‘có chết cũng không theo’!

“Tạp dề của em bị rách.” Y hôn lên chiếc cằm nhỏ hơi nâng lên của hần.

Đưa mắt cấp y một cái xem thường, “Có rách cũng so với mấy thứ anh mua còn tốt hơn. Mặc tạp dề rách so với mặc mấy thứ này cũng chẳng có gì khác biệt cả!” Mắt chuyển, Bạch Trạch đem thanh âm thật ôn nhu nói ra, “Cuối tuần em sẽ đi mua cái mới, mấy cái này...” Liếc mắt mấy thứ bị rơi ra trên sàn nhà kia, hần ánh mắt khẩn thiết nhìn y, ý đồ bảo y đem bỏ mấy cái thứ kia đi a, “Mấy cái này hay là thôi đi, có mặc cũng không có chắn được bao nhiêu khói dầu đâu, cũng là dính trên quần áo của em thôi.”

Lãnh Tinh nhìn người trong lòng mình, hần có một chút sinh khí, có một chút yếu thế, y trong lòng liền

nóng lên, “Nếu dơ quần áo rồi, vậy em sẽ không cần mặc quần áo nữa, chỉ cần mặc tạp dề là tốt rồi không phải sao?”

Hơi thở phun vào tai cực nóng, thanh âm y nói ra cũng đã muốn chuyển khàn khàn không chịu được rồi, Bạch Trạch tâm trầm xuống, vừa định đẩy người trên người mình ra thì thân thể liền cứng đờ, trên bụng chính là chạm phải một thứ cứng cứng nóng hổi đang phần chấn bưng bưng.

“Anh....” Lời vừa nói ra khỏi miệng thì nam nhân đã muốn không khỏi nhào đến cường hôn hấn, ôm hấn thật chặt, nửa ôm nửa tha hấn vào trên giường trong phòng ngủ, một đường đi lên còn không quên thuận tay kéo theo mấy cái tạp dề trên mặt thềm.

—ooo—

Tình cảm mãnh liệt đi qua, Bạch Trạch mở mắt mơ mơ lười biếng ghé vào trên người Lãnh Tĩnh, dò xét mấy thứ đang nằm trên mặt đất. Thật đáng thương a — Hiện tại chúng nó đã muốn đích thực trở thành ‘vải vụn’ mất rồi. Nhớ rõ có người nói qua nếu nam nhân tặng vợ quần áo đó là vì muốn chính tay mình sẽ cởi nó ra. Mấy lời này mà áp dụng trên người Lãnh Tĩnh, xác thực chính xác phải nói là — nam nhân nếu tặng vợ quần áo, đó là vì muốn chính tay mình phá hủy nó đi!

Ngày mai phải đi mua tạp dề bình thường về mới được a. Y còn cuồng tính như vậy nữa, khẳng định viễn cảnh y làm cho hấn cái gì cũng không cần mặc, chỉ cần mặc mấy thứ tạp dề này đó ở trong phòng bếp rất có khả năng sẽ thành sự thật a. Ngẫm đến tình cảnh này, hấn trong người đều phát lạnh.

Bạch Trạch bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, ngẩng đầu, “Mấy thứ loạn thất bát tao kia anh rốt cuộc mua ở đâu?”

“Trên mạng.”

Thật sự là Internet thật vĩ đại a. Lãnh Tĩnh nghĩ thế.

Thật sự là Internet thật chết tiệt a. Bạch Trạch là nghĩ vậy.

Nheo mắt lại, “Là Lâm Dịch xúi giục anh phải không?” Lấy IQ tình cảm thấp của y ra mà nó, y có thể nghĩ ra chuyện lên mạng mua đồ sao?

“...”

Im lặng chính là thừa nhận!

Hôm nào thưởng cho Lâm Dịch mới được, Lãnh Tĩnh nghĩ vậy.

Hôm nào phải trừng trị cái tên Lâm Dịch này mới được, Bạch Trạch ngược lại nghĩ vậy.

“Anh.... Rốt cuộc vì cái gì thích em mặc tạp dề?” Lãnh Tĩnh là cuồng tạp dề đi. Hấn nhin không được, liền hỏi.

Y trầm mặc nửa ngày, thanh âm phản phát trầm ngâm, “Lần đầu tiên tới nơi này, lúc em mở cửa, trên người mặc tạp dề...”

“...” Hạ mắt, hấn cũng nhớ đến viễn cảnh hai người lần đầu tiên gặp mặt, hấn khi đó chính là đang nấu ăn vội vàng vàng chạy ra mở cửa, cư nhiên quên mất việc đem tạp dề trên người cởi ra. Cho nên nói, này chẳng lẽ là công nhận ấn tượng của lần đầu tiên gặp nhau rất có ảnh hưởng sao? Kia nếu lúc đó hấn mặc tây trang, y có phải hay không sẽ chuyển thành cuồng tây trang a? Hấn nhin không được nói, “Chính là, anh... Mua cũng quá nhiều đi.” Mua nhiều thứ như vậy, bộ y là cảm thú sao?

“...” Nhìn thấy tình nhân trong lòng đang có chút hờn dỗi, y liền không có nói cho hấn biết sự thật chính là, y kì thật là đi lựa hết mấy loại tạp dề hạng nhất trong tiệm bán tạp dề, có bao nhiêu kiểu liền mua về hết. Chỉ có thể trách chỗ kia bán quá nhiều, cái nào cũng khác nhau, y chính là bất đắc dĩ không biết chọn cái nào, cho nên rõ ràng liền mua hết trở về a.

Điều Bạch Trạch không biết chính là, lúc Lâm Dịch chỉ cho y cái trang web kia, đem trang mua sắm trên internet giới thiệu cho y, lấy năng lực học tập của y ra mà nói — con người nhiều màu nhiều ‘tính’ trong cuộc sống kia, liền bắt đầu a. Mà bởi vì y cũng có thú vui mới — vì hấn mà mua đủ loại tạp dề cùng với đủ

loại quần áo đẹp cỡ nào, vô luận là vì cần thiết, là nghỉ ngơi, là bên ngoài, là bên trong, là ở công ty hay ở trong nhà, vẫn là tốt nhất ở trên giường a.

50. Chương 50

Lúc giữa trưa, Lãnh Tĩnh ngồi trên ghế lớn ở trong văn phòng tổng tài, thất thần nhìn cây hoa lan trên bàn công tác.

Thoáng một cái, chính y đã muốn nuôi nó ba năm rồi. Ba năm, một ngàn nhiều nhiều ngày đêm, y đến nay còn nhớ rõ cảnh tượng khi đó hắn đưa loại bồn hoa này đến văn phòng y a, khi đó y thậm chí còn không biết nó gọi là cái gì, chính là người tặng là hắn cho nên y liền cũng như vậy cam tâm tình nguyện nuôi nó lớn lên, nhìn thấy nó càng ngày càng mọc lớn, xanh mượt một khoảng, công khai chiếm cứ một góc bàn làm việc của y, cứ như vậy mà lan đi thực tự nhiên. Trên thực tế, văn phòng này đều là nơi nơi chứa đầy hình bóng của hắn — Ông đứng bút bằng trúc đặt trên bàn, khung ảnh có cảnh hai người chụp chung, đèn dựa sau lưng của y....

Suy nghĩ liền không tự chủ nhớ lại chuyện đêm qua —

Lúc nằm ở trên giường, Bạch Trạch đột nhiên vươn tay điểm nhẹ trán y, “Đang nghĩ gì đó? Nói chuyện với anh anh cũng không thêm để ý?”

“...” Y lẳng lặng nhìn hắn, thật lâu sau mới trầm ngâm mở miệng, “Tháng sau là sinh nhật em...”

“Nguyên lai là anh bận tâm chuyện này...” Bạch Trạch nhin không được liếc mắt y một cái, từ từ thở dài, “Thời gian qua thực mau đi, đảo mắt một cái em cũng đã ba mươi tuổi mất rồi. Ha ha ~ Tiếp qua vài năm, chúng ta liền đều là lão nhân.” Hắn buồn cười nhướn mắt nhìn y nháy nháy mắt vài cái.

“Em không già.” Lãnh Tĩnh nhú mi.

“Hiện tại không già, về sau cũng sẽ già a. Anh cũng sẽ già, bất quá, hai chúng ta hai người cùng một chỗ từ từ biến thành hai ông già, tóc trắng, răng cũng đều thâm, mặt mày nhăn nhúm, ha ha, cũng ... Ách, cũng không tồi, anh thấy có phải không?” Thật sự là rất khó tưởng tượng ra Lãnh Tĩnh khi già sức yếu sẽ như thế nào, lão nhân gia lạnh lùng như băng nhất thế giới? Sẽ là cái bộ dạng gì nha? Hắn nghĩ tới liền nhin không được cười trộm.

Lãnh Tĩnh nhìn thấy mặt mày hớn hở không rõ nguyên nhân của hắn, biết hắn trong lòng đang nghĩ vớ vẩn cái gì nhưng mà y cũng không có truy vấn, chính là chỉ thần nhiên mở miệng hỏi hắn, “Em nghĩ muốn cái gì không?”

Bạch Trạch phiêu một cái ánh mắt ‘quả nhiên’ cho y, “Anh chính là vì nghĩ chuyện muốn tặng em cái gì mà phiền não?” Có điểm buồn cười ở trên miệng y hôn loạn một trận, sau đó còn ‘không có hảo ý’ tà tà liếc mắt nhìn y, cúi đầu đưa ngón tay lên đếm, “Àn, để em nghĩ đã, anh đã muốn tặng em không biết cái tạp dễ thứ bao nhiêu rồi, còn cao cấp tây trang, áo ngủ, đồng hồ, cà vát, ngọc bội, bồn tắm mát xa, di động, cây tiên nhân chuông...”

Giống như mấy nhà thẩm định báo cáo, Bạch Trạch trong lòng có cảm động có bất đắc dĩ, càng nhiều hơn chính là dở khóc dở cười — từ sau cái vụ tạp dễ kia, Lãnh Tĩnh rõ ràng là nhiễm tật xấu a, động bất động liền tặng quà cho hắn. Từ tiệm đồ dùng tình thú bán trên mạng cho đến thợ may cao cấp, linh kiện hàng hiệu gì cũng có, thậm chí còn có lần hắn đòi y lái xe chở đến cửa hàng mua laptop, y liền thuận đường mua thêm một cái bồn tắm lớn mát xa, còn thêm giường mát xa tặng hắn. Ngày đó nhân viên ở trung tâm đem hàng tặng về nhà hắn, phải nói là khuôn mặt hắn liền đơ một cục. Hắn vỗ vai hỏi y nhà bọn hắn có chỗ nào để đưa vào bồn tắm mát xa lớn kia a, y thoáng trở mắt, biểu tình vô tội xoay người bỏ đi, sau đó mới khinh miêu đạm tả nói cho hắn nguyên nhân. Bạch Trạch biết khi đó y căn bản là không có nghĩ nhiều như vậy, chính là trong tiềm thức cảm thấy được cái bồn tắm lớn cùng giường kia hai người bọn hắn có thể dùng được cho nên mới không do dự mà mua về thôi, lúc điền địa chỉ gửi tặng thì cũng theo bản năng điền địa chỉ nhà của hắn. Gặp phải loại chuyện như vậy là một cái phiền toái không lớn không nhỏ a, vậy mà y phải tay một cái quay lưng bỏ đi, làm hại hắn phải luống cuống tay chân để cho nhân viên chuyên chở kia đem đồ vào nhà, đem cái bồn tắm lớn kia để ở ban công, đem cái giường mát xa đặt trong thư phòng, sau đó ở

dưới ánh mắt cổ quái của y nhìn hấn tiến mấy nhân viên kia đi. Rốt cuộc vài ngày sau lại gọi đến công ty chuyển nhà bảo bọn họ đem bồn tắm lớn với cái giường mang về khu nhà cao cấp của Lãnh Tĩnh.

Hấn tuy rằng ít nhiều có thể hiểu được động cơ của y, sau lại cũng có đến khu nhà cao cấp của y tự mình thể nghiệm công hiệu của bồn tắm lớn với giường mát xa, bất quá ở dưới tình huống lúc đó, hấn trong lòng cũng có nhiều cảm tức a, cho nên cần rằng hung hăng giáo huấn y một chút, vẫn là giảng cho y nghe đến khi miệng lưỡi khô khốc mới bằng lòng cho qua. Lãnh Tĩnh thể nhưng lại rất biết nghe lời, cũng không có cãi lại hấn, chỉ là im lặng ngồi nghe hấn nói từ đầu tới cuối, cuối cùng mắt lạnh nhìn quanh phòng một cái, khinh miêu đạm tả mở miệng, “Về sau mua loại nhỏ.” Nói xong liền nhắc chân bước đi để hấn lại một mình dờ khóc dờ cười, cuối cùng cũng đành bỏ cuộc a.

Về sau đó nữa y liên tục tặng cho hấn trang sức ngọc vật cùng đồng hồ gì đó, mấy thứ ‘nhỏ nhỏ’ này nọ-Ủ, dáng thì nhỏ mà giá trị không nhỏ. Đầu toàn là ‘hoàng kim có giá ngọc vô giá’, ngọc vật trang sức là do y ở trong một cuộc đấu giá đồ cổ mua được, giá tới tận năm trăm vạn. Đồng hồ là cái có kiểu dáng giống y chang cái trên tay y đang đeo, cũng đều là xuất xứ Thụy Sĩ, làm bằng thủ công số lượng có hạn, giá sáu mươi vạn!

Lãnh Tĩnh mỗi lần tặng hấn đồ vật này nọ thì vô cùng đơn giản, đều là bộ dạng ra lệnh nói một chữ, “cho”, cũng không cùng hấn nhiều lời nào là lễ vật nhỏ này có bao nhiêu quý báu gì cả. Hỏi y vì cái gì muốn tặng cho hấn thì y liền chỉ trả lời, “Thích hợp với em.” Vậy thôi!

Hấn trong lòng là biết, này đó mấy thứ lễ vật này kì thật cùng tiền tài không quan hệ. Y chính là nghĩ muốn đem thứ đồ tốt nhất cho hấn, chỉ cần cho hấn, cho hấn rồi, y sẽ thỏa mãn, trong lòng cũng sẽ cảm thấy khoái hoạt. Hấn như thế nào lại không hiểu được? Khối ngọc cổ này, nghe nói là do một vị cao tăng đắc đạo thời Minh triều từng mang bên người, ngụ ý cát tường, khả bảo bình an. Cũng không biết y từ chỗ nào nghe được cuộc đấu giá này, vì khối ngọc này mà y trước tiên cho người tới canh, sau lại có thể đứng giờ tham dự đấu giá, dám đem cả một đám người dự đấu giá quăng ra sau, toàn tâm toàn ý ‘chộp’ khối ngọc này, mang về tặng hấn.

Hấn chưa bao giờ biết Lãnh Tĩnh lại cư nhiên chính là một người mê tín dị đoan như vậy — Y đương nhiên không phải, chính là bởi vì nghĩ đến hấn mà ngay cả thứ phù hộ bình an trong truyền thuyết ít ai biết đến kia được mang ra đấu giá tuyên truyền quảng bá như vậy thôi, cũng không có căn cứ khoa học nào cả, vậy mà y thà rằng ‘mua dư chứ không bỏ lỡ’ mà trăm phương nghìn kế vì hấn mà tranh thủ đến. Này quần áo đồng hồ y đều lấy tiêu chuẩn của mình mà mua cho hấn. Tóm lại, chính là nhất định phải là thứ y cảm thấy là tốt nhất mới được.

Trên cổ lộ ra ngọc bội, tay trái mang nhẫn cưới, tay phải mang đồng hồ, Bạch Trạch đối y nói — Em thực thích lễ vật của anh, em mỗi ngày sẽ đều mang. Bất quá anh không cần mua thêm nữa, mấy thứ này thực trân quý hiếm có, anh mua về nhiều em sẽ không thấy hứng thú nữa, cũng sẽ không còn muốn đeo.

Lãnh Tĩnh nghĩ nghĩ, rốt cuộc gật đầu, tạm thời ngăn chặn lại hành vi mua sắm điên cuồng của y.

Hấn có đôi khi không khỏi thiên mã hành không loạn nghĩ, nếu ai muốn cướp ngân hàng thì còn không bằng đến ‘mời’ hấn đi, mỗi ngày hấn tùy tùy tiện tiện ra ngoài, trên người cũng phải có gần ngàn vạn chứ chẳng ít. Nghĩ đến đây liền làm cho người ta cứng lưỡi a.

Sinh nhật hấn cùng Lãnh Tĩnh đều là ở gần giữa năm, hấn tháng ba còn y tháng tư. Hai người bọn họ cũng không phải là người theo chiều hướng lãng mạn cho nên cũng sẽ không làm mấy chuyện như là đi một nhà hàng Pháp ăn tối bên ánh nến nói chuyện tình yêu. Bọn họ hai người bình thường đều vui vẻ tặng cho nhau đồ vật này nọ, to nhỏ đều có, chỉ cần nhìn thấy đẹp là liền mua về tặng cho người kia, cho nên tới khi sinh nhật thì ngược lại sẽ chẳng có mua tặng cái gì, chính là mỗi lần mặc kệ là sinh nhật ai, hấn sẽ đều nấu một bữa ăn lớn, hai người cùng cao hứng ngồi bên bàn ăn chúc mừng. Đơn giản như vậy, hai người cũng phi thường thích, cứ thường xuyên anh một ngụm em một ngụm, lẫn nhau chia sẻ từ từ ăn hết buổi tối. Duy nhất cần nói đến chính là bọn họ có ước định, vào ngày sinh nhật thì có thể hướng người kia đưa ra một cái yêu cầu, chỉ cần không cần quá phận, cơ bản sẽ đều cố gắng thành toàn cho người kia. Kì thật trên cơ bản hai người lúc đó chính là có một chút tiểu tình thú thôi.

Năm nay hấn ba mươi tuổi, mà còn là chỉ năm, này chính là một cái sinh nhật của mười năm (10, 20, 30, 40, 10x nha), có lẽ là vì nguyên nhân này cho nên Lãnh Tĩnh mấy ngày nay mới có thể khẩn trương như vậy,

suốt ngày cứ nghĩ phải tặng cho hắn cái gì đó mới được.

Đưa ngón tay xoa đôi mày đen tuyền của y, Bạch Trạch chuyên chú nhìn vào mắt y, “...Anh đã muốn tặng nhiều thứ như vậy cho em rồi. Trừ bỏ bầu trời anh trắng, những thứ anh có thể cho em anh đều đã cho, đừng nghĩ nhiều, em cái gì cũng không muốn.... Thật không tin được em đã muốn tới độ tuổi chi năm, như vậy tính ra anh cũng đã muốn ba mươi lăm tuổi, nguyên lai hai người cũng đã muốn già đi, thực nhìn không ra....”

Hắn lại bắt đầu ‘ca’ thêm một bài, cộng thêm tay chân động thủ sờ soạng, Lãnh Tĩnh đưa tay bắt lấy đôi tay đang đưa loạn vô mục đích của hắn, “Em....”

“A!” Hắn bỗng nhiên kêu to thành tiếng, đánh gãy lời nói của y. Hắn quay đầu không hề chớp mắt nhìn y, “Em nghĩ ra rồi....”

“?”

Bạch Trạch hai mắt sáng lên, “Có một việc chúng ta còn chưa có làm, chúng ta liền đi làm đi, coi như là quà sinh nhật, quà sinh nhật ba mươi tuổi của em đi.”

“Là cái gì?”

“Trang mật! Chúng ta kết hôn cho tới bây giờ cứ nhiên còn chưa có hưởng tuần trang mật. Chúng ta còn chưa có đi du lịch cùng nhau đi? Trừ bỏ lần đó đi Mỹ, lần đó không tính. Chúng ta đi du lịch đi....” Hắn nói đầy kích động, ngoài miệng cũng bắt đầu nói năng lộn xộn cả lên, “Đi nơi nào giờ? Anh nói chúng ta nên đi nơi nào mới tốt.... Đi Tây Tạng được không? Chúng ta đi Tây Tạng đi. Em vẫn muốn đi tới đó, chính là không có thời gian a, lần này chúng ta cùng đi đi, Tây Tạng, Tây Tạng....” Vô cùng chờ mong nhìn y, Lãnh Tĩnh bị hắn hừng hừng khí thế như vậy cùng với ánh mắt cún yêu chờ mong kia thì trong lòng động động, giống như là bị mê hoặc vậy, trong đầu chưa nghĩ nhiều liền một tiếng khàn khàn “Hảo!” trả lời, âm thanh ngay tại đầu lưỡi thoát ra, nghiêng ngả lão đảo vọt ra khỏi miệng.

Bốn mắt nhìn nhau, Lãnh Tĩnh thấy lạ, người trong lòng cũng thấy sững sờ.

Một lát sau hai người nhìn nhau cười, hết thấy đều không cần phải nói thành lời.

—ooo—

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Dịch vừa mới bước vào văn phòng thì liền nhận được điện thoại của tổng tài trực tiếp chỉ bảo — Tôi có việc phải đi nửa tháng. Không có việc gì không cần tìm tôi.

Cậu còn chưa có trả lời lại thì y đã muốn ‘cạch’ một tiếng ngắt điện thoại mất rồi.

Tuần trang mật muộn, ở tại ‘nóc nhà của thế giới’——

Ở phía Tây Nam của tổ quốc

Tây Tạng chính là một cái lãnh thổ diện tích lớn

Trên núi bốn mùa tuyết rơi

Cùng với nhà lỗ giấu bố giang

Giống mùa thu ở lòng để lan tràn

Hành hương đích lộ rất dài

Phật chủ a,

Vươn bàn tay thánh khiết của người

Vuốt ve một chút đầu chúng sinh

Bởi vì nhân sinh là giấc mộng

Thành kính đạt được mà thuần khiết

Ta nhìn đến dòng người quỳ thẳng

Mỗi người vuốt trong tay tấm ván gỗ
Bất luận tuổi già vẫn là tuổi trẻ
Bọn họ cầu thành thiên đường và địa ngục
Mà tuyết sơn sông nước địa địa thượng lan tràn
Ta ngang ngắc đầu lên
Thấy kên kên chao lượn trên không
Mỗi khi mặt trời dâng
Sẽ có người ở cung điện Pataka quỳ thẳng không dậy nổi
Có mùa có gió
Sao lại nằm trên mây trắng ngủ say
Bò Tây Tạng cày ruộng
Trong lúc vô tình lại đạp đến trắng nồn ánh trăng

51. Chương 51

Ném qua cơm chiều, qua loa thu thập đồ xong, Bạch Trạch cùng Lãnh Tinh đi tới thư phòng, một người thì ngồi ‘ôm’ bàn làm việc, một người thì xếp bằng ngồi trên thảm, ôm quyển laptop không biết đang làm gì.

Chuyên tâm với thứ cầm trên tay, Bạch Trạch cũng không có ngẩng đầu lên mà chỉ nhu nhu mở miệng, “Em phải ăn cây nho~” Âm cuối không tự giác vang cao, Lãnh Tinh trong lòng liền rung động.

Từ lúc hai người ở chung cho đến nay, y đã muốn hiểu quá rõ hắn là một người thích ăn trái cây như thế nào, nhất là những loại trái cây mọng nước, mà giống cây nho lại còn có vị ngọt ngọt là loại mà hắn yêu thích nhất a, một mình hắn liền có thể ăn luôn đến vài cân. Nhà hai người luôn luôn không có thiếu hoa quả, tủ lạnh trừ bỏ chứa rau dưa thịt cá này nọ thì phần lớn chính là chứa hoa quả.

Lãnh Tinh yên lặng đứng dậy, thân ảnh cao ngất lướt qua đồng công tác trên bàn, chỉ chốc lát sau đã cầm trong tay một cái đĩa thủy tinh thật to trở lại. Y cúi người đưa đến trước mặt hắn, lúc đứng dậy khoe mắt còn đảo qua màn hình cái laptop trên thảm, y không khỏi tò mò nhìn một lát, “Em đang làm gì thế?”

“Đánh quái.”

Lãnh Tinh trong lòng kinh ngạc, không khỏi đưa hai mắt nhìn thẳng vào. Đây là trò chơi trên internet? Trong ấn tượng của y, này không phải là đồ chơi của tiểu hài tử sao? Y liền không khỏi lắc đầu một cái – lớn như vậy rồi còn ham chơi a. Bất quá thấy hắn gương mặt sáng láng như vậy y cũng không nói thêm cái gì, trong lòng nghĩ chỉ cần hắn cao hứng là tốt rồi.

Bạch Trạch cúi đầu mắt cũng không chớp nhìn lên màn hình, trên mặt vẫn là nhất nhất hứng trí bưng bưng, cũng không thêm phản ứng y đứng bên người, trên tay động tác không ngừng mãi cho đến khi chính mình bị môn phái đàn P giết chết thì mới thở dài một hơi, hướng người đứng bên cạnh “A....” một tiếng, hé miệng.

Lãnh Tinh chọn quả nho tươi mọng, thuận tay cẩn thận gỡ bỏ vỏ uyển đến miệng hắn, thấy hắn hít mất thỏa mãn nhai nhai nuốt xuống, cái cổ theo đó mà bình thành một đường cong thật đẹp mắt. Mặt lạnh thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm sườn mặt của hắn, y thích hắn luôn sung sướng thả lỏng như vậy của hắn, không có chút bố trí phòng vệ nào cả, giống như một cái tiểu hài tử thiên chân khả ái vô ưu vô lo vậy. Vì thế trên tay y liền tiếp không ngừng lột vỏ uyển nho cho hắn, thẳng đến khi trên cái đĩa kia bị vơi đi hơn phân nửa, y ở bên cạnh sắm vai ‘thê nô’ uy hấn ăn thứ n lần, y mới không tự giác gọi lên khoe miệng lộ ra một mặt sủng nịch mỉm cười rồi quay trở lại bàn làm việc bận rộn chuyện của mình, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn hắn một chập lâu —

Thật kì quái nhiều người còn gọi hắn là bác sĩ thiên tài, y lại cảm thấy được hắn vẫn còn có đôi khi thật sự ngu ngốc lắm, còn chơi trò chơi của tiểu hài tử nữa chứ, lại còn chơi rất cao hứng phấn chấn, đã thế chơi lại

còn bị thua chết lên chết xuống đồng lần, trò này bộ chơi khó lắm sao? Hắn cứ như vậy cố gắng tập trung tinh thần, hắn a, lại đi đầu quân vào cái đôi toàn lâu la tiểu tốt, là xem nhẹ con rắn kia quá rồi

Bạch Trạch quệt miệng, ở trong lòng thở dài, như thế nào lại chết nữa rồi ~ cào cào tóc rối, hắn vẫn là không chịu hết hi vọng, rất nhanh đưa tay mò qua đĩa nho cầm một quả, sau đó lại tiếp tục trầm mê vào trò chơi lần nữa.

Không sai, hắn gần nhất chính là mê mẩn trò chơi internet, cũng với các tiểu hộ sĩ, bác sĩ trung y trong phòng khám lập tài khoản vào trò chơi “Thế kỉ ánh sáng” trên internet. Lúc mới bị lôi kéo vào chơi hắn còn nhạo báng đối phương ngây thơ chơi tệ một phen, nói cái gì lớn mà còn mê chơi mấy trò của tiểu hài tử, ai ngờ sau này lại chính hắn cũng dần dần trầm mê vào mất tiêu. Bởi vì hắn là một tay mới vào ‘nghề’ cho nên xoay ngang xoay ngược cũng chỉ có thể làm vài cái nhiệm vụ nhỏ nhỏ, lúc đánh quái thú cũng giống như quân y trong quân đội vậy, đều rất quan trọng nha. Chính hắn là trung y am hiểu châm cứu, vì thế lúc hắn đặt tên nhân vật liền lấy tên ‘một cây châm’, bị mấy người trong phòng khám có nhân vật tên ‘kim cương đến cũng đều bị hủy’, ‘đánh cho người rằng rơi đầy đất’, ‘ôn nhu một đao’ giễu cợt hắn thật lâu. Tuy rằng không nghĩ thừa nhận, hắn trong trò chơi bị xoay so sánh với thái độ còn không bằng, còn bị đồng sự vô tình chọc ‘giống NPC y chang không có chút gì khí khái nam nhân’. Hắn nghe thấy liền bị đả kích thật mạnh, mấy ngày nay buổi tối hắn đều rất chuyên tâm theo sát mọi người ở trên mặt trận chạy tới chạy lui đánh quái thú làm nhiệm vụ a, chính là muốn chính mình có thể sớm thăng cấp, cởi bỏ cái tên ‘một cây tú hoa châm’ này đi.

Trong lòng đang lúc buồn bực, hai mắt hắn lại bỗng nhiên sáng ngời. Một nữ chiến sĩ tư thế oai hùng chạy đến trước mặt hỏi hắn “muốn hay không kết hôn cùng ta?” Bạch Trạch sửng sốt, tiếp theo liền mừng rỡ. Chính mình trước mắt chỉ là cấp độ võ lòng thôi, nếu có thể cùng nhân vật lợi hại kia kết làm vợ chồng, cùng với đối phương làm nhiệm vụ, ở dưới sự dẫn dắt của nàng, hắn sẽ sớm nâng cấp level ở một ngày không xa sắp tới a

~Hắn loại nhân vật level thấp như vậy, xoay ngang xoay ngược trò chơi một đồng nhiệm vụ này, hắn ngay cả thu hắn tham gia vào nhóm cũng sẽ không thêm thu, nói như vậy, hắn là không ai coi trọng hắn, muốn cùng hắn kết thành vợ chồng chẳng qua là muốn làm nhiệm vụ thôi. Nguyên nhân rất đơn giản a – là bởi vì hắn chỉ biết cản trở thôi. Bất quá, nữ chiến sĩ này kì thật là đồng sự cùng phòng khám của hắn, một năm trước mới vừa tốt nghiệp ra trường, có điều, điều làm cho hắn không thể nói gì chính là nàng tuyển cho mình một cái chức nghiệp nữ chiến sĩ nhưng lại có một cái tên vô cùng bực bực: “Thái Sơn”, dẫn tới tất cả mọi người nghĩ nàng chính là độc lập một mình.

Bạch Trạch trong lòng vui sướng vừa định đáp ứng nàng, bên tai lại bị thổi vào một luồng thanh âm, “Không cần đáp ứng!” Lời còn chưa dứt, ngay lúc hắn còn chưa có hồi phục tinh thần thì ‘ba’ một tiếng, laptop đã mạnh mẽ bị đóng lại mất tiêu rồi.

“Anh làm gì?” Hắn nhảy dựng lên nghĩ muốn đoạt laptop lại từ trong tay y, “Trả lại cho em.” Bạch Trạch chồm tới, “Anh hại em chết một lần rồi.” Hắn thời phi phi ương đối phương, vừa ngẩng đầu lên một lần liền phát hiện thần sắc y vô cùng âm trầm, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn nhất thời kinh ngạc hạ xuống kích động, ngơ ngác nhìn y. Sau một lúc lâu, Bạch Trạch mới bắt đầu khụt khịt, bĩu môi, nột nột một tiếng, “Ách, này là trò chơi thôi...” Ngỡ khí hắn nói ngày càng thấp, cuối cùng còn chột dạ cúi đầu — Hắn ở trong lòng kêu rên, vì cái gì mỗi lần chỉ cần y bày ra bộ dạng ma vương mặt đen thì hắn liền mềm lòng thỏa hiệp, thậm chí chột dạ a? Thượng đế a, kì thật hắn đâu có lỗi đâu.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy y vẫn cứ như cũ nghiêm mặt, không hề chớp mắt nhìn hắn, đôi mắt như một cái lỗ hồng sâu thẳm thẳm, một bộ chờ hắn mở miệng giải thích rõ ràng. Hắn trong lòng thở dài, cuối cùng vẫn là đi lên phía trước đưa tay ôm y, đem đầu mình đặt vào hõm vai y, cọ cọ, làm nũng lấy lòng không cần nói cũng biết – không có biện pháp a, hắn không chịu không nổi bộ dạng này của y a, rõ ràng người bị oan là hắn, chính là y lại bày ra một bộ sinh khí thương cảm ủy khuất không thôi mà.

Bạch Trạch cúi đầu nói, “Uy, đừng nhỏ mọn như vậy a. Vừa rồi người kia, ách, nàng là hộ sĩ phòng khám của em, anh có gặp qua rồi mà, chính là ở đại sảnh ấy. Người ta là có hảo tâm, thấy cấp độ em quá thấp mãi không lên được level cho nên muốn giúp đỡ cho vui, cùng em làm nhiệm vụ thăng lên cấp mới thôi, cho nên mới, ách, hướng em cầu hôn...” Là như vậy như vậy, hắn đem hết mọi suy nghĩ ra giải thích một lần,

cái gì là vòng du cái gì là ‘Thế kỉ ánh sáng’, cái gì là kết hôn, cái gì là thăng cấp....

Sắc mặt Lãnh Tĩnh chậm rãi dịu xuống dưới, nghe thấy người trong ***g ngực mình kia kiên nhẫn hướng y giải thích chân tướng, ở lúc hần không để ý y chậm rãi gờ lên khóe miệng – y biết này chính là trò chơi a, chính là y trong lòng vẫn rất không thoải mái. Y cũng biết, chỉ cần y lãnh mặt cuống một cái thì hần sẽ liền thỏa hiệp với y thôi. Từ rất sớm y đã liền phát hiện ra, tiểu Trạch của y đối với y vẫn là rất luôn dễ mềm lòng như vậy mà. Hần luyện tiết y sinh khí ủy khuất, thương tâm, cô đơn, tịch mịch.... a, chỉ cần y có ý phản đối, mẫn tuệ sâu sắc của hần liền phát hiện được, sau đó liền dùng hết mọi cách xua tan cảm xúc khó chịu này kia của y a. Hần luôn chiều cổ y, duy trì y, cho dù có đôi khi hần phải thỏa hiệp hoặc là phải nhượng bộ, hần cũng sẽ không do dự đi làm. Lãnh Tĩnh sờ lên tóc hần, lại nhìn không được hôn lên khuôn mặt trắng nõn của hần — Y đương nhiên biết dự vọng độc chiếm của y đối với hần quá mạnh mẽ, chính là y khắc chế không được. Ngẫu nhiên dưới tận đáy lòng cũng sẽ nổi lên một tia áy náy, chính là y cũng biết, đối với hần, y không thể để lộ ra một tia nhượng bộ được. Cho dù này chỉ là một cái trò chơi ảo không có thực.

“Không được cùng người khác kết hôn, là trò chơi cũng không cho.” Y bá đạo cùng độc tài đưa ra quyết định.

Bạch Trạch trở mình xem thường, “Không thì thôi!” Tuy rằng trong lòng khó chịu, hần vẫn là đáp ứng rồi. Hần oán hận trừng mắt nhìn y, lại cầm lấy laptop của mình, một lần nữa đăng nhập vào trò chơi. Về sau, hần chỉ có thể lưu luyện mà cự tuyệt mỹ nữ thôi, tiếp tục trên con đường một mình gian khổ thăng cấp thôi.

Lãnh Tĩnh trong mắt có ý cười, buồn cười nhìn hần thở phì phì ngồi trên thảm trong chốc lát lại nghiêng rằng nghiêng lợi, trong chốc lát lại rung rung đùi đắc ý thực rất đáng yêu, y nhìn không được lại đi đến phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra một đĩa nho, ngồi bên người hần, vô thanh vô thức lột vỏ nho, sau đó uy vào cái miệng nhỏ nhắn đỏ au của người mình yêu.

Qua vài ngày —

Nhân vật cấp độ ba vỡ lòng tên là ‘Một cây châm’ ở trong rừng sương mù gặp phải một nhân vật thân trang bị cực phẩm – nữ chiến sĩ cấp mười mặc áo giáp, trong truyền thuyết gọi là “Diệt thế”. Nàng quỳ một gối xuống hướng hần cầu hôn, làm hần ngạc nhiên nhất chính là— Tên nhân vật nữ chiến sĩ cư nhiên lại là “Lão công của một cây châm.”

Bạch Trạch quay đầu, không thể tin được nhìn về người vẽ mặt nghiêm túc ngồi nghiêm trang bên bàn làm việc nào kia. Hần đưa tay thẳng tắp chỉ vào y, “Anh, anh, anh.....” Thật nói không ra lời. Hần ngây ngốc trừng mắt nhìn y cứ một mực dán mắt vào màn hình, hần rất nhanh đứng lên, bị kích động chạy đến bên bàn làm việc của y, một phen đoạt laptop trong tay y. Hần chỉ thấy huỳnh quang lóe ra trên màn hình, một nữ chiến sĩ uy phong lẫm lẫm cầm trong tay cầm nhẫn kim cương chói lóa, khóc khóc hướng nam nhân cấp độ ba vỡ lòng nghèo túng cầu hôn —

Gả cho ta đi.

Trong rừng rậm, không biết từ khi nào lại xuất hiện ra một nhân vật mục sư tên “Làm trâu làm ngựa” cấp độ ba, giống như bị động kinh hướng đến hai người bọn hần tung bóng a tung bóng. Bầu trời đầy hoa rơi, mọi chỗ đều là hoa tuyết trắng.

Nam nhân quay đầu đến, vẽ mặt tà ác, gần từng tiếng, “Này, thực, là, một, trò, chơi, thú, vị, a!” Nói xong, nhếch miệng cười lộ cả hàm răng.

Bạch Trạch trầm mặc —

Hai ngày mà chơi đến cấp cao như vậy, anh không phải là người a!

—ooo—

Lâm Dịch mất ngủ.

Cậu nằm ở trên giường, hai mắt vô thần trừng trừng nhìn trần nhà, nghĩ đến trường hợp gặp được trong văn phòng tổng tài kia —

Tổng tài lãnh khốc mặt than đang ngồi ở trên bàn làm việc thật lớn ——

Đánh

Chém

Diễn

Đánh

Quái vật

Lại còn là một cái nữ hào, tổng tài lạnh lùng vô tình cư nhiên lại là gay a

~“Đi ‘Thế kỉ ánh sáng’ đăng kí tài khoản, theo giúp tôi luyện cấp.”

Thượng đế a, phạt tổ a~ Cậu cảm thấy được chính mình vỡ ra làm hai.

Mơ mơ màng màng trở lại chỗ ngồi.

Một giờ sau, một cái tên “Làm trâu làm ngựa” ở “Thế kỉ ánh sáng” được sinh ra.

52. Chương 52

Vì thế cho nên, Bạch Trạch vẫn là quyết định ~ Ân, tuy rằng hắn là nhân vật nam còn nàng kia lại là một ‘tên gay’, nhưng mà nhìn người ta một thân trang bị cực phẩm như vậy, nhìn người ta cấp bậc cao chói vót như vậy, nhìn thế nào cũng ra một người ‘tiền của đầy nhà’ nha.

Không lấy người này mới là ngu!

Gả cho chính là thông minh. “Nàng” chính là y a.

Tiểu chiến binh cấp độ vỡ lòng cầm lấy nhẫn kim cương trong tay nữ chiến sĩ, sau đó mang vào trong ngón tay của nàng — Không có biện pháp, trò chơi chính là quy định nam nữ khi kết hôn, nhà trai phải tặng bên nữ nhẫn, đồng thời tặng ngân giới, kim giới, nhẫn kim cương gì đó mà. Lấy tiền tài của hắn hiện tại, nhiều lắm cũng chỉ có thể mua nổi đồng giới thôi, nhìn thấy trên người nữ chiến sĩ kia áo giáp hoa hoa lệ lệ, tiểu đồng giới của hắn, tặng liền thấy mất mặt a. Tuy rằng cảm thấy không có cam lòng nhưng bất quá nàng đã muốn thể hiện chăm sóc hắn như vậy rồi, ngay cả nhẫn kim cương cũng đều tự mình chuẩn bị tốt, hắn vẫn nên nhận đi thôi.

“Lão bà, chúng ta kết hôn như thế nào đây?” Tiểu chiến sĩ ôn nhu hỏi ‘vị hôn thê’ bên cạnh mình.

Trong thư phòng, Bạch Trạch trong lòng hớn hở — cưới một lão bà có tiền có tài, tiền tài không nói đi, chính là mình có thể gọi người ta là lão bà nha.

“Người muốn thế nào?” Nàng mặc kệ hắn cẩn thận ôn nhu thế nào, đem vấn đề hỏi trả lại cho hắn, một bộ tùy phu lựa chọn.

Tiểu chiến sĩ cau mày, trong lòng có chút khó nghĩ — Trong Thế giới ánh sáng trước mắt là có ba loại phương thức kết hôn tùy người chơi lựa chọn.

Thứ nhất, đi nguyệt lão từ kết hôn. Trường hợp này chỉ cần trả mười mai tiền phí làm thủ tục kết hôn, còn có thể được nguyệt lão chúc phúc, kết thành vợ chồng hợp pháp. Sau đó nhân vật nam cưới tuần mã còn nhân vật nữ ngồi kiệu đi dạo một vòng trong kinh thành. Bởi vì giá cả tiện nghi, thủ tục đơn giản nên 99.9% người chơi đều chọn loại phương thức kết hôn này.

Cách thứ hai chính là đi bờ cát cực lạc kết hôn. Cai quản bờ cát này chính là thần đăng, chỉ cần hướng thần đăng nộp năm mươi kim tệ làm thủ tục kết hôn thì liền được thần đăng chúc phúc, kết làm vợ chồng. Sau đó hai người cưới thú vờn quanh đại lục một vòng. Cư dân trên đại lục đều có thể nhìn thấy bọn họ kết hôn rầm rộ a. Có điểm như là kết hôn du lịch vậy, chính là hơi bày vẽ quá. Bất quá giá cả cũng vừa tầm, so sánh qua so sánh lại thì trừ bỏ có hơi khoe khoang ở ngoài thì chả có cái gì thực tế ưu đãi cả cho nên từ trước đến nay đều bị mọi người chơi không lựa chọn. Trước tới giờ chỉ có mấy danh nhân ‘phù dung tỷ tỷ’ là chọn loại kết hôn này thôi.

Cách thứ ba chính là đi thần điện của nữ thần Duy Nạp kết hôn. Con người đều trăm phương nghìn kế muốn gặp vị nữ thần ở trong thần điện này a. Đầu tiên là phải giết chết xà lang quân, bắt nó mở ra cửa thần điện. Sau đó là hướng thần Cupid nộp một ngàn kim tệ làm thủ tục kết hôn. Ngay sau đó sẽ được nữ thần chúc phúc, mặc khác còn nhận được vương miệng bảo thạch của ba khỏa nữ thần, sau đó cưới chiến hạm cổ đại rong chơi ở bờ biển Aegean Sea xinh đẹp. Aegean Sea là vùng biển có nhiều hải yêu, các nàng sẽ đến cướp đoạt bảo thạch, người đi ngoạn phải đánh bại các nàng để bảo vệ tình yêu được. Loại phương thức kết hôn này có thể nói là “kết hôn đắt đỏ” a, hơn nữa dọc đường đi còn gặp phải ngàn nan vạn hiểm, pháp phòng lo sợ. Nói là kết hôn nhưng mà so ra còn giống hai người nam nữ cùng nhau đi đánh boss thăng cấp thì đúng hơn. Cũng có nhiều người muốn bảo thạch của nữ thần, hơn nữa là muốn chứng minh thực lực của mình cùng với sự kiên định trong tình yêu cho nên thường chọn loại phương thức kết hôn này, chính là số người thành công trước mắt thật ít ỏi a. Một khi khiêu chiến thành công, cặp nam nữ sẽ được trao tặng danh hiệu “Thần thoại tình cảm lữ”, tên của bọn họ cũng sẽ được khắc trên điện trụ trong thần điện nữa.

Rối rắm a rối rắm, tiểu chiến sĩ nắm chặt nắm đấm, một lát sau, hần dứt khoát ngẩng đầu, mắt sáng như đuốc nhìn về phía nữ chiến sĩ, “Người có phải hay không rất mạnh?”

Nữ chiến sĩ gật đầu.

“Có đủ đánh bại xà vương cùng hải yêu không?”

“Ân.”

“Hảo.” Tiểu chiến sĩ giống như chiến sĩ thực thụ vậy, hai tay chống nạnh, lỗ mũi hướng lên trời tuyên bố, “Chúng ta đi thần điện kết hôn!” Ngửa mặt lên trời cười dài, ai còn dám nói hần là ngàn năm chỉ biết cản trở làm vật hi sinh, vạn năm áo rỗng nữa đây? Hần khí phách ngất trời kéo tay nữ chiến sĩ, “Đi!”

Chúng ta kết hôn đi.

Trong thư phòng —

Bạch Trạch nghiêng đầu chiếm lấy một góc bàn làm việc của Lãnh Tĩnh, ngồi bên người y, trên mặt mang theo hoang mang hồ nghi không thôi, “Anh sao lại lợi hại đến thế a?” Thăng cấp nhanh như vậy.

Lãnh Tĩnh quay đầu qua, còn có rất nghiêm túc nhìn hần, mặt không chút thay đổi nói, “Đây là thực lực.”

Bạch Trạch không nói gì. Này chẳng lẽ là thiên tài cùng người thường khác nhau sao?

Lãnh Tĩnh hạ mắt, y đương nhiên sẽ không nói cho hần biết “Thế kỉ ánh sáng” kì thật là trò chơi do công ty truyền thông của Lãnh thị sáng lập ra, lại càng không nói cho hần biết tất cả mảnh khoe số liệu liên quan đến trò chơi này y đều rõ như lòng bàn tay đâu.

Nam nhân mặt than bất động như núi, khổng chút nào áy náy hưởng thụ ánh mắt sùng bái của người yêu đối với sự thăng cấp nhanh như gió của mình. Về phần nho nhỏ ‘chơi gian’ của mình, cứ xem như không đáng kể đi.

Bạch Trạch bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, “Mặc kệ, anh đã thăng cấp nhanh như vậy, từ giờ trở đi phải giúp em thăng cấp, em phải sớm làm chiến sĩ cao cấp!” Hừ! Nếu bọn hần là vợ chồng, y giúp hần chính là nghĩa vụ chứ còn gì nữa!

“Ân.” Lãnh Tĩnh dừng một chút, bỗng nhiên nói, “Kết hôn sớm một chút rồi đi ngủ, ngày mai anh theo em luyện.” Hần a, một khi thức đêm thì ngày hôm sau tinh thần sẽ không tốt. Tuy ngày mai là cuối tuần nhưng y vẫn là không muốn hần vì trò chơi mà bị mệt bản thân. Hơn nữa....

Bạch Trạch nhu thuận gật đầu, trong lòng tràn ngập vui sướng cười đến híp cả mắt. Hần đắc ý nghĩ chính mình thật là có phúc quá đi, chơi trò chơi thôi cũng có thể đưa tới cái đại thần như vậy, về sau hần có cái đỡ đầu, chính mình sẽ không bao giờ.... chịu thêm vất vả nào nữa, hết chết rồi lại tử, tốt đẹp nhất chính là cuộc sống gia đình tạm ổn hạnh phúc nga~ không xa vời chút nào a

~Xà lang quân ở tại vùng đầm lầy lạnh lẽo, được coi là một trong những boss cao cấp trong trò chơi, cái quyền trượng mà nó bảo hộ kì thật không chỉ có mỗi khả năng mở ra cánh cổng thông vào thần điện mà còn có thể dễ dàng mở ra một thánh điện khác trên đại lục, có thể nói là một cái chìa khóa vạn năng.

Chọn chiến với yêu quái lợi hại như vậy, nếu là trước đây thì tiểu chiến sĩ đã sớm lo lắng đề phòng không thể an an ổn ổn rồi, nhưng mà hiện giờ hắn có nữ chiến sĩ bên cạnh a, cho nên về mặt hắn vẫn là tỉnh tỉnh mê mê, cười ngốc cả mồm, cứ giống như là đang đi dạo trong thành không hơn. Trên đường, nữ chiến sĩ đại tài không chút nào keo kiệt cho hắn rất nhiều đồ nghề tốt – một bộ áo bào cao cấp dành gọi là Thiên Hũ, có thể ngăn cản tiến công của những quái thú cấp năm. Đối với một tiểu chiến sĩ mà nói, này có thể nói là trang bị rất khó kiếm được a. Cũng bởi vì hiện tại hắn cấp rất thấp cho nên loại trang bị này đem cho hắn cũng chẳng có biện pháp nào mặc vào cho nên hắn chỉ có thể ở dưới ánh mắt chế nhạo của nữ chiến sĩ mà cắn răng, tức giận gườm gườm. Hắn còn được nàng cho rất nhiều kim tệ, dược liệu, vũ khí phòng thủ cùng tấn công... Đồ được tặng hắn đem cất vào túi chứa của mình, đồ nhận vào nhiều lắm luôn, cuối cùng ngay cả tiểu chiến sĩ mặc dày cũng đều có chút ngượng ngùng, mặt đỏ cả lên — Chính mình giống như đang được nàng đường vậy, có điểm giống tiểu bạch kiếm nga~ giống như ăn không không trả tiền vậy nha

~Nữ chiến sĩ là chiến sĩ cấp cao, ngang trời xuất thế. Có nhiều người chỉ cần nhìn nàng là biết nàng kì thật là cá nhân yêu — làm sao có thể có nữ nhân lợi hại như vậy a, khẳng định này là một cái nam nhân! Với thực lực của nàng, dọc theo đường đi được nhiều môn phái mời gia nhập là chuyện đương nhiên nhiều vô số kể, thậm chí một vài người khi thấy nàng giành nhiều tình cảm đặc biệt cho tiểu chiến sĩ như hắn ở phía sau còn đưa ra ý kiến nhận hắn ‘con chồng trước’ mời vào nhập hội luôn. Nữ chiến sĩ này đối với lời mời của bọn họ từ chối cho ý kiến, chính là chỉ dùng ánh mắt hỏi hắn “Thấy thế nào?”

Một bộ hết thấy đều là để cho hắn làm chủ.

Tiểu chiến sĩ đối với loại này thực hưởng thụ lắm, hắn, hết thấy đều cự tuyệt mấy lời mời kia.

Đuổi đi một đám bang phái đáng ghét bên người, hai người ngồi trên cao cấp ma sủng của nữ chiến sĩ – là con rồng có sừng một đường như bay mà đi. Hắn ngồi ở phía sau nữ chiến sĩ, kéo góc áo của nàng, “Người không cần gia nhập với bọn họ, đến hội của ta đi. Ách, tuy rằng không phải là môn phái mạnh nhưng bắt quá mấy người trong hội đều quen biết, người cũng gia nhập được không?”

Này hắn thật ra tuy rằng thực lực không mạnh nhưng cũng xem như là chiến sĩ có môn phái, không phải một mình lẻ loi hiu quạnh. Hắn nói bang hội này chính là bang hội mà mấy người trong phòng khám của hắn đều đã gia nhập vào hết, gọi là “Ta ý tiêu dao phái”. Bang hội của bọn họ không đông, trên đại lục cũng chỉ được xếp vào hàng bang hội nhỏ. Trong hội cũng chẳng có nhân vật cao cấp nào cả, tất cả cũng là vì mọi người thực lười nhác chẳng biết tiến thủ, mỗi ngày đều đi lượn lượn không chút lý tưởng. Bởi vì không có loại biến thái giết người không chớp mắt hoặc là tiêu nhân ác liệt vô liêm sỉ, cho nên bang phái của hắn cũng được coi là một tập thể hoàn toàn vui vẻ a.

“Hảo.” Nữ chiến sĩ không chút do dự đồng ý, liền phát tín hiệu gửi đến đương gia “Quỷ mặt Diệt Quân” của bang phái Tiêu Dao, ghi chú rõ ràng nàng là “Lão công của một cây châm”, yêu cầu xin gia nhập môn phái của bọn họ. Đơn yêu cầu rất nhanh được thông qua. Ngồi ở trên ma sủng, hai người nhận được tin nhắn của đương chủ “Quỷ mặt Diệt Quân”.

Phái Tiêu Dao nhân số ít, mỗi lần có người mới gia nhập thì đều tiến hành một cái nghi thức hoan nghênh, kì thật chính là cơ hội để mọi người gặp mặt làm quen.

Tiêu Dao phái đàn —

Quỷ mặt Diệt Quân: Cả nhóm, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh nữ chiến sĩ “Lão công của một cây châm” gia nhập vào bang phái chúng ta! Cho một tràng pháo tay!

Mọi người: ba ba ba ba

~Quỷ mặt Diệt Quân: “Lão công của một cây châm”, đến đến, cùng huynh đệ muội muội nói vài câu, tự giới thiệu một chút đi?

Lão công của một cây châm:....

Thái Sơn: hì hì.... hắc hắc hắc..... Cười gian ~ nụ cười giả tạo ~ không thể không cười

~Đã bại Trương Mạn Ngọc, đuổi kịp và vượt qua con dấu di: Đại thần ~ Để cho ta đi theo ngươi đi ~ ở dưới sự dẫn dắt của ngươi, mục đích tiếp theo của ta là Á Châu a, đi hướng quốc tế, đi bắt Nicole Cơ Đức ~ nga~ bắt tươi nuốt sống luôn

~Quý mặt Diệm Quân: Hồ ly, này là ai? Người làm sao giống kẻ điên vậy ~ chạy nhanh ra ngoài đi. Đã nói với người biết bao nhiêu lần rồi, không cần cái gì chó điên mèo hoang đều bỏ vào, chúng ta chú ý chính là tổ chất, tổ chất biết không! Phải có cách điều, người hiểu hay không??

Cửu vĩ hồ: Ta vô tội nha ~ nàng nói nàng là người nha cho nên mới vào nói a

~Quý mặt Diệm Quân: Con bà nó ~ người mới là đồ hai nãi đó??? Ta nhóm tám năm vợ chồng

~Cửu vĩ hồ: ? Cả kinh Sơn Băng Địa Liệt ~ hai người vậy mà phát sinh gian tình nha?

~Kim cương đến đây cũng muốn nằm úp sấp úp sấp: Nụ cười – *** dâng một vụn thứ, “Một cây châm” tiểu lão đệ, thành thật công đạo, người cùng “Lão công của một cây châm” là quan hệ gì a?

~Một cây châm:....

Đánh cho người rằng rơi đầy đất” Người ta là thuần khiết quan hệ nam nam, đi khắp thiên hạ còn không sợ kìa

~Ôn nhu một đao: Châm Châm, các người hiện tại là thế nào nha? Làm cho chúng ta cũng ngưỡng mộ quá đi nha~ các người kết hôn chưa? Để cho chúng ta đến chúc mừng tình yêu của hai người nha

~Tiểu màu hồng: Người ngậm mồm người lại nha ~ có thể hay không nói chuyện đàng hoàng chút? Đi ra ngoài vả miệng một vụn lần.

Phong rả rích: Tra

~ooo~

Ở bên trong trai gái âm ỉ loạn xạ, là tại sao a???? Bạch, tiểu chiến sĩ hôn mê, chạy trốn chết, chạy nhanh đóng cửa khỏi cái đàn này đi! Trên trán rờn rờn mồ hôi lạnh, hần ngưng ngừng gãi gãi đầu, “Người đừng quan tâm đến bọn họ làm gì.”

Một đám hỗn đản, chẳng thèm chừa mặt mũi lại cho hần gì cả

~Ra về mọi thức trên dưới đều ổn, “Không có gì”

~Nữ chiến sĩ thản nhiên mở miệng, “Bọn họ là ai?”

Bọn họ đại bộ phận là đồng sự trong phòng khám của Bạch Trạch.

Quý mặt Diệm Quân hồi này là bác sĩ trung y, thủ hạ của hần: Chiến sĩ cấp tám.

Cửu vĩ hồ, là bạn gái của Quý mặt Diệm Quân, gọi là Phương Nhã, làm ở công ty tài vụ: Tinh linh cấp sáu. Hai người cũng không biết như thế nào gặp, ở trong trò chơi làm người yêu, chính là không có kết hôn mà thích tự xưng vậy thôi.

Thái sơn, là hộ sĩ năm trước chuyển đến phòng khám, gọi là Thanh Nghiên: Nữ chiến sĩ cấp mười.

Kim cương đến đây cũng muốn nằm úp sấp, Chu Ích Dân, là trung y sư dưới trưởng của hần: kỵ sĩ cấp tám.

Đánh cho người rằng rơi đầy đất, phùng Vũ Kiệt, năm nay vừa mới tốt nghiệp bác sĩ, là bác sĩ mới vào của phòng khám của hần, hiện tại vẫn còn trong giai đoạn thực tập: Đạo tặc cấp tám.

Ôn nhu một đao, Miêu Giấy, là nhà bào chế thuốc của phòng khám, là gay, ma pháp sư cấp tám.

Tiểu màu hồng, Diêu Giai Giai, là hộ sĩ của phòng khám: Mục sư cấp sáu.

Phong rả rích, Đồng Quân, là một chuyên gia kiêm tổng giám của phòng khám của hần: Chiến sĩ cấp chín.

Đã bại Trương Mạn Ngọc đuổi kịp và vượt qua con dấu di, hần, người này là ai hần cũng không biết, ai~ là chơi rồi gặp thôi

~Như thế như vậy, bên này là như thế, hần miệng khô lưỡi khô giải thích cho nữ chiến sĩ nghe một trận, làm cho nàng biết đầy đủ về các nhân vật của bang phái Tiêu Dao. Chờ hần giải thích xong, chỗ nắp của xà lang quân rốt cuộc cũng tới rồi.

Hai người ở lối vào đầm lầy thì xuống ma thú, nữ chiến sĩ xuất ra ti độc đan cùng với tiểu chiến sĩ ăn vào mỗi người một viên, sau đó hai người nắm tay nhau hướng động xà lang quân đi tới.

Dọc theo đường đi tiểu yêu tiểu quái không ngừng quấy rối, căn bản cũng chẳng phải đối thủ của nữ chiến sĩ, có rất nhiều tiểu yêu chưa kịp pose hình thì nháy mắt đã bị giết mất tiêu.

Vọt vào trong chốn âm u, giống như không thêm quan tâm mấy loại tiểu tốt yêu quái kia, hai người cứ thả chiến thả tiến, một đường đi thẳng vào hang ổ xà vương.

Kia độc xà mắt như chuông đồng, lửa nửa người trên, chân dưới thật dài thô thô, đuôi rắn giơ lên cao ôm thiết xoa hùng hùng hổ hổ xuất hiện, hướng về phía bọn họ chửi ầm lên, “Làm càn! Là ai dám cả gan xâm nhập động phủ của ta, quấy rầy giấc ngủ của bản vương? Bản quân nhất định phải cho các người mở to mắt mà nhìn xem.”

“...” Nữ chiến sĩ làm ra tư thế ngheh chiến, thả ra một cái sấm đánh cừu cấp.

Xà vương lắc lắc thân thể tránh được, giơ lên thiết xoa, gương nanh múa vuốt muốn tiến tới thì lại bỗng nhiên bất động thân hình — Bất động —

“Hắc hắc hắc, nguyên lai là một tiểu cô nương. Chỉ cần ngươi lưu lại làm áp trại phu nhân của ta, bản quân có thể tha chết cho ngươi.”

Trong thư phòng —

Bạch Trạch không thể tin phun ra một ngụm trà, kêu to ra tiếng, “Anh bị lừa giỡn!”

“...” Nhíu mày.

Nữ chiến sĩ trầm mặt xuống, nổi giận, sử xuất một đống tuyệt kĩ, cứ như thế tiến lên.

Hai bên giao đấu, người tới ta lùi.

Sau một lúc lâu, xà lang quân ngã xuống, bỏ mạng.

Tiểu chiến sĩ bị mấy chiêu hoa hoa lệ lệ của nữ chiến sĩ làm cho ngây ngốc.

Hai người vọt vào ổ xà vương, ở một chỗ của động xà tìm được ma pháp quyền trượng. Ngoài dự đoán chính là hai người bên tai truyền đến tiếng cầu cứu ở đâu đó. Hai người nhìn nhau, hướng chỗ thanh âm đi đến.

Ở chỗ thật sâu thăm lục thăm lục trong động bị nhốt năm sáu cô gái, chức nghiệp khác nhau.

Nguyên lai là xà lang quân cũng là người tốt, nếu người đến gây chuyện là nam nhân thì giết không tha, nhưng nếu là nữ thì sẽ bị nó biến trở thành áp trại phu nhân nhốt vào trong động, mỗi ngày giúp quét tước phủ không được cãi lời, hết thời hạn thì được thả, cấp số cũng theo đó giảm xuống một bậc.

Bạch Trạch ngồi trước màn hình, thật không phúc hậu tưởng tượng một loạt hình ảnh trong đầu cảnh Lãnh Tinh bị xà vương bắt làm áp trại phu nhân, mỗi ngày phải vì tên yêu quái kia giặt quần áo nấu cơm

~Nói như vậy, cũng không biết là Lãnh Tinh bị hành khổ hay là xà vương kia bị cào cấu đến thảm hại hơn a~ ha ha ha

~“Em là không phải đang muốn anh bị bắt đi?” Bên cạnh bỗng nhiên âm phong từng trận.

“Nào có chứ ~” Chết cũng không nhận, hắn cúi đầu nhanh lảng sang chuyện khác, “Chúng ta nhanh lên đi thần điện a~”

Lãnh Tinh nhìn nhìn đồng hồ trên màn hình, “Quá muộn, đi ngủ đã” Nói xong, rất nhanh đóng laptop lại.

Bạch Trạch ngẩn ngơ, hắn muốn ngăn cản đã muốn không còn kịp rồi. Như thế nào như vậy a? Hắn vừa mới ngoạn được cao hứng như vậy mà. Hắn ngồi trên ghế bất động, “Không phải hôm nay phải kết hôn sau?” Mân mê miệng, bắt mẫn a

~“Quá muộn.” Nam nhân bá đạo thay hắn thoát ra khỏi trò chơi. Tâm nói, vốn là tính kết hôn xong mới thoát ra nhưng mà khi này ở cái bang phái kia tồn không ít thời gian, về sau vẫn là tránh xa cái bang hội kia một chút đi, tiểu Trạch của y mới sẽ không bị dạy hư a.

Lãnh Tinh nhìn khuôn mặt người yêu không có chút tình nguyện nào cả, y dắt tay hắn, đem hắn ôm vào ***g ngực, mở miệng dụ dỗ, “Ngoan, chúng ta ngày mai luyện nữa.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

Hắn nhuỷ xuống, xem như là đồng ý rồi đi, lại bị Lãnh Tinh một đường ôm vào trong phòng ngủ.

Y ở trên giường ôm lấy hắn trong ***g ngực, hung hăng hôn lên cổ hắn, hai tay lạnh như băng tham tiến vào sâu trong áo ngủ hắn, trên người hắn mà vuốt ve lên xuống, nơi nơi đều nóng như lửa đốt.

“Ngô, dừng....” Bạch Trạch trong lòng cũng chưa có vừa lòng đâu, lại nhớ đến trò chơi, đưa tay muốn đẩy khỏi xâm chiếm của y.

Thân thể thon dài của y gắt gao ngăn cản giãy dụa của hắn, đầu lưỡi ẩm nóng liếm lên vành tai trắng nõn của hắn, “Ngoan, ngày mai anh giúp em thăng lên cấp năm....” Nửa trọng nửa khinh liếm xuống làm cho hắn một trận run rẩy, động tác phản kháng cũng theo đó mà nhuỷ xuống, rốt cuộc vẫn là vô lực chống đối mặc cho y xâm phạm cơ thể mình....

Ồ ồ thở dốc cùng tiếng rên rỉ dần dần lan truyền quanh quần cả phòng, liên tu bất tận —

Trong bóng đêm như ngân —

Lãnh mâu của nam nhân giảo hoạt kia chợt lóe, mê muội nhìn thân thể phiếm hồng mềm mại của hắn, y chậm rãi mở ra đôi chân dài thon nhỏ của người yêu, khoe miệng nhếch lên không che nổi mỉm cười —

Y đương nhiên sẽ không để loại trò chơi con nít kia phá vỡ giây phút trên giường trân quý của hai người đâu...

53. Chương 53

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào bên trong, đem thân thể đang thông thả vận động trong căn phòng kia bao phủ lấy. Hắn nhắm hai mắt mặc cho thân thể uốn lượn vững vàng mà mềm nhẹ, hai tay hắn theo động tác lúc chậm rãi lúc đẩy mạnh thập phần an tĩnh; toàn bộ động tác đều suôn mượt như dòng nước chảy xuôi. Tấm màn cửa màu trắng theo gió nhẹ thổi vài khe lay động, hé lộ ra hình ảnh Bạch Trạch tóc mai xõa qua bên mép tai, vừa có vẻ nhu hòa lại tràn ngập tiêu sái không thôi.

Hắn mặc chiếc áo màu trắng có cổ áo theo kiểu Tôn Trung Sơn, áo dài quần dài nhưng không làm người ta cảm thấy nóng bức khó chịu. Bộ quần áo đem cả người hắn chặt chẽ bao bọc lấy, thỉnh thoảng lại để lộ ra một mảng làn da trắng mượt, cả người toát ra một loại tao nhã lịch sự mỹ cảm làm cho người khác nhìn vào không thể dời mắt đi khỏi cơ thể hắn.

Động tác Thái Cực chấm dứt, hắn chậm rãi thu lại động tác, chậm rãi mở mắt ra. Bên ngoài chính là ánh mặt trời chói chang thật đẹp, là một ngày nắng làm cho người ta cảm thấy thật khoái trá hẳn lên a — Ân, vẫn là nên đem chăn đi phơi nắng đi, mùi vị của ánh mặt trời để lại luôn làm cho hắn tán thưởng không thôi, nghĩ cũng thật không muốn rời giường đâu. Lúc xoay người, ngoài ý muốn lại nhìn thấy người nam nhân kia vẫn đứng ở ngay cửa không nhúc nhích, đưa ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn —

“Anh về khi nào thế? Đã ăn sáng chưa?” Hắn trợn to mắt, đón nhận sự thật trước mắt.

Không phải nói là phải vài ngày sau mới về sao? Mỗi lần y đi công tác đều như vậy vội vã để sớm trở về a. Nhìn thấy khuôn mặt Lãnh Tinh tiêu tụy đi, hắn trong lòng thở dài. Y vài năm nay đã muốn rất ít khi đi công tác rồi, bất quá cũng không tránh được một năm đều có công sự cần y tự mình thân chinh xử lý cho nên vẫn phải đi vài lần. Tuy rằng trước mỗi lần đi công tác y đều không tình nguyện đáp ứng hắn là phải biết tự chăm sóc bản thân, làm việc cùng nghỉ ngơi đúng điều độ, cũng không nên để sớm trở về mà cố gắng xử lý công vụ thâu đêm suốt sáng, nhưng mà chính là lời hắn căn dặn đều vô dụng. Y mỗi lần đều là nuốt lời, trừ phi dẫn hắn theo bên người thì còn có thể chứ nếu y đi một mình thì ... năm ngày, năm ngày là cực hạn của y rồi. Y đều chỉ có thể khống chế bản thân mình trong giới hạn đó thôi, dù có mệt chết đi sống lại

như thế nào y cũng đều đem hết tất cả mọi chuyện xử lý sạch sẽ trong bốn ngày, sau đó ngày thứ năm liền lên máy bay trở về gặp hân ngay lập tức.

“Không muốn ăn.” Lãnh Tĩnh gắt gao ôm hân vào lòng, hôn lên trên đôi mắt hân còn hai tay thì không ngừng chạy loạn trên tấm lưng ngọc mềm mịn của hân, giúp cho chủ nhân mình tưởng niệm lại. Cuối cùng chính là ngừng ở thắt lưng hân mãi cũng không chịu buông tay.

“Em nấu cháo, anh ăn trước một ít, tắm rửa xong thì lập tức đi ngủ cho em.” Thật sự là cái tên chả yêu quý bản thân gì cả, chỉ giỏi biết làm cho người ta lo lắng thôi.

Lãnh Tĩnh nhú mi, bất vi sở động nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng, “Vừa rồi chính là cái gì?” Y tiếp tục cau mày, có chút không quá xác định gần ra vài chữ, “Quá Cực?”

“Ách, anh có thấy hả? Em vừa rồi là tập Thái Cực. Đã lâu rồi chưa có tập cho nên mới có chút lạ.” Bạch Trạch có chút ngoài ý muốn nghĩ y cư nhiên biết a, bất quá nghĩ lại, này cũng chẳng phải chuyện gì kì lạ cho cam cả, trong công viên mấy lão gia gia bá bá mỗi sáng vẫn tụ tập lại một chỗ rèn luyện đó thôi, y nhìn thấy cũng chẳng có gì kì quái đi.

“Anh không biết em còn biết công phu đó.”

“...” Nhìn thấy ánh mắt sáng ngời nhìn hân của y, hân lắc đầu, cong lên khoe miệng, “Sai rồi, này mà gọi là công phu cái gì chứ, này chỉ là giúp cường thân thể thôi. Lúc học đại học có từng cùng một giáo sư thụ giáo qua. Thầy ấy có dương phái Thái Cực, phải tập vài chục năm thì mới gọi là công phu cơ, chứ như em tập thì chỉ là một chút động tác võ thuật đẹp mắt thôi.” Vừa nói vừa kéo y đi vào phòng khách.

“Em đánh tốt lắm.”

Bạch Trạch bị y khen mà ngẩn người. Khẩu khí y nói ra chính là xuất hồ ý liệu, lại còn thật sự rất nghiêm túc, lúc nói còn có sờ sờ đầu của hân nữa, sau đó lại sờ sờ xuống cổ, sờ sờ xuống thắt lưng, sờ sờ hân từ trên xuống dưới giống như mang theo tò mò cùng kinh hỉ, thuận tiện ăn một chút đậu hũ của hân vậy.

“Anh cảm thấy là em đang đánh?” Tuy hồi nãy hân nói là ‘động tác võ thuật đẹp’ nhưng bất quá lâu rồi không có luyện cho nên có chút ngượng cũng là thật sự. Huống hồ, Thái Cực quyền kia có cái gì gọi là ‘hảo’ với ‘không tốt’ sao? Hân vẫn là có chút hoài nghi nha.

“Hảo.” Một bên hướng hân khen tặng, Lãnh Tĩnh còn rất nghiêm túc gật đầu.

“Hảo thế nào?”

“Đều hảo.”

“Anh xem được bao lâu rồi?”

“Thật lâu” Trên thực tế là hơn nửa tiếng.

“...” Được rồi, nhiều lời với y cũng vô ích thôi. Hân cảm thấy hảo thì là hảo đi, “Kỳ thật em đã thật lâu không có luyện rồi. Từ lúc đi làm liền cũng rất ít đánh quyền. Anh đã thấy rồi đó, em từ đây về sau mỗi ngày đều tập Thái Cực, anh thấy thế nào?”

Sáng hôm nay lúc hân sửa sang lại ngăn tủ thì nhìn thấy bộ trang phục luyện tập này ở dưới đáy tủ, nhất thời tâm huyết dâng trào muốn ôn lại một chút cảm giác đánh quyền mới chạy đến phòng tập thể hình bên cạnh, nhin không được mà dẹp hết mấy dụng cụ tập thể dục kia qua một góc, vừa nhớ vừa chậm rãi đánh lại bộ Thái Cực mình đã từng học. Lúc tập xong hân trong lòng cũng có một loại cảm giác thoải mái sung sướng không nói nên lời, liền nghĩ chỉ bằng về sau liền bắt đầu đánh Thái cực đi, không cần phải cùng y ở trong này tập mấy cái bộ dụng cụ thể thao kia đâu. Sáng sớm rèn luyện thân thể, kì thật tập ở ngoài trời vẫn là tốt hơn ở trong phòng, vốn hân cũng chẳng thích không khí trong phòng máy lạnh cho lắm, cho nên mấy loại dụng cụ thể dục kia hân cũng không thường xuyên luyện bao nhiêu cả.

Sinh mệnh ở chỗ vận động, Thái Cực là lựa chọn không tồi a.

“Hảo.” Lãnh Tĩnh nghĩ về sau mỗi buổi sáng đều có thể nhìn thấy thân ảnh nhu hòa tiêu sái này làm mấy động tác thần bí lịch sự đại khí kia, thật không thể không nói, này đối với y chính là một loại hưởng thụ a.

Hai người đều tự nghĩ quyết định của mình, trong khoái trá vui mừng mà ăn xong bữa sáng.

Lãnh Tĩnh đi tắm tẩy đi mệt mỏi, lúc đi ra thì Bạch Trạch vẫn chưa kịp thay bộ quần áo luyện quyền màu trắng kia ra. Y đi tới, từ phía sau ôm trụ lấy cả thân ảnh mê người này, cúi đầu ở ngay cổ hắn thân mật một trận, hết liếm lại cắn, cuối cùng nhịn không được mà phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Nhanh đi ngủ đi.” Bạch Trạch nhẹ nhàng thôi y.

Y bất động, chần chờ hai giây, “Em mặc như vậy đẹp lắm.”

“...” Đây xem như là ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ sao? Bạch Trạch nhịn không được nhìn nhìn quần áo trên người mình, này cũng không phải là quần áo đẹp gì cho cam, trải qua thời gian trên mặt cũng đã để lại không ít dấu vết cũ mờ của năm tháng, vẫn là có vẻ càng thêm tao nhã đi.

“Anh không muốn ngủ.” Ngữ khí vô tội.

“Vậy anh muốn làm gì?”

“Em đánh Thái Cực một lần nữa cho anh em.” Y còn nhớ rõ vừa rồi động tác tiêu sái mạnh mẽ khép mở thật lớn kia, giống như mây cảnh trên phim thường thấy vậy. Nhưng đây chính là gần ngay trước mắt y cơ. Y xem hắn đánh chính là đoạn giữa, bỏ lỡ mất phần phía trước cho nên y muốn nhìn lại từ đầu một lần, không nghĩ muốn bỏ qua bất cứ chi tiết nào cả.

Y chưa từng nghĩ chính mình sẽ thích loại vận động thông thả cũ kĩ này nhưng mà y đã sớm nên thích không phải sao – y thích hắn làm những động tác quyền này, hơn nữa còn vì đó mà mê muội.

“Anh...” Bạch Trạch dưới ánh mắt chuyên chú của y thì trên mặt có chút đỏ lên. Hắn cực nhanh xoay người giãy khỏi ôm ấp của y, hướng phòng tập thể thao chạy đi.

Hắn nhịn không được lại một lần lại một lần trong lòng thở dài – Nam nhân này có đôi khi thật sự làm cho người ta chịu không nổi a — y sẽ không nói lời tâm tình lại dùng biểu tình chuyên chú lạnh như băng nói ra làm cho hắn đỏ mặt tía tai tim đập không ngừng thôi.

Nơi này là một gian phòng trống trải, ánh sáng bao vây lấy bên trong. Trong phòng trang hoàng đơn giản theo phong cách cổ xưa, bình thường vẫn lấy nơi này làm phòng tập thể dục kiêm phòng nghỉ của bọn hắn. Hiện tại biến nó thành một gian sân khấu biểu diễn cùng nơi thưởng thức a. Từ biểu diễn cùng với sự cổ động không ngừng của người xem kia, sau đó căn phòng này rốt cuộc lại có thêm một tác dụng nữa, liền biến thành phòng ngủ luôn.

“A.... A.... Anh, anh điểm nhẹ.... Đừng như vậy..... a.....”

“Cho anh..... Cho anh.....”

Hai ngày sau, Lãnh Tĩnh mua hết tầng trệt, sửa chữa lại. Dù sao Thái Cực cũng là môn quyền cần có không gian để luyện tập. Không gian bên ngoài rất rộng, chính là y như thế nào có thể để cho y ở lúc y mê người lại sinh cơ bừng bừng ôm hắn trước mặt người khác chứ?

Thân ảnh mê người kia vĩnh viễn chỉ là của một mình y thưởng thức mà thôi.

54. Chương 54

Ánh mặt trời lại lần nữa tham tiến vào phòng ngủ, lúc y tỉnh lại thì người trong ngực vẫn còn đang ngủ rất say. Đôi lông mi thật dài uốn cong như cây quạt nhỏ tinh tế, đôi môi đỏ mọng, đôi má khi ngủ cũng ửng đỏ lên, cằm của hắn gác lên trước ngực y, thật là đáng yêu hết chỗ nói. Đại khái là bởi vì ngủ quá say mà hô hấp của hắn có vẻ trầm ổn ngân nga, ngẫu nhiên lại chặc lưỡi một cái, một bộ không hề lo lắng chuyện gì cả. Lãnh Tĩnh nhịn không được đưa tay giúp hắn vén tóc lên, ở trên thái dương của hắn hờn lên một cái nhẹ nhàng. Người này lúc tỉnh đều chỉ toàn nói chuyện đạo lý không ngừng, tuy rằng y vẫn luôn lấy khuôn mặt không chút thay đổi để đối lại với lỗi nhảm của hắn. Chính là một khi hắn ngủ, người thông minh lý trí, trí tuệ thành thực của hắn một chút cũng nhìn không ra làm cho y vẫn thường thường sinh ra một chút lỗi giác bất khả tư nghị a — người này thật sự đã ba mươi tuổi rồi sao? Rõ ràng nhìn còn ngây thơ như vậy

~Xoa xoa lên đôi má hồng nhuận của người đang ngủ say, một lần lại thêm lần nữa, hần vẫn là ngủ im không phản ứng, Lãnh Tĩnh mỉm cười cong mày, nhẹ nhàng búng cái trán hần một cái, một âm thanh ‘ba’ thanh thúy vang lên. Y ngẩn người, ngẩn ngơ, một lát sau lại nhin không được đưa tay búng thêm vài cái nữa, tiếp tục tội ác phá vỡ giấc ngủ của người yêu. Y không dám dùng nhiều sức, nhìn thấy trán hần sau một hồi bị ‘chà đập’ mà hơi hơi hồng hồng, rốt cuộc lương tâm y liền đau mà ngừng tay, nghĩ nghĩ, y lại dùng tay xoa nhẹ lên chỗ đỏ kia mãi cho đến khi màu đỏ tan đi y mới cảm thấy mỹ mãn mà nhắc lên khoe miệng— A, xem ra là hôm qua đã làm hần rất mệt a

~“Ngô....” Bạch Trạch đang ngủ say chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, bốn phía lại có gì đó muốn quấy rầy giấc ngủ của hần, muốn đem hần từ trong giấc mơ ngọt ngào tỉnh lại a. Miễn cưỡng mở ra đôi mắt còn mơ màng, hần vô lực phát phát tay phải, “Để cho em ngủ.”

Cánh tay nhẹ nhàng bị nắm lấy, được hôn liếm lên một hồi, “Em ngủ đi.” Tuy rằng ngoài miệng là nói vậy nhưng y vẫn không có dừng lại động tác duyên hôn kia. Tuy rằng ngày hôm qua y đã muốn làm rất nhiều lần rồi nhưng ai bảo hần mê người quá làm chi, hơn nữa, bọn y đã muốn xa cách nhau lâu như vậy mà ~ (kì thật chỉ có năm ngày thôi =.=ll)

Vì thế, tiếp tục hôn nhẹ, tiếp tục sờ sờ —

“A ——” Bạch Trạch bỗng nhiên vì đau mà mở miệng, bao nhiêu buồn ngủ đều bay mất. ‘Xoát’ một cái mở ra hai mắt, nhanh chóng đưa tay ở trên gáy sờ soạng một phen, quả nhiên là chảy máu rồi — Muốn chết, người này còn dám cắn mạnh như vậy! Bộ y là quỷ hút máu sao? Toàn là cắn hần đến chảy máu!

Hần cảm giận trừng mắt nhìn người bên cạnh đang ra vẻ một bộ vô tội.

“Thật có lỗi.” Lãnh Tĩnh nhìn chằm chằm dấu răng y mới vừa ‘tặng’ cho người yêu, nói thì nói như vậy nhưng trên mặt một chút dấu hiệu xin lỗi cũng không có. Có điểm không xong, vừa rồi giống như lại nhin không được cắn mạnh, vốn đang nghĩ muốn thừa dịp hần ngủ ổn trọng như vậy thuận tiện để lại một chút hôn ngân, hiện tại thấy vẻ mặt căm giận của hần như vậy — Tựa hồ như là hết cơ hội rồi a

~“Rời giường, bị muộn rồi!” Hần động tác thật nhanh đi xuống giường — Lại sờ sờ gáy lần nữa, thật không biết người này còn có thể làm ra chuyện gì nữa đây.

‘Hài hòa’ của đôi phu phu này vào buổi sáng sớm từ trên giường đã bắt đầu rồi...

Sau đó hai người vội vàng tắm rửa ăn cơm thay quần áo, Lãnh Tĩnh lái xe, Bạch Trạch ngồi bên cạnh được y chở tới tận cửa phòng khám thì sẽ chia tay nhau chỗ ai nấy đi một người xuống xe một người ở lại trên xe tiếp tục theo hướng tòa nhà Lãnh thị chạy đi, đi xuống bãi đỗ xe ở tầng ngầm.

Lúc mở cửa chuẩn bị xuống xe, Lãnh Tĩnh bỗng nhiên giữ chặt tay hần, mắt lạnh quét qua chiếc cổ thon dài của hần đang có thêm miếng dán cá nhân ở trên đó, thanh âm thấp thấp dặn, “Giữa trưa, qua ăn cơm?” Miệng nói, mắt thì gắt gao nhìn hần.

Chỉ mới như vậy đã nghĩ là hần sẽ tha thứ cho rồi sao? Người này ~ mỗi lần cắn hần xong đều nói hần “Giữa trưa qua ăn cơm”, trả lời ăn cơm thì y liền cảm thấy được hần đã tha thứ y, thế là xong một trận, y sau đó vẫn cứ tiếp tục cắn hần chảy máu lần nữa rồi lần nữa

~“Buông ra, bị muộn rồi.”

“Đến ăn cơm.” Y kiên trì.

Thở dài, “Đã biết.” Tuy rằng cũng không muốn thêm để ý đến y đâu, còn muốn trừng phạt y một chút nữa cơ, nhưng bất quá hần đối với y ngạnh không nổi. Điểm này hần biết rõ, mà y lại càng biết rõ ràng hơn.

Có đôi khi hần thậm chí hoang đường nghĩ có lẽ hần về sau không phải là chết già hay bệnh mà chết, mà chính là bị y cắn tới chết kia O( )o

Lãnh Tĩnh một đường đi vào văn phòng vẫn là duy trì tâm tình phi thường sung sướng. Tuy rằng nhân viên làm việc ở tầng của tổng tài nhìn không ra nét gì khác lạ trên mặt y ngoài lạnh lẽo nhưng trên thực tế y giờ phút này tâm tình chính thực là rất không tồi a. Còn có cái gì so với việc vợ ở nhà biểu diễn một màn công phu tuyệt vời cho mình xem xong, sau đó mình lại được hưởng dụng thân thể tuyệt vời của vợ, cuối cùng còn có thực hiện thói quen ‘xấu’ của mình xong lại được vợ tha thứ cho hạnh phúc hơn nữa sao?

Cái gọi là có vui hân sau đó sẽ có bực mình, một khắc sau khi y mở ra cánh cửa văn phòng tổng tài, điều này chính là đã đến —

“Đây là có chuyện gì?”

Lãnh Tinh mất lạnh nhìn trợ lý Lâm Dịch, hận không thể ở trên người cậu khoét ra một cái lỗ thủng thiệt bực. Thanh âm y âm lãnh làm cho người ta không rét mà run, thanh âm thực rất rất lạnh lẽo, so với gió Bắc cực còn muốn lạnh hơn —

Lãnh tổng tài thực sự sinh khí, hậu quả sẽ thực sự nghiêm trọng.

Bởi vì y đi công tác trở về phát hiện cây hoa lan y trân ái nuôi dưỡng nhiều năm cứ như thế không cánh mà bay đi mất rồi——

—ooo—

Lúc nhận được điện thoại sos cầu cứu của Lâm Dịch, Bạch Trạch là đang vui đầu vào một đồng công tác công văn. Nghe xong chuyện đã xảy ra qua điện thoại, hân nghĩ nghĩ, vẫn là nên một chút đi ‘ăn cơm trưa’ a.

Một bước tiến vào tầng lầu của tổng tài, quả nhiên cảm giác được không khí trong trẻo nhưng lạnh lẽo ở đây hôm nay có vẻ thật thêm khẩn trương áp lực gấp mười. Lâm Dịch vừa thấy hân đến trên mặt liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Điều bộ cậu quá khoa trương làm hân thực muốn cười ra tiếng.

Lãnh Tinh, anh thiệt là một tên bạo quân nha

~Mặt nam nhân thực đen.

Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hân khi hân bước vào phòng tổng tài. Nghe được thanh âm, Lãnh Tinh ở bàn công tác ngẩng đầu lên nhìn hân một cái, bộ dáng có vẻ rất lãnh đạm, bất quá hân biết, y kì thật là có chút không yên lòng. Bởi vậy có thể thấy được tâm tình của y quả thật không tốt lắm đâu.

Hân lại đánh giá một chút chỗ của y, bàn công tác to như vậy, quả thật thiếu đi bồn cây xanh kia, cả căn phòng bỗng nhiên có vẻ quá mức trống trải cùng yên tĩnh a, tự đáy lòng xuất hồ ý liệu nổi lên một tia mất mát — Có rất nhiều thứ nhìn có vẻ rất bình thường nhưng một khi cùng nó làm bạn cùng nhau đi qua năm tháng, ở lúc mình đã muốn quen thuộc với sự tồn tại của nó thì nó lại chợt mất đi, người thường cũng sẽ đột nhiên phát hiện kì thật sự tồn tại của đồ vật kia cũng đã không còn mang ý nghĩa đồ vậy này nọ đơn giản như vậy nữa rồi —

Kia chậu cây ngọc ngọc hề hề kia thật lớn, dễ dàng nuôi sống. Mỗi một phiến lá cây đều giống như mang theo một loại hương vị giản dị không thôi —

Là chậu hoa lan từ ngay lúc ban đầu gặp gỡ ...

Loại hoa lan này là một loại cây rất dễ nuôi, không cần phải tốn nhiều công chăm sóc cho nó lắm. Lúc trước hân đưa chậu cây này cho Lãnh Tinh cũng thật sự lo lắng rồi sẽ có một ngày như hôm nay. Tuy rằng như thế, Lãnh Tinh đối với nó bảo vệ cùng chiều cố vẫn là ngoài dự kiến của hân. Kì thật y cũng không phải là người yêu thích cây cỏ gì nhiều, hơn nữa cũng vẫn cảm thấy bồn cây này cũng quá mức ‘ngu ngốc’ đi. Bạch Trạch đã từng chính mắt nhìn thấy rất nhiều quản lí khi nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị ‘cây hoa lan cùng lãnh tổng tài’ thì khuôn mặt càng thêm quỷ dị hơn – Quyết định của tổng tài đều là đúng, thưởng thức của tổng tài không phải là chuyện bọn họ có thể xen vào a.

Bạch Trạch đi đến bên người y, loan hạ thất lưng, ở bên miệng y ấn xuống một cái hôn.

“Ân.”

“Ngay đường XX có một nhà hàng mới mở, nghe Tiểu Chu bọn họ nói mùi vị không tồi, trưa hôm nay chúng ta ra đó ăn đi.”

Lãnh Tinh gạt đầu một chút tỏ vẻ đồng ý, khép lại tài liệu, hai người sau đó cùng nhau bước ra khỏi văn phòng. Bạch Trạch thừa dịp Lãnh Tinh không chú ý cầm Lâm Dịch một cái ánh mắt “Cậu động tác mau một chút” sau đó liền cùng Lãnh Tinh bước vào thang máy, bỏ mất vẻ mặt ‘Tạ ơn trời đất’ của Lâm Dịch.

Quán ăn Trung Quốc khai trương không lâu, người cũng chưa có nhiều, hai người chọn một chỗ ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

“Mùi vị cũng không tệ lắm, anh thấy thế nào?”

“Bình thường.”

Một tên khủng hoảng a.

“Em thích chỗ này, về sau chúng ta thường đến đây đi.”

“Àn.”

“Anh hôm nay không giống như quá bận nha~”

“Àn.”

“Anh nói ai cầm mất chậu lan của chúng ta a?”

“...”

“Anh không cần trừng em, trừng em em còn muốn hỏi anh thêm, anh cảm thấy là ai lấy?” Hắc không phải là ăn trộm đi, bằng không thì tên ăn trộm này cũng thiệt quá mức quái dị đi. Tại sao tất cả những gì đáng giá cũng không lấy, chỉ lấy mỗi chậu hoa?

Bạch Trạch hoàn toàn xem nhẹ lãnh khí của cái tên đang giận dữ đối diện mạnh mẽ phóng tới hắc, vẫn tiếp tục có thương có lượng hỏi hắc, “Có lẽ là một người vô danh ái mộ anh đi?” Không chiếm được người, liền chiếm cây hoa của y cũng tốt đi?

Y có bề ngoài làm cho người ta ái mộ, càng có tài phú làm cho người ta ái mộ hơn nữa ~ Chỉ có tính tình là tuyệt đối không làm cho người ta ái mộ thôi ~ Cũng không biết vị cô nương đừng cầm nào lại đi ái mộ y nha

~“Hoặc là có người muốn trả thù anh nha?” Vì muốn trả thù y cho nên lấy đi chậu cây mà y yêu nhất?

“Em rốt cuộc là muốn nói cái gì?” Lãnh Tĩnh buông chiếc đĩa trong tay, trừng mắt hắc.

Bạch Trạch nhìn thấy y sắc mặt ngày càng phát ra âm trầm thì thở dài, “Em nghĩ muốn nói, mặc kệ là ai, bởi vì nguyên gì mà cầm nó đi, kỳ thật đều là mấy thứ râu ria. Quan trọng là... Bồn hoa lan này đã muốn hoàn thành xong nhiệm vụ của nó rồi, thực hiện ... ách, giá trị nhân sinh của nó.”

Lãnh Tĩnh nhíu mi, mắt lạnh thoáng dụ xuống, tựa hồ là hiểu được ý của hắc. Y khoanh tay trước ngực tựa lưng vào ghế, ý bảo hắc cứ tiếp tục nói đi.

Bạch Trạch nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, nghĩ thầm người này thực sự là ngày càng ác liệt a.

“Bởi vì, em đã ‘đuổi kịp’ anh rồi.” Không thể không nói, lúc trước là hắc ‘theo đuổi’ y a.

“Cho nên?” Tiếp tục nhíu mi.

“Cho nên, nếu anh muốn, em còn có thể tặng anh một chậu hoa khác.”

Nam nhân đối diện hạ mắt, suy nghĩ một lát sau đó gật đầu nhẹ nhẹ thật khó nhận ra là đang gật đầu a. Đây cũng xem như là miễn cưỡng đáp ứng đề nghị của hắc.

Bầu không khí ăn cơm thoải mái của đôi phu phụ lại như cũ tiếp tục diễn ra.

Ăn cơm xong, Lãnh Tĩnh dùng khăn ăn màu trắng lau miệng, lúc đứng lên y tao nhã nhả ra một câu —

“Anh còn quyết định nên vì nó lấy lại công đạo.”

“...”

Lâm Dịch, cậu tự cầu phúc đi

~Lúc trở lại văn phòng tổng tài, một phần báo cáo ‘sự mất tích của chậu hoa lan’ đã muốn im lặng nằm trên bàn làm việc của tổng tài.

Ai nói hoa hồng mới là loại hoa tượng trưng cho tình yêu? Cái gì là vào lễ tình nhân liền tặng hoa hồng vừa cao quý mà giá cả phải chăng? Đây chỉ một chậu hoa lan vợ chính tay trồng không phải là càng làm cho người người tim đập thình thịch đây sao?~

55. Chương 55

Lâm Dịch thực cảm thấy chính mình là vị trợ lý bị thương nhất trên thế giới.

Nghĩ đi, cậu miễn cưỡng cũng xem như là thanh niên anh tuấn đi. Tuy rằng không bằng tổng tài nhưng ít nhất cậu cũng là một công dân tốt, làm đúng bốn phận, vì cái gì lại ‘vận rủi’ luôn luôn không ngừng phát sinh chung quanh cậu? Hiện tại, liền ngay cả chậu hoa mặc danh kì diệu mất tích cũng quy thành sai lầm của cậu a.

Cậu luôn luôn nhất gan, là tuyệt đối không dám phản kháng lại cường quyền của tổng tài đâu.

Ngắm lại ánh mắt buổi sáng tổng tài liếc cậu, đó là ánh mắt gì a, kia quả thực là ánh mắt nhìn người chết a!!!

Cậu tuyệt đối không thể để mất đi công việc hiện tại. Tuy rằng vị tổng tài lãnh đạo của cậu là một tên ác quỷ, tuy rằng cậu mỗi ngày đều giống như đang đi làm ở Bắc Cực, tuy rằng cậu mỗi ngày đều phải cẩn trọng như sợ thủy tinh rơi xuống dễ vỡ vậy. Nhưng là đãi ngộ của Lãnh thị cùng phúc lợi so với tất cả các công ty khác đều hơn hẳn, lại càng không muốn nói cậu thân làm trợ lý tổng tài, mỗi lần làm công việc đều có hậu đãi khá nhiều nữa. Đương nhiên nếu không quan tâm đến tiền, lấy năng lực cùng lý lịch của cậu ra mà nói, cậu cũng sẽ chẳng phiền lo lắng đâu, cũng sẽ không sợ chính mình sẽ không tìm được một công việc tốt khác. Cho dù đãi ngộ ở những chỗ khác kém hơn Lãnh thị nhưng cũng sẽ không kém ở những điểm khác đi. Cậu là một người dễ dàng thỏa mãn, tại mấy phương diện này cũng không phải quá so đo.

Chính là, chính là a chính là, cậu cắn chặt răng ở trong lòng thầm hận. Từ khi cậu cùng cái tên ở trong phòng khám đôi diện kia làm thông đồng, không đúng, là dây dưa không rõ, cậu chính là đã bị bộ lao, không-thể-ly-khai, nha ~ Thử hỏi cậu như thế nào có thể rời đi Lãnh thị đại lâu đến chỗ khác làm việc đây? Tuy rằng ban ngày bọn cậu đều ở chỗ của mình làm việc, chính là vợ chỉ làm việc cách mình một con đường, cho dù là nghỉ thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy vô cùng ngọt ngào rồi, vì ngọt ngào, cho dù là làm một công việc đáng ghê tởm cũng thành chẳng có gì ghê tởm đâu ~ Huống chi bọn cậu mỗi ngày giữa trưa còn có thể cùng nhau ăn cơm, sớm hay muộn đều có thể cùng nhau tan tâm, đây mới là tình yêu đẹp nhất a — Thật hận không thể mỗi một khác đều dính vào nhau một chỗ. (Nói rõ: Đồng Quân, là chuyên gia kiểm chấp hành tổng giám đốc nơi phòng khám của Bạch Trạch, là “gian phu” của Lâm Dịch, là một tên bác sĩ biến thái. Ở chương 53 đã đề cập qua~ haha)

Cho nên nói, cái tên ăn trộm kia cũng thực sự là gan to lắm, dám đi trộm chậu hoa của tổng tài đại nhân. Chính người không muốn sống thì thôi đi, còn làm hại cậu cũng muốn đi chết theo a.

Nghĩ lại đều muốn khóc đến chua xót. Lãnh tổng tài lúc không có nuôi chậu hoa lan kia, cậu chỉ mới có đặt một chậu nhỏ lên bàn thì liền bị tổng tài chẳng những không thấy vui mà còn mất tóe bằng phê bình ‘Thực bẩn’ nữa chứ, về sau cậu liền cẩn thận ném đi hoa nhỏ của mình a. Sau lại tổng tài chính mình nuôi dưỡng chậu hoa lan làm cậu nơm nớp lo sợ lần nữa ngay trên bàn mình đặt một chậu hoa lan nhỏ, vài ngày sau khi tổng tài chú ý tới, cư nhiên yêu ai yêu cả đường đi nha, bỏ lại cho cậu hai chữ ‘Không tồi.’ Cậu sửng sốt — Vị Boss mặt lạnh của cậu, hai chữ kia chính là từ ngữ ca ngợi rất cao a! (Kì thật Lãnh tổng tài lúc ấy nội tâm chính là nghĩ: Quả nhiên vẫn là chậu hoa lan trên bàn tôi là đẹp nhất, vóc dáng so với của cậu còn lớn hơn, vẻ đẹp còn xanh hơn của cậu, hình dáng cũng đẹp hơn. Bất quá cũng coi như cậu tinh mắt, biết nuôi loại hoa lan này làm cho người ta tâm tình khoái trá a~)

Hơn nữa đồng dạng là làm công cho người ta, dựa vào cái gì cái tên dê tiện bên kia lại gặp phải lão bản Bạch Trạch mưa thuận gió hòa kia, còn cậu liền phải an an phận phận sống với tổng tài mặt lạnh như ác quỷ này chứ?

Bi phần a

~Sự tình hiện tại cậu đã muốn điều tra rõ ràng, sẽ chờ tuyên án của tổng tài dành cho cậu. Kỳ thật cậu trong lòng đa đoan thiếu thiếu vẫn là đang có một tia may mắn, bởi vì cậu cảm thấy được, chân chính nắm giữ vận mệnh cậu vẫn là vị ‘thần thông quảng đại’ kia, giống như thuần thú sư trừ ma nhân vậy a

~Phòng tổng tài.

Lãnh Tinh cùng Bạch Trạch hai người ngồi cùng một chỗ nhìn bản báo cáo ‘Sự mất tích của chấu hoa lan’.

“Lâm Dịch thật sự là không dễ dàng nha ~” Bạch Trạch không khỏi có chút cảm thán, dày như vậy, báo cáo cẩn thận chi tiết như vậy, FBI của Mỹ bắt quá cũng chỉ có hiệu suất làm việc như vậy thôi đi

~“...” Lãnh Tinh không nói, bắt quá ánh mắt như đang nói: Em lại loạn cảm thán cái gì nữa đây.

“Trong thời gian ngắn như vậy đã liên làm ra một phần, ách, điều tra báo cáo này rồi.” Ngụ ý, thật là công việc không dễ dàng đâu a

~Lãnh Tinh tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn một cái, tiếp tục cúi đầu xem báo cáo trong tay, không cho là đúng nói, “Đây là trách nhiệm của cậu ta.” Hơn nữa mấy thứ quỷ linh tinh này nhìn qua giống như là đang kể chuyện liệt kê, kỳ thật chính là để cho đủ số lượng, đặt ra mấy câu mấy chuyện vô nghĩa thôi.

Trợ lý của y lá gan quả thực nhỏ, nhưng có đôi khi quỷ quyết lắm.

“Đúng vậy đúng vậy, cậu ấy là làm việc cho anh. Bắt quá anh xem, cậu ấy cũng là thật là khổ công làm việc, cũng có công lao a, không cần hù dọa cậu ấy. Ân, nói không chừng cậu ấy hiện tại tâm can nhỏ nhắn đang loạn chiến nha, đến cơm trưa cũng chưa kịp ăn đâu.”

Lãnh Tinh buông báo cáo trong tay, nheo mắt nhìn hẩn, ngữ khí có chút không tốt, trầm lãnh phát ra, “Em còn quản cậu ta không cơm? Cậu ta vốn hẩn là buổi sáng đã phải giao cái này cho anh rồi.” Đừng tưởng rằng anh không biết em chính là được cậu ta kéo đến đây kéo dài thời gian, làm cứu tinh của cậu ta đâu!

Bạch Trạch cười, “Anh là phát xít hay sao a, nói cũng phải nói, anh ít nhất cũng phải cho cậu ấy thời gian chứ. Huống hồ anh cũng thấy đấy, này cũng đâu phải là lỗi của cậu ấy đâu. Cậu ấy ngày đó bị bệnh mà.”

“...”Y bất vi sở động, khinh miêu đạm tả mở miệng, “Anh không có nói cậu ta thế nào cả.”

Anh căn bản không cần ‘thế nào’, ánh mắt của anh cũng đã muốn giết chết người ta rồi a – Bạch Trạch trong lòng nói.

Lãnh Tinh nhìn người bên cạnh một bộ dạng trong lòng thâm oán, nhịn không được đưa tay ôm hẩn vào lòng, sau đó nhanh chóng cúi đầu ở trên đôi môi đỏ mọng của hẩn hôn một cái, tiếp theo là một ngụm.... Một bên qua lại vuốt ve vòng eo mềm dẻo của hẩn, một bên dần dần đưa đầu lưỡi liếm xuống dưới chiếc cổ mới hồi sáng này bị y cắn đến chảy máu để lại dấu răng, lại thực ác liệt cắn xuống một phen.

Mắt thấy y thật sự là rất cứng đầu, Bạch Trạch nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt đang sắp vói vào trong áo sơ-mi của hẩn, “Tốt lắm tốt lắm, đừng nao loạn nữa, báo cáo anh còn chưa có xem xong đâu.” Y nghe như vậy thoáng chần chờ một chút, Bạch Trạch quyết định thật nhanh đẩy y một phen, trấn an y bằng cách hôn lên cằm y, cuối cùng ở lúc y sắp không khống chế được nữa thì đem y đẩy ra, sau đó động tác thật nhanh sửa sang lại hình tượng – cái áo đã muốn cởi ra gần hết rồi. Kinh nghiệm trong lịch sử đã cho thấy, văn phòng không phải là nơi tốt để động dục đâu.

Phu Phu đều tự mình bình ổn lại nội tâm đang dâng trào tình cảm mạnh liệt của mình, hít sâu, hít sâu

~Bắt đầu tiếp tục xem báo cáo —

Sự tình phát sinh vào ngày thứ sáu lúc Lãnh Tinh còn đi công tác tại Mỹ. Lâm Dịch ngày đó buổi sáng thân thể không tốt, buổi chiều đâm đơn xin nghỉ bệnh. Theo thường lệ mỗi buổi chiều thứ sáu sau khi tan tầm, ngành hậu cần sẽ phái nhân viên chuyên môn đi đến phòng tổng tài quét dọn. Nếu Lãnh Tinh không có mặt ở văn phòng thì bình thường vẫn là Lâm Dịch sẽ phụ trách mở cửa, giám sát bọn họ quét dọn, cuối cùng mới đóng cửa rời đi. Bởi vì trừ bỏ Lãnh Tinh chỉ có một mình Lâm Dịch là có chìa khóa văn phòng của tổng tài mà thôi, mà trong văn phòng của Lãnh Tinh thường thường để văn kiện buôn bán cơ mật của công ty, mấy chuyện trọng đại khác cho nên vệ sinh nơi này đều là do nhân viên chuyên môn đến làm, đồng thời bên cạnh phải có Lãnh Tinh hoặc là Lâm Dịch giám sát mới được. Ngày đó Lâm Dịch xin nghỉ phép

về trước, chìa khóa giao cho Vương Chí Minh nhân viên dưới tay Lâm Dịch, giao nhiệm vụ đứng giám sát người đi đến quét tước. Chuyện này vốn chính là mỗi tuần đều làm, cũng không có gì phức tạp. Trước kia cũng có trường hợp Lãnh Tinh không có mặt ở đó, Vương Chí Minh cũng đã từng làm việc này vài lần. Cậu ta chính là nhân viên ở phòng trợ lý, làm việc cũng cẩn thận. Vốn này chính là việc nhỏ, nhưng nay chỉ mới có hủy một chậu cây liền biến thành chuyện lớn, thực khó nghĩ a —

Anh hùng khó qua cửa mỹ nhân nha~

56. Chương 56

Phòng trợ lý của Lãnh thị có chút không giống như phòng trợ lý của những công ty khác – Nơi này thuần một chỗ đều là nam nhân, không giống những chỗ khác phần lớn đại bộ phận trợ lý, thư kí đều là nữ nhân. Ở Lãnh thị, trợ lý, thư kí đều là nam nhân.

Nguyên nhân của chuyện này đều không phải là vì Lãnh Tinh trọng nam khinh nữ chỉ cần nam trợ lý chứ không cần nữ thư kí gì cả, chính là bởi vì Lãnh Tinh từ trước đến nay đối với thủ hạ thật quá nghiêm khắc, yêu cầu lại còn cao, không có năng lực liền không đáp ứng nổi yêu cầu của y, không được càn quấy cũng không được rập tâm. Kể từ khi y chính thức tiếp quản Lãnh thị, cường độ công tác lại càng gia tăng, người chịu không nổi đều đi, trải qua vài năm nhân viên rời đi, hiện tại chịu đựng được, ở trong phòng trợ lý, thư kí đều chỉ còn tồn tại một màu nam tính mà thôi.

Lý Giai Ny là nhân viên mới được tuyển vào ban thư kí, tốt nghiệp loại tốt, năng lực tốt, dung mạo lại xinh đẹp, cũng chính là đóa hoa hồng duy nhất của ban thư kí của Lãnh thị hôm nay. Cũng bởi vì vậy ngày thường mấy cây cỏ ở ban thư kí đều có người chiều cổ cổ. Hiện tại sinh viên tốt nghiệp tìm kiếm được việc làm không dễ, nàng có thể vừa tốt nghiệp liền đã đi vào Lãnh thị làm việc, nhiều ít cũng là được một chút ở ban quản lý nhân sự chiều cổ thêm. Tuy rằng nghiêm khắc mà nói, nàng xác thực là có tài, có thể đảm nhiệm công tác, tiến vào được Lãnh thị cũng không hoàn toàn là do quan hệ cửa sau mà ra. Nàng thuở nhỏ có tâm khí cao ngạo, tự xưng là người có chí khí — luận dung mạo, nàng mặc dù không phải là mỹ nữ đệ nhất nhưng đối với mấy nữ nhân chỉ biết cúi đầu đọc sách trong trường còn đẹp hơn gấp trăm lần; luận về tài trí, nàng mặc dù kém Triệu Mẫn Hoàng Dung nhưng so với mấy loại nữ nhân chỉ để chưng làm cảnh kia còn dư dả hơn rất nhiều. Tuy rằng hiện tại chỉ vừa mới tốt nghiệp đã kiếm được công tác làm cho người ta ái mộ không ngừng, chính là trong nội tâm nàng cũng không có thừa nhận chính mình là vào bằng cửa sau đâu, lấy điều kiện của nàng ra xét, đương nhiên là có thể có được phần công tác này rồi.

Lãnh Tinh không phải là nhà lãnh đạo thân thiện cho lắm, y không thích tạp vụ quấy rầy, trừ khi được gọi, nếu không trừ bỏ Lâm Dịch ra những người khác đều không thể bước vào tầng lầu của tổng tài Lãnh Thị một bước. Ban thư kí ở dưới tầng của tổng giám một tầng, nàng tuy rằng vào Lãnh thị không lâu nhưng lại luôn ẩn ẩn một loại ý niệm trong đầu — Đúng, một ngày nào đó, nàng hẳn phải được đứng ở vị trí cao kia, rốt cuộc nàng nội tâm vẫn là có chút nghi hoặc. Nàng đương nhiên không phải muốn làm tổng tại Lãnh thị, kỳ thật nàng cũng thực không biết nàng là cụ thể muốn cái gì, chính là mơ hồ nghĩ muốn được lên tầng cao nhất kia, chỉ có như thế nàng mới mãn nguyện được thôi.

Ngày đó nàng đương biết Lâm Dịch giao nhiệm vụ cho Vương Chí Minh thì liền chủ động yêu cầu được hỗ trợ giúp đỡ làm chuyện này. Vương Chí Minh ban đầu có chút do dự, sau lại không chịu nổi thỉnh cầu của mỹ nữ, ngẫm lại chuyện này cũng không phải chuyện gì to tát cho cam cho nên mới để nàng đi làm. Bước lên trên tầng cao nhất của Lãnh thị cảm giác quả thật tốt lắm. Đây nhân viên chuyên quét tước cũng thực nhanh tay, hết thảy đều xảy ra rất thuận lợi. Sai lầm là ở chỗ nàng đứng ở tầng cao nhất của Lãnh thị cảm thấy quá sự rất tốt, sau khi xong công việc rồi cũng luyến tiếc rời đi, lại một mình một người ở trong văn phòng tổng tài lưu luyến suy nghĩ đến xuất thần. Lúc xoay người chuẩn bị rời đi, áo lông trước ngực rũ xuống thật dài kia không cẩn thận dính vào chiếc lá cây của chậu hoa lan trên bàn, lấy tay gỡ mãi không ra. Đây đưa một phen thế nào đó, cuối cùng ngược lại lại đem chậu hoa này đánh rớt xuống thềm. Nàng nhất thời cũng há hốc mồm, hồi phục lại tinh thần vội vàng thu nhập lại hiện trường, cuối cùng nàng là hoang mang rối loạn chạy khỏi văn phòng tổng tài kia.

Phá hư chậu hoa trên bàn công tác của tổng giám nàng trong lòng cũng thực không yên, nhưng nàng rốt cuộc cũng không có rõ ‘lịch sử’ tồn tại của chậu hoa này cho nên ở trong lòng nghĩ hi vọng tổng tài ngày

ngày bận bịu nhiều chuyện như vậy cũng sẽ chẳng thêm để ý đến một chậu cây vô tri vô giác kia mà truy cứu đâu, cho nên tất nhiên sẽ không truy cứu đến trên đầu nàng, cũng sẽ không tính toán chuyện nàng làm vỡ chậu hoa đâu. Cuối cùng nàng cũng không lòng dạ nào nghĩ thêm nữa, đường đường tổng tài một công ty lớn như vậy, hẳn là sẽ không vì một chậu cây bé tẹo mà khai trừ nhân viên của mình đi ha.

Giống như rất nhiều người vừa mới tập tễnh bước vào xã hội, bọn họ có dã tâm không thực tế, lại thường thường không có dũng khí gánh vác trách nhiệm của mình a.

“Anh tính toán làm sao?” Cuối cùng xem xong bản ‘điều tra báo cáo’ xong, Bạch Trạch ít nhiều cũng có chút không biết nói sao, cũng không phải là chuyện quá khó khăn giải quyết lắm. Nhìn qua thì này cũng chỉ là một nhân viên mới vào, xuất phát từ cảm kích cùng một loại cảm giác muốn tìm tòi tầng lầu cao nhất của Lãnh thị mà ra thôi cho nên mới không cẩn thận làm vỡ chậu cây trong văn phòng của tổng tài a.

Lãnh Tĩnh tầm mắt chuyển đến chỗ đã từng có chậu hoa lan ở đó, không chút do dự mở miệng, “Sai chính là sai, làm sai thì phải gánh chịu hậu quả.”

Bạch Trạch nghĩ nghĩ, ngoài dự kiến của Lãnh Tĩnh, hẳn cũng không có vì bọn họ cầu tình, chỉ là đối y nói, “Anh nói đúng. Bất quá anh cũng không cần phải dăm quá, không cần dọa đến nhân viên khác.” Nói xong lại hôn y, “Thời gian không còn sớm, em phải về phòng khám. Tan tầm đến chờ em.”

Này chậu hoa lan kia đối với bọn hắn có ý nghĩa lắm, bất quá chuyện này nghiêm khắc mà nói thì cũng là chuyện riêng tư của bọn hắn, chuyện lớn mà cũng nhỏ —

Phó quản lý phòng nhân sự, ở tầng cao, lại lợi dụng chức quyền thăng tiến người khác, lấy quyền mưu tư.

Trợ lý Vương Chí Minh vì lấy lòng nữ đồng sự mà lơ là công tác, không thể hoàn thành chức trách của mình, đem việc của mình được giao giao phó cho người khác.

Thư kí sơ cấp Lý Giai Nỵ vượt quyền làm việc, sự tình phát sinh nhưng lại có ý định giấu diếm, trốn tránh trách nhiệm.

Tuy rằng thiệt hại chỉ là một chậu cây, cũng không phải hạng mục hợp đồng gì quan trọng nhưng mà lấy tiểu gặp đại, bản chất sự tình vẫn là giống nhau. Này đạo lý đơn giản, hẳn biết, Lãnh Tĩnh đương nhiên càng hiểu rõ hơn cho nên hẳn cũng không muốn vì những người đó cầu tình. Lãnh Tĩnh là một nhà lãnh đạo biết xem trọng nhân tài, hẳn tin tưởng y sẽ có phán đoán cùng xử lý thỏa đáng. Hẳn sẽ không can thiệp...

Trở lại phòng khám xử lý chút chuyện, nhìn thấy cách giờ tan tầm còn sớm lắm, hắn nghĩ nghĩ, vẫn là đến bãi đỗ xe lấy xe của mình, tính toán về nhà một chuyến.

“Cốc cốc cốc....”

“Tiến vào.”

Lãnh Tĩnh ngẩng đầu nhìn thấy người đang đứng ở cửa hướng chỗ y đi tới. Đôi đồng tử y hơi co lại, trong nháy mắt có hoảng hốt. Y cảm thấy được chính mình giống như trở lại buổi trưa ấm áp của nhiều năm trước – Một người có khí chất tao nhã tuấn tú, cầm một chậu hoa xanh mướt đi vào trong văn phòng y, thở hồng hộc đối y nói, “Tặng cho anh.”

“Em...” Y nột nột mở miệng.

“Tặng cho anh.”

“Cái gì...” Lãnh Tĩnh theo bản năng mở miệng.

Bạch Trạch cầm chậu hoa lan trên tay đặt xuống trên bàn làm việc của y, lui ra phía sau hai bước nhìn trái nhìn phải, sau đó lại đưa tay chỉnh vị trí một chút, để cho nó an ổn ở vị trí kia. Hắn vừa lòng mỉm cười, “Giữa trưa không phải nói sẽ lần nữa tặng anh một chậu cây sao? Em lấy từ ban công đem đến đây, so với chậu cũ nhỏ hơn một chút, thế nào, anh thích không?”

“Àn...” Lãnh Tĩnh có chút ngơ ngác đánh giá chậu hoa lan trên bàn, bỗng nhiên có một loại cảm giác thực kì quái trời dậy. Có lẽ vài năm kia đã muốn dưỡng thành thói quen rồi, nguyên lai trên bàn không có chậu hoa lan nhìn ngốc ngốc kia, kia bàn làm việc thực lớn của y ngược lại càng nhìn càng làm cho người ta có chút không thoải mái.

Ôm lấy thân thể ấm áp kia trong ***g ngực, Lãnh Tĩnh gác đầu lên hõm vai của hắn, có chút chần chờ mở miệng, “Thoạt nhìn không giống nhau.”

“Phải không?”

“Thực xấu.”

Bạch Trạch ngẩn người, có chút dở khóc dở cười, “Là anh chính mình chưa từng nhìn kĩ cây cỏ ở trên ban công nhà mình đi ~” Đều là nuôi ở ban công một hai năm rồi, hiện tại mới nói xấu

~“Không cần.” Nam nhân kiên trì. Một đồng cây cỏ um tùm như thế kia, y mới không có hứng trí nhìn kỹ đâu

~“Cây hoa lan chia ra rất nhiều loại nha. Chậu kia của anh nguyên lai khá lớn, gọi là lan đuôi cọp viền vàng, bồn nhỏ này, gọi là lan đuôi cọp đoản điệp, cũng kêu là tiểu hổ lan. Thực đáng yêu đi?”

Làm sao đáng yêu? Lãnh Tĩnh đưa mắt nhìn chậu cây nhìn vào vừa xấu vừa ngốc ngốc kia, lại nhìn người yêu trong ***g ngực mình đang nói đến cây cỏ mà thần tình tỏa sáng, nhin không được nhẹ nhàng hôn xuống, đầu lưỡi bá đạo xâm chiếm vào trong khoang miệng hắn, không buông tha bất kì nơi đâu.

“Ngô....”

Thật lâu sau —

Ôm chặt người yêu đã sớm bị hôn đến không thở nổi vào trong lòng, Lãnh Tĩnh bỗng nhiên thì thào mở miệng, “Em thật tốt.”

Y kì thật biết dục vọng chiếm giữ của mình quá mạnh mẽ, tính tình cũng lãnh đạm bá đạo, không phải là một người dễ dàng ở chung. Nhưng hắn vẫn sẵn sàng nhân nhượng y, đến nỗi làm cho y càng thêm trầm trọng thêm muốn làm gì thì làm không biết chỗ dừng. Chính là y nhin không được mà thực thích loại cảm giác này, thích hắn đối y tự nhiên mà nhân nhượng cùng thông dong như vậy. Từ rất lâu rồi y có nghe người ta nói ‘may mắn là trời cho’, ‘may mắn là do tích đức mà thành’(chém nhá) linh tinh gì đó, y đối với mấy loại này hoàn toàn vô cảm, nhưng mà hiện tại y không thể không thừa nhận chính mình thực quá may mắn đã có người đang ở trong lòng ngực mình kia, là may mắn và hạnh phúc cả đời của y.

Không ngừng hôn lên trên mặt hắn, rồi cổ. Đây là hướng hắn làm nũng sao? Bạch Trạch có chút buồn cười nghĩ Lãnh Tĩnh mọi lúc ở trên giường đều luôn luôn bá đạo hung ác, lúc cầu hoan cũng thường mang theo dã man, làm nũng như vậy thực ra là không nhiều lắm. Tận đáy lòng nổi lên ngọt ngào, hắn có thể thấy được tình yêu cùng ôn nhu hết mực của Lãnh Tĩnh mà.

Giúp y chỉnh lại một chút tóc rối, “Anh xong việc chưa?”

“Àn.”

“Chúng ta về sớm một chút đi. Thời gian còn sớm, vừa lúc ghé vào siêu thị luôn.” Tủ lạnh trong nhà cũng không còn nhiều thức ăn lắm.

“Hảo.”

“Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Đậu cô-ve xào, thịt bò chua ngọt....”

“...”

“...”

Hai ngày sau.

Thư kí sơ cấp Lý Giai Ny bị xa thải, phó trợ lý Vương Chí Minh xuống cấp làm thư kí sơ cấp, phó quản lý ban nhân sự bị phái đến công ty con nhậm chức.

Điều lệ dành cho nhân viên Lãnh thị có chút chỉnh sửa được ghi trong “Sổ tay nhân viên Lãnh thị”. Ở chương thứ bảy “Tài vật của công ty” Điều thứ chín: Bảo vệ tài sản chung của công ty .... Bảo vệ cây cỏ của công ty.....

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-trach>